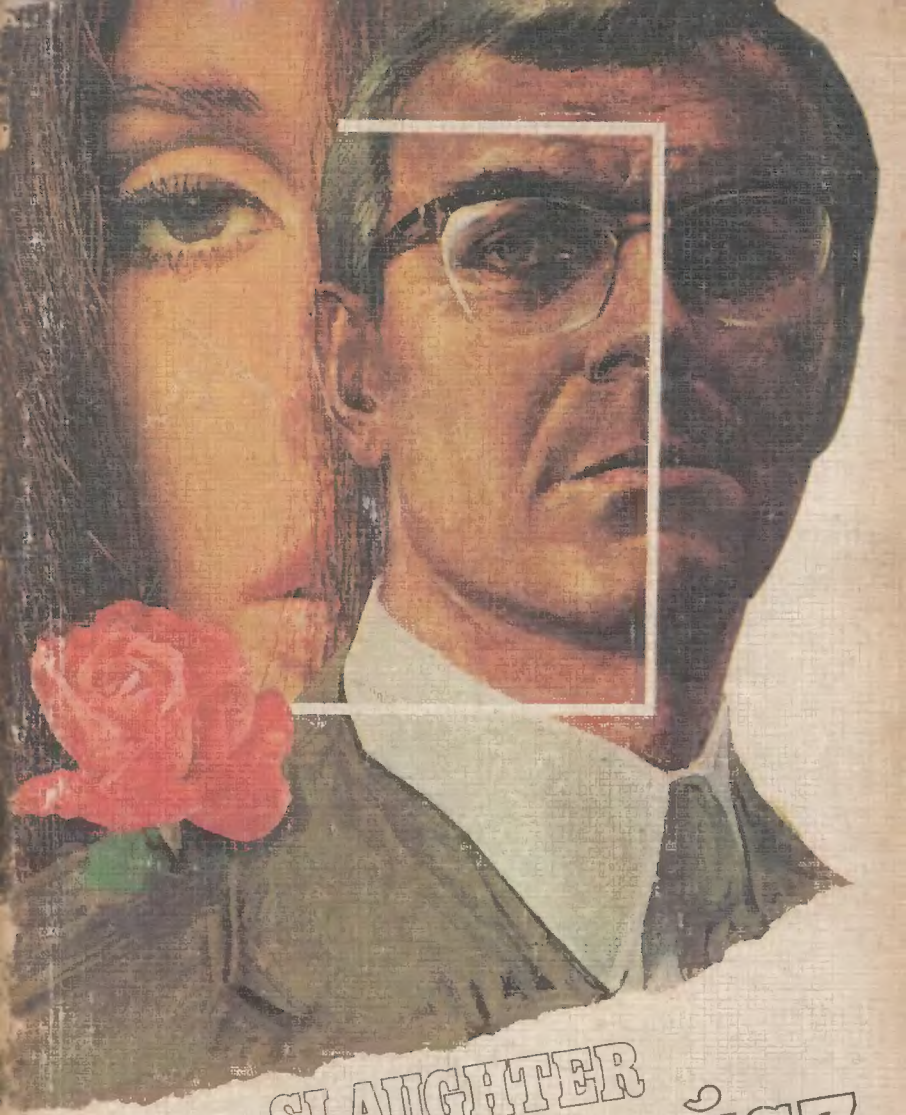

SLAUGHTER

A FRONTSEBÉSZ

Frank G. Slaughter

A FRONTSEBÉSZ

Frank G. Slaughter

A FRONTSEBÉSZ

Zrínyi Katonai Kiadó
Budapest, 1979

Frank G. Slaughter

BATTLE SURGEON

Pocket Books, New York 1966

© 1944 by Frank G. Slaughter

© 1979 by Frank G. Slaughter
A Brandt & Brandt Literary Agents, Inc. engedélyével

Fordította VERES JÚLIA

Hungarian translation © Veres Júlia 1979

A fordítást az eredetivel egybevetette
Striker Judit

1

Az elsötétítő függönyök ellenére, a *György király* ivója mintha csak egyenesen a Pickwick Klubból kelt volna életre. Ugyanaz a sötét tölgyfa burkolat. Ugyanazok a kortalan kőnyomatok, támadó állásba merevedett bokszolókról, elfelejtett lóversenyek győzteseiről. Ugyanaz a zsongó kelet-angliai dallam, mely a bárból szűrődött át. Csak az egyenruhák tartoztak egy másik évszázadba. Egy katonai rendőr övéből kikandikáló tompa csövű pisztoly komoran emlékeztetett rá, hogy a háború ma nemzetközi dolog. Kevésbé romantikus, mint egykor, de sokkalta hatékonyabb.

A magas százados a bárpult mellett nem énekelt a többiekkel. De azért megemelte a poharát a füstös gerendák felé, szótlan, magányos köszöntőre.

Ezzel a mozdulattal ő is bekapcsolódott a mulatságba, anélkül, hogy tartózkodását feladta volna. A poharában a whisky megtörte a fényt, s arany szikrákat csiholt a kígyós pálcából, meg az U. S. betűkből a hajtókáján. A századosi rangjelzés felett szikár, szögletes állú profil látszott, fiatalsága ellenére kesernyés ívbe hajló száj, kellemes, barna szem, mely egyszerre tudott barátságosan és tartózkodóan nézni... Amikor meghallotta, hogy a nevét kiáltják az ajtóból, a már régen begyakorolt sajátos mosollyal fordult meg.

A fiatal hadnagy újra intett az ajtóból, és átfurakodott a tömegen. Sovány, szőke fiú volt, még

a kifogástalan zubbonyban is egyetemistának hatott. Ő is a kígyós pálcát viselte a hajtókáján, s rajta az Egészségügyi Adminisztráció nagy A betűjét.

— Minden este itt kötsz ki, Rick?

A százados felnevetett. — Ugyan már, Terry. Nem ismered a régi angol dalt? *Jer ide, itt olcsóbb a szesz...*

Ez is ahhoz a páncélhoz tartozott, amelyet Richard Winter a világ felé mutatott. Csak hat hónapja ismerte a fiatal Terry Adamst — amióta a fiú csatlakozott az egységhez az Államokban, de barátságuk máris olyan szorosra szövődött, ahogy csak háborúban fordul elő. Aligha mondhatja el a fiúnak, hogy már egy órája ücsörög ebben a kocsmában annak biztos tudatában, hogy az egységük elhagyja ezt az állomáshelyet, mielőtt még egyszer megvirradna. Egyébként minden érzelem nélkül fogadta ezt a tényt. Rick Winter megtanult uralkodni az érzelmein, miután egy évet töltött a nemzetközi brigádokkal Spanyolországban, egy másikat pedig azzal a kanadai alakulattal, amely visszaverekedte magát az Ardennektől Dunkerque homéroszi partjaira. Ezek az ő saját külön bejáratú lidércnyomásai voltak; ha van esze, nem osztja meg senkivel sem.

— Még két whiskyt, csapos. Keressünk egy asztalt?

Odavitték a poharukat a kandalló mellé egy magas támlájú padhoz. Rick sóhajtva telepedett le, mikor látta, hogy csak úgy süt az izgalom Terry szeméből. Mit mondjon az ember egy fiúnak, akin

még meg sem melegedett a hadnagyi egyenruha, és először fog szembenézni a háborúval?

— Kitől tudtad meg, hogy a táboron kívül vagyok ma este?

Terry Adams elvigyorodott. — Kitanultam már, hogy lehet a nyomodra bukkanni, ha egy pletykának akarok utánajárni. Elég közel vagy a tűzhöz, hogy tudj róla.

— *Taisez-vous, méfiez-vous* — mondta Winter százados.

Terry suttogóra fogta a hangját. — Azt beszélik, holnap riadóztatnak bennünket. Ez most több, mint latrinapletyka. Afrika a következő állomás.

— Sajnálom Terry — felelte nyugodtan Rick —, de én éppúgy csak találgatok, ahogy te. Köztünk legyen mondva, magam is Afrikára teszek. De pillanatnyilag ez csak tippelgetés.

Terry keze remegett egy kicsit, amikor felemelte a poharát, aztán érintetlenül újra letette. A hathónapos kiképzésen szerzett barnaság alatt elkínzott volt az arca. Winter elmerülten figyelte, megpróbálta felbecsülni belső feszültségét. Nyilvánvaló, hogy Terry idegállapota fokozatosan épült fel az elmúlt fél év kaleidoszkópjában. A biflázás odahaza a tiszti iskolában; a vég nélküli irodai munka lehangoló hatása a kinevezés után; a tengerentúli bevetés izgalma — és az angol partvidék csapatkikötőjében tétlenül eltöltött idő csalódása. Aligha mondhatja Terrynek, hogy a háborúban a várakozás a legrosszabb. Ez megint egy olyan lecke, amit Terrynek magának kell megtanulnia.

Így hát Rick csak azt mondta: — Igyál még egyet, kölyök. Megérdemled.

— Egyre vagyok hitelesítve. Tudod, miért.

A magas százados őszintén elnevette magát. Szóba került már ez a titok is, a hosszú hónapok alatt a támaszponton.

— Még mindig attól félsz, hogy elveszted a fejed, otthon meg vár az asszonyka?

— Talán rosszul teszem?

— De még mennyire. Ez a háború nem gáncs nélküli lovagoknak való. Hányszor mondjam még, hogy csak magadnak ártasz vele?

— De Rick...

— Válaszolj őszintén egy kérdésre. Lassan hat hónapja vagy távol a te Marydtől. Mióta vágyódsz egy lány ölelésére — akárkiére?

Terry Adams a poharára bámult. Mint mindig, furcsán felkavarta az egyenesen nekiszögezett kérdés — és furcsán meg is borzongatta. A húr valóban pattanásig feszült. Néha (amikor nem tudott aludni) bizonyos emlékek szinte elviselhetetlenül kínozták. Mary ott volt az álmaiban, mint ahogy a karjaiban a nászéjszakájukon. Elsuttogta az összes kedves szót, amire a nászútjukról emlékezett — újra együtt úszott vele, meztelenül és szégyenkezés nélkül a holdfényes bermudai lagúna vizében... Terry mélyen elvörösödött, miközben az idősebb tiszt folytatta:

— Akad egy lány valahol, aki szívesen segítene rajtad — és nem úgy gondolom, hogy pénzért. Megtalálhatod, akár itt, ennél az alakulatnál, csak fel kell hajtani egy kicsit. Talán ugyanabban a cipőben jár, mint te. A pokolba az okoskodással. Használd ki az alkalmat, ne rágódj rajta, és kész.

— De nem volna tisztességes...

— Mármint a feleségeddel szemben? Ez az, amiben tévedsz. Ennek semmi köze a házassági hűségeskühöz, és sosem is lesz. Persze, kényszerzubbonyban akarsz hazamenni... Szólj már valamit! Sebész vagyok, nem pszichoanalitikus.

De Terry már összeszedte magát. Három hajtásra magába döntötte az italt. — Folytassa csak, Mr. Freud.

— Táncmulatság van a tiszti klubban. Menjünk oda most rögtön, és lássunk neki... a hajtóvadászatnak?

— Te is, Rick?

— Én is, te dedós. Persze, nőtlen lévén, engem nem vezérel a lelkiismeret.

— Az a helyzet — mondta Terry —, hogy tíz perc múlva találkozom egy lánnyal a fogadóban. Nem akarsz velem jönni?

— Menj csak egyedül, kölyök. Még elrontom a partit.

— Nincs semmiféle parti. Ez a nővérem. Linda Adamsnek hívják. Hallottál már róla?

— Ki ne hallott volna? Miért titkoltad eddig?

— Tudom, hogy gyűlölöd a tudósítókat, különösen, ha nőneműek. Az a helyzet, hogy egyáltalán be se mutatnálak Lindának, ha nem volnék biztos benne, hogy el tud ő bánni a szoknyapecérekkel. — Rick hűvös, merev pillantásától zavartan elhallgatott.

A százados ugyanolyan hűvösen szólalt meg: — Csak nem azt akarod mondani, hogy írni fog az egységünkről?

— Az semmi! Behajózik velünk együtt, a hadügyminisztérium és a tájékoztatási hivatal áldá-

sával. Ne vágj már olyan savanyú képet, inkább gyere, ismerkedj meg vele!

— Ha nem haragszol, maradok még egy kicsit, és megpróbálok hozzászokni a gondolathoz. Nem ártana, ha megkérnéd, hogy ne csináljon keresztes hadjáratot a háborúnkból. Piszkos munkának még csak megteszi. A legpiszkosabb munkának, amit a történelem... — Rick elharapta a többit, mikor látta, hogy Terry arca megbántottan elsötétül. — Oké, kölyök. Tudom, hogy derék lány. Minden okod megvan, hogy büszke légy rá. Áthozod később a klubba?

— Ha az utazás nem fárasztotta ki túlságosan.

— Persze. Akkor majd tiszteletemet teszem. És ne törődj a prédikációmmal. Mint minden tanács, nyilván hasznavehetetlen.

Terry után nézett, amint sovány alakja eltűnik az elsötétítő függönyök között. A fiú ezúttal nem fogja elfelejteni a prédikációját — annyira egybevág a saját vágyaival. Egyik este majd túljut a második poháron valami alkalmas társaságban, és nem torpan meg. Az utóhatásoktól eltekintve, jót fog tenni neki. Jót tesz majd a kicsi feleségének is odahaza, ha lesz annyi esze, hogy nem vallja be neki.

Winter százados rendelt még egy whiskyt, és azon tűnődött, hogy lehet Terrynek olyan nővére, mint Linda Adams. Jellemző a fiúra, hogy hónapokon át elhallgatta előle. Kész szerencse, hogy sosem mondta meg a véleményét róla Terry jelenlétében.

Hat évvel ezelőtt a spanyol fronton látta egy pillanatra, amint aranysujtásos és latinosan udvarias

tisztek társaságában elsüvített mellette egy autóban. Csillaga akkor kezdett felfelé ívelni. Két évvel később mindenütt ismerték a nevét, ahol sikerlistákat vezetnek, s ahol szabadon sugároz a rádió. Linda Adams, az *Európa mostohagyermeke* szerzője. Linda Adams, aki az *Egy nő szemével* című rádióműsorával a népszerűségi lista élén áll.

Hát hogyne utálna egy ilyen lányt, látatlanban is?

Nem árulta el Terrynek, hogy legutóbbi könyvét kihajította a kajütablakból — mikor Barcelonából hazatért, hogy egy újabb háborúba csöppenjen. Végül is ma este lerombolta már Terry egyik ideálját. Megtartja majd a szavát, és elmegy a tiszti klubba — több okból is. Ha Linda Adams ott lesz a jegyzetfüzetével, részesülhet abban az udvariasságban, amit a kékharisnyák — és fontoskodó alakok számára tartogatott.

Még épp van idő egy újabb whiskyre. Épp annyi idő, hogy lecsillapodjon. Hogy beleélje magát: az előtte álló tréfa megér egy misét.

Gina Cole kilépett a zuhany alól a nővérotthonban, és elégedett vadmacskaként kinyújtóztatta a testét. A párás falitükör biztosította róla, hogy összes domborulatai rendben vannak — ruganyos, kerek melleitől egyformán ingerlő csípőjéig, combjáig és karcsú bokájáig. Gondosan megtörölte egyik lábát, és egy kacér kis papucsba bújtatta.

— Még mindig ezt a frottírköpenyt hordod, Carolyn? — kérdezte. — Mi lesz, ha tűz üt ki?

— A pizsamám megfelel a célnak, azt hiszem. —

Carolyn Rycroft aranyszőke volt. Pillanatnyilag harisnyát mosott a szomszédos mosdókagylóban.

— Remélem, selyem.

— Nem, puplin.

A dús idomú Gina fitymálva felhorkantott, és borvörös pongyolájáért nyúlt. — Én már csak mezetlenül szeretek aludni. Vagy legfeljebb sifonban.

— Háború idején?

Gina fogott egy fésűt, és felborzolta gesztenyeszínű sörényét. — Az én háborúm sosem ér véget, aranyom. A férfi harca a nőért. Én ebbe vonultam be, élethossziglan. Ez a röntgenasszisztensi állás csak átmenet.

— Ahogy hallom — jegyezte meg Carolyn —, fél kézzel is elbánsz az ellenséggel.

— Fölcsíptem egy pár hadnagyocskát, ha erre gondolsz. Ketten elvisznek bennünket a klubba. Izgulsz?

— Egyelőre azt se tudom, hol áll a fejem.

— Ne aggódj, előléptetjük magunkat, mielőtt vége az estének. Főleg, ha Winter doktor is benéz.

— Dr. Richard Winter? — Carolyn nem nézett fel.

— A barátainak Rick — mondta Gina. — Neked is a barátod lesz, aranyom, ha egyszer szabadjára engeded az alakodat.

Carolyn szerényen megjegyezte: — Már ismerem Winter doktort. Sőt, asszisztáltam neki ma délután.

— A splenectomiánál?

A szőke asszisztensnő bólintott. — Szép munka volt, meg kell adni. A John Hopkins kórházban

dolgoztam, meg a klinikán. Sohase láttam nagyszerűbb embert Winter századosnál.

— A műtőben vagy egyébként?

Carolyn leplezni próbálta bosszúságát. Csak ma reggel csatlakozott az egységhez váltásként, de szakképzett sebészasszisztensnő volt. Nem tudta elképzelni Winter századost szoknyavadásznak, ha szolgálaton kívül van. Olyan kedves volt ma délután... Igaz, elég nyersen rászólt, mikor elügyetlenkedett egy varratot, ám a műtő feszült légkörében ez gyakran megesik a sebészekkel. Akárcsak az, hogy ritkán veszik észre, ki asszisztál nekik. De Winter százados megállt, és köszönetet mondott neki, mikor a műszereket szedte össze, s ez ugyancsak ritkán fordul elő a sebészeknél. Enyhe méltatlankodással gondolt rá, hogy biztosan soha nem fogja felismerni, hiszen az arcát teljesen eltakarta a maszk és a fityula... Aztán visszatért a jelenbe... és Gina kacagásához.

— A Nightingale-éremre pályázol? Remélem, nem fakul meg a háború alatt! — A megtermett nővér suhogó selyempongyolában kivonult.

Mikor Carolyn maga is lezuhanyozott, és belépett rabicfallal elválasztott közös hálószobájukba, Gina éppen a harisnyáját húzta. Kikerekedett szemmel nézte, amint Gina kivett egy hosszú fehér selyemjersey ruhát a szekrényből, és kígyózó mozdulattal belebújt.

— Nem veszel alá az égvilágon semmit?

— Minek? Teljesen befed.

— De olyan... olyan *hangsúlyos*.

— Pontosan. — A sudár lány lecsavarta a kupakot egy parfümös üvegről, és mélyen a két keb-

le közé csúsztatta az üvegpálcikát. — Szerintem egy lánynak hangsúlyoznia kell az előnyös oldalait.

Carolyn Rycroft a harisnyatartójáért nyúlt. — Köszönöm szépen. Ha csatába indulunk, én bizony nem megyek fegyvertelenül.

De arról azért már letett, hogy egyenruhában menjen a bálba. Volt egy estélyi ruha az útitáskájában. Fehér jersey az is, mint Gináé. És egy pár csinos körömcipő, meg egy olcsó nylonharisnya. A szabályzat végül is nem szögezte le pontosan, hogy az ember nem vihet estélyi ruhát külföldre... Mikor majdnem készen volt már, meglebbentette bő szoknyáját szobatársnője előtt.

— Nem baj, hogy én is fehérben megyek?

— Ugyan miért? — kérdezte Gina kedvesen. — A fehér szűz lányokhoz illik, nem igaz? Hadd tátsák a szájukat a lovagjaink.

Carolyn nevetve tárta szét a kezét, és folytatta a készülődést. Furcsa, hogy Gina hogy meg tudja botránkoztatni..., és mégis milyen szívesen hallgatja.

Carolyn pályafutása mintaszerű volt minden értelemben. Iowából, majd az egyik közép-nyugati főiskoláról került New Yorkba, töretlen eszményekkel. Háromévi sebészasszisztensi képzéssel a háta mögött jelentkezett a hadseregbe, Pearl Harbor után egy nappal... Eddig Anglia alig tűnt idegen földnek számára. Ismerősen mozgott a kórházi rutin megszokott kerékvágásában, és tökéletesen alkalmazkodott a környezetváltozáshoz.

Elég volt tudni, hogy magán és a hazáján is segít ezzel a munkával. Ha vége lesz a háborúnak, úgy

tervezte, visszatér az Egyesült Államokba, és egy orvos asszisztense lesz. Talán (és itt felgyorsult egy kicsit a szívverése), egy orvos felesége. Mrs. Winter, például. Hátha Gina igazat mondott róla? Ez is hozzá tartozhat a háború izgalmas tempójához.

Ha pedig a saját bájaihoz fűzött remények túlzottaknak bizonyulnak, még mindig megőrizheti a józanságát — visszatérhet a St. Matthewba, mint műtős specialista. Ígértek neki egy állást, ha visszatér a tengerentúlról... És ahogy múlnak az évek, osztályos nővér lehet belőle — és mint vénlány, a befőttekre, apró süteményekre hagyatkozhat, meg a randevúkra Clark Gable-lel a szomszédos moziban. Vagy bárkivel, aki Clark helyébe lép a fegyverszünet után...

— Ébredj, aranyom — szólalt meg Gina. — Ne gondolatban csábítsd el, akárki legyen is. Járj utána személyesen... Vigyázz, sok lesz az a rúzs. Várnak a lovagjaink.

Carolyn sosem tudta igazán megjegyezni a második hadnagy nevét. Csak arra emlékezett, hogy köpcös volt és barátságos, s egy árnyalatnyit vontatott, georgiai akcentussal beszélt. A nővérotthon kapujában rájuk tört az őszi este, csípős, ködös, és a közeli rakodópart csörlőinek csikorgásától zajos. Csak pár lépés volt a tiszti klub tornácáig. Az elsötétítő függönyökön kiszűrődő tánczene versenyre kelt a kietlen éjszakával. Carolyn belekarolt a kísérőjébe, és szaladt a zene felé, akár egy kislány első randevújára a korzón.

Most csak egyért imádkozott. Hogy Winter ka-

pitány is ott legyen a táncosok között. Hogy megismerje maszk és fityula nélkül.

A vasúti fogadó szobájában Terry Adams lekattintotta a villanyt, és elhúzta a függönyt az ablakon, hogy kinézzen a kikötőre odalent. Kissé felszállt a köd. Az őrház körüli csődület mögött, a dokkokon túl odalátszott a csapatszállító hajók tömege, egy lehorgonyzott torpedóromboló sima teste. Lidérces, valószínűtlen volt a látvány. Az agya mélyén ott lapult, hogy holnap ő is része lehet ennek a gyorsan formálódó konvojnak. Ám ugyanez az agy képtelen volt teljesen szembenézni a ténynyel. Terry újra meggyújtotta a villanyt, mikor egy lány kiszólt a fürdőszobából. Mint mindig, a nővére hangja most is biztonságérzettel töltötte el.

— Megrendelted az italt, Terry? Kész vagyok.

— Már jön is, Linda — felelte vidáman, pedig nem volt az. Már tudta, a nővére megérzett valamit a benne dúló zűrzavarból. Vágyott a tanácsaira, de rettegett a rájuk váró beszélgetéstől.

Linda kijött a fürdőszobából, selyem estélyi ruhája hófehér tajtékként keretezte a vállát. Öccse azzal a csodálattal vegyes gyengédséggel nézte, amelyet mindig is érzett iránta. Linda az a fajta magas lány volt, akit nem lehetett egyszerűen nyúlánknak nevezni. Egy francia alkalmasint a *fausse maigre* kifejezéssel, sokatmondó, ám lefordithatatlan szóval illette volna karcsúságát. Szinte tökéletes alakjában nem volt semmi bujaság Maga Linda túlságosan nyílt alkat volt ehhez. Ma este, ruhájának mély, V alakú kivágásától a rézvörös hajzuhatagáig, egy huszadik századi Tizian volt.

De ha az ember hűvös, kék szemébe nézett, látta, hogy több mint egyszerűen szép. Ha a teste csábító volt, a szeme óvatosságra intett.

— Nem csoda, hogy remek tudósító vagy — mondta Terry. — Ebben a szerelésben egy diktátort is szóra bírnál, Schickyt is beleértve.

Linda megpaskolta az arcát. — Tartsd meg a bókjaidat. Az biztos, hogy ez az utolsó ragyogó estém. Senki se öltözik estélyibe egy csapatszállító hajón.

Terry nyomban kijózanodott. — Tényleg behajózunk holnap? Erről is olyan jól értesült vagy?

— Nem küldtek volna ide ilyen sebtében, ha nem volna órák kérdése. Már írtam is egy hírt ennek a megérzésnek az alapján. — Rákoppintott a táskairógépére az éjjeliszekrényen. — Persze, majd utólag hozzák le — ha és amikor a tengeren leszünk.

— Nem tudod, hová készülünk?

— Erre még a te ezredesed se tudott válaszolni, Terry. Még alakulófélben van — és a legjobban őrzött titok a történelemben. Vegyél egy térképet, és bökj rá — talán eltalálod. Norvégia? Afrika? India? — Elmosolyodott, felvett egy körömreszelőt. — Vagy talán egy hídfőállás a Csatornán túl?

Terry Adams mély lélegzetet vett. — Nézzünk szembe vele, Linda. Gondolod, hogy kibírom?

A reszelő buzgón járt föl és alá. — Hát persze. Először biztos halálra rémülsz. Nyilván én is. De gondolom, nem fogjuk kimutatni.

— És ha nem állom meg?

— Úgy érted, ha bombázni fognak bennünket?

— Úgy értem, harc közben.

— Te irodai munkát végzel, Terry. Aligha leszel közel a fronthoz.

— De igen. A mieink az egyik legmozgékonyabb egység a hadseregben. Tábori kórház. Benne leszünk mindenben, ami csak jön.

A reszelő megállt. Linda aggódva nézett fel az öccsére. — Szóval ilyen alakulathoz szegődtem. Mondd tovább

— Eltanultuk az oroszoktól meg a spanyoloktól a mozgó egészségügyi egységek technikáját. Bebizonyították, hogy a sebesülthalandóság rendkívüli mértékben csökkenthető, ha a kezelést korán alkalmazzák. Valószínűleg a saját tüzérségünk orra előtt fogunk dolgozni. — Terry félrenézett, az ujjai megfeszültek. — Egyenesen Strang őrnagytól, a sebészeti parancsnokunktól tudom.

— És gondolod, hogy ez meghaladja az erődet?

— Tegnap éjjel alattomos légitámadás volt. Heinkelek, csak úgy vaktában. Alig egy fél tucat. — Terry nagyot nyelt, aztán folytatta: — Az ágyam alá bújtam, mint egy gyáva nyúl. Még ma reggel is ott lapultam ... Az a furcsa, hogy igazából nem félek. Csak az idegeim. El se tudom mondani, mennyire kikészültek az utóbbi hónapokban. Ha kibújhatnék a saját bőrömből — akár csak egyetlen éjszakára ...

— Beszéltél erről valakivel? — kérdezte Linda óvatosan.

— Nem vagyok orvos — mondta Terry. — De attól még diagnosztizálni tudom a saját betegségem. Nevezzük közvetett harctéri idegsokknak.

— Azt hittem, a harctéri idegsokkot az agyrázkódás okozza.

— A múltkor hallgattunk róla egy előadást. Ezt az elméletet már nagyjából elvetették. Mindazt, ami egy gránát robbanásakor bekövetkezik, a légnyomásos sérülések körébe sorolják. A harctéri idegsokk tulajdonképpen csak felgyülemlő neurózis. Néha magától is meggyógyul. Néha hisztériában tör ki... Magam is a kitörés határán vagyok, ha csak nem könnyítek magamon valahogy.

Egy pincér lépett be a poharakkal, és az asztalra tette őket. Zsebre vágta Terry shillingjét, és fontoskodó képpel távozott. Terry arcán aggodalom tükröződött, miközben Linda felé nyújtotta a poharát.

— Talán most lelepleztem magam, Linda. Ha nem volnánk ilyen szoros...

— Mondj el mindent, te hülye. Pontosan mit jelentsen az a „könnyítés"?

Terry egy hajtásra kiitta a whiskyjét. — Te mit gondolsz?

Linda higgadtan mérlegelte a gondolatot. — Maryvel mi lesz?

— Elég hamar rájöttél, mire gondolok.

— Újságíró vagyok, jártas a szellemi gyorsírásban.

— Hogy szól az ítéleted?

Linda megkerülte a kérdést. — Te kiöntötted valakinek a szíved, Terry. Ne csinálj úgy, mintha nem.

— Csak Winter százados adott tanácsokat ma este.

— Richard Winter százados?

— Ismered?

— Hallomásból. Trueta műtőszemélyzetéhez tartozott a spanyol háborúban.

— Ő az. Ma este találkozol vele a klubban.

— És ha nem akarok találkozni vele? Ugyanis, tudod, már rájöttem, mit tanácsolt neked.

— Jól van, Linda. Rick azt tanácsolta, hogy valahányszor úgy érzem, hogy nem bírom tovább, fogjam magam és feküdjek le az első lánnyal, aki hajlandó rá.

Linda egy percig nyugtalanul fontolgatta ezt a férfistratégiát. Pontosan ezt várta Richard Winter századostól. Elszállingóztak hozzá a hírek nem egy európai fővárosból a Barcelona és Varsó között eltelt három év alatt. Egész komoly botrány volt egy polgármester lányával Spanyolországban. És egy másik lánnyal a Sorbonne-on... Maga előtt látta Ricket, és a szája enyhe fintorra húzódott. Egyike azoknak a szoknyavadászoknak, akik kihasználják a háborút.

— Meg akarod fogadni a tanácsát, Terry?

Terry nem vette le a szemét a szőnyegről. — Csak ha te is jóváhagyod.

— Mióta vagyok illetékes ebben a témában? S miért képzeled, hogy én mindentudó vagyok?

Jólesett neki Terry nevetése. — Jaj, Linda, ne csinálj belőlem nagyobb szamarat, mint amilyen vagyok.

— Szerintem aranyos tőled, hogy ilyen őszinte vagy. És remélem, kitartasz az elveid mellett: hűséges maradsz Maryhez.

— Rick azt mondta, Marynek is jobb lenne, ha...

— A te Rick barátod kibírhatatlan szócsavaró lehet.

— Ezt nem egészen értem.

— Majd megérted, ha idősebb leszel, drágám. Nem kétlem, hogy ez a módszer kiválóan beválik nála. De tudhatnád, hogy *te* nem tudnál újra Mary szemébe nézni, ha ...

De Terry nem nézett rá. Linda sosem fogja megtudni, hogy segített-e rajta, vagy csak újabb súllyal terhelte meg a lelkiismeretét. Talán prűdnek hangzott az olcsó moralizálásával? Linda Adams vállat vont, és az estélyi köpenyéért nyúlt.

— Ne késsünk el nagyon a klubból, Terry. Ne felejtsd, nekem sokat kell táncolnom a feljebbvalóiddal. Hogy gondoskodhassam az előléptetésedről.

Terry botladozva követte a hotel sötét lépcsőin.

— Nézd, Linda, tudom, hogy szokatlan dolgokat mondtam. De ki kellett öntenem valakinek a szívemet ...

— Winter százados nem felelt meg a célnak?

Szokatlan csönd állt közéjük, miután elhangzott ez a kérdés. Kitartott, míg átkeltek egy sáros lőtéren keresztül vezető pallón, fogva tartotta őket még az őrház leárnyékolt lámpája alatt is, az Egyesült Államok 95. Tábori Kórházegysége szálláshelyének bejáratánál.

Terry némi megkönnyebbülést talált abban, hogy a kapunál álló őrmestert ugrassa. A második whisky a saját sötét dallamát énekelte az agya mélyén, mikor belekarolt a nővérébe, és átvezette a tiszti klub bejáratát álcázó elsötétítő kamrán. Amint bemutatja az ezredesének — amint meg-

győződik róla, hogy nem nélkülözi a társaságot —, elkezdi az esti vadászatot. Ilyen egyszerű az egész, ha egy férfi elhatározza magát.

Egy emlék suhant át rajta. Mary a menyasszonyi fátylában, amint a jázminbokrok között rámosolyog az anyja kertjében. Mary a karjai közt, amint a Bermudába tartó gőzös fedélzetén keringőznek. De most elviselhetetlenek voltak ezek az emlékek. Ma éjjel nem törődik velük — ahogy azt semmilyen lánytestvér nem értheti meg. Határozott léptekkel a ruhatárba vezette Lindát, és a bárba sietett, hogy igyon még egyet, mielőtt megkezdődik a tánc.

A ruhatár tele volt nőkkel, többségük estélyi ruhát viselt, bár felvillant egy-két egyenruha is, a tengerentúli Vöröskereszt kékje, s egy-két női segédszolgálatos takaros kekije. Linda Adams megállt egy pillanatra az ajtóban, hogy elmerüljön a beszélgetésük zsivajában. Aztán keresztülment a termen az öltözőasztalokhoz, hanyagul egy akasztóra dobta a köpenyét, és kinyitotta a retiküljét. De nem pipereholmit, hanem jegyzettömböt vett elő — egy nagy halom rotációs papírt, és a tompa, puhaceruzát, amely a tudósító szerszáma New Yorktól Moszkváig...

A színes cikk, melyet a New York-i lapzártáig meg kell írnia, már kezdett formát ölteni benne. Elmerengett rajta egy kicsit, miközben nagyjából felvázolta a kezdést, hagyta, hadd terelje el a gondolatait Terryről és Terry problémájáról. Évekkel ezelőtt, még kezdő újságíró korában tanulta ezt a *Record*nál; most áldotta a szerencsecsillagát az önfegyelemért. Mert Linda Adams korához képest

bölcs volt; tudta, hogy tiltott területre merészkedett ma este. Hogy egy férfi erkölcsei — akárcsak az, hogy milyen nyakkendőt szeret — olyasmi, amibe semmiféle nőnek nem lehet beleszólása.

Két egyformán fehérbe öltözött lány suhant a tükörhöz egy utolsó simításra; egy karcsú, vonzó szőkeség és egy erőteljes, magas, barna, csábos idomokkal. Linda kitalálta, hogy kimenős nővérek, mielőtt megszólaltak volna.

A csábszirén megszólalt: — Mondom, Carolyn, ott láttam a boltív alatt. A vadász, amint prédára les. Más szóval — a mi Rick Winterünk teljes életnagyságban.

— Na és? — kérdezte megrebbenve a szőke lány.

— Sajnos, én már csak gondolatolvasó vagyok aranyom. Csapjunk a lovak közé, és lássuk, mi történik?

A csábszirén kacagásának örvényével kisodródtak a szobából. Linda összehajtotta jegyzeteit és követte őket.

A tánc már javában állt, és vidámsága betöltötte az egyébként kopár klubtermet. A katonazenekar nagy buzgalommal egy rumbát diktált. Linda látta, hogy a két lány csatlakozik kísérőjéhez, két hadnagyhoz, akik olyan egyformák voltak, mint két sorozási plakát. A szőke lány eltűnt a táncolók forgatagában, de látta, hogy a szirén hetykén integet egy magas századosnak a terem túlsó végén. Egy szikár, napbarnította alaknak, aki két oszlop között állt, és a táncparketten legeltette a szemét. Richard Winter teljes életnagyságban.

Egy pillanatra szemügyre vette. A vér az arcá-

ba szökött, lassan elvörösödött, és se megakadályozni, se megmagyarázni nem tudta. Nézte, amint beleveti magát a tömegbe, és lekéri a szőke lányt a partnerétől. Látta, amint bonyolult rumbafigurába pörgeti táncosát. Linda Adams felszegte a fejét, és keresztülvágott a táncparketten, hogy megkeresse Terryt a bárban.

2

Richard Winter százados, akár egy jól irányított búgócsiga, pörgött a zenekari emelvény mellett — a lüktető ritmus egybeolvadt szívverésével, Carolyn Rycroft szorosan a karjaiban. Ahogy az arca belesimult a lány hajába, egy nagyon is ismerős ösztön lüktetését érezte az ereiben. A lüktetés éppoly kényszerítő volt, mint a *maracas* ritmusa; hagyta, hadd ragadja magával.

Megszólalt: — Nem tudja, hogy helytelen, ha egy alhadnaggyal táncol?

Carolyn nem pillantott fel, de elfojtott nevetéséből kicsendült a mélységes elégedettség. — Miért, százados?

— Mert maga az elöljárója. Neki kell engedelmeskednie a maga parancsainak, s ez nem tesz jót egy férfinak, még egy alhadnagynak sem.

— Hát maga? — Rick érezte, hogy a lány átveszi a hangulatát, akár a teste az irányítását.

— Nem elég kézenfekvő a válasz?

— Úgy érti, maga az én elöljáróm?

— Ahogy mondja, hadnagy.

A lány kedvesen kuncogott. — És mit parancsol most a százados?

— Egyelőre csak így tovább, hadnagy. Ha keringőt játszanak, majd kijön velem egy cigarettára — szédítő forgásba kezdtek —, és egy kis friss levegőre.

Tagadhatatlanul élvezte a játékot, a lány hatá-

rozott válasza nélkül is. Még közelebb húzta magához, az ujjai megpihentek a lány üde, fiatal keblén. — Megértette a parancsot, Miss Rycroft?

— Igenis, Winter százados. És örülök, hogy emlékszik a nevemre.

Inkább sóhaj volt, mint kimondott gondolat. Rick most már biztos volt a dolgában — és a partnerében is.

— Jó sebészasszisztensnő nem terem minden bokorban — mondta. — Még egy első osztályú háborúban sem. Mióta van külföldön?

— Csak egy hete. Remélem, nem látszik rajtam.

— Ilyennek képzelte?

— Még ilyenebbnek!

— A munkát is?

— Azt különösen. Mindig is szerettem. Mármint a sebészetet. — Kibökte a legdédelgetettebb vágyát: — Maga mellett maradhatnék asszisztensnek? El tudná intézni . . . ?

Rick Winter elégedetten mosolygott. — Már délután elintéztem Stranggel. Rögtön a splenectomia után. — Beléfojtotta a lányba az örömteli sikolyt, s egy utolsó fergeteges perdüléssel befejezték a táncot. — Hozzátehetem, hogy merőben gyakorlati intézkedés volt. Nem jutalom. Sosem keverem a munkát a szórakozással.

— Ennek is örülök — felelte Carolyn, és érezte, hogy az elsötétítő függöny a lábainak csapódik, miközben a férfi kivezette az üvegajtón a verandára.

Szuroksötétség fogadta őket. Egy másik táncoló pár, ugyancsak a rumba ölelésébe kulcsolódva homályos körvonallal rajzolódott ki a csillagok hátte-

rében. Még mindig apró, sűrű szövésű tánclépésekkel, Rick a korlát túlsó végéhez vezette Carolynt. Itt a körlet épületeinek tetői mögött messzire elterülő láp tárult fel a szögesdrótokon túl. Aztán egy hirtelen szédítő szakadék — és utána a csatorna csöndje. Már máskor is jó szolgálatot tett neki ez a háttér egy időtlen színjáték első felvonásához.

A lány nem tiltakozott, mikor lelassította a tánc ritmusát — olyan fokozatosan, hogy alig lehetett észrevenni, mikor fonta köré mindkét karját, s a fogásból mikor lett valódi ölelés. De még mindig ringatóztak a zenekar eltompult ütemére, mikor a szája a lány szájára tapadt. Először puhán, aztán érezte, hogy enged az ajka — és végül a viszonzás borzongató hevét

Carolyn Rycroft kinyitotta a szemét, mikor véget ért a csók. Rick a sötétben is érezte, hogy ragyog, hogy a csokja, legalábbis eddig, éppolyan magafeledt volt, mint az övé. Halkan felnevetett, és újra a karjába zárta

A zenekar most elcsöndesült. Aligha színlelhették, hogy a rumbát fejezték be spanyolosan, csókkal. Most megnyíltak a lány ajkai az övé közt; nem tiltakozott, mikor a kezét becsúsztatta a mélyen kivágott ruha alá. Így tartotta egy törékeny örökkévalóságig, kockáztatva, hogy a lány megtöri a varázst, amit egymás köré vontak. Amikor végül eleresztette, Carolyn szeme halvány szikra volt a homályban.

Et, dans l'ombre, je devinais tes prunelles
Et je buvais ton souffle ...

Baudelaire verssora suhant át rajta.

Nem idézte fennhangon. A költészet már sokszor segített hasonló pillanatokban. Most elég költészet volt Carolyn maga. Elmosolyodott, mikor a lány elhúzódott tőle egy kicsit.

— Ilyen hamar visszaköveteli a méltóságát?

— Ha nem haragszik.

Nem haragudott egy csöppet sem. Az ajka újra a lányét súrolta, kockáztatva, hogy visszautasítja a kérést. A szellemcsók alatt Carolyn odasúgta:

— Csak egy kicsit. Aztán táncoljunk vissza.

A csók minden volt, csak kicsi nem. Odabenn, a katonazenekar a *Bécsi vér* kezdő taktusaival birkózott. Carolyn Rycroft eltolta partnere kezét a melléről, a derekára csúsztatta, és miközben hátrahajolt, nagy nehezen uralkodni próbált a mosolya reszketésén.

— Imádom a keringőt, Rick.

Most először használta a becenevét. Furcsán hangzott, azok után, ami történt.

— Természetesen, ha be *akar* menni . . .

— Nem akarok. De nem ezért volna talán jobb.

Winter százados szó nélkül a keringő nyitó lépéseibe lendült. Végül is ez csak az első felvonás. Van még idő bőven, eljutni a nagyjelenetig.

Egy repülő őrnagy lecsapott rájuk, mielőtt egyet is fordulhattak volna a parketten. Rick néma elismeréssel nézte, amint Carolyn töretlen ritmussal átlibben új partnere karjaiba. Csak a szeme csillogása árulkodott. Az őrnagy persze azt hiszi, hogy neki ragyognak azok a csillagok.

Rick látta, hogy a tánc ritmusa fokozatosan felgyorsul. Más szemek is csillogtak már — árulkodó rúzsnyomok nem egy napbarnította arcon. Ma kemény ritmust ver a jókedv a katonás illemkódex felszíne alatt. Néma bizonyságául a ténynek, hogy ezek a táncosok holnap jószerivel egy tucatnyi harctéren szóródnak szét.

Ott táncol Terry Adams is egy fehér ruhás lánynyal, aki akár egy Rubens-féle Vénusz modellje lehetne. Rick jól ismerte — szinte túlságosan is jól Gina Cole, a röntgenasszisztens. Nos, azok a csábos idomok nem ártanának Terrynek, de . . .

Előrelépett, hogy lekérje, aztán visszahőkölt, mikor eszébe jutott, mit tanácsolt Terrynek. Talán Gina az alkalmas orvosság — ha ugyan lehet egy olyan orvosságot, mint Gina Cole, mértékkel szedni. Annak alapján megítélve, amit a fehér selyemruha sejtet, Terrynek nehezére eshet a mértéktartás. Egy pillanatra elkapta a fiú tekintetét, miközben hozzásimuló partnerét forgatta. Terry kipirult, lázas — és elégedett volt . . .

Jobb lesz hagyni őket.

Rick szeme most egy másik fehér ruhás lány alakjára tévedt. Egy sudár, nemes vonású lányra, a haja akár egy rézszínű glória. Randall Stranggel táncolt „a sebész őrnaggyal. Kíváncsian előrehajolt, hogy megnézze az arcát, mikor az őrnagy parádés lendülettel megforgatta. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy lekéri. Dr. Strang a régi iskola megrögzött képviselője volt, minden felszíni moderneskedés ellenére Már többször összeütközésbe kerültek a sebészi eljárásokkal kapcsolatban. Mulatságos lenne összeakaszkodni Stranggel egy más

terepen — ha csapnivaló taktika is. Rick elvetette az ötletet, mikor harsogva üdvözölte valaki a táncparkett túlsó végéből. Amos Blaine ezredes, az egység parancsnoka. Egy díszegyenruhába bújtatott Buddha, akit állandóan az a veszély fenyeget, hogy kibuggyan a varrások mentén.

Rick ezredese nem vette a fáradságot, hogy áramvonalasítsa magát a második világháború tiszteletére, habár fontos szerepet játszott benne. A Buddhával való hasonlóságot keleten szerezte, egy sárgalázroham után. A legutolsó kitüntetése Saint-Mihielről, a pocakja egy Governors Island-i íróasztaltól származott. Most mint nyugállományú hivatásos tisztet behívták a kórházi alakulat élére.

A tapasztalat megtanította Ricket, hogy semmi gyengeség nem rejlik Amos szúrós pillantása mögött. Ha Blaine ezredes könnyedén intézkedett, vaskéz irányította ezt a könnyedséget. Az elmúlt hónapokban elsőrendű formába hozta a 95. egységet, maximális harci szellemmel — és minimális zűrzavarral. Beosztottjai, akik a modern orvostudomány minden követelményének megfeleltek, jócskán szenvedtek a súlytöbbletéért.

— Üljön le, Rick, és tájékoztasson a legújabb fejleményekről. Ki az a baba, akit az imént kivarázsolt a teraszra?

— Rycroft nővér, sebészeti állomány, uram. — Rick pókerarca rezzenéstelen maradt. — A munkatársam. Nagy nyereség az egység számára.

— Azt magam is látom — mondta Amos. — Mindamellett kötelességem felhívni rá a figyelmét, hogy a H. Sz. 35—1440 értelmében bárminemű kihágás az illetmény megvonásával jár.

— Talán panasszal éltek ellenem, uram?

Amos gurult a nevetéstől. — Ellenkezőleg. Csak ne hozza hírbe a hadsereget. — Eltolta magától az üres poharak erdejét a hosszú büféasztalon. — Üljön ide Miss Adams mellé. Most Stranggel táncol, de meg akar ismerkedni magával.

Winter százados fanyar mosollyal ereszkedett a székre. Kár, hogy nem engedett a kísértésnek az imént. Nos, elég régen várja már, hogy próbára tegye Linda Adamst. Pár percen már nem múlik.

— Legalább fontos embernek érzi magát, Rick — attól a tudattól, hogy mostantól fogva ő fog tudósítani a működésünkről?

— Uralkodni tudok az elragadtatásomon, ezredes. Mi igaz abból, hogy holnap sétahajókázni visz mindannyiunkat?

— Legyen esze! Még a hadosztály-parancsnokság se tudja. A hajójegyek manapság ajánlott levélben jönnek. Egyenest Washingtonból.

— Mégis azt hiszem, hogy elrendelik a készültséget. Most, hogy itt ez a firkászlány, kétszeresen biztos vagyok.

— Hogyhogy?

— Melyik szerkesztő vesztegetné Linda Adamst egy akármilyen állomáshelyre, hacsak nincs valami forró a levegőben? — Rick nyersen felnevetett, és átnyúlt az asztalon cigarettáért. — Higgye el, ez az újságírónépség — az offenzíva főkolomposa. Vagy mondjak keselyűt inkább?

— Sajnálom, hogy nem vagyok feketében, százados — szólalt meg egy hang a hátuk mögött. — Akkor talán jobban beleillenék a képbe.

Rick felállt, hogy kihúzza neki a széket. Randall Strang őrnagy ott ácsorgott mögötte, a szeme résnyire szűkült A sebészfőorvos Boston egyik leghíresebb sebésze volt, mielőtt egyenruhába préselte magát. Egy simulékony modorú orvos, aki gyönyörűségesen értett a betegek nyelvén. Rick élt a gyanúperrel, hogy kórházi beosztottjai éppoly szívből utálták Stranget, ahogy az egység most. De a szervezőkészségéhez és kemény tartásához nem fért kétség. Ricknek megint az jutott eszébe, hogy feljebbvalója mennyire hasonlít egy jól táplált, felfuvalkodott bikához.

Strang hangja úgy csikorgott, mint egy visszafelé pörgetett verkli: — Nem gondolja, hogy helyénvaló volna bocsánatot kérnie?

— Feltétlenül, uram — mondta Rick. — Tekintse a „keselyűt" el nem hangzottnak, Miss Adams. Hadd hasonlítsam inkább sólyomhoz. — A meghajlása szinte a gall hidegvér karikatúrája volt. — Vagy szabad esetleg postagalambnak neveznem, vidám virágcsokorral a csőrében?

Amos Blaine is megszólalt a maga dörmögő hangján. — Csak nem azt akarja mondani, hogy ismerik egymást ?

— Már évek óta követem Winter százados pályafutását — mondta Linda. A hangjában enyhe él volt, de a modora kifogástalan. — Most, hogy megismerkedtünk, százados, szabad azt mondanom, megérte a várakozást?

Rick végigmérte. — Csak, ha viszonozhatom a bókot.

Terry Adams nővére kivett egy Playerst a táskájából, és előrehajolt, hogy rágyújtson a Strang

kínálta tűzről. — Kár, hogy útjaink nem keresztezték egymást Spanyolországban.

— Nem is tudtam, hogy Spanyolországban volt, Winter — mondta Strang. — Melyik oldalon harcolt?

Linda hűvös mosollyal elhallgattatta Ricket. — Biztosan maga is olvasott újságot a harmincas években, őrnagy. A százados Trueta mellett volt sebész.

— A világ egyik legnagyobb orvosa — mondta Rick.

Linda megszólalt: — Hát nem elszomorító, hogy a legtöbb ember, akit megmentett, most szögesdrót mögött senyved?

— Elszomorító, de elkerülhetetlen — mondta Rick.

A sebészfőorvos bostoni kiejtése érintetlen maradt, még angol földön is. Most hatásosan vetette be. — Igazán, kedves barátom, érdemes még most így lázba jönnie Spanyolország miatt? Nincs-e komolyabb dolgunk?

— Most mint katona beszél, uram, vagy mint republikánus?

— Én úgy vélem, hogy a mi feladatunk megsemmisíteni Hitlert, és aztán visszatérni a saját házunk tájára. Ezt mint gyakorlati üzletember mondom. Isten a tanúm, hogy nem vagyok az elszigetelődés híve...

Isten a tanúja, hogy miféle alak vagy, gondolta Rick. Csak az isten tudná kibogozni a társadalmi lelkiismeretedet. Hangosan annyit mondott: — Elismeri, hogy Amerikának nemzetközi kötelességei vannak a háború után?

— Hogyne, százados. Én hiszek a Népszövetségben, ha a belépéshez nem kell feladnunk nemzeti önérzetünket.

— Úgy érti, nem bánja a békét, ha egy szalmaszálat sem kell keresztbe tenni érte?

— Úgy értem, hogy Európa valószínűleg balkanizálódik ezután a háború után, akármit teszünk is. Nem hagyom, hogy a kormányunkat rendőrnek használják, aki bunkósbottal veri a fejébe a demokráciát az elmaradott országoknak. Szerintem Amerika érintetlenül megőrizheti a demokráciáját, törődhet a saját dolgával, és egyúttal gyarapodhat is.

Rick hangosan felnevetett. Tudta, mennyire utálja Strang a teli torokból való nevetést.

— És mi lesz a Négy Szabadsággal, őrnagy? A kisemberek évszázadával? Az ingyentejjel a hottentottáknak?

Most az egyszer úgy látszott, hogy Strang élvezi az effajta vitát. Terjedelmes tömegével az asztalra dőlt, és közben lesújtó pillantást vetett Linda Adamsra.

— Használja a fejét, Winter. Hogyan létezhetne a Négy Szabadság — vagy bármilyen valódi szabadság — egy olyan önző politikai helyzetben, amely egy fegyverszünetet szükségképpen követni fog? Vegyük Spanyolországot, ha már muszáj. Maga ott harcolt; emlékszik az emberekre. El kell ismernie, hogy Franco vagy valami hasonszőrű fog ott dirigálni ítéletnapig.

— Meglehet, uram. De nézzük a dolgot történetileg. Próbáljuk megérteni, mi hozza létre a Francókat. Az okokat nézzük, ne az okozatokat. Maga

az imént Hitler megsemmisítéséről beszélt. Ne felejtse, *ő* a legszörnyűségesebb okozat, amit ez a beteg világ ez idáig kitermelt. Egy rögeszmés Napóleon, egy jósnő agytekervényeivel — egy tehetetlenségben fogant paranoiás, akit a mohóság szült.

Strang gúnyosan elmosolyodott. — Nem is sejtettem, hogy maga ilyen ékesszóló, százados.

Rick újra belevetette magát. A legjobban a pirulást élvezte, mely lassan felfelé kúszott Linda Adams gyönyörű mellétől, míg végül már ugyanolyan gyönyörű nyakát ostromolta.

— Spanyolország jó példa az állításomra, uram. A háború magja jóval előbb gyökeret vert ott, mint Franco megjelent volna. A rothadás, a szegénység és a politikai tespedés hidra fejű magja. Hát nem látja, hogy ugyanez a mag kezd kicsírázni odahaza is? Hogy el fog pusztítani bennünket, minden erőnk ellenére, ha idejében el nem fojtjuk? Hacsak rá nem ébredünk, hogy semmiféle demokrácia nem vívhat háborút minden nemzedékben — néhány éves szünetekkel — úgy, hogy kitartson?

Az utolsó mondatot egyetlen lélegzetre mondta végig. Most meghajolt Linda felé. — És ne nevezzen ékesszólónak, őrnagy úr. Csak Miss Adams egyik korábbi cikkét plagizáltam emlékezetből. Menjen, nézze meg a *Record*ban, ha kíváncsi a többire.

Linda könnyedén megjegyezte: — És egyetért a véleményemmel, százados?

— Határozottan — felelte Rick. — A tízparan-

csolattal is egyetértek. Hányat tud belőle elfogadtatni a világgal?

— Adjon nekem egy évszázadnyi békét — mondta Linda. — Egy művelt népet, amely nem tudja, mit jelent az éhség vagy a félelem. Adjon néhány tisztességes embert a Fehér Házban, a Downing Streeten és a Kremlben... És az unokái megérnek majd egy jobb világot.

Rick elmosolyodott. — Behódolok a fehér ruhás szép hölgynek, uraim. Egy vadonatúj utópia, csordultig emberi elnézéssel és testvériséggel. Egyetlen Világ Bíróság, ahol az oroszlán tárgyalóasztalhoz ül a báránnyal, és közösen megvetik a jövő társadalmának alapjait.

Az ezredes békítőleg közbeszólt. — Mégis, azért a világ fejlődik, tudja. Vegyük például ezt a keringőt — a *Bécsi vért*. Az előző háborúban hadbíróság elé állítottuk volna a zenekart érte. Most meg táncolnak rá maguk, fiatalok.

— Talán ez gyengeségeink egyike, uram — mondta Rick. — Talán túl érzelmesek vagyunk, könnyen megbocsátjuk a múltat.

Linda közbevágott: — Mi a maga ellenszere, százados? A gyűlölet kitombolása?

— Természetesen nem. De a gyűlölet, bizonyos korlátok között katarzisként hat a szellemre. Még most sem vagyok biztos benne, hogy eléggé gyűlöljük-e az ellenségeinket ahhoz, hogy megsemmisítsük őket. A gyűlöletünk túlságosan összekeveredik a félelemmel — mint ahogy a Kongresszus gyűlöli a Fehér Házat, vagy a zöldségtermesztők a bankárokat, a bankárok Oroszországot...

— Jó okkal — jegyezte meg Strang.

Kezd bepörögni, gondolta Rick.

— Vigyázat, őrnagy úr — mondta. — Ezzel az erővel miért ne gyűlölhetnénk az összes szövetségesünket? Az legalább tiszta ügy volna. Az legalább gondoskodna arról, hogy maga meg én egész hátralevő életünket egyenruhában töltsük... Ha engem kérdez, sokkal jobb lenne, mint visszatérni az osztalékainkhoz meg a dupla garázsainkhoz.

Strang épp idejében fojtotta vissza egy dühkitörését. — A kommunistákat védi?

— Egy frászt — mondta Rick. — Magam is azokhoz tartozom, akik osztalékot húznak; én is azt akarom, hogy jöjjenek csak azok a csekkek. Arról van szó, hogy tudni szeretném, mire fogom költeni évről évre. Ezért mondom, hogy inkább most vigyék el adóba az egészet — vagy akár mostantól fogva tíz évig, ha olyan sokáig eltart, míg lelövik az utolsó veszett kutyát.

— Az amerikaiak sosem mennének bele egy ilyen törvénybe.

— Pedig ennél olcsóbban nem veheti meg Miss Adamsnek az utópiáját. — Rick Amos Blaine-hez fordult. — Nincs igazam, ezredes? Vagy hadbíróság elé állít?

Az öreg Amos csak nevetett. — Vigye inkább táncolni Miss Adamst, ha ugyan hajlandó elmenni magával.

Linda kecsesen felállt, miközben az egész asztal őket nézte. — Vezényeljen, százados. Nincs más választásunk.

A táncparketten Linda Adams könnyű volt, akár a pihe, és sokkal kielégítőbb. Rick kipróbálta vele

egyik szédítő figuráját — és örömmel tapasztalta, hogy a negyedik rend egyik tagja lépést tud tartani vele. Hogy a negyedik rend eme tagjának idomairól ne is beszéljünk. — hát még az arcának szoros közelségéről az övéhez.

— Feleljen nekem egy kérdésre — szólalt meg Linda. — Miben hisz maga?

— Megmondtam már. A kordában tartott gyűlöletben, egy nagy hadseregben, és semmiféle illúzióban.

— De maga semmivel sem militaristább nálam. És nem lehetne ilyen jó orvos, ha nem hinne embertársaiban.

— Ki mondta, hogy jó orvos vagyok?

Linda könnyedén felelte: — Tudja, még 37-ben meginterjúvoltam Tructát. Sajnos, maga akkor szabadságon volt. — Fátyolos pillantást vetett rá. — Az egész személyzet leállt, hogy elmondja nekem, mennyire szeretik magát. Amolyan igazi spanyolos ékesszólással. — Újra megfricskázta a könnyed mosolyával. — Vagy hivatkozzam közös barátainkra Londonban és Párizsban?

— Feleljen nekem maga is, Miss Adams. Hogy sikerült ennyi helyet bejárnia ilyen rövid idő alatt?

— Én is gyakran elcsodálkozom — bólintott Linda. Egyszerű kijelentés volt, minden nagyzolás nélkül. — Talán a repülőgép és a rádió terméke vagyok. Nem gondolja?

— Nem szeretem a firkászokat.

— A firkásznőkre ez kétszeresen áll?

— Különösen egy olyan nőre, mint maga, aki nyilván jobbra érdemes.

— Mint például?

— Mint például ez. — Olyan sebes pörgésbe fogtak, hogy mind a kettőjüknek elakadt a lélegzete. — Miért ne élvezzük a világot, amíg lehet? Miért ne valljuk be őszintén, hogy a levegőbe fog röpülni akárhogy imádkozunk is?

— Akkor is, ha győzünk?

— Három eset van — mondta Rick vidáman. — Győzünk, vesztünk vagy döntetlen.

— Akkor is, ha megkapom az évszázados békémet?

— Az végzetes lenne mindkettőnk számára. Gondolja csak el, hová lennénk, ha a világnak felnyílna a szeme, és kigyógyítaná magát. Maga egy tudósítónő lenne, hirdetni való keresztes hadjárat nélkül. Én meg egy sebész, rozsdásodó szikével. — Nagyot nevetett a saját ötletén. — Persze elmehetnék állatorvosnak, maga visszamehetne tucatriporternek.

— Talán most is ezt fogom csinálni egy darabig. Vállalkozna az első interjúmra?

Linda érezte, hogy Rick begubódzik. Olyan hirtelen, hogy megbotlottak. — Nem vettem még el a kedvét?

— Már kezdő koromban is — mondta Linda — a szerkesztőm mindig bulldognak nevezett. Ha én egyszer ráharapok egy sztorira, nem eresztem el. Márpedig magában igenis van sztori. A férfi, aki visszatért Spanyolországból és Dunkerque-ből, életkedvét vesztve — és mégis élvezi az életet. A filozófus, aki azt tanácsolja ifjú mintaférjeknek, hogy felejtsék el a feleségüket, és kapjanak az első kínálkozó alkalmon.

Egy percig Rick némán fürkészte az arcát. — Elfelejtettem, hogy maga Terry nővére. Neki meg nyilván első dolga volt, hogy a bizalmába avassa.

— Remélem, az én tanácsomat fogadja meg, és nem a magáét.

— Mégpedig?

— Épp az imént említette a tízparancsolatot, százados. Azt tanácsoltam az öcsémnek, hogy legalább a hatodikat tartsa meg.

— Szóval maga politikában és erkölcsben egyaránt javíthatatlan optimista? — Már az üvegajtók felé pörgette a táncparketten keresztül, a terasz felé.

— Kérem, nézzen a szemembe.

— Igen, százados.

— Maga most már jó ideje csavarog szerte a világon, Miss Adams, a foglalkozása révén. Nem hiszem, hogy *mindig* Grand Hotelekben lakott. Nyilván rájött már, hogy a politika piszkos játék, és az is lesz, míg a világ világ. Hogy a háború pokol marad, és újabb háborúkat fial, nem pedig utópiákat. Ami pedig a kaszárnyatöltelékeket illeti, legyenek nőtlenek vagy házasok — nos, maga is olvasta Kiplinget.

Remekül időzítette a mondókáját. Miközben beszélt, kisodródtak az elsötétítő kamrán keresztül a verandára. A lány lába tökéletes összhangban mozgott az övével, bár a szeme szikrázott a dühtől.

— Köszönöm, százados, hogy pótolja a műveltségem hiányait.

— Még nincs minden pótolva.

A csókjában nem volt semmi finom, semmi gyöngéd. Pusztán csak birtokba vette a száját, és

fogva tartotta, a keze úgy szorította a vállát, akár a satu. Linda bőre lángolt, mikor kitépte magát.

— Ez volt az első lecke?

— Egyelőre ennyi — felelte Rick. — Az órának vége.

De Linda már faképnél hagyta, felszegett fejjel. A távozása a verandáról túlságosan büszke volt ahhoz, hogy menekülésnek lehetne nevezni, bár ezt a célt szolgálta. Újra keresztülvágott a táncparketten a női ruhatár felé. Újra kinyitotta a táskáját, és kisimította a jegyzetpapírját.

Egy vasárnapi cikket ígért a New York-i szerkesztőségnek, hogy kiegészítse a napi tudósításait. Itt az alkalom, hogy nekifogjon. „Első napom egy behajózó táborban." A szerkesztője csattanós történetet várt, teli azokkal a találó észrevételekkel, amelyeknek Linda Adams oly nagy mestere volt.

Most nem tódultak simán a szavak. Lehunyta a szemét, és szólítani próbálta az újságírók múzsáját. Csak Rick Winter csúfondáros mosolyát látta; csak a követelődző száját érezte a száján.

Álszemérmes volt, hogy elmenekült a csókjától? Mi lett volna, ha eljátszik vele egy darabig — csak hogy megtudja, meddig merészkedik egy századosi egyenruhába bújtatott szoknyavadász?

Váratlanul visszagyömöszölte a papírt a táskájába, és a sarokba vágta a ceruzáját. A zenekar egy kongát játszott, mikor újra kivonult a táncparkettre; egy orvos alezredes felkérte, mielőtt még eljutott volna az asztalig. Amerika egyik legjobb diagnosztája, s ehhez méltó táncos is. Miközben új lovagja végiglejtett vele a majomsziget előtt, gondosan szemügyre vette az arcokat, dacolva a veszély-

lyel, hogy egy bizonyos százados előlép leshelyéről. De Rick nem volt sehol. Egy őrnagy kérte le helyette, és magyarázni kezdte az öszvérek gázmaszkkal való felszerelésének fortélyait. Legalább szerencsém van, gondolta Linda. Összejön a színes sztori, ha túlságosan ki is vagyok borulva ahhoz, hogy azonnal megírjam . . .

Még mindig a veranda korlátjánál állva, Richard Winter százados a sarkán hintázott, és a következő hadműveletét fontolgatta. Nem az a fajta ember volt, aki megbánja a futó ötleteit; most hogy megbizonyosodott arról, amit tudni akart, inkább szórakoztatta, mintsem sértette Linda menekülése. Helyesen becsülte fel. Istenemre, egy szűz lány, hiába adja a nagyvilági nőt! Egy ijedt kis iskolás-lány, hiába a sok rádiós szerződés!

Mindemellett a szépsége mögött ész rejlik. Richard Winter életében nem sok szerepet játszottak az olyan nők, akiknek eszük van. Egy kissé felkavarta, de kénytelen volt elismerni, hogy Linda politikai nézetei, minden optimizmusuk ellenére, éppoly átgondoltak, mint az övéi. Nyilvánvaló, hogy ezt a felismerést orvosolni kell valamivel.

Körbement a terasz szélén, az ölelkező párok ügyet se vetettek rá, ő se törődött velük. A bár zsúfolásig megtelt különféle nyelveken beszélgető tisztekkel; éneklő francia, morgó holland, de még simán pergő kínai is megütötte a fülét . . . Ott volt Gina Cole, pontosan ahogy várta. Egy egzotikus virág a keki vadonban; mintha az egész világot meg akarná jutalmazni ma este mosolyának fényével. De tudta, hogy a lány azonnal megérezte a

jelenlétét. Hogy végére járjon a dolognak, átfurakodott tiszttársai között, és megfogta a kezét. A közjáték Carolyn Rycrofttal csak előzetes volt a darabhoz. Íme, a készen talált utolsó felvonás, finálestul, mindenestül. Az a fajta nagyjelenet, melyet hetek óta készített elő — a „folytatása következik" kitétellel minden függöny után.

— Ugye nekem ígérte ezt a táncot, Miss Cole?

A lány tekintete kiismerhetetlen volt, mikor odanyújtotta a bármixernek az üres whiskyspoharát.

— Megbocsátanak az urak?

Nem látszott rajta érzelem, ahogy felvette a tánc testtartását, és Rick magával ragadta a konga szökdécselő ütemére. A felszín elég ártalmatlannak látszott, de Rick most már biztos volt a dolgában. Olyan biztos, hogy nem is kell elsietnie ezeket az utolsó lépéseket — mint egy sakkjátékos, aki az elkerülhetetlen matt felé tör.

— Rég nem láttam, százados — mondta Gina.

— Öt napja, hogy pontosak legyünk.

Látta, a lány egyszerre elégedett és mérges amiatt, hogy pontosan emlékszik. Londonban történt; a Piccadillyn találkoztak, egészen véletlenül, és együtt vacsoráztak. Egy pezsgős vacsora a Sohóban. Aztán táncolni mentek egy homokzsákokkal körülbástyázott mulatóba a Regent Streeten. Kivitte a Victoriára, és tudta, hogy a lány túllépné az eltávozását és vele töltené a hét végét Brightonban, ha egy kicsivel is messzebbre menne egy csóknál a pályaudvar kapujában.

— Örülök, hogy épségben megérkezett — mormolta Rick.

A magas lány nem válaszolt, de az arca megfeszült, ahogy az övéhez ért.

— Nyolc lépés és matt — mormolta halkan a százados.

— Tessék? Nem értettem.

— Semmi, bocsánat. Túl sokat gondolkozom hangosan ma este. A gondolkodás a legrosszabb időtöltés sötétedés után. Nem megyünk ki egy kicsit?

— Minek?

— Egy cigarettára. Vagy talán egy kis meglepetésre.

— Imádom a meglepetéseket, ha jófajták... Rendben. Hozom a köpenyemet.

Sokat sejtető csöndben indultak el a deszkapallón a klub előtt. De Gina néhány lépés után megtorpant. A reszketése mesteri volt. Winter soha nem fogja megtudni, igazi volt-e vagy tettetett.

— Nincs itt túl hideg egy magafajta kislánynak?

— Dehogynem. Mi lenne, ha bemennénk a társalgóba? Ott dohányozhat is, ha akar.

Hagyta, hogy Gina visszavezesse a klubba; ez a játszma a lányé is volt, és Rick tudta, hogy annak éppoly mestere, mint ő. A társalgó ajtaja résre volt nyitva. Rick látta, hogy odabenn koromsötét van, csak egy-két cigaretta parazsa pislákol a fal melletti kanapék felől.

— Nincsenek itt kissé túl sokan? — kérdezte.

— Egy üvegezett terasz van a terem végén. Maradjon mellettem; ismerem a járást.

Bebizonyosodott, hogy Gina valóban ismeri, mikor ügyesen kerülgette a kártya- és pingpongasz-

talokat. Nyilvánvalóan már máskor is eljutott ebbe a révbe világítás nélkül is. A télikert üres volt: a redőnyök nyitva. Gina az éjszaka nyitott négyszöge felé indult. Rick minden teketória nélkül elkapta a könyökét, magához rántotta, és megcsókolta. Könnyedén — ahogy a pillanat megkívánta.

— Ki mondta, hogy szabad?

— Csak rajta — suttogta Rick. — Kötekedjen egy kicsit, ha akar. Szeretem a kötekedést, ha mértékkel csinálják.

Gina színlelt megrökönyödéssel pihegte: — Elég magabiztos, nem gondolja?

— Biztos vagyok benne, hogy olvasok a gondolataiban. Bebizonyíthatom?

— Ha meri.

— Most még egy darabig játssza a megközelíthetetlent. Mondjuk öt percig, legfeljebb. Aztán semmi kifogása nem lesz az ellen, hogy szeretkezzünk. Megmondjam, miért?

— Micsoda arcátlan . . .

De Rick nem hagyta félbeszakítani magát. — Mert mi ketten egyformák vagyunk, tudja? Pontosan tudjuk, mit akarunk, és nem fecséreljük sokáig az időt. Öt éjszakája — mióta csak feltettem arra a vonatra — várom, hogy a karjaimban tarthassam. Azóta várom, hogy az enyém legyen.

Azzal hozzálátott a teendőkhöz, melyeket az ilyen szavak megkívánnak. Gina nem moccant.

— És ha én nem akarom azt, amit maga?

— De akarja.

A lány halkan felnevetett. — Talán egy icipicit.

Rick hevesen szájon csókolta. A lány ajka nem engedett. Egy pillanatra megmozdult, mintha ki-

nevetné. De nem tiltakozott, mikor tovább cirógatta, nem túlságosan követelődzően.

— Elég? — kérdezte végül.

Most már Gina szája kereste az övét. Az ajka nedves volt, belefeledkezett a csókba. Egy szívdobogtató pillanat múlva kiszabadította magát.

— Ne, Rick.

— Miért?

— Ne itt.

— Egyedül vagyunk.

— Ne itt, mondom. Túl kockázatos.

— Akkor hol?

— Ne. Ne kérdezzen ilyet.

— Hol, Gina?

— Nem tudom.

— Mikor fogja tudni?

Lilith nevethetett így, gondolta Rick. Mély, torokhangú kuncogás volt, amitől fellángolt a vére. Újra magához húzta, hogy még egyszer megkóstolja az ajka ígéretét... Nyolc lépés, és matt.

— Ma éjjel — mondta Gina Cole. — A bál után.

— Várni fogom a nővérotthon előtt.

Gina hangja furcsán fegyelmezett volt. Mintha egy teniszpartit beszélne meg. — Hová mehetünk?

— A faluba, szállásomra. A ház lakói elutaztak.

— Hát a szobatársa?

— Bill Coffin? Szolgálatban van ma éjjel.

— Maga mindenről gondoskodik, igaz?

— Nem túl prózai ez így?

Gina nagy szakértelemmel kitért előle, mikor újra meg akarta ragadni. De az ujjai forrón az övéire kulcsolódtak, mikor visszafelé tapogatóztak a sötét társalgón keresztül. Rick most is hagyta,

hadd legyen meg Gina akarata. Egy Casanova sem kívánhatna ennél könnyebb győzelmet.

Gina megállt a hall bejárata előtt. — Hadd menjek be az öltözőbe egy percre. Túlságosan összevissza vagyok csókolva.

— Megvárhatom?

— Dehogyis. Ne felejtse, van egy kísérőm valahol. — Bizonytalanul a táncparkett felé pillantott. — Ha meglát bennünket . . .

Rick gúnyos meghajlással hátralépett. — Szóval, sorsomra vagyok hagyatva éjfélig?

— Próbálja meg kihozni belőle a maximumot — felelte Gina, tökéletesen utánozva a stílusát.

— Honnan tudjam, hogy eljön?

— Muszáj mindenben biztosnak lennie?

Rick nem próbálta visszatartani, mikor az öltöző ajtaja felé indult. Gina fordult meg, fél kézzel a kilincsen. Rick elámulva látta, hogy a szemét elhomályosítják az érzések. Az első igazi érzelem, amit látott rajta, bármilyen odaadó volt is a télikertben.

— Egyet mondjon meg nekem, Rick. Mitől magányos egy olyan férfi, mint maga? Olyan magányos, hogy minden szoknyát hajkurásznia kell?

De Rick hangja nem változott. Pedig ez túl messzire ment — túl messzire egy játékhoz képest.

— Ki mondta, hogy magányos vagyok?

— Mi másért akarna találkozni velem?

— Jobb indok nem jut az eszébe?

Az érzelemvillanás tovatűnt Gina arcáról. Kéjesen kinyújtózott, és a mozdulat csodálatos dolgokat művelt az idomaival. — Most megfogott, lovagom. Viszontlátásra éjfélkor. Ha nem gondolja meg magát addig.

Az öltöző ajtaja becsukódott mögötte.

3

Rick egy percig egyedül állt a táncterem ajtajánál. Nem Ginára várt; ahhoz túl jól ismerte. Egy percig fontolgatta, hogy lekéri Linda Adamst, csak hogy próbára tegye, de Lindának nyoma veszett. Carolyn Rycroftnak is. A hangulat tetőfokára hágott. A táncolók összefogódzva járták a kongát; újabb és újabb párok csatlakoztak hozzájuk. Rick hirtelen hátat fordított nekik. Lekapta a sapkáját a fogasról, átviharzott a hallon, és kisétált a csillagfényes éjszakába. Ma éjszakára eleget játszott már olyan érzelmekkel, amiket nem érzett.

Amint kilépett a tábor kapuján és befordult a falu macskaköves főutcájára, megállt, hogy összeszedje gondolatait. Gina valószínűleg várni fog rá éjfélkor a nővérotthon tornácán — akár egy érett, leszakításra váró gyümölcs. Vagy újra megrohamozhatná Carolyn Rycroftot, és végigjátszhatná a játékot a meglehetősen előrelátható kimenetelig. Még akár Linda Adamst is megkereshetné, egy újabb menet ideológiai csatározásra. De akárhány lépéssel távolodott is ezektől a csábító lehetőségektől, nem ébredt fel benne a vágy, hogy visszatérjen hozzájuk. Nem kívánt semmit. Se ételt, se szerelmet, se alvást.

Mikor fogta el ez a lelki tunyaság? Kizárt dolog, hogy neurózis előjele volna. A munkája tökéletesen lekötötte a nappal hosszú óráiban. Fizikailag

úgy működött, akár egy óramű — egy szikár, izmos atléta, aki hozzáedzette a testét a háborús napirendhez. Csak az éjszakák ne lennének... Nem, nem mehet így tovább — nem ülhet magányosan az ital mellett, amely nem esik jól, nem űzhet könnyű szerelmi kalandokat mindenféle nőcskékkel, akik felhevítik a vérét, de a szívét nem. Ha már egy ilyen felszínes lény, mint Gina is át tud törni a páncélján, és észreveszi, hogy üres, magányos...

Halált hozó vijjogás hasított az éjszakába. A baljóslatú jeladásra nyomban megremegtek és kialudtak az utcai lámpák sápadt fényei. Egy pillanatig állt, tájékozódási pontokat keresett a sötétben. Aztán kitáguló pupillái felismerték a *György király* tömegét, mely most, a záróra múltán csukott és néma volt. Ott, a következő sarkon tornyosul a vasúti fogadó, és a normann templom zárkózott tömbje, akár Anglia maga a fenyegető halállal szemben.

A villa, ahol Bill Coffinnal együtt lakott, csak két saroknyira volt. Elégszer megtette már az utat, hogy akár bekötött szemmel is nekivágjon. De igazából nem volt miért sietnie. Ez a falu hónapok óta nem ért meg valódi légitámadást. A fritzek most azzal vannak elfoglalva, hogy Kölnt és Essent, meg a Lorient melletti tengeralattjáró-támaszpontjaikat védjék. Talán néhány vadászgép északról kikerülte a légvédelmi ütegeket, és működésbe hozta a kiterjedt riasztórendszert, mely Londont övezi nyugat felől.

Kényelmesen sétált, és cigaretta után kutatott a zsebében, amit azon nyomban meggyújt majd,

hogy a szobájába ér. Észak felé és a szálláskörlet közelében fényszórók pásztázták az eget. Magasan fent összetalálkozott két fénynyaláb, és felnyársaltak egy mozgó, ezüstös szilánkot. Vajon egy Spitfire kutat-e egy Messerschmitt fekete farka után? A lövedékek felívelő röppályája és a pergő kattogás megadta a választ. Odafent, vagy mérföldnyire a föld felett, egy zord arcú ellenséges pilóta menekül. Küldi haza a híreket, amelyek egy egész raj zuhanóbombázót küldhetnek a nyomába, hogy célpontokat keressenek az amerikai táborban.

A szeme még mindig az ég tejüveg homályát fürkészte, mikor cipősarkok koppanását hallotta a járdán. Valaki feléje tapogatózik a sötétben. A kopogás elhallgatott egy pillanatra; aztán elfojtott kiáltást hallott — inkább ijedtnek vélte, mint fájdalmasnak.

— Nyugalom — szólt. — Itt vagyok.

A kopogás gyors dobogásra váltott. Valaki nekiütközött, nem túl hevesen. Kinyúlt, hogy elkapja az árnyalakot a sötétből, és azon vette észre magát, hogy egy újabb fehér ruhás nőt tart a karjában, aki egészen a szeméig húzta sálját vagy köpenyét, hogy még a haja sem látszott ki alóla. Csak sejteni lehetett a ruhája szövetét és az arca körvonalát, amint hozzásimult...

— Nyugalom — mondta. — Ez csak figyelmeztetés. Hallott becsapódást?

A lány a vállához szorította az arcát, miközben az éjszaka megválaszolta a kérdést. Egy pogány dob verte a végítélet ritmusát: egy óriás öklének pörölycsapásai csattantak a földön. A rázkódás végigfutott a macskaköves utcán, ahol álltak. Észak

felé, nem sokkal a táboron túl, bíbor ragyogásba borult az ég.

Lehajolt, hogy megemelje a lány arcát. Hogy felmérhesse rajta a vak rémületet, de az csak még szorosabban kapaszkodott belé. Be kell vinnem valahova, gondolta gyorsan, és behúzta egy kicsit a kocsma félig aládúcolt tornáca alá. Egy kék fénysugár máris feléjük villant a sötétben. Egy légvédelmi járőr fehér sisakban és az elmaradhatatlan brit börberiköpenyben baktatott feléjük nagy nyugodtan a járdán.

— Hé, maguk! — A hangja egy árnyalatnyit enyhült, mikor meglátta a rangjelzést Rick zubbonyán. — Sajnálom, százados, de jobban tenné, ha óvóhelyre vinné a hölgyet. Úgy látszik, a fritzek nem tréfálnak ma este, mi?

— Van itt óvóhely a közelben?

— Öt sarokra a legközelebbi, uram. A legokosabb, ha betérnek az első házba, és meghúzzák magukat, míg vége. Eltarthat vagy egy óra hosszat, tudja.

— Itt lakom egy saroknyira. Elkísérne bennünket odáig?

— Hogyne, százados. Csak mutassa az utat.

A járőr zseblámpájának gyenge fénysugarát követve, Rick félig vezette, félig cipelte társnőjét a keskeny utcácskában, az ikervilla kapujáig. A járőr cinkos tisztelgéssel magukra hagyta őket, és beleveszett az éjszakába.

Egy újabb bomba csapódott be — ezúttal kicsit közelebb. Ám nem olyan közel, hogy meg kelljen ijedni tőle. A laza kilincs megcsikordult.

— Bejön?

A lány eszeveszetten bólintott. De nem emelte fel az arcát Rick válláról, mikor az betessékelte a házba, és becsukta mögöttük az ajtót.

— Ne lépjen az ablakhoz, amíg el nem sötétítek.

Otthagyta a baldachinos ágy mellett, amely teljesen betöltötte a szűk hálófülkét. A lány utánafutott, mikor takarókért kutatott az ágyon, és belekapaszkodott a zubbonya ujjába.

— Ugye, nagyon ostobán viselkedem?

A hangja elfult a rémülettől. Bárki hangja lehetett volna, amelyet eltorzít az ősi félelem. Talán egy ismerősé. Valakié, aki nem hajlandó feltárni a kilétét, még most sem. Talán a táncteremből követte idáig. Aligha lehet más oka, hogy estélyi ruhát visel háború idején egy ilyen kisvárosban.

— *Nagyon ostobán, százados?*

Nem szólította a nevén. Lehet, hogy mégis téved. Talán mégis csak egy másik emberi lény, akit elfogott a vak rémület, és az első segítő kéz után kap a sötétben. Kizökkent a merengéséből, és az északi ablakhoz ment, hogy befedje egy kétrét hajtott takaróval. Társnője még mindig az ujjába kapaszkodott.

— Legalább az üvegszilánkokat megússzuk — mondta vidáman, mikor készen volt. A másik ablak egy garázs vastag téglafalára nyílt. Az elég védelmet nyújt, hacsak közvetlen találat nem éri őket.

— Ide is...? — A hangja kezdődő hisztériába fulladt, bár Rick érezte, hogy uralkodni próbál magán. A haját még mindig eltakarta a sötét köpeny csuklyája. De valami sugárzott belőle, ami elárulta, hogy szép. Valami a büszke tartásában, az alak-

ja sudár körvonalaiban. Rick újra elátkozta a nácikat, hogy a karjaiba kergették ezt a lányt — most pedig a takarókkal kell vacakolnia, s még a nevét se volt ideje megkérdezni.

— Vigyázzon — szólt, mikor a lány elindult a szobában. — Ott egy asztal.

Tompa puffanás hallatszott a sötétben. A lány élesen felkiáltott, mikor Rick átkarolta, és nekitámasztotta a súlyos tölgyfa asztalnak, amelyen Bill Coffin meg az ő holmija tornyosult. A messzi távolból ugyanaz az óriás püfölte a földet dühödt ökleivel. A ház alapjaiban megremegett, de Rick összeszedte magát, és fürgén eltakarta az utolsó ablakot is. Vajon szinte a fejük fölött lebeg a halál, most, hogy a Heinkelek a szálláshely felé igyekeznek? Nem tudta biztosan; nem szokott még hozzá a bombázáshoz.

— Ez közelebb volt — suttogta a lány. — Sokkal közelebb...

Egy karosszékbe süppedt, az alakja fehér foltként derengett a sötétben. Milyen lehet a hangja, mikor normálisan cseng? Talán angol. A kiejtése tiszta volt és dallamos, de csak sejteni lehetett normális lejtését. Kérdezhet-e tőle ennyit is anélkül, hogy a titkát fürkésznék, amit meg akar őrizni? Rick szóra nyitotta a száját — és gyors hördüléssel fújta ki a levegőt, mikor egy becsapódás megrázkódtatta az utcát odakinn. A hang olyan tapintható volt, akár egy ütés, mely felbőszült hévvel sújt a dobhártyájára.

A bombázók útja most határozottan feléjük fordult. Rajta vannak-e a fritzek listáján a következő forduláskor? Hangosan felnevetett a képtelen gon-

dolatra. A lány két kézzel kapaszkodott a karjába. A rettegés átsugárzott megfeszített ujjain, a pulzusa érezhető iramban vert. Rick olyan közönyösen szólalt meg, ahogy csak tudott, hogy elterelje a figyelmét a következő bombáról. Most már bármelyik másodpercben elindulhat feléjük ...

— Furcsa, milyen helyzeteket teremt a háború. Például maga meg én ebben a szobában ...

— Igen? — Inkább kijelentés volt, mint kérdés.

— Két idegen, akit egymás mellé sodort egy légitámadás. Közelebb, mint két régi barátot. — Gyöngéden megveregette a vállát. — Gondolja csak el, milyen hidat építettek közénk ezek a bombázók. Ha például én angol volnék ..., maga meg ... — Reménykedve elhallgatott, ám a lány nem válaszolt. De nem is húzódott el, mikor oltalmazóan a válla köré fonta a karját. — Hiszen még szólni sem mertünk volna egymáshoz bemutatkozás nélkül ...

De végül nem tudta egészen befejezni. Egy halk, sivító hangra lett figyelmes, amely egyre erősödött. Egy újabb, zuhanó bomba haláldala, figyelmeztetést sikoltva azoknak, akik már amúgy is későn hallhatják meg. Rick ösztönösen felismerte a vészjelet — még Spanyolországban sem hallotta soha ilyen közelről. Reflexszerűen a karosszékre vetette magát, amelyben a lány ült, és befedte a saját testével.

Mikor a robbanás bekövetkezett, olyan volt, mintha ugyanaz az óriás belesajtolta volna mindkettőjüket a székbe, miközben a mennyezetről vakolat záporozott Rick nyakára és a vállára. A szoba végében egy üveg felpattant a megrázkódtatás-

tól. Az utolsó üveg arcvizem, gondolta a helyzethez cseppet sem illően. A beálló csöndet csak a kölni csöpögése törte meg.

Ösztönösen az északi ablak felé tapogatózott, hogy megnézze a becsapódás okozta kárt. Ahogy kilesett az elsötétítő függönyön, látta, hogy a bomba a villa mögötti rét közepébe talált. A patak partján egy bokor vakító lángja jelezte a célpontot. A falut vagy a tabort szemlátomást mindeddig nem érte találat.

— Megvan még? — szólt hátra a válla fölött. A hangja magának is furcsán csengett, éles volt és reszkető. Hiába is leplezné most a félelmét. Az ilyen félelemben nincs semmi szégyellnivaló.

Felrángatta a lányt a fotelből, és amikor az térdre rogyott az asztal mellett, otthagyta. Kicibálta a matracot az óriási baldachinos ágyból, és kétségbeesett igyekezettel gyömöszölte, míg puhán be nem borította a padlót az asztal masszív tölgyfa lapja alatt. Két kézzel kaszálva a padlóra söpörte a holmijukat, és mellvéd módjára körülbástyázta az asztalt Bill Coffin meg a saját degeszre tömött hálózsákjával.

A magasból újabb sivítás tette próbára az idegeiket.

Rick az asztal alá lökte a lányt, és ő is utánavetette magát, megint a testével védte, miközben a második becsapódásra vártak. Ezúttal nem volt olyan súlyos. A vastag matrac felfogta a rázkódás nagy részét; a három oldalt felhalmozott ruhanemű letompította a zajt. De azért a bomba elég közel volt, bár nyilvánvalóan csak egy újabb ártalmatlan krátert vájt a mezőn. Az öreg ház gerendái

megreccsentek; odakintről mintha egy játékos kedvű kotrógép göröngyesőt zúdított volna az északi falra. Rick hallotta, hogy az üvegnek vége, és hálát adott a katonai pokrócokért az ablakon.

A lány a karjai közt közelebb bújt, menedéket keresve. Elhúzódott tőle egy kicsit, hogy kipróbálja a hatást — és elmosolyodott, mikor a lány együtt mozdult vele, tökéletes összhangban, hogy ugyanolyan szoros közelségben maradjon. — Ne féljen — súgta a fülébe. — Nem hagyom itt, akkor se, ha merném.

A szavaiban több igazság volt, mint gondolta. Mikor a karja újra a lány vállára fonódott, az ujjai hegyéből olyan érzés lopódzott az agya felé, mely meghaladta a gondolkodást. Egy ősi kötődés, mely mindekettőjüket egyetlen bukfenccel visszarepítette a kőkorszakba. Réges-rég olvasott ilyesmiket pszichológiai könyvekben, és nevetett az elméleten, hogy az érzelmek átcsaphatnak ellentétükbe — a gyűlölet szerelemmé, a félelem bátorsággá nemesedhet. Most sokkal egyszerűbb volt. Tudta, a félelem közel hozza egymáshoz az embereket; és csak idő kérdése, hogy ez a félelem szerelembe forduljon át. És ez az átmenet nagyon gyors is lehet, ha odafenn az örökkévalóság csattogtatja fekete szárnyait.

Új sivítás hasított az éjszakába, minden eddiginél vijjogóbb sikoly. Az ismeretlen lány karjai most szorosan Rick nyakára kulcsolódtak. Feküdtek a vaksötét szobában, várták a robbanást. Ez nem szellemi párbaj volt a táncparketten, se nem egy készséges vénusszal töltött pásztoróra. Ez az élet vagy halál perce volt.

Rick hallotta, hogy a bomba irtózatos robajjal áttöri a villa garázsának a tetejét. Aztán semmi. Más nem hallatszott. Csak a vakolat halk permetezése, és a csönd, mely ópiumként hatott. Rick azon vette magát észre, hogy a lány fülébe kiabál: — Befulladt! Nem robbant fel...

De a lány, akiről sejtelme se volt, kicsoda, csak kapaszkodott a nyakába, ahogy eddig, s a válla görcsösen meg-megrándult. Rick szorosan tartotta a karjában, tudta, a sírás a feszültség legjobb levezetése. Azután megmozdította a fejét, míg arca a lány selymes haját nem súrolta. Sután megcsókolta valahol a füle mögött.

— Jól van — suttogta rekedten. — Ez volt a támadás vége. Valaki vigyázott a csillagunkra ma éjjel. Nem engedte lehullani, most, hogy így egymásra találtunk.

De tudta, feleslegesek a szavak. Az érzés, hogy a lány ruganyos teste minden tartózkodás nélkül hozzásimul, lomha izzást ébresztett benne. A szája ellenállhatatlanul közeledett, míg keményen a lány szájára nem tapadt. Az egy pillanatig nem mozdult. Aztán, mikor a zokogása elcsitult, megelevenedtek az ajkai.

Nem volt több robbanás, bár a reflektorok mohón döfködték az eget. Harmincezer lábnyira a föld felett, ahol az oxigén tovaszökik az űrbe, a pilóták az oxigénálarcuk után nyúltak, és nekivágtak az útnak a csatornán túli repülőtereik felé. A mészkősziklák lábánál három óriás bogár festette rőtre lángoló törzsével a homokot. A tűz kirajzolta a málló bástyákat, melyek sértetlenül álltak a normannok ideje óta. A parti földnyelven a lég-

védelmi ágyúk még egyszer eldördültek, mintegy búcsúzóul, aztán csend lett.

A némaság tökéletes volt az ikervilla hálószobájában. Csak valami romantikus lélek törte volna szavakkal a varázst. Akár Elisabeth Browning soraival is. Rick is csupán önkéntelenül mormolta, mikor egy utolsó, sajgó pillanatra elhúzódott, és gyöngéden az ujjaira tekerte a lány haját.

—... s éreztem, megáll
Mögöttem egy misztikus Idegen ...
„Szólj, ki vagyok?" — s én halkan felelem
Zord zengésű szavára: „A Halál."
S ezüst hang cseng rá ...

Amikor a lány vele együtt elsuttogta a szonett végét, Rick tudta, végül mégsem tört meg a varázs.

*— S ezüst hang cseng rá: „Nem. A szerelem."**

A suttogás elhalt kutató ajkai között. Az éjszaka beborította és feloldotta őket.

* Kardos László fordítása.

4

Egy ököl dörömbölt az ajtón. Rick feltápászkodott a matracon, és dühösen elkáromkodta magát, amint a fejét beverte az asztal tölgyfa lapjába. Még álomittasan kikászálódott alóla, és a köpenyéért nyúlt, de csak a hűlt helyét találta a fogason. A vállára kanyarított egy pokrócot a feldúlt ágyról, és a kitartó dörömbölés irányába tapogatózott. A szobában még mindig koromsötét volt, de megérezte a hajnal derengését odakint az utcán, mielőtt még elboldogult volna a retesszel.

— Ki az?

— Ne szentségeljen, főnök, míg nem tudja, miért zargatom.

Rick megismerte Manny Ebstein, a tisztiszolgája hangját. — Nincs jobb dolgod, te süket, mint...?

— Nem tehetek róla, százados. Küldtek.

Már kinyitotta az ajtót, és gyorsan kilépett az utcára, hogy eltakarja a szobát Manny tekintete elől.

Ebstein tizedes igyekezett a tőle telhető legkatonásabb tisztelgést produkálni. Manny Rick Winter mellett volt azóta az emlékezetes toledói nap óta, mikor a százados értő ujjai megtalálták az ütőeret, melyen Manny élete kitörő sugárban szökött a semmibe. Fegyverropogás közepette varrta össze a sebet, egy kiégett épület romjai között. Később megragadta a hordágy egyik végét, mely vissza-

szállította Mannyt az óvóhelyre — és egy várakozó mentőkocsiba.

Tavaly az Egyesült Államokban Manny a világ legtermészetesebb dolgaként vonult be a 95. kórházi egységhez. Rick tudta, hogy néha-néha honvágyat érez Brooklyn — és a Dodgers eredményei iránt. Manny többnyire úgy fogadta az életet, ahogy jött. Hegyes állával, kaszáló végtagjaival és enyhén angolkóros alakjával olyan volt, akár egy temetkezési vállalkozó segédje vagy egy állástalan hintáslegény — a fizetésnap közelségétől és alkoholos állapotának fokától függően. Jelen pillanatban azonban csupa őszinte aggodalom volt.

— Biztos, hogy jól van főnök?

— Tudhatnád, hogy ne kérdezz ilyet ebéd előtt.

Rick kitámolygott az utcára, fél kézzel a tisztiszolga karjába kapaszkodva. Ködös, hajnalt megcsúfoló derengés kúszott a háztetők fölé. Már elég világos volt, hogy látni lehessen a földeket a házakon túl. A bükkösben a patak mellett elszenesedett facsonkok meredeztek az ég felé egy friss bombatölcsér körül. A túloldalon, ahol az út átszelte a táborhelyre vezető vasúti síneket, egy dzsip parkolt, dugig felszereléssel.

Tudta a választ, mielőtt szavakba foglalta a kérdést: — Csak nem szedjük a sátorfánkat?

— A parancsnokság nem kötötte az orromra. — Manny elvigyorodott. — De ha engem kérdez, rohadtul valószínűnek látszik. — A *rohadt* kifejezés volt az egyetlen engedmény, amit Manny a szállásheléyül szolgáló országnak tett.

— Minek a dzsip?

— Először be kell fuvaroznom a százados urat.

Aztán leszállítom ezeket a gázálarcokat a kikötőbe. Nagyon olyan szaga van, hogy valami készül, nem?

— Várj meg a járdán. Öt perc, és jövök.

Becsapta az ajtót maga mögött, és a villanykapcsolóért nyúlt. A háború nem kedvez a stílusos távozásnak és érzelmes búcsúnak. Feltárult előtte a zsúfolt kis szoba, a mennyezetről félig lelógó foglalat egyetlen körtéjének fényében. Hunyorogva nézte a lehullt vakolat fehér törmelékét, az üvegcserepeket — a kuckót az asztal alatt, mely megmentette az ő és társnője életét.

De most egyedül volt a szobában. Csak a lány fekete köpenye maradt egyetlen emlékeztetőül. Rick tudta, hogy azt is csak azért hagyta ott, mert az ő válla rajta volt álmában.

Az asztal felborulva a falhoz vágódott, mikor Rick lekuporodott, hogy megvizsgálja rögtönzött menedéküket. Egy pillanatra forgószelet kavart a ruhanemű kupacában. Szólítani akarta — és eszébe jutott, hogy még a nevét se tudja . . .

A telefon berregése térítette magához. Nyugalmat erőltetett a hangjára, mikor felvette a kagylót.

— Winter százados.

— Szevasz, Rick. — Bill volt, a szobatársa. William Coffin őrnagy, az agysebész. — Csak nem azt akarod mondani, hogy átaludtad a fritzek látogatását?

— Mint a bunda, kösz! — Rick igyekezett, hogy ne érződjön a hangjában az óvatosság. Bill szolgálatban volt az éjjel. Nem tudhatja, hogy a szobatársa nem aludt egyedül.

— Ott van Manny a tragaccsal?

— Kint várja, hogy felöltözzek.

— Remek. Mondd meg neki, hogy rakja fel az én cuccomat is. Nem jövök már vissza.

Rick a föltúrt halomra pislantott. A vesztesége ellenére elmosolyodott.

— Mentjük, ami menthető, öregem. Nem tudod, mi újság?

— Használja a fejét, százados — mondta Bill Coffin. — Lehet, hogy figyelik a vonalat.

Rick helyeslően bólintott, mikor hallotta, hogy Bill leteszi a kagylót. Mint rangidős sebésznek a hatáskörébe tartozott az egész felszerelés, és elég zűrös nap elébe nézett. Hát, nem is jön rosszul egy kis elfoglaltság, ha majd sikerül beletörődnie a valóságba. Egyelőre csak a szobát tudta feldúlni még egyszer, míg fel nem forgatta az utolsó bútordarabot is, hogy megkeresse a lányt vagy legalább valami nyomát.

Nem talált semmit. Csak köpenye gyűrött bársonyhalmát.

A markába gyűrte, mélyen belefúrta arcát a redői közé, hogy felidézze a jelenléte szellemét vagy akár csak a kölnije illatát. Amikor a fény felé tartotta a ruhadarabot, látta, hogy majdnem vadonatúj. Hivalkodó Fifth Avenue-i címke lapult a gallérja alatt, a bélés zsebében pedig egy gondosan összehajtogatott zsebkendő. Úgy tapogatta a kelmét, mint egy detektív, akinek az állása forog kockán. Még egy jelzés volt rajta, egy apró monogram, aranyszállal a gallérba hímezve. Három, bonyolult hieroglifába szőtt betű, melyet még egy írásszakértő se lett volna képes megfejteni.

Manny kopogott az ajtón, most valamivel finomabban.

— Egyedül van, főnök?

— Egészen — mormolta Rick, de a suttogás nem Manny fülének szólt.

— Kemény napunk lesz. Csak arra gondoltam...

Rick a táskájába lökte a köpenyt, utánahajigálta a holmiját, és bekattintotta a zárat.

— Gyere be, Manny — kiáltotta. — Már teljesen éber vagyok.

Tegnap este a díszegyenruhában, Amos Blaine ezredes úgy festett, mint egy Uncle Samnek öltözött karácsonyi puding. Most a kifakult gyakorlóruhájában, a csillogó ezredesi rangjelzéssel a sapkáján, minden ízében katona volt. Ha deszkákból és furnírból ácsolt irodája egy rendezett méhkasra emlékeztetett ezen a reggelen, ő volt a motor, mely megszabta a nyüzsgés irányát. A háta mögött két írógép kattogott, akár a géppisztoly — egy-egy női segédszolgálatossal a billentyűknél. Az iroda előterében fegyelmezett káosz uralkodott. A futárok egyenruhájától eltekintve olyan volt a helyiség, akár egy Western Union távirda szilveszter éjszakáján.

William Coffin őrnagy vigyázzban állt az ezredes íróasztala előtt. Egy ír boszorkánymester, hasított bokszolóállal, mely furcsa ellentétben volt a szarukeretes szemüvege mögül kivillanó tudósszemmel. Mikor meghallotta Rick Winter sarkának csattanását, Bill tökéletesen megfeledkezett az illemről, és megpördült, hogy hátba vágja szobatársát.

Coffin felkiáltott: — Ébresztő, indián! Hallottad az újságot?

— Ha az ezredes végzett — figyelmeztette szelíden Rick.

Billnek eszébe jutott az egyenruhája, és újra vigyázzba vágta magát. — Elnézést, uram!

Amos Blaine hátravetette a fejét, úgy nevetett. — Menjen a dolgára, Bill. Jobban érti, mint én.

Még akkor is vigyorgott, amikor már Bill kimasírozott a szobából.

— Nos, Rick? Kell-e tájékoztatnom a fejleményekről?

— Hajójegyek, uram?

— Ma délben — hunyorított Amos. — Csak odafele, kedvezmény nélkül. Be tud hajózni bennünket addigra?

— Ha mellém adja Adams hadnagyot a tollával, Mannyt meg az izmaival.

Az ezredes intett. — Mindkettő be van már fogva. Adams a hajó fedélzetén a rakományt ellenőrzi, Manny trógeroló osztagot szervez. Üljön le, Rick, a gépírónőmet nem zavarja. Maga aztán átkozottul megsejtette, hogy mára beüt ez a kéjutazás.

Rick leült. — Nincs sok időnk délig, uram.

— Semmi vész! Alkonyat előtt aligha indulhatunk. Ahhoz túl közel vagyunk a fritzekhez, hogysem fényes nappal szálljunk tengerre.

— Túlságosan is, uram. Gondolja, hogy a tegnapi légitámadás...

— Idegesek. Sejtik, hogy valami készül...

— Történt sérülés a táborban?

— Elkerültek bennünket, hála az elsötétítésnek. Valami raktár kigyulladt északra az angoloknál. Hallom, hogy a falu hajszál híján úszta meg. Nem ugrasztotta ki az ágyból véletlenül?

— Köszönöm, sikerült tartanom magam. — Mit szólna az öreg Amos, ha elmesélné neki az éjszaka kísérteties varázsát? Hogy mennyire megváltoztatta az életszemléletét egyszer és mindenkorra. Hogy soha többé nem nyugodhat, míg meg nem tudja kivel osztotta meg azt a szigetet a rémület özönében... Az ezredes valami oltóanyagokról beszélt. Rick élesen visszazökkent a jelenbe.

— Oltások, uram?

— Csak nem azt akarja mondani, hogy nincs mind beadva?

— Néhány tífuszoltást kivéve mind. Majd nyélbe ütjük a fedélzeten.

Az ezredes bólintott. — A csapatunk persze készen áll. Apropó, Miss Adams! Ha jól tudom, egy haditudósító az égvilágon minden ellen be van oltva. Ellenőrizné a papírjait a biztonság kedvéért?

Linda Adams... Ő is fehérben volt, akárcsak az a lány a sötétben. Ő is magas és sudár. Hát ő követte volna a faluba, miután olyan kurtán-furcsán otthagyta a klub teraszán?

Aligha látszott valószínűnek. Linda gyűlöli őt Terrynek adott tanácsáért, no meg azért, hogy erőszakkal megcsókolta. Rick éppen eleget tudott a nőkről, ahhoz, hogy elhiggye, nem tud róluk semmit. Először mosolyodott el szívből az ébredés óta.

— Ha kíváncsi a véleményemre, szerintem Miss Adams immunis...

— Elég savanyú képet vág. Csak nem talált emberére? — Az ezredes most rázkódott a nevetéstől. Miközben csodálattal figyelte, Ricknek eszébe jutott, hogy Wellington is megállt tréfálkozni Waterloonál. A háború is elviselhető, gondolta. ha az ember megőrzi a humorérzékét.

Amos megszólalt: — Magára bízom a hölgyet, százados. Egyéb kérdés?

— Nincs, uram. Jelentkezzem szolgálattételre Strang őrnagynál?

— Strang őrnagy itt van a szomszéd szobában, és a maga módján serénykedik. — Az ezredes visszafogta a hangját, bár az írógépek nagyban kopogtak. Rick megint valamiféle bajtársiasságot érzett közöttük. A két katona közti csöndes egyetértést, egy egyenruhába bújtatott civillel szemben.

— A tegnapi összetűzésük után — szólalt meg Amos —, azt tanácsolom, egy darabig tartsa távol magát Strang őrnagytól. Elég munkája lesz a kikötőben, hogy lekösse a fölös energiáit.

— Megtudhatnék valamit a szállítóhajónkról?

— Valaha a bermudai járat királynője volt. — Az ezredes az asztalra csapott a tenyerével. — Ezúttal, édes fiam, fenemód előkelően megyünk a csatába. Végeztem.

Rick tisztelgése olyan feszes volt, hogy a legkukacosabb kiképzőtiszt sem találhatott volna kivetnivalót benne. A folyosón azon tűnődött, volna-e mersze visszamenni Amoshoz, hogy kérjen egy órás eltávozást. Terry és Manny Ebstein nélküle is elboldogulnak a részletekkel. Nem kellene, csak egy óra, hogy átkutassa a falut — míg meg nem találja a lányt.

De ha mégsem angol?

A címke a kabátjában a Fifth Avenue legelőkelőbb üzletére utalt. És ha a saját egységének egyik tagja? Carolyn Rycroft, például? Vagy akár az a készséges huri, Gina Cole? Mind a ketten fehérben voltak a bálon. Egyikük talán lopva őt figyeli — a nővérotthon ablakából. Azon tűnődik, mi lesz az ő következő lépése. Ugyanolyan féltő gonddal (egy utazótáska mélyén) őrzi az ő katonaköpenyét, ahogy jómaga rejtette el a bársonyköpenyt.

Rick Winter fürgén kilépett a napsütésbe, az iroda épülete felé tartott. Rick azt is vállalta volna, hogy nevetségessé válik — akár mindenki előtt —, ha ez hozzásegítené a céljához. De a lány a sötétségben szántszándékkal tűnt el. Ha egyáltalán hajlandó felfedni magát, a saját játékszabályai szerint fogja tenni...

Egy takaros női segédszolgálatos állt vigyázzban a dzsip nyitott ajtaja előtt. Feszesen tisztelgett, mikor Rick beugrott, és úgy pattant a kormányhoz, akár a tűzoltó élete első riadójánál. Amint Rick elhelyezkedett az ülésen, látta, hogy Terry Adams foglalja el a másik sarkot.

— Éppen jelentéstételre jöttem — mondta Terry —, mikor megláttalak a tornácon.

A sofőrnő Fort Des Moines-ban tanult szertartásossággal tudakolta: — Szabadna tudnom, hová igyekszik, százados?

— Négyes móló, kérem — felelte Rick. — Onnan majd a hadnagy irányítja. — A dzsip az ülésnek lódította a gerincüket, mikor kilőtt a sorból. Rick magára erőltetett hidegvérrel cigarettáért nyúlt.

— Mit szólsz az újsághoz, kölyök?

— Szerintem pompás az idő egy tengeri utazáshoz. Anglia nem túl gyakran szolgál ilyen reggelekkel. — Hangjában nyoma sem volt a tegnap esti feszültségnek.

Rick fürkésző pillantással méregette, kíváncsi volt, vajon Terry megfogadta-e az idegfeszültség enyhítésének általa javasolt gyógymódját. Vagy csak tovább feszíti ugyanazokat a húrokat, most, hogy a várakozás időszakának vége? Egyszer Rick is meglovagolt egy ilyen hullámot. Hat évvel ezelőtt, Spanyolországban. Akkor átsegítette őt az első bevetésen; talán Terryt is átsegíti most. Úgy döntött, nem rontja el a fiú kedvét kérdezősködéssel.

— Reggel levelet kaptam a feleségemtől — mondta Terry. — Munkába állt egy hadiüzemben. Repülőgéptörzseket gyártanak Bridgeportban.

Szóval ez az, gondolta Rick. Úgy szereti az ő Maryjét, hogy mosolyogva képes háborúba menni. Főleg most, hogy tudja, Mary is kiveszi a részét belőle otthon. Megveregette Terry karját.

— Tarts ki emellett, kölyök. Lehet, hogy te megváltozol, de ő nem fog. Talán éppen erre megy ki a háború.

— És ha nem áll szándékomban megváltozni?

— Meg fogsz. A háború kibabrál velünk. — Rick mélyen beszívta az angol levegőt. Furcsa! Milyen becsesnek érzi most, hogy meg kell válnia tőle.

— Húzd ki magad, öregem. Nem is olyan rossz ilyen szép időben megváltozni.

A dzsip éleset fordult a laktanya sarkánál, és leereszkedett a kikötőbe vezető meredek makadámúton. Szívderítő látvány tárult elébük. Még az avatatlan is láthatta, hogy a hadigépezet beindult. A levegőt betöltötte a motoros csörlők pergő zsivaja. A behajózók buzgó hangyabolyként sürgölődtek a hatalmas fedett dokkok között. A dzsip megfarolt, hogy utat engedjen egy hosszú menetoszlopnak. Szép szál, napbarnította legények, valami olyan csillogással a szemükben, amely meglepte volna az embereket odahaza. Talán meg is ijesztette volna őket.

Rick fölegyenesedett, mikor a segédszolgálatos gépkocsivezető-nő bekormányozta a dzsipet a hosszú rakodóhídra, mely az egyik fedett dokkhoz vezetett. A kilencvenötösök szállítóhajója karcsú tömegként magasodott a reggeli fényben. Egy jobb napokat látott hölgy, aki egykor fényűző téli hajótúrák előkelő kalandora volt; egy hölgy, aki a legkevésbé sem szégyelli kimutatni, hogy fegyverbe állt. Maga sem tudta miért, miközben a legénységet figyelte, akik a forgóhidat fényesítették a taton, Rick egy képre emlékezett, amely apja rendelőjében függött. Dan Doone-t, a vadászt ábrázolta egy hegyszorosban, mókuslövő puskájával a karján, amint az előtte elterülő pusztaságba réved.

Leugrott a dzsipről, és elindult Terry előtt a pallón. Tudta, most már munkára kész. Kiveri a fejéből azt a lányt, hiszen ez a leggyorsabb módja, hogy elfelejtse — ha el tudja felejteni valaha is.

A reggel biztató ígérete semmivé foszlott, az angol reggelek novemberi szokása szerint. Késő dél-

utánra már skót köd burkolta be a szálláskörletet. A 95. Amerikai Tábori Kórházegység ekkor kezdte meg a behajózást.

Richard Winter százados, szurtosan, mint akármelyik gépész, a Terryvel a rakodótérben töltött hosszú órák után a palló tövénél állt, hogy ellenőrizze az utolsónak érkezőket. A legénység már felvonult a fedélzetre, és eltűnt a hajófenéken. Szállásukon odalent, a rakodótérben, gombostűt se igen lehetett volna elejteni köztük.

Rick a fáradtságtól keserves figyelemmel, dühösen meredt a kezében tartott listára. A palló túloldalán Manny Ebstein jókorát ásított, és nekitámaszkodott az egyik oszlopnak. A katonaélet sok mindenre megtanította Mannyt, kivéve a tartós vigyázzban állás művészetére. Minthogy azonban felette derekas munkát végzett ma, Rick nem szólt rá, még akkor sem, mikor Randall Strang söpört el mellette, és kurta biccentés után felvonult a nyikorgó pallón.

A többiek még a teherautó körül csoportosultak, amely a poggyászukat ideszállította. A tiszteknek, a nővéreket is beleértve, egy-egy katonaládát engedélyeztek, melyeket már berakodtak és elhelyeztek a rakodótérben; ezenkívül annyi poggyászt, amennyit kézben el tud vinni az ember. Semmi egyebet — a szabályzat e tekintetben vasszigorral működött. Rick intett Mannynek, s Manny az éberség látszatát erőltette magára, mikor a nővérek felsorakoztak a fedélzetre vezető lejtős pallón. Rick megkezdte a névsorolvasást.

— Adams, Linda.

Felemelte a kezét, és elakadt a szava. Még nem látta egyenruhában a lányt. Biztosan egyenest a Bond Streetről szereztette be, gondolta. A szeme ösztönösen nyugtázta a vajpuha kecskebőr cipőt (egyszerre volt nőies és praktikus), a karcsú lábakat, a testhezálló zubbonyt (az ezüst haditudósító jelvénnyel a rangjelzés helyén), a hetyke sapkát, mely hajának rézvörös hullámain nyugodott. Valóságos sorozóplakát, gondolta ellenségesen. Ezt a háromszínű kőnyomatot tartotta a karjában a klub teraszán? Most képtelenségnek tetszett.

Linda hangja zavarta meg a szemrevételezésben. — Mindjárt füttyenteni fog, százados — kérdezte hűvösen. — Vagy ez is a kötelességei közé tartozik?

Rick érezte, hogy napbarnított arca elvörösödik. — Úgy látom, jó karban van, Miss Adams. Fáradjon kérem, a fedélzetre. — Linda két egyforma bőröndöt tartott a kezében. Bond Street-iek voltak azok is, telis-tele ragasztva Grand Hotel címkékkel Stockholmtól Szingapúrig... Egy kisebb táskát letett a földre Manny mellé.

— Majd visszajövök az írógépemért — mondotta Richardnak. — Szólna kérem, a tisztiszolgájának, hogy vigyázzon rá?

— A szabályzat, Miss Adams, az újdondásznőkre is kötelező — figyelmeztette Rick. — Csak annyi poggyász, amennyit fel tud vinni a fedélzetre.

Linda szó nélkül meredt rá. Rick érezte, hogy szikrázik a dühtől, és roppantul élvezte.

— Ha ragaszkodik hozzá, százados.

Már ki is csatolta az övét, és átfűzte az egyik bőrönd meg az írógép fogantyúján. Aztán, akár

egy hordár, a vállára vetette a hurkot, és mind a kettőt felemelte, a szabad kezével megragadta a másik bőröndöt, és felmasírozott a pallón. A várakozó sorból fojtott vihogások hallatszottak. De mire Rick hirtelen hátrafordult, már csupa komoly arc meredt rá.

— Carson, May, hadnagy; Beattie, Barbara, hadnagy; Cole, Gina, hadnagy ...

Ginának még bő köpenyében és kikeményített fehér fityulában is sikerült csábosan kinézni. Rick érezte, hogy a lány szeme egy csúfondáros pillanatra megállapodik rajta. Nyilván magyarázatot követel, hogy miért nem várta tegnap éjfélkor a nővérotthon előtt. Hisz éppen elég nyíltan megbeszélték a randevút. Most csak biccenteni tudott neki, és ellenőrizte a nevét Manny száguldó ceruzájának ütemére.

— Rycroft, Carolyn, hadnagy ...

Szőke haja tört aranyként ragyogott a fedett dokk homályos világításában. A mosolya vonzó, üde kihívás volt Gina kacérsága után. Lehet, hogy ő szaladt a karjaiba azon a falusi utcán, mikor az első bomba lezuhant?

— Fraser, Joan hadnagy. Enfield, Helen, hadnagy ...

Manny vette át a névsorolvasást, s kántálásának ritmusa furcsán megnyugtató volt most, miközben együtt pipálták ki a neveket. Ricknek ösztöne azt súgta, hogy a végzete ott menetel ezen a pallón. Hogy érintetlenül felveheti a tegnap éjjeli közjáték fonalát, ha győzi türelemmel és önuralommal.

A lassan haladó sorban Gina Cole dühösen a pallóról a fedélzetre hajította a táskáit, és a mell-

kasához csapódó gázmaszkra meredt. — Miért nem tudnak legalább zenével búcsúztatni bennünket? Ez egy gyászmenet.

Carolyn követte a fedélzetre. — Láttad Winter századost a pallón?

— De még mennyire! — fortyant fel Gina. — Örültem, hogy az az újságírónő leégette; kezdett túlságosan fejébe szállni a dicsőség. — Gina tekintete végigpásztázta a fedélzetet; nem kerülte el a figyelmét a hajóhidat őrző két matróz érdeklődő pillantása. Talán mégiscsak elviselhető lesz az élet a hajón. A hadsereg néha rémes egy intézmény, de egyvalami kárpótol érte: férfiakból áll.

— Legalább addig várj a flörttel — kérlelte Carolyn —, amíg kijelölik a szállásunkat.

A sor lassan elhaladt a hajópalló két őre előtt.

— Ez nem flört — világosította fel Gina. — Csak felbecsülöm a kínálatot. Miért nem nézel körül te is? Jó darabig vesztegelhetünk ezen a bárkán. A latrinahírek szerint Ausztrália a cél, méghozzá a Jóreménység foka megkerülésével.

— Én Norvégiát hallottam rebesgetni — mondta Carolyn. — És nem érdekel a kínálat.

— Már kinéztél magadnak valakit, mi?

— Meglehet.

— Ha hiszed, ha nem, tudok titkot tartani. Csak nem a mi Rickünket személyesen?

Carolyn nem felelt, de szapora lélegzete elárulta a választ. Gina elmosolyodott, és újra lépett egyet a sorban. Nem tévesztette meg a szőke nővér színlelt közönye. Carolyn jó sokáig távol maradt a táncparkettről tegnap este, és Gina kezdte gyanítani, miért. Lehetséges volna, hogy ez a zöldfülű

kis apácanövendék (a hajcsavaróival meg a Florence Nightingale-komplexusával) mindent beleadott tegnap este? Hihetetlennek látszik; csakhogy háború idején semmi sem hihetetlen... Nos, tartsa csak meg a titkát Carolyn. Gina megmarad Carolyn barátnőjének, méghozzá egy nagyon is ésszerű okból. A szőke nővér sosem fog beleköpni az ő levesébe.

Gina felkapta a fejét, mint egy harci mén, ha puskaporszagot érez. A sor most a hajó szalonjába ért — egy tágas, oszlopokkal és tükrökkel körülvett helyiségbe, melyet a katonaság minden díszétől megfosztott. De azért éppen elég maradt ahhoz, hogy Ginának eszébe juttassa, ez a hajó valamikor luxustengerjáró volt. Talán az este leszálltával visszatér a hajó régmúlt bája. S ha a megérzései nem csalnak, ő is megtalálja majd a számítását. Talán elkaphatja egy fordulóra Rick Wintert, vagy azt a jóképű ír szobatársát. Nem kell hozzá más, csak egy kis holdfény, meg valami eldugott zug a fedélzeten. A turistakalauzokban mindig a mentőcsónakok mögötti kuckót emlegetik...

Egy bőrönd a fenekének ütközött. Továbbindult a lépcsőn, mely lefelé kanyargott a fedélközbe.

Az egyik nővér megszólalt. — Csak nem a legénységgel együtt szállásolnak el bennünket?

— Megnézhetjük magunkat odalenn — sopánkodott egy másik. — Mi lesz, ha megtorpedózzák a hajót?

— Kiúszol és kész — mondta félvállról Gina —, és egy tengeralattjárón kötsz ki. Képzeld csak el, micsoda lehetőség: egy lány és ötven férfi. Persze,

neked még egy tengeralattjárón sincs mitől félned...

— Állítsd le magad, vagy beperellek becsületsértésért.

— Nyugi, lányok — mondta egy férfihang —, ne féljetek. A tengeren egyfolytában mentőmellényt fogtok viselni.

A fecsegés megnyugtatta az idegeiket, miközben leértek a B-fedélzet szűk folyosójára. Egy altiszt igazította el őket.

— Tisztek egyenesen előre. Nővérek erre.

Gina mondta ki az utolsó szót, mint mindig. — Na, ha megfulladunk, legalább jó társaságban.

Most egy zászlós fogadta őket, mikor a sor bekanyarodott egy mellékfolyosóra. Mögötte hosszú sorban nyitott kajütajtók. A folyosót szürke derengés töltötte be, a ködös délután beszivárgott a kajütablakokon keresztül. Azokon az ablakokon, melyeket abban a pillanatban hermetikusan lezárnak majd, amint a hajó kifut a tengerre.

— Miss Adams, a 22-esbe.

Linda Adams megemelte az írógépét, hálásan a zászlósra mosolygott, és behátrált a birodalmába.

— Cole és Rycroft hadnagy, a 20-asba. — Az altiszt szakértő szemmel mérte végig Ginát. — Ezt a számot alighanem meg kell jegyeznem.

— Na nézd a kis taknyost! — húzta el az orrát Gina. De azért ő is jól szemügyre vette, mielőtt követte volna Carolynt a fülkéjükbe. A hadseregben töltött hat hónap után bóknak számított az ilyesmi.

A kajüt kicsi volt, de nem kevésbé tágas, mint az a lyuk, amelyet a nővérotthonban megosztottak. Az emeletes ágyak kényelmesnek látszottak. És

ami a legjobb, egy ajtó nyílt a szomszédos fürdőszobába.

Gina az alsó ágyra lökte a holmiját. — Majd később kisorsoljuk — mondta. — Muszáj ezzel a firkászlánnyal megosztanunk azt a fürdőszobát?

— Miért ne? Örülj, hogy van mit megosztanunk.

Gina kinyújtózkodott az ágyon, és lerúgta a cipőjét. Ezzel az egyetlen lusta mozdulattal tökéletesen beilleszkedett az új életkörülményekbe. — Ki is mondta, ott az otthonom, ahol a másik pár cipőm?

— Sadie Thompson az *Esőben* — felelte Carolyn. — Remélem nem akarod követni a példáját.

De Gina tekintete már a fürdőszoba csukott ajtaja felé vándorolt. A zuhany állhatatos zubogásba kezdett.

— A mi kis riporterünk, úgy látszik, máris otthon érzi magát.

Carolyn nekifogott a kicsomagolásnak. — Nyilván a fedélzeten akar lenni, amikor elindulunk. Hiszen tudod, megírja ezt az egész sétahajókázást. Nekünk meg csak részt kell venni rajta.

Gina eltűnődött. — Mindjárt bekukkantok, és megnézem magamnak. Egész formás nőszemélyt mutatott abban az uniformisban. Ha pucéran csak a fele is valódi a bájainak . . .

— Félsz a konkurrenciától?

— Lehet. Háború vagy sem, kiöltözünk a vacsorához.

— És mi lesz a mentőmellényekkel?

— A fenébe a torpedókkal — mondta Gina. — És ha már itt tartunk, a fenébe a mentőmellényekkel is. — Gina kibújt a fehér nővérruhából, pon-

gyolát kapott magára, és szép nyugodtan besétált a fürdőszobába, arcán a leghízelkedőbb mosolyával. — Oppardon — mondta. — Csak innen a szomszédból.

Carolyn is az ajtóhoz lépett, valami ösztönnek engedelmeskedve, ami túlment az illendőség határain. Végül is, gondolta, most mind a hárman tulajdonképpen szobatársak. És ha Gina elrontja a dolgot a csipkelődésével...

Gina megszólalt. — Remélem, nem haragszol, hogy rád törtem.

Linda Adams elnevette magát a zuhanyozó függönye mögött. Carolyn látta, ez a lány nem esett a feje lágyára.

Linda azt mondta: — Az ilyesmi a háborúban elkerülhetetlen. Ha te is zuhanyozni akarsz, mindjárt kész vagyok.

Elhúzta a függönyt, és fesztelenül kilépett. Csodaszép alakja volt, karcsú dereka és csípője, s magas mellei. Gina egy percig némán méregette. Nem túl gyakran fordult elő, hogy nem talált szavakat. Carolyn már tudta, hogy Linda Adams természetes viselkedése eloszlatta a gyanúja árnyékát is. Gina jóváhagyásával az újságírónő „belevaló lánynak" számított.

— Cole-nak hívnak — szólalt meg Gina. — Szólíts Ginának, ha kedved tartja. És ha végeztél, én is lezuhanyozom.

Linda már törülközött; kiszabadította rézvörös haját a fürdősapka alól. — Ki kell használni, amíg lehet, tudjátok. Én már utaztam ezen a hajón évekkel ezelőtt; higgyétek el, a tengeren nem lesz más, csak sófürdő. — Rámosolygott Carolynra. Gina már bement a zuhanyozó függönye mögé.

— Gyere, nézd meg a kabinomat. Azt hiszem, még a tieteknél is kisebb.

Carolyn követte Lindát a másik fülkébe, és valami homályos irigységet érzett a másik lány világot járt fesztelensége iránt. Ő maga sosem tudott igazán hozzászokni ehhez a zűrös életmódhoz, még a nővéroszttaggal eltöltött hónapok alatt sem. Még mindig zavarta valami szégyenlősség, hiába igyekezett leküzdeni Gina és a többiek között. Nyilván csak valami vénkisasszonyos gátlás még a New York-i időkből, amikor egy zegzugos utcácskában lakott, és a biztonsági zár miatt aggódott.

Mögöttük a zuhanyban most istenigazában dübörgött a víz. Gina mély, érzéki altján énekelte:

Oh, madame, szép leánya van-e —
parlez-vous?
Oh, madame, szép leánya van-e —
*parlez-vous?**

A hang túlharsogta a zubogó vizet. Odakint a folyosón egy tiszt csatlakozott a refrénhez.

Linda kabinjában olyan rend volt, amely a világjárók jellegzetessége. Híres szállodák törzsvendége lakott itt, semmi kétség — egy szűk időbeosztással élő nő, aki nem vesztegeti csomagolásra az idejét. Mindkét bőröndje tulajdonképpen minatűr utazóláda volt. Most az élükön álltak, krómozott rúdjuk kihúzva, s Linda kényelmesen hozzáférhetett a ruháihoz. Az írógép nyitva állt az éjjeliszekrényen. Mellette vaskos csomó jegyzetpapír, átírásra készen. A takaros papírhalmon a párizsi La-

* Dobos Éva fordítása.

fayette Áruház reklámhamutartója szolgált nehezékül.

— Emlék az első párizsi utamról — mondta Linda. — Még mindig magammal hordom kabalának.

Carolyn szótlanul a fürdőszobaajtónak támaszkodott. Valahogy lehangolta ez a katonás rend. Linda Adams izgalmas életet él, ahhoz nem fér kétség. Mégis gyanította, hogy neki is vannak magányos percei. Ha az ember ilyen iramban rohangál a Föld körül, sztorikat hajszolva a mohó sajtónak, aligha van ideje bárhol is gyökeret eresztèni, barátságot szőni. Azon tűnődött, vajon volt-e Linda szerelmes, mint ahogy ő szerelmes most Rick Winterbe.

Miközben nézte, hogy a másik lány ide-oda járkál a kajütben, hogy összeszedje az esti öltözékét, egyszerre csak elakadt Carolyn lélegzete. Bűntudat tört rá, és ugyanakkor valami szemérmetlen jóérzés. Remek volt szembenézni a gondolattal, beismerni, hogy Rick csókjától egy csapásra új ütemre kezdett dobogni a szíve... Furcsa, hogy ezt csak most vallja be magának, miközben nézi ezt az idegen lányt, amint vacsorához öltözik.

Aztán este eszébe jutott, hogy látta tegnap este, Rickkel táncolt a klubban. Lehet, hogy máris féltékeny? Elkomorodva, csöndben figyelte — ő, aki sosem volt komor —, miközben Linda felvett egy kacér francia kombinét, és egy fehér selyem estélyi ruhába bújt.

— Tényleg estélyiben mehetünk ma este?

Linda felnevetett, a fejét még eltakarta a ruha.
— Ez az egyetlen csábos öltözékem erre az invá-

zióra. Miért ne hordjam, amíg lehet? Úgyse keveredünk ki ebből a szűk kikötőből éjfél előtt.

Még be se fejezte a mondatot, mikor a talpuk alatt a motorok remegése mintha megcáfolta volna a szavait. — Ez semmi. Rögtön a kikötővédőmű után ismét lehorgonyzunk. Éjfélig várunk a torpedóromboló-kíséretünkre... Vagy fogalmazzam úgy, hogy ma mentőmellény nélkül fogunk vacsorázni?

Carolyn felvidult. Féltékeny vagy sem, akaratlanul is kedvelni kezdte ezt a lányt.

— Van egy kis körömlakkja, Miss Adams?

Linda kinyitott egy piperetáskát a komód tetején. — Lindának hívnak. És téged?

— Carolyn Rycroft. — A szőke nővér kezet nyújtott. Linda melegen megszorította.

— Szolgáld ki magad, Carolyn. — A csillogó üvegcsék sorára mutatott. — Az egész kollekciót Párizsból kaptam, egy nappal Hitler bevonulása előtt. Ki kell tartania, míg vissza nem foglaljuk Párizst.

Carolyn visszahőkölt. — De ha ez mind *külföldi*, dehogyis merészelnék... — Elpirult egy kicsit, és a filléres körömlakkra gondolt, amelyet ő használ. Linda Adams már kiválasztott egy kis üveget, és odadobta neki.

— Egy darabig most úgyis egymás nyakán élünk majd. Ez a körömlakkra is érvényes.

Tíz ajtóval odébb, a B-fedélzet egy másik kabinjában, Terry Adams felneszelt a motorok remegésére, és abbahagyta a csomagolást.

Szóval kezdődik a kaland. Ez a perc, amire mos-

tanáig készülődött. Most, hogy a hajó orra a kikötővédőmű felé fordult, azon vette észre magát, hogy szinte közönyösen fogadja a tényt. Valami új láz forrt most a vérében. Ez fogja lekötni, míg viszont nem látja Gina Cole-t.

Gondolatban visszapörgette a tegnap esti bált a tiszti klubban. Visszatért a lány testének emléke, amint hozzásimul, akár a perzselő tűz odakint a télikertben. Szinte hallotta a suttogását a sötétben:

— Nem szabad, Terry. Ne itt.

— Akkor is kívánlak.

— Köszönöm a bókot, de . . .

— De mi, édesem?

Hogy talált rá a szerelem nyelvére ilyen hamar? Egyetlen nőnek sem mondta ezt, mióta búcsúzóul megcsókolta a feleségét hat hónappal ezelőtt. De tegnap este (ha már egyszer belekezdett) a szavak akaratlanul is feltörtek belőle.

Gina azt suttogta: — Mikor jöttél rá, hogy kellek neked?

— Mindig is kellettél.

És isten a tanú rá, hogy így igaz —, ha a „mindig" a Marytől távol töltött örökkévalóságot jelenti. Szüksége volt valamire —, ami nagyon hasonlított Gina Cole-ra —, hogy elcsitítsa ezt a vágyódást. Így hát azt suttogta: — Gyere be velem a faluba most.

— Elfelejtetted, hogy egy tiszttársaddal vagyok itt?

— Hát jó, mikor?

— Holnap, talán.

— Holnap már alighanem a hajón leszünk.

— Hát jó, mi a kabinod száma?

Érezte, hogy a fejébe szökik a vér ezekre a szavakra; olyan nyugodtan kérdezte a lány. És elfojtott suttogással válaszolt.

Mint szervező tiszt, már akkor is tudta az elszállásolási tervet. — Egyedül alszol? — Gina ezt is hasonló hangon kérdezte, csúfondárosan, egy kicsit kihívóan.

— Az iratszekrényeimmel.

— Szegény Terry! Nem csoda, ha magányos.

És akkor hagyta, hogy megcsókolja, egy hosszú, szívet tépő pillanatra, mielőtt visszaszaladt a klubba — a táncolók közé . . .

Terry Adams abbahagyta a járkálást, és öklével az ágyra csapott. Vajon megfeledkezik-e Gina erről a fél-ígérettől? És vajon ő akarja-e, hogy idejöjjön a kabinjába, most, miután ilyen rémisztő felfedezést tett? Mit szólna Gina, ha elmondaná neki, hogy ugyanez a hajó vitte a nászútjára, mikor még luxushajó volt a nyugat-indiai vizeken?

Mary és ő ugyanebben a szalonban táncoltak odafent alig egy pár évvel ezelőtt. Most egész nyugodtan képes volt eltervezni, hogy elpusztítja ezt az emléket. Becsapja a világot. Hidegvérrel lát munkához . . . A vágy most elcsitult benne. Megbéklyózott vadállat volt, mely tudta, hogy közeleg az óra. Semmi sem számított, csak a közelgő éjszaka; az éjszaka, mely Ginát és a beteljesülést ígérte.

5

A kék fényű éjszakai lámpák már égtek a B-fedélzet folyosóján, és a szállítóhajó békésen ringatózott horgonyán a nappal utolsó órájában. Rick hunyorgott egy kicsit a félhomályban; a szeme még mindig sajgott a több órás irodai munkától, mely a behajózás után következett. Strang segített egy darabig, a szokásos pattogó hatékonyságával, de aztán visszavonult a kajütjébe. A sebész főorvosnak — féltőn ügyelnie kell az erőnlétére.

Amikor Rick lépéseket hallott a kajüt ajtaja előtt, azt hitte, Strang tért vissza. De Weldon, a hajósebész volt az. Megenyhülve elvigyorodott. Weldon őrnagy, egyetemi jó barátja az elsők között üdvözölte kitárt karokkal a fedélzeten.

— Gondoltam, hamarabb elkaplak, ha lecövekelek itt az ajtód előtt — mormolta az orvos. — Nagyon fáradt vagy, hogy segíts egy kicsit?

— Ki vele, kolléga!

— Átfúródás, azt hiszem.

Rick kimerültsége úgy hullott le a vállairól, akár egy kézzel fogható súly. Nyughatatlan keze erre várt egész nap. Egy újabb csatára, mely leköti a gondolatait és energiáját. Egy újabb feladat, ami kitörli a kínzó emlékeket a lányról a sötétben.

— Miért nem te . . . ?

Weldon felmutatta a dagadt mutatóujját. — Rávertem tegnap egy kalapáccsal. Nem merem megkockáztatni.

Egymás mögött ereszkedtek alá a hajó kórházába — egy jól szigetelt térségbe a hajó törzsében, mely könnyen hozzáférhető volt a hajó minden pontjáról, és mégis védett a bombáktól és torpedóktól egyaránt.

A második világháborúban minden szállítmány ilyen típusú kórházzal volt felszerelve, pontos másaként bármelyik parti létesítménynek. A két műtőn kívül hordozható röntgenlaboratóriumot is elhelyeztek itt; mindkét oldalon meglepően tágas kórtermek nyíltak, rekeszekkel választva el a fedélköztől. Nem verték nagydobra, de ugyanezeket a szállítóhajókat szánták úszó kórházaknak a visszaúton is. Az enyhén ringatózó mozgástól eltekintve Rick meg mert volna esküdni, hogy újra otthon van. Kíváncsian nézett körül, és elismerően mosolygott.

— Csak nem vagytok most is készültségben?

— Huszonnégy órás készültségre vagyunk berendezkedve — mondta Weldon. — Megnézed a beteget?

A katona egy priccsen pihent a jobb oldali kórteremben. Egy nyurga, szőke fiú, aki más időkben talán akadályfutó lehetett. Most fásultan feküdt a katonai pokrócok alatt, magányos harcát vívta a kínszenvedéssel. A fiú ajkai vértelenek voltak, tekintete tompa a fájdalomtól. Egyetlen pillantás elárulta Ricknek, hogy máris vesztésre áll ebben az egyszemélyes csatában.

— A kórtörténet, őrnagy?

— Hirtelen hasi fájdalom hat órával ezelőtt. — Weldon a kórlapra pillantott. — Nem szólt, nehogy lemaradjon a hajóról. — A mosolya átragadt Rick-

re, de még a tehetetlenül fekvő betegre is. — Megvárta, míg beakad a horog, mielőtt beteget jelentett.

Rick bólintott. Ismerős a történet. A könnyelmű hősiesség, romantikus felhangokkal. Ennél a fiúnál öregebb — és feltehetőleg bölcsebb — katonák is meghaltak már inkább ebben a háborúban, mintsem hogy a beteglistán lássák a nevüket.

A katona hasára tette a kezét — könnyedén, azzal a gyakorlott mozdulattal, mely alig nyomta be a bőrt, mégis kötetekre való információt árult el számára az alatta elhelyezkedő szervekről. Aligha fért kétség a diagnózishoz. És a kép mégsem volt egészen a szokásos átfúródásokra jellemző — mint ami gyomor- vagy nyombélfekélyeknél előfordul.

— Hol kezdődött a fájdalom? — kérdezte. A beteg keze habozás nélkül a köldökére mutatott. — Pontosan itt, százados. Először azt hittem, hogy elcsaptam valamivel.

— Hányás?

A katona bágyadtan bólintott. — Kétszer. Vagy két órája.

Rick az őrnagyhoz fordult. — A vérkép?

— Fehér vérsejt húszezer — felelte Weldon. — Erősen balratolódott.

A kép megfelelt egy átfúródásnak valahol. Még egyetlen próbára volt szükség, de Weldon számított erre. — Csináltunk róla egy álló felvételt pár perccel ezelőtt, Rick. Nézzük meg, hogyan sikerült.

A röntgen sötétkamrájában a szolgálatos laboráns a magasba tartotta a filmet. Ott volt bizony, amire számítottak. Egy kis, világos terület a rekeszizom alatt. Egy kevésbé fedett folt, mint a kör-

nyező szövetek, mivel levegőt tartalmaz; az átfúródás kétségtelen bizonyítéka.

Rick határozott hangon mondta: — Azonnali műtétet javaslok, őrnagy.

— Tied a pálya, Rick. Add ki az utasításokat.

— Hogy állunk a világítással?

— A műtő tökéletesen fényszigetelt. — Weldon követte Ricket a folyosóra. — Mire tippelsz? Fekély?

— Nehéz diagnosztizálni. Szerintem inkább Meckel-féle *diverticulum.*

Weldonnak felcsillant a szeme. — Elég csalafinta diagnózis, öregem. Akarsz fogadni?

Rick elvigyorodott, mikor egymás kezébe csaptak. — Mondjuk egy pofa sör vacsora előtt?

Miközben bemosakodott a műtéthez, Rick arra gondolt, mennyire nem lehet ezt összehasonlítani a korábbi háborúk csapatszállító hajóival. Régebben egy ilyen perforáció, sőt akár egy vakbél, szinte biztos halállal lett volna egyenlő. Ma egy teljes kórház indul a katonákkal a harcba, és a parton vár, mint úszó menedék. Nyilván akad még olyasmi, amit a tudomány sem láthat előre, de azért a tudomány nagyszerűen állja a sarat. A csatában megsebesült fiúk nem is érdemelnek kevesebbet.

Itt egy fiú, akinek nem volt szerencséje. Útban élete legnagyobb kalandja felé, feltartóztatta egy egyszerű sebészi eset. Vagy talán nem is olyan egyszerű. Azoknak a furcsa kis kitüremkedéseknek az átfúródása, melyek a bél falán képződnek néha az embrió fejlődése során, nem éppen gyakori. Az embrionális szakaszban kapcsolat van a bél és a petehártya között, amelyből a fejlődő magzat

táplálékát nyeri, míg nem tudja közvetlenül az anya véréből felszívni. Néha ez a kapcsolat nem szűnik meg teljesen, írják a könyvek. Néha megmarad egy-egy ilyen *diverticulum*. Kis, elcsökevényesedett táskák, melyek gyomorszövetet tartalmazhatnak és átfúródhatnak, s ilyenkor a szennyezett béltartalom a hasüregbe jut, és minden órával fokozódik az életveszély, míg a sebészeti beavatkozás meg nem szünteti a perforációt.

Weldon jött be, ő is öltözni kezdett. — Asszisztálhatok?

— Már éppen kiáltani akartam érted.

— Jelentkezett egy nővér a különleges állományból, csakhogy otthon érezd magad. — Weldon elvigyorodott mosakodás közben. — Azt hiszem, pályát tévesztettem. Politikusnak kellett volna mennem. Akkor is el tudom végeztetni a munkámat, ha még a kést se tudom megfogni.

Rick csatlakozott hozzá a makulátlan mosdókagylónál. A szavak alig hatoltak el a tudatáig. Az esze már rég az előtte álló munkán járt. Szinte fel se nézett, mikor egy közlegény bekapcsolta a műtővilágítást. Ragyogó fény töltötte be a termet. Egy nővér, akinek csak a szeme látszott ki a maszkból, már a műszeres asztal fölé hajolt, és előkészítette a sebvarrótűket. Szórakozottan biccentett felé, mikor kinyújtotta a karját a steril köpenyért.

S máris elé tárult az ismerős kép: a fertőtlenítőtől bíborvörösre színeződött bőr négyszöge; a négy csipesz pontosan a kendők sarkán; a beteg mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt; a plazmakészülék üvegtartályán egyenletesen csepegett ke-

resztül a világosbarna életmentő folyadék, majd a csövön keresztül a vénába. Kinyújtotta kesztyűs kezét. Az asszisztensnő adta a szikét, és hátralépett. Rick lefelé húzta a pengét, és körülbelül nyolc hüvelyk hosszan felnyitotta a bőrt. Apró véredények fröcskölték tiltakozásukat, míg szájukat el nem zárták a seb friss széléhez szorított géztamponok.

A szobában csend volt, csak egy-egy halk szó hangzott el, mikor kinyújtotta a kezét valamilyen műszerért; vagy egy-egy éles kattanás, mikor egy hemosztát a helyére került. A műtősnő fürgén dolgozott a keze alá, akár egy fáradhatatlan robot; ösztönösen nyújtotta a műszereket vagy tampont, pontosan ahogy szükség volt rájuk.

Egy másik szikével gyorsan megnyitotta az izomréteget, s feltárta a hashártyát. A tájék szürke volt és gyulladásos. Alig volt nyoma normális, csillogó fényének. Rick Weldonra nézett, aki egyetértőleg bólintott.

— Valóban perforáció.

— Mindjárt kiderítjük az okát.

Rick felemelte a hashártyát, és elválasztotta az alatta levő szervektől. Bemetszette a vékony réteget a szikével. Felfelé és lefelé kitágította a nyílást. Feltárult a hasüreg.

— Elszívót!

Weldon készen állt, mikor a zavaros, szalmasárga folyadék feltört a nyílt sebből. Az elszívóberendezés motorja már zümmögött. Amikor a folyadékot elvezette a szívócső, látták, hogy a belek vörösre színeződtek; itt-ott a redőkben a perforációra jellemző csomós váladék.

Rick egy lapos pengéjű műszert, egy terpesztőt helyezett a hasi seb felső széle alá, és az asszisztense felfelé emelte. Nagy óvatossággal lehúzta a gyomor alsó peremét, és megnézte az elvékonyodó végét, az alsó gyomorszájat, mely a vékonybélhez csatlakozik. A legtöbb átfúródott fekély itt jelentkezik alig egy-két négyzetcentiméternyi területen. De a tájék tiszta volt. Rendellenességnek semmi nyoma.

Weldon elvigyorodott. — Úgy látszik, megnyered a sört.

Rick végigkövette a bélcsatornát, és a kóros *diverticulumot* kereste. Most már szinte biztos volt benne, hogy az okozta a bajt. Mikor megtalálta, látta, hogy nem lesz könnyű olyan ponton kiszabadítani, ahol a nyílás hozzáférhető. A test úgy igyekezett elzárni a rést, hogy a belek hurkaival vette körül, és egy vastag, lepelszerű zsírréteggel, a cseplesszel, mely befedi a hasi szerveket. A test igyekezete nem járt sikerrel, a hasüregben található folyadék mennyisége tanúsította. Semmi kétség, néhány óra múltán a beteg számára végzetes irányba billentette volna a mérleget.

Öt percig tartó szakadatlan munkával sikerült kiszabadítani a beteg szakaszt. Felbukkant a műtéti területen egy lapos kitüremkedés a vékonybél alsó szakaszán. Rajta rojtos szélű nyílás, ahol az emésztőnedvek kikezdték a bél falát. Rick csendes diadallal a szemében egyenesedett fel. Rendkívüli elégtétel volt tudni, hogy a sejtése pontosnak bizonyult. A sebészi intuíció, mely semmivel sem inkább magyarázható, mint a matematikai vagy költői tehetség, most sem hagyta cserben. Tudta,

szüksége lesz még rá az elkövetkező válságos pillanatokban.

— Resectio — mondta kurtán, s a nővér már a kezébe is adta a csipeszt. Rick újra elámult a hadsereg hatékonyságán. Minden bürokratikus szabály ellenére, ellátták resectiós csipesszel a szállítóhajó kórházát, jóllehet talán soha többet nem lesz szükség rá. .

— Kautert — mondta, mikor a helyére csíptette a műszert. Egyenletes, gyors mozdulatokkal levágta a *diverticulumot* a bélcsatorna hosszirányában, és eltávolította a vörösen izzó műszerrel, mely egyben sterilizálta is a bél vágásfelületét.

— A bélvarrótűt!

A fonál a tűhöz volt forrasztva, így nem képződött hurok a tű lyukánál, amely tágította volna a hegye által szúrt nyílást. Rick simán összezárta a bél vágott széleit, és helyreállította a folytonosságát anélkül, hogy összehúzta volna. Ez roppant fontos művelet volt. Tudta, a legparányibb szűkület is bélelzáródást okozhat.

Amikor befejezte, munkája akár egy tankönyvbe is beillett volna demonstrációnak. A varratok szabályos mértani alakzatban helyezkedtek el. A kóros állapotot létrehozó összes szövetet eltávolította.

— Szulfanilamid port kérek . . .

A steril csodaszerből a hasüregbe hintett egy tasaknyit, újabb gátként a fertőzés ellen. Mikor az utolsó bőrvarrattal is elkészült, Rick letette a műszereit, és hámozni kezdte magáról a köpenyt. A műtősnőhöz fordult, hogy köszönetet mondjon

neki. Kikerekedett a szeme, amikor a nő félrehúzta a védőmaszkot, és rámosolygott.

— Én tartozom köszönettel, doktor úr. Mindig örülök, ha dolgozni láthatom.

Rick kissé elvörösödött. Végtére is elég alaposan megcsókolta ezt a lányt alig huszonnégy órával ezelőtt. Miért is nem gondolt rá, hogy ez a pompásan a keze alá dolgozó műtősnő, Carolyn Rycroft? Sejthette volna. Hogy zavarát leplezze, Rick az őrnagyhoz fordult.

— Miss Rycroft is velünk tart arra a sörre, Weldon.

— Meghiszem azt — felelte az őrnagy. — A legszívesebben végleg ideláncolnám ehhez az asztalhoz.

Rick elvigyorodott. — Szeretne egy állást itt a hajón, Carolyn?

— Megmaradok a tábori kórháznál — mondta a szőke nővér.

— Én is — helyeselt Rick. — Mi legyen azzal a sörrel? Behajtjuk most az őrnagyon?

— Köszönöm, nem — felelte Carolyn. — Épp hogy át tudok még öltözni a vacsorához. Hosszú időre ez az utolsó alkalom, hogy kicsípjem magam, hiszen tudja. — Most kihívás volt a tekintetében. És rajta volt a pirulás sora, mikor elfordult, hogy hozzálásson a kimosakodás sivár rutinjához.

Ricknek tátva maradt a szája, mikor felért a fedélzetre. A kikötő most szürke tükörként verte vissza a naplementét, de látta, hogy több tucat szállítóhajó horgonyoz végig a vizen, melyek közül az övék jócskán az élen áll. Nyugat felől a lemenő

nap izzott Anglia felett, melyet annyira szeretett. Tanyák zöld sakktáblái, komlókarók, komlószárító pajták — kerékjárta földek mély csendje, a falvak lekoptatott kövei, melyeket időtlen békességgel árasztott el sok ezer nyári alkonyat.

De a szárazföld már mögöttük volt, csak egy emlék a szürkületben. Előttük a kikötőgáton túl köd görgette maga előtt az estét a Csatornára. Egy hajszálvékony fénysugár szúrt a szürke függönybe. Villogó fény válaszolt rá nyomban a tőlük jobbra eső torpedórombolóról.

Bill Coffin a navigációs fülke falának támaszkodva állt. Egy cigarettatárcát nyújtott felé.

— Lehet itt dohányozni?

— Ha nem megyünk a mellvéd közelébe. Hogy sikerült a műtét?

— Elég egyedi eset volt. Miért?

— Én is bele akartam ütni az orrom. De Weldon azt mondta, tied a pálya.

Rick hálásan bólintott. Azok után, ami odalent történt, nagyon jól megértette, miért várja Bill olyan türelmetlenül, hogy munkához lásson. De Bill mégiscsak agysebész; a *diverticulum* meg valóban az ő területe. Dr. William Coffinnak nemsokára bőséges alkalma nyílik mestersége gyakorlására. Ez az egy bizonyos volt, akármerre tart is ez a gyorsan alakuló konvoj.

Ha Rick ki akarta volna önteni a szívét, Bill Coffin lett volna rá a legalkalmasabb alany. Együtt jártak középiskolába; együtt segédorvoskodtak. Most, hogy a háború ugyanabba az egészségügyi osztagba sodorta őket, a barátságuk úgy elmélyült, hogy már szavak nélkül is értették egy-

mást. Bill tudta, barátja most némi magányra vágyik. Búcsúzóul meglegyintette Ricket a keze fejével, és magára hagyta.

— Le ne késd a vacsorát. Utána tánc lesz, ha Amos is az áldását adja rá.

Rick a navigációs fülke csupasz falának támaszkodott, és mélyet szippantott a cigarettájából. Nem egészen értette, miért érez ilyen mámoros örömet. Biztos, hogy nem csak a sikeres operáció utóhatásáról van szó. Talán ez is annak az elfojtott várakozásnak a része, mely az egész konvojt átjárja? Vagy teljesen belemerült már az előtte álló feladatba? Tényleg képes lenne elhitetni magával, hogy ez a hadjárat felszabadítja az emberiséget?

Nem boncolgatta tovább a hangulatát, nehogy elillanjon. Kilépett a parancsnoki híd alól, és lenézett az alatta fekvő sétafedélzetre. Tisztek és nővérek sétáltak rajta, mint bármely kirándulóhajó utasai vacsora előtt. Látta, hogy a legtöbb lány még egyszer utoljára dacolt a szabályzattal, és estélyi ruhába bújt. A látvány békés volt, mit sem sejtetett a mindannyiukra váró kétségbeesett szerencsejátékból.

Három lány sétált el kart karba öltve, egy pillanatra megálltak a korlátnál, és visszanéztek Angliára, majd fürgén továbbindultak. Vagy csak három emlékkép az este rézszínű ragyogásában? Gina, Carolyn és Linda — vajon az egyikük az ő boldogsága?

Az ujjongó derű szertefoszlott, ahogy a tekintetével elkísérte őket a fedélzeten. Még egyszer visszafordult a szárazföld felé. Most elmosódott volt, akár egy széttöredező délibáb; miközben nézte, a

nap lebukott egy földnyelv mögött, s a farmok egy szempillantás alatt aranyból szürkére váltak. Talán ott hagyta a boldogságát azon a makacs, békés szigeten. Talán a lány ott áll valamelyik földnyelven, és pontot tesz a kalandjuk végére, miközben az utolsó fénysugár is elenyészik a konvoj körül.

Hosszú volt az út vissza a szállására. Mikor belökte az ajtót, először vette észre, milyen döbbenetesen fáradt. Manny szép rendesen kicsomagolt, mint mindig. A kimenő egyenruhák és munkaruhák takaros rendben sorakoztak a szekrényben. A csizmái, ugyane kéz gondos műveként tükörfényesen ragyogtak a folyosó sápadt körtéinek fényében. Ott volt a frottírköpenye is, az ágy végére fektetve. Jólesően végigsimított rajta, miközben kigombolta a zubbonyát — a zuhany és borotválkozás majd magához téríti.

De a kelme az ujjai közt túl sima volt a frottírhoz képest...

Érzékeny ujjai jóval hamarabb azonosították a ruhadarabot, mintsem hogy elérte volna a villanykapcsolót. Nem sokkal ezelőtt valaki besurrant a kabinjába, és visszahozta a köpenyét. Ugyanazt az esőköpenyt, melyet az éjszakai lány vitt magával, mikor hajnalban elszökött mellőle.

Mint egy őrült, úgy rontott ki a kabinjából. A lépcsőn két tisztiszolga a falhoz lapult, hogy fel ne tartsák a feldúlt tisztet. Egy nővér tágra nyílt szemmel rámeredt, mikor megállt a folyosón, hogy belenézzen az arcába. Aztán megrázta a fejét, és továbbrohant.

A sétafedélzeten megtorpant, és levegőért kapkodott. Hová lett a tömeg, mely egy perce még itt

hullámzott? Hol a három fehér ruhás lány? Kétszer is körbejárt míg felfogta, mit jelent az elhaló kürtszó a hajó belsejéből. Az utolsó hívójel a tiszti vacsorára az étkezdében.

Visszafordult az A-fedélzet előcsarnokába. Italra volt szüksége, nem ételre. Egy jókora adagra, hogy végiggondolhassa ezt a dolgot. Kihúzta magát, és a kabinja felé indult, útközben elhárította a vacsorára hívó kiáltásokat. Hál' istennek az alakulatnál tudják, hogy délután operált. Ha bárkinek feltűnik a távolléte, nyilván azt gondolják, hogy a betegét ment megnézni.

Mikor visszaért a kajütbe, nem nyúlt a villanykapcsolóhoz; inkább előhalászott egy zseblámpát Bill Coffin táskájából, és egy pokróccal leárnyékolta a fényét, miközben egy üveg után kutatott. *Armagnac* — ugyancsak Bill készletéből. Majd megadja neki az első kikötőben.

Az első pohárra valót tisztán nyelte le, aztán csapvízzel higította a következőt. Soha, még a csavargással töltött években sem volt ennyire szüksége az ítalra. Ahhoz mindenesetre nem, hogy felrázza az agyát. De a legfőbb alkimista mellészegődött ma este. A második konyak után sikerült valami nyugalomfélét erőltetnie magára. A harmadik után tudta, mit kell tennie.

Visszafelé bogozta a szálakat, akár egy buzgó krimirajongó, s egyetlen következtetésre jutott; az ismeretlen lány a szállítóhajó fedélzetén van. Ennyi mindenesetre bizonyos. Továbbá: a lány ismeri az ő kilétét — hiszen jól tudta, hogy kié a köpeny. S végül a legfontosabb: szándékosan hagyta itt a kabátot, kockáztatva, hogy ő is felfedi a titkát.

Ebből nem következtethetett egyébre, mint hogy a lány figyelmeztetni akarja a közelségére. Vagy talán csak kínozni akarja a titkokkal, melyet sosem fog felfedni — míg jónak nem látja.

Nos, ha egy kicsit is ismeri a nőket, akkor némán kell tűrnie a kínzást.

Bedugaszolta Bill ötcsillagos palackját, és komoran elrakta. A várakozás nem lesz könnyű. Különösen egy olyan harcosnak, aki eddig minden bástyát rohammal vett be. De nem volt mit tenni. A szerencse — és a vacsorára hívó kürt — mellette állt. Elmosolyodott a félhomályban, mikor maga elé képzelte a jelenetet, amit az imént csinált volna —, ha szembe találkozik a három fehér ruhás rejtéllyel.

Vajon köztük van-e a választottja — Linda, Carolyn vagy Gina?

Itt persze óvatosan kell mozognia, vagy visszaadhatja a detektívjelvényét. A női segédszolgálatosokat és diétásnővéreket is beleszámítva, csaknem negyven nő van a hajón. A többségüket a faluban vagy a körletben szállásolták el. Bármelyikük a karjába szaladhatott tegnap éjjel a bombázás alatt... Igaz, a közvetett bizonyítékok némiképp leszűkítették a kört. Ott van még a köpeny New York-i címkéje, és az arany monogram.

Elővette a köpenyt a katonazsákjából, és sokáig tanulmányozta a cirkalmas kezdőbetűket Bill zseblámpájának fényénél. Milyen ostoba, hogy ez előbb nem jutott az eszébe! Ha ezt a monogramot viselte az estélyi köpenyén, nyilván más holmiján is rajta van. Egy valamirevaló betörő már rég megválaszolta volna ezt az égető kérdést.

A B-fedélzet folyosói kihaltak voltak, de azért a biztonság kedvéért lábujjhegyen a lépcsőig osont. Szerencsére, úgy ismerte a hajónak ezt a részét, akár a tenyerét. Az utolsó tiszti szoba a mellékfolyosó sarkán volt. Aztán két női segédszolgálatos tiszt, akik a kisegítő személyzetet irányították. A fedélköz többi része a nővéreké. Carolyn és Gina a 20-asban; Linda, az egyetlen kívülálló a 22-esben.

A 20-as kabin kilincse nem engedett. Linda ajtajánál már több szerencséje volt. A kabinban félhomály volt, és tökéletes rend. Vakmerően belépett, bezárta az ajtót maga mögött. Olyan alapos kutatómunkához látott, amit egy Philo Vance is megirigyelhetett volna.

Előbb a szekrényt. A lány egyenruháján kívül csak egy férfias szabású flanell fürdőköpeny volt benne, meg egy hasonlóképpen szigorú pizsama, párizsi címkével. Egyiken sem volt monogram. Se a ruháin, melyek a félig nyitott bőröndök krómozott rúdjain lógtak. A komód felső fiókjában harisnyák voltak és zsebkendők, de még ezek is olyan szabályos rendben feküdtek, akár egy kirakatban.

Elkáromkodta magát. Egy ilyen világjáró újságírólánynak igazán lehetne egy kicsit több fantáziája! Aztán helyesbített, mikor mélyebbre kotort, és kombinék pókhálófinomságú csipkéje akadt a kezébe, meg egy csábos fekete hálóing, amit mindenre szántak, csak alvásra nem. Talán a kelengyéje, gondolta. Mindenesetre azért benne is van valami emberi, ha egy ilyen holmit magával hozott a háborúba.

De egyelőre nem talált semmit, ami akár csak hasonlított volna arra a hieroglifára. Linda Adams szemlátomást az a fajta nő, aki nem híve az önreklámozásnak, még francia bugyikon sem.

Két lépéssel átvágott a kabinon, közben megállt egy pillanatra az írógép mellett heverő jegyzeteknél. A fürdőszoba ajtaja belülről zárva volt. Egy őrjítő pillanatra biztosra vette, hogy van valaki odabenn a zuhanyozóban. De persze a gyakorlatias Carolyn ezt is becsukta, mikor vacsorázni ment. Még mindig az elővigyázatosságáért korholta, mikor csengő kacagást hallott a folyosóról.

Ez elég volt hozzá, hogy visszazökkenjen a valóságba — és rádöbbenjen, milyen értelmetlen ez a hiábavaló kutatás. A hangok továbbsodródtak, de figyelmeztettek rá, hogy a B-fedélzeten nemsokára nyüzsögni fognak a nővérek, hiszen a vacsoraidőnek vége.

Abban a pillanatban, hogy a lépések elhaltak, kint termett a folyosón. Most egyenesen a C-fedélzeti ebédlőbe ment a szolgálati lépcsőn. Egy fehér ruhás közlegény odavezette egy asztalhoz a nagy, félig üres teremben. Utólag emlékezett rá, hogy az asztaltársaságban ott volt Strang, az ezredes, és Bill Coffin. Emlékezett, hogy élénken elbeszélgettek különféle témákról, a kétszemélyes sátraktól a baseball-eredményekig; még arra is emlékezett, hogy mérsékelt étvággyal elfogyasztott egy marhapörköltet és kukoricapudingot. A mai este csupa zavaros homály volt, melyben valódi esze tapogatózva kereste a következő lépést.

Mikor egy gramofon nyikorgása szűrődött le a lépcsőn, bocsánatkéréseket mormolva felállt.

Strang és az ezredes a szivarjaik mellett üldögéltek. Magán érezte Bill Coffin tekintetét, és tudta, azt várják tőle, hogy velük időzzön. De ma fütyült a fagyos katonai udvariaskodásra. Vissza se nézett, mikor felment a főlépcsőn, bár igyekezett leplezni a sietségét.

Vagy tucatnyi pár táncolt a szalonban. A tükrökkel borított falak megsokszorozva verték vissza a vidámság kopár igyekezetét; akár csak a széken árválkodó hordozható gramofon a terem végében, ahol boldogabb időkben a zenekar foglalt helyet. De nem volt idő a szimbólumokon merengeni. Egy fehér ruha suhant el mellette, gyorsan elé pattant, és már későn vette észre, hogy Gina Cole-lal táncol.

A lány nem sokat teketóriázott. — Épp ideje volt, százados.

— Pardon, miről van szó?

— Csak kérjen bocsánatot. Vagy elfelejtette a tegnap éjféli megállapodásunkat?

Rick csodálta a lány tartását; még mikor mérges volt, akkor is érzéki hangsúlyt tudott kölcsönözni a legártatlanabb megjegyzésnek is. Ő lett volna, aki követte a faluba a bombatámadás előtt? Alig tizenegy óra volt, mikor otthagyta a bált. És Rick mégis tudta, hogy a lány minden további nélkül követte volna, ha ahhoz van kedve.

— Magyarázatot követel? — kérdezte.

A lány hangja megenyhült egy kicsit. — Dehogyis, Rick. Maga nem az a fajta, aki magyarázkodik egy lánynak. Vagy igen?

— Az a helyzet, hogy tökéletes mentségem van. — Nincs értelme felégetni minden hidat maga mö-

gött, gondolta gyorsan. — Tudhatta, hogy bemegyek a faluba megnézni, hogy a szállásom — szóval, hogy odamehetünk-e.

— Tényleg?

— Kell-e mondanom, hogy ottrekedtem a bombázás miatt? Persze tudtam, hogy minden eltávozást törölnek a riadó után.

Mélyen a szemébe nézett, de a lány állta a pillantását. Talán egy közvetlen támadás megadja a várva várt választ.

— Csak nem volt *maga* is az utcán véletlenül?

— Dehogy. Az efféle veszélyt nem kedvelem.

Szinte boldog volt, mikor Ginát valaki lekérte az egyre szaporodó férfitársaságból. Ráadásul épp Terry Adams, aki furcsa mód egy tiszta angyalkára emlékezetett a zuhanyozástól. Mindamellett kipirultnak, és borzasztó mohónak látszott. Ez volna a fiú estéje? Rick megfeledkezett az egészről, mikor feltapogatózott a fedélzetre, és rájött, hogy a hajó elindult. Felszedte a horgonyt, és lassan sodródott a Csatorna felé az apállyal.

Felvillanó fények kezdtek párbeszédbe a látóhatár peremén. Rick felsóhajtott, amikor a kikötői zsilip feltárult, hogy utat engedjen nekik. A motorok jártak, hogy kiegyensúlyozzák az áramlást. Fölötte a parancsnoki hídon pattogó vezényszavak hangzottak:

— Egy fokkal balra!

— Egy fokkal balra, uram.

— Csak szép lassan!

— Szép lassan, uram.

— Félgőz, Mr. Gibbons! Maradjon készenlétben, Mr. Harrington.

Most már lüktetett a fedélzet, miközben a szállítóhajó elfoglalta a helyét a konvojban. Rick érezte a többi hajó jelenlétét körülöttük. Mindkét oldalt fürge torpedórombolók; motoruk dohogása árulta el őket. Ricknek elakadt a lélegzete, mikor egy csatahajó úszott el a hajó orra előtt keresztben, s hevesen villogó jelzéseket eregetett a bal mellvédjéről.

— Nos, Winter százados, nem nyeri vissza a hitét ettől a látványtól?

Linda Adams volt, az orra hegyéig egy sálba burkolózva. Most is fehérben volt, és most is hűvösen tartózkodónak mutatkozott. Rick áttört a tartózkodásán, és belékarolt. Furcsa mód egészen természetesnek látszott, hogy kettesben sétálgassanak a fedélzeten.

— Nem felelt nekem — mondta Linda. — Nem éri meg ez a látvány, hogy az ember átkeljen miatta az óceánon?

— Ez most nem tréfadolog.

Hallotta, hogy a lány felnevet a sötétben. A szó mindkettőjük hangulatát tökéletesen kifejezte.

— Konyítok annyit a navigációhoz, hogy tudjam, délnek tartunk — mondta Rick. — Norvégia mindenesetre kipipálható.

— Ennek örülök — a közelgő tél miatt.

— Egyedül volt itt, amikor én . . .?

— Ha mindenáron tudni akarja, a holnapi cikkem indításán gondolkoztam. Ne kérdezze, miért dolgozom annyit. Persze nyilván egy jó darabig úgysem tudom leadni.

— Ha már a foglalkozásáról van szó, megbocsát az írógépügy miatt?

— Nem nekem kellene bocsánatot kérnem inkább? — kérdezett nyugodtan a lány.

Rick mély lélegzetet vett. — Egy órával ezelőtt megálltam a kabinjánál, hogy felajánljam... hogy legyünk jóbarátok. Attól tartok, elfelejtettem kopogni.

Linda hangja higgadtan csengett a sötétben. — Ne mentegetőzzék, százados. Biztos vagyok benne, hogy kifogástalanul viselkedett.

— Hogyne. És lehet, hogy a békülési szándékom csak blöff volt. Lehet, hogy csak szimatolni akartam maga után. Kitalálni, mi egy újságírólány titka.

Megálltak a jobb mellvédnél. Linda nem mozdult, mikor Rick karja a derekára fonódott. — És szerencsével járt? Már úgy értem, a kajütben.

— Egy félbehagyott cikk volt az írógépben. Attól tartok, voltam olyan modortalan, hogy elolvassam... Vagy talán nem is olyan nagyon modortalan. Hiszen majdnem az egész rólam szólt.

— Ma délután megmentette egy katona életét a műtőasztalon.

— Muszáj ennyire részleteznie? Kitalálni az életem történetét?

— Feltétlenül. Otthon, Amerikában anyák százezrei olvassák majd ezt a cikket. Hadd tudják, hogy fiaik olyan kezekben vannak, mint a magáé.

— Ezzel a mézesmadzaggal inkább legyeket fogjon, Miss Adams — mondta Rick szárazon. — Azt kérdezem, honnan tud rólam ennyi mindent?

— Lássuk csak, mennyit tudok kapásból idézni. Harmincnégy éve született Chicagóban. Nemzedékek óta mindig volt egy orvos a családban, és többségük sikeres. De az apja beadta a derekát, mikor maga elhatározta, hogy festő lesz. Szép kis örökséget hagyott magára, minden megkötöttség nélkül. Maga pedig egy-két kellemes évet töltött a Szajna bal partján, míg rá nem jött, hogy a lelkesedése nagyobb, mint a tehetsége.

— Folytassa — intett Rick. — Eddig akárkiről is szólhatna.

— Világ körüli útra indult, hogy közben meghányja-vesse magában a jövőt. Útbaejtette Isztambult és Kairót; az akkoriban összes izgalmas helyet Szueztől keletre. És útbaejtett néhány válogatott hölgyet is — éppen eleget ahhoz, hogy egy darabig a pletykarovatok kedvence legyen. A rákövetkező évben visszaindult New Yorkba a Csendes-óceán déli részén és Panamán keresztül. Nem tudom pontosan, hogy miért állt meg a Bahama-szigeteken 1932 telén. Némelyek szerint egy nevezetes hölgy miatt. Mások viszont szentül állítják, hogy kifulladt, és pihenésre volt szüksége.

— Mindkét vélekedés téves — jelentette Rick. — Egy szigetet akartam venni, ahol nem kell a jövedelemadót fizetnem, és bennszülöttnek csaphatok fel.

— De nem tette. Nassauban taxiba ült, és kirándulni indult New Providence-be. A sofőr persze keresztülhajtott a West End-i lepratelepen. Ez a látványosság minden városnéző túrában szerepel.

Rick megszólalt, nem is túl epésen: — Maga nagyszerű búvár. Abba ne hagyja.

— Akkor még csak huszonhárom éves volt — mondta Linda —, és még sohase került szemtől szembe a reménytelenséggel és a nyomorúsággal. Legalábbis színjózan állapotban nem... Mindenesetre kész tervei voltak a jövőre nézve, mikor hazatért erről a kirándulásról. Aznap délután Miamiba repült. Következő héten beiratkozott a Columbia Orvostudományi Egyetemre. Hat évvel később, máris ragyogó eredményekkel a háta mögött, Spanyolországba hajózott, hogy Trueta mellett dolgozzon. — Elmosolyodott a sötétben. — Tudja, már régóta készülök egy nagy cikket írni magáról. Árulja el, milyen ember rejtőzik ezek mögött az adatok mögött, és jobban fog menni a munka.

Rick megszólalt: — Kezdem érteni a riporteri sikereit, Linda. Ugye szólíthatom Lindának, ha már újra ilyen kellemesen veszekszünk?

— Tudja, az én bulldog természetem... — mondta Linda. — Nos?

— De hiszen máris mindent tud rólam. Hozzátenne-e valamit, ha elmondanám, mit szeretek reggelizni, és mi a kedvenc dalom, ha részeg vagyok?

— A fenébe a tényekkel — mondta Linda. — Egy újságarchívumból szedtem össze őket New Yorkban. Én a szövegmagyarázatot akarom hallani magától.

— De én nem értem az ilyen nagy szavakat.

— Maga burokban született. Húszéves koráig már végigszórakozta a fél világot. Rátalált a hivatására, melyet szeret. Sikeres ember. Milyen jogon cinikus maga?

Lesütötte a szemét.

— Ezt kérdezem magától, Rick Winter.

— És ha nem mondom meg?

— Ne próbálja elhitetni velem, hogy harminc éves korára kiégett. Vagy hogy csalódott a szerelemben. Ez ma már nem divat. Még csak nem is hangzik jól.

— Nem beszéltük már meg ezt?

— De, lehet. Mégis méltányos akarok lenni az életrajzával. Az olvasóim elvárják, ne felejtse.

— Köpök az olvasóira. És az életrajzomra is. Beszéljünk inkább magáról.

— Én csak egy diktafon vagyok az otthoniak számára. A diktafonok nem érdekesek.

— Ne keverje a hasonlatait. Épp az imént mondta, hogy bulldog. Mi történne, ha egyszer a kutyát harapnák meg? Ha riportert interjúvolnék meg?

— Csak tessék — felelte Linda. — Nyilván megérdemlem.

— Úgy látom, egész alapos tanulmányokat folytatott rólam. Mit szólna hozzá, ha kiderülne, hogy én is ugyanezt tettem magával — mióta csak megjelent a könyve a spanyol háborúról?

— Remélem, a sötétben nem látszik, hogy elpirulok.

Rick folytatta: — Maga egy válás végterméke. Az apja sikeres tőzsdespekuláns volt, a Roosevelt előtti fajtából. 1929-ben egy pillantást vetett az árfolyamokra, és kilépett az irodája ablakán. Ezalatt az anyja Renóban volt, hogy megszerezze a bírósági végzést. Újra férjhez akart menni, ha jól tudom.

— Egy Buck Bradley nevű cowboyhoz — hagyta rá Linda közönyösen. — Később dzsesszénekes lett Hollywoodban. Folytassa csak.

— 29-ben maga még főiskolás volt, Terry pedig kisgyerek Andoverben. Vannak lányok, akik megismétlik a szüleik pályafutását, mások meg egy pszichoanalitikusnál keresnek menedéket. Maga nem hagyta befolyásolni magát. Hajtott, akár egy igazi stréber. Ha jól tudom, *summa cum laude* végzett. Ez persze jól jött, hogy azonnal munkát találjon a New York-i *Record*nál.

— Ezt mind Terrytől tudja?

— Dehogy. A maga újságjának az archívumából kerestem ki, mikor legutóbb New Yorkban voltam. Mondtam már, hogy épp akkor olvastam a könyvét; fel akartam vértezni magam, ha netán összefutunk valahol... Mondjam el az utolsó nyolc évét? Fejest ugrott az újságírásba. Keményen dolgozott. Brooklyni hírek, címlapfotó a divatszerkesztőnek, valami nagykutya a társasági rovathoz. Sokáig kellett várnia az első önálló cikkre, de attól kezdve már ment minden, akár a karikacsapás. Barátja, a divatrovat szerkesztője Párizsba küldte — és még abban az évben Hitler bevonult a Rajnavidékre. Hat hónappal később saját rovata volt. Újabb hat hónap múlva abbahagyta a divattudósításokat, és átnyergelt a politikára.

Itt elhallgatott, mintha válaszra várna. — Foglaljam össze a tanulságot is?

— Alig várom.

— Maga ott halászott a zavarosban, és látta, miként változik a világ maga körül. Belülről látta az összes piszkos ügyet. Hogyan játszhatja meg a javíthatatlan optimistát a cikkeiben? Hogyan állhat a mikrofonhoz a holnapról szóló szirupos meséivel?

Ez talált. Elárulta a mozdulat, amellyel a lány elhúzódott.

— Szóval ott tartunk, ahonnan elindultunk.

— Azért, mert nem hajlandó válaszolni.

Linda most csak homályos fehér folt volt az éjszakában. Rick egy pillanatra összehasonlította ezt a rideg vitát a tegnap éjszakai kalanddal. Lehet, hogy ezt a racionális jégcsapot tartotta a karjában, és figyelte, hogyan olvad a rémülete mámoros odaadássá?

Linda megszólalt: — Én a *homo sapiens* pártján állok ebben a háborúban. Maga szerint ő egy fejhosszal vezet. Ezt magának kell bebizonyítania. A homo sapiens más háborúkban is részt vett már K. O. nélkül — ne felejtse.

— Mi lenne, ha egy kicsit magára hagynánk az öreg homót? Van egy kis príma konyak a kabinomban. Nincs kedve megkóstolni?

— Köszönöm, nem. Bár a konyak valamivel eredetibb, mint a bélyeggyűjtemény.

— Csak ezért?

— Dehogy. Véletlenül cikket kell írnom. Egy századosról, aki arra áldozza az életét, hogy megmentsen egy fajt, amelyet megvet. Jó éjszakát, Rick. Azt hiszem, maga igazából sajnálatra méltó.

A lány ajka az arcát súrolta, mikor otthagyta. Rick nem fordult vissza a mellvéd mellől.

— Miért ugrat?

Linda azt felelte: — Tegnap este erőszakkal megcsókolt. Csak visszaadtam, hogy lássa, nem haragszom.

Rick megpördült, de a lány már nem volt sehol.

Terry Adams megtorpant a kajütje ajtaja előtt, és mélyeket lélegzett, mielőtt lenyomta a kilincset. A folyosó a háta mögött most sötét volt, kivéve a kék fényű éjszakai körtéket. Egy pillanatra az a gyerekes gondolata támadt, valaki rávetheti magát az árnyékból. Képtelenség volt persze, mint a legtöbb gyerekes képzelődés. Ha egyáltalán van veszély, akkor az odabenn leselkedik rá.

Nem mert az ágy felé nézni, mikor belépett. Még akkor sem, mikor suttogást hallott az ágy felől.

Gina azt mondta: — Tudom, hogy ez a te kabinod. De azért hallani szeretném a jelszót.

A lány cigarettája vörös szikra volt kettejük között. Mikor mélyen beleszívott, megelevenedett az arca a fehér selyem pongyola fölött, amit viselt. Terry látta, hogy a pongyola egy fésülőköpeny modern változata, s a zsinórja szoros csomóba kötve a gallérnál. Újra elcsodálkozott, hogy egy lány ennyire szűzies — és ennyire odaadó látványt nyújthat egyszerre.

Jócskán remegett a keze, mikor a villanykapcsoló felé tapogatózott. — Látott valaki . . .?

— . . . bejönni a kabinodba? Nem, hadnagy. — A hangjába újra az az enyhén csúfondáros íz vegyült, mely felkavarta a vérét az első találkozásukkor. — Sajnálom, ha elrontottam a hangulatodat a pontosságommal. Inkább várni szerettél volna rám?

Képtelen volt bármiféle válaszra is. Csak térdre esett, és a lány ölébe temette az arcát. Egyikük sem mozdult egy percig. Szegény kölyök, gondolta

Gina mosolyogva. *Ennyire* nem lehet megijedve. Még akkor se, ha ez az első kalandja.

— Menjek el inkább, Terry? — kérdezte súgva.

Terry nem adott egyenes választ. — Mindig azt akartam, hogy itt légy. Ha tudnád, milyen boldogtalan voltam... Milyen magányos...

— Tudom — felelte a lány. — Nem fura, hogy milyen magányos tud lenni az ember egy hadsereg közepén? — Aztán könnyedén felállt, és a mosdókagylóba hajította a cigarettáját. Ugyanezzel a hanyag mozdulattal felgyújtotta a villanyt.

— Most jobb?

Terry már megtalálta a száját. Hathónapnyi elfojtott vágyakozás foszlott semmivé ebben a csókban. A lány keze az övébe kulcsolódott, mikor a zsinórokért nyúlt a nyakánál.

— Várj Terry. — Ügyesen kiszabadította magát. — Nem ilyen egyszerű, tudod. Talán itt se lennék — ha nem sajnálnám mindkettőnket.

Később, mikor az agya visszazökkent a normális kerékvágásba, Terry emlékezett rá, hogyan rázkódott a hajó a talpa alatt, amikor az első mélyvízibomba felrobbant a közelükben. Valahol a konvojban egy cirkáló felfogta egy tengeralattjáró motorjának rezgését. A dübörgő robbanás újra hallatszott, aztán megint. Mintha maga Neptun állna a tengerfenéken ezen az éjszakán, és szigonyával dörömbölne a hajótesten.

Terry Adams hangosan felnevetett, mikor a karjaiba vette Gina Cole-t. Egy időtlenül ősi erő felülemelte a félelmen és szerelmen.

— És ha nem kell a sajnálatod?

— Akkor meg mit akarsz?

De a szája már válaszolt rá szavak nélkül. A fésülőköpeny a földre hullott kettejük között...

Harminc méterrel odébb a folyosón buzgón kopácsolt egy írógép. Linda Adams kirántotta belőle a cikk utolsó oldalát, rábélyegezte a kézjegyét, hogy készen álljon a távírda számára az első kikötőben. Rendes körülmények között egyszerűen felsétált volna a távírószobába, és leadta volna New Yorkba vagy Londonba. De tudta, ma éjjel néma a rádió ezen a hajón.

A mélyvízi bombák újra dübörögni kezdtek, egyre közelebbről. Már beleírt a cikkbe egy borzongató bekezdést a félelemről — aligha volna most mit finomítani rajta... Miért nem fél jobban? Könnyen el lehetett képzelni, mi történik amögött a lezárt kajütablak mögött. Lelki szemeivel látta előttük a parancsnoki hajó hídját, hallotta a halk vezényszavakat, amint a főparancsnok jelentést tesz egy tengernagynak, akinek most névtelennek kell maradnia. Elképzelte a vén tengerész barázdált New England-i arcát, amint kiszimatol az éjszakába. Beleszagol a levegőbe és ködért imádkozik — vagy egy olajfoltért a víz színén, jelezve, hogy a következő lövedék célba talált.

Valahol a mélyben egy tengeralattjáró lapul, és bízik benne, hogy erődített fémpáncélja kiáll mindent, kivéve egy közvetlen felülről érkező csapást. Az a tengeralattjáró kétségkívül rég lebukott már — egy tucat hajó körvonalaival a hajónaplóban. Ha a konvoj továbbhalad, sugározni kezdi a jeleit Lorientba. Riadóztatják a repülőtereket végig a

part mentén. A konvoj holnap stukákra számíthat, ha tiszta lesz az idő.

Már nincs idő megváltoztatni az útvonalat. A tengernagy kiadja a parancsot: kockáztatni akár a legnagyobb veszteségeket is, mintsem megváltoztatni a menetirányt. Ebben a pillanatban hajók százai tartanak észak, kelet és nyugat felé a találkozási pontra. Készen állnak a történelem legnagyobb tengeri csatájára.

A hajótest újra megrázkódott Linda alatt. Leült a priccsére, cigarettáért nyúlt. Talán még egyszer felmegy a fedélzetre jegyzeteket csinálni. De tudta, hogy a haditengerészet nem örülne a jelenlétének az út első éjszakáján.

Hirtelen eszébe jutott Terry.

Látta a vacsoránál, majd később a szalonban, amint a nővérekkel táncol, ahogy egy mintahadnagyhoz illik. Sikerült végre uralkodnia az idegein? Emlékezett arra a furcsa vallomásra előző este, és most ráért eltűnődni rajta. Mi lenne, ha most bemenne a kabinjába, jó testvér módjára, és ott találná egy sarokba kucorodva, mint ahogy az angliai bombázások alatt lapult? Jobb lesz hagyni, hogy egyedül birkózzon meg vele — és imádkozni, hogy a kezelésnek ne legyen utóhatása.

Ha Mary tudná — de persze Mary sohasem fogja megtudni.

Azon vette észre magát, hogy fel-alá járkál a kabinjában, és oda a saját nyugalma. Mi egyebet tehet egy férfi, akit elragadt a férfiak háborújának örvénye? És mit kezdjen egy nő ilyen vággyal, ha túl hevessé válik ahhoz, hogy elviselhető legyen?

Linda Adams azon érte magát, hogy hason fekszik a keskeny ágyon, és görcsös zokogás rázza. Mikor a következő mélyvízi bomba eldördült, hirtelen felült, és öklével a kabin acélfalára csapott — olyan hevesen, hogy érezte az ujjai közt végigcsorgó vért, mikor a keze bénán lehullott.

Az ágyon terpeszkedve, miközben zseblámpafénynél egy detektívregényt olvasott, Rick azt kérdezte magától, hogy vajon valóban meg van-e ijedve. Sosem hallott még mélyvizi bombákat, de azonnal felismerte a robbanást. Nem volt riadó, nem volt sorakozó. Ez nyilván azt jelenti, hogy a veszély még mindig túlságosan meghatározhatatlan ahhoz, hogy bármit lehessen tenni a szállítóhajó fedélzetén.

De azért mereven felült, és eszébe jutott az ismeretlen lány. Itt van valahol, és újra szembe kell néznie a háborúval. Talán páni rémületben kuporog a kabinja sarkában éppen ezen a fedélzeten. Az a képtelen meggyőződése támadt, hogy ha kinyújtja a kezét, megérintheti a sötétben — és az érzés egyszeriben testet öltött, mikor papucsos lábak csosszanását hallotta a folyosón.

Visszajött hozzám, gondolta ujjongva. A sötétségből, akárcsak tegnap este. Eljött, hogy összeolvassza a félelmét az enyémmel; hogy nyugalmat leljen a közelségemben.

A vállára kapta a köntösét, feltépte az ajtót, és szomorú mosollyal hátralépett. Carolyn Rycroft állt szorosan a fal mellett, a szeme tágra nyílt a félhomályban. Barnásszürke köntös volt rajta; a

gallér fölött szemérmes kék frottírpizsama kandikált ki. Most először vette észre, milyen fiatal — és mennyire fél. Rick megnyugtató mozdulattal kinyújtotta a kezét.

— Ne féljen, kérem. Semmi az egész.

Az acélbordás fal remegése megcáfolta a szavait. A lány már odarohant hozzá, hogy megragadja a kezét.

— Rick . . . ez a szörnyű zaj . . .

— Szemetes vödrök — mondta vidáman. — Takarítanak a konyhán. Sokszor fogja még hallani ezt a csörömpölést, mielőtt újra horgonyt vetünk.

Carolyn valamicskével nyugodtabb volt már. — Úgy érti, mélyvízi bombák, ugye?

— Örülök, hogy már a szakkifejezéseket is tudja.

— Torpedók is jöhetnek?

Elmosolyodott. — Semmi esetre, azután a hirtelen merülés után, amibe ez a tengeralattjáró éppen most fogott . . . Nehéz napja volt, Carolyn. Mit keres fent ilyen későn?

A lány nem tett kísérletet, hogy visszahúzza a kezét. Nyirkos volt, és reszketett az övében.

— Az alattunk levő fedélzeten voltam, egy barátnőmmel beszélgettem a segédszolgálatosoknál. Éppen indultam vissza a szobámba, mikor . . . mikor a szemetes vödrök rákezdték. Megijesztettek.

— Remélem eléggé, hogy elveszítse a józanságát

Újra hallatszott — egy újabb robbanás. Talán valamivel közelebb, mint az előző. Carolyn összerázkódott, és szorosabbra vonta a köpenyt a vállán. Rick azon vette észre magát, hogy közelebb

húzódik, és megpróbál egy pillantást vetni a gallérjára. Egy képtelen gondolat fogalmazódott meg benne épp az imént. De csak a lány szemének rémült csillogását látta a sötétben.

— Volna olyan meggondolatlan, hogy bejöjjön hozzám egy pohár italra, míg ennek vége?

A lány szó nélkül belépett mellette. Rick becsukta a kabinajtót maguk mögött, felemelte a zseblámpát, és az barátságos félhomályba borította a kis szobát. Carolyn az egyetlen szék felé indult, és mereven, összekulcsolt kézzel leült. Amikor mosolyogni próbált, még inkább egy diáklányra emlékeztetett.

— Egyáltalán nem érzem meggondolatlannak magam. Vagy rosszul teszem, Rick?

Válasz nélkül hagyta a kérdést, és Bill hátizsákjában turkált, míg elő nem kerített egy hasas üveget, az angol lobogóval a címkéjén. — Le tudja nyelni kisérő nélkül?

A lány bólintott, és elkerekedett szemmel nézte, amint félig tölt két poharat. — Ne ízlelgesse — súgta Rick. — Ne felejtse, ez csak orvosság — a félelem ellen. — A tenger mintegy végszóra, egy újabb robbanással válaszolt. Semmi kétség, alaposan üldözik azt a náci hajóskapitányt.

Rick helyeslően nézte, mikor Carolyn befogta az orrát, és két összeránduló korttyal lehajtotta a whiskyt. Amikor visszaadta a poharat, már a legkevésbé sem hatott kislánynak.

— Még? — kérdezte Rick.

— Köszönöm, nem. És most már tényleg mennem kell. — A hangja rácáfolt az eltökélt szavakra, de elszántan felállt.

— Előbb válaszoljon egy kérdésre. Nem furcsa egy kicsit, hogy magának barátnője van a segédszolgálatosok között? Csak ma reggel irányították át őket a táborhelyünkre.

— Nagyon is furcsa — felelte Carolyn. — Sőt, szintiszta füllentés.

— Éspedig miért?

Állta a tekintetét. — Azért jöttem ide, mert féltem, Rick. Tudtam, hogy nem fogok elaludni addig, míg... míg meg nem mondom magának. Most elégedett?

Újabb borzalmas rázkódás. A lányhoz tántorodott, és a zseblámpa fénye egyenesen a köpenyére világított. Rick gyengéden átölelte, és elfojtotta a kérdést, amelyet nem mert feltenni. Ehelyett azt suttogta.

— Még mindig fél?

— Most nem. Most nem bánnám, bármi történne is.

Puhán megcsókolta, és érezte a könnyek nedves nyomát az arcán. Egy hosszú másodpercig némán álltak, ugyanabban a gyengéd ölelésbe kulcsolódva. Rick hallotta, hogyan ver a szíve; a puritán köntös alatt puha és vérforraló érzés volt a melle érintése. Mikor megmozdult végül, Rick hirtelen vad reménnyel kapott levegőért. De a lány elhúzódott tőle, anélkül, hogy a szájához emelte volna a száját.

— Sajnálom, Rick. — Sajnálom, hogy ilyen... ilyen arcátlan voltam. De úgyis meg kellett tudnia.

— Mit, drágám?

— Hogy velem mindent, vagy semmit. — El-

hallgatott. — Úgy értem, a kettőnk dolgában. Tudja, nekem túlságosan fontos... — Befejezetlenül hagyta a mondatot. — Most mennem kell. Tényleg.

— És ha nem engedem?

— De enged.

Rick úgy ment keresztül a kabinon, hogy nem mert a szemébe nézni, és gyorsan kilesett a folyosóra. Aztán lesütött szemmel kinyitotta az ajtót.

— Tiszta a levegő, Carolyn.

A lány feléje nyújtotta a száját, és gyorsan, hevesen megcsókolta. Aztán felszegett fejjel végigment a folyosón. Rick látta, hogy mosolyog egy kicsit — egy titkon, amely csak az övé... Csakhogy többé nem volt egyedül az ő titka. Mikor befordult a folyosón, a fény az arannyal hímzett monogramra, esett a gallérján. Egy ugyanolyan monogramra, amely az ő zsákjában lapult.

6

— Elnézést, százados. A mentőmellények viselése e perctől állandóan kötelező. A szabályzat, tudja ...

Rick biccentve tudomásul vette a zászlós figyelmeztetését, és a vállára kanyarította a saját mentőmellényét. A nap kerek piros labda volt a ködös látóhatáron, mikor kiért a fedélzetre. Végül is az ember egy idő után nem tud többet gondolkozni egy telifüstölt kabinban. Előbb-utóbb friss levegőre vágyik — még ha ki is derül, hogy a friss levegő éppúgy össze tudja zavarni az ember gondolatait.

Eddig a kórházi alakulat egyetlen tagja sem jelent meg a fedélzeten. De Rick hallotta a folyamatos zümmögést a fedélközből, mely elárulta, hogy a közlegények már az étkezdében vannak.

A mentőcsónakok kétoldalt lustán ringatóztak a csónakdarukon felszerelve és készen a veszélyhelyzetre, mely most már bármelyik pillanatban elkövetkezhet. A kilátást a tengerre majdnem teljesen eltakarta a mellvéd és az ágyútalpak közé kifeszített álcázó háló.

Miközben fürge léptekkel nekivágott a fedélzetnek, arra gondolt, hogy a nagy hajó csöndje a magabiztosság jele. Mindenki tudja a helyét és feladatát. És ez egy bizonyos egészségügyi tisztre is érvényes, aki éppen megoldotta élete legnagyobb problémáját. Megállt a parancsnoki híd egyik szárnya alatt, és végignézett a baloldalt el-

terülő szürke tengeren. A pillantás egy csapásra felüdítette, és egy időre kitörölte az agyából a saját személyes nyavalyáját. A tengeren nyüzsögtek a hajók, egészen a látóhatár pereméig, ahol egy korvett megdöntött árbocai táncoltak a napfelkelte fényében. Köztük gyakorlóhajók, tartályhajók, tompa orrú Liberty teherhajók és átalakított luxushajók, mint az övék. Fél mérföldre mögöttük egy repülőgép-anyahajó szántotta a vizet néhány torpedóromboló kíséretében.

Rick sokáig állt a parancsnoki híd alatt. A látvány még a legborúlátóbb szívet is felajzotta volna. Ez hát a felkészültség jutalma. Ezért küzdöttek a jeges árral azok a keménykötésű fiúk odalenn a számtalan hadgyakorlaton. Ezért izzadtak a georgiai nap hevében, ezért léptek ki a mélységbe egy szál ejtőernyővel, zsörtölődtek a szabad ég alatt felvert sátrakban, morogtak a kiképzőtisztek szeszélyei miatt — és mégis kivonultak, hogy elhárítsák egy képzelt ellenség bombatámadásait.

Most valódiak lesznek a bombák, de ezek a fiúk ugyanazzal a rendületlen bátorsággal végzik majd a dolgukat.

Az amerikaiak nehezen gerjedtek haragra. Történelmük során még egyetlen háborút sem fejeztek be „terv szerint". Sohasem nyertek kezdő csatát és sohasem vesztettek végsőt. Ma a tengerre szállnak, hogy a saját terepén mérkőzzenek meg az ellenséggel, egyenlő feltételek mellett. Ez nem afféle törpe különítmény, mely szükségképpen visszafordul egy újabb Dieppe partjairól. Ez egy ifjú óriás, herkulesi erejű és csöndesen magabiztos.

Rick a tenyerébe csapott az öklével, és sarkon

fordult. Ő is megteszi a magáét, hogy az óriás ereje teljében maradjon. A személyes problémáknak a háttérben a helyük egyelőre.

Ma reggel biztos volt abban, hogy Carolyn Rycroft szerelmes belé. Olyannyira, hogy a kabinjába jött tegnap este. Olyannyira, hogy odaadta magát neki az angliai elsötétítéskor — bár ezt a különleges ajándékot egyelőre nem vállalja... Soha többé nem fog ilyen könnyelműen viselkedni. Ennyi mindenesetre kiderült. Mindent akar, vagy semmit.

De hát miért nem volt hajlandó Carolyn beszélni a múlt éjszakai kalandjukról az elsötétített szobában? Tudja-e vajon, hogy Rick rájött a titkára? És szándékosan vette-e fel azt a pongyolát, hogy ő észrevehesse az arany monogramot, és összehasonlíthassa azzal, ami a zsákjában lapul? Klasszikus női fortélynak tetszett, s mint a női cselfogásoké általában, a célja homályos volt. Az idő majd választ ad erre a kérdésre. De pillanatnyilag a kérdés jelentéktelen, ha összeveti azzal a most formálódó ismeretlen veszéllyel, mely a horizonton túl várja mindannyiukat.

Alig volt hét óra, mikor Rick elfoglalta a helyét az étkezdében, de az asztal, mely a 95-ösök számára volt kijelölve, már jócskán megtelt. Rámosolygott Terry Adamsre, aki morcos képpel üldögélt érintetlen kávéscsészéje mellett.

— Ne hagyd kiborítani magad a hullámzástól, kölyök. Már túl vagyunk a Csatornán. — Aztán eszébe jutottak az éjszakai vízibombák, és lehalkította a hangját. — Átaludtad a tengeralattjáró utáni hajszát?

Terry mosolyt erőltetett az arcára. — Mint a bunda, kösz.

Azon tűnődött, vajon mit szólna Rick, ha hozzátenné, hogy nem egyedül aludt. Hogy mostantól csak azt a percet várja, mikor Gina Cole visszatér... A mai nap legnagyobb felfedezése az volt, hogy egyáltalán nem érez szégyent. Az emlékezés elvakította egy pillanatra. Csak le kellett hunynia a szemét, hogy szinte érezze a lány forró testét.

Terry kiszakította magát az emlékből. — És te, Rick?

De Randall Strang már közébük hajolt. — Apropó, Winter, éppen benéztem a betegéhez.

Rick azt mondta: — Én hatkor voltam lenn, őrnagy úr. Nincs változás, remélem...

— Weldon azt mondja, minden a legnagyobb rendben. Meg kell, hogy mondjam, meglepett a dolog.

— Hogyhogy, uram?

Strang megfontoltan felelte: — Az utókezelésről beszélek, százados. Lehetek őszinte?

— Hiszen mindig az, nem?

A sebész főorvos elégedetten fogadta a kihívást. Valamire készül, gondolta Rick, sosem udvarias ok nélkül.

Strang azt mondta: — Nyilvánvaló perforációról volt szó...

— Igen, őrnagy. Egy elfekélyesedett *diverticulum.*

— Weldon azt mondja, hogy nem használt dréncsövet.

— Nem. Szulfát hintettem a hashártyára, és összevarrtam.

— A magam részéről biztonságosabbnak találom, ha drént alkalmazunk. Most az egyszer ennyiben hagyom a dolgot, feltéve természetesen, hogy nem rosszabbodik a beteg állapota.

Szóval vállon vereget, gondolta Rick. Vajon mit akar cserébe? Türelmesen várt, míg Strang elővett egy arany cigarettatárcát, és olyan gesztussal kínálta körbe az asztalnál, mint egy király, aki kegyet oszt.

— Gondolom a spanyol háborúban nemigen volt idő drénezésre, Winter.

— Enyhén szólva, uram . . ., nem.

— Épp most olvastam Jolly cikkét a hárompontos előretolt rendszerről, ahogy azt a köztársaságiak orvosai alkalmazták Járatos ebben a technikában?

— Meglehetősen — felelte Rick. — Majdnem hét hónapig dolgoztam egy ilyen egységnél.

— Lehet, hogy néhány nap múlva magunk is ennek a rendszernek egy módosított változatát fogjuk használni. Lehet, hogy magam is kiegészítem Jolly cikkét néhány megjegyzéssel. Vagy írhatnék egy tanulmányt a témáról az Amerikai Orvosi Társulatnak.

Aha, most kifaggatsz, és később elfelejtkezel az idézőjelekről, gondolta Rick. De csak annyit mondott: — Ha a többieket is érdekli, őrnagy . . .

Amos Blaine az asztalra csapott a tenyerével. — Magáé a szó, Rick. Méltóztatnának figyelni?

De Strang nem vonult még egészen vissza a szónoki emelvényről. — Csak még egy kérdést. Tudjuk, hogy a rendszer bevált. Valóban megéri a kockázatot?

— A saját szememmel láttam az eredményeket — felelte Rick. — Ami a kockázatot illeti . . ., nos, attól tartok, hogy a sebészeink nem ismerik eléggé a dolgot. — Tétovázva elhallgatott, és azon tűnődött, hogyan érzékeltethetné velük a dolgot. — Nézzék, kérem, a dolog lényege a következő. Az előretolt kórházi technika a súlyos sérülteknél azért csökkenti a halálozási arányt, mert lerövidíti a sérülés és a beavatkozás közötti időt. Bizonyos esetekben ez az idő órákra csökkent . . .

— És mi van a tábori kórházak személyzetének halálozási arányával? Katona van bőven, de jó sebészeket nem lehet egy sorozási törvénnyel előteremteni.

Bill Coffin avatkozott bele a vitába. — Mióta fáj a fejünk a frontsebészek életének kockáztatásáért? Az előző háborúban is odavesztek jó páran.

Rick felemelte a kezét. — Billnek igaza van, őrnagy. Egy sebésznek az a dolga, hogy életeket mentsen, nem hogy a sajátjáért reszkessen.

— Talán tagadtam ezt?

— Természetesen nem, uram. Tisztában vagyok vele, hogy csak a . . . statisztika iránt érdeklődik. — Rick elhallgatott, és hagyta, hadd telepedjen rájuk a jelentőségteljes csönd. — A hárompontos előretolt rendszer lényege dióhéjban a következő. A sebesülteket a zászlóaljaknál elsősegélyben részesítik — pontosan úgy, ahogy a mi alakulatainknál. Ezután hordágyon visszaszállítják őket a gyűjtőállomásokra. A spanyol rendszerben osztályozóállomásoknak nevezték őket.

— Csak nem azt akarja mondani, hogy ilyen gyorsan szétválogatták a sebesülteket?

— Nem volt más választás, uram. Ez a rendszer lényege.

— Sürgős és nem sürgős?

— A tudomány durva becslése alapján. A „sürgős" persze magában foglalta a hasi sérüléseket. Tüdőlövések, súlyos nyílt csonttörések . . .

Rick egy pillanatra mereven a plafonra szegezte a tekintetét, mikor eszébe jutott azoknak a döntéseknek a kínja. A reménytelen, könyörgő tekintet a sebesült szemében, mikor az orvosok továbbmennek a következő hordágyhoz, ahol égetőbb a szükség.

— Magát a tábori kórházat olyan közel állították fel az arcvonalhoz, amennyire csak lehetséges volt. Az összes sürgős eset azonnal odakerült. A sebészek addig dolgoztak, míg össze nem estek, de ellátták az összes beteget. Önálló egységekben dolgoztunk.

— Az ápolónőket is beleértve?

— A teljes ápolószemélyzetet. Néhány betegünknek tíznapos ápolásra volt szüksége, mielőtt evakuálni lehetett volna őket az utóvédhez. Később, amikor már kórházvonataink is voltak, megváltozott a helyzet. Akkoriban újdonságnak számítottak, ám az oroszok azóta bebizonyították, menynyit érnek. Megtöltöttük a hálóhelyeket sebesültekkel, egyenesen a műtővagonokból, amelyek a másik vágányon álltak, és kezdtük elölről.

Bill Coffin felnevetett. — Értem már. A sebesülthöz vittétek a műtőt, és nem fordítva.

— Pontosan. — Rick végigjártatta a tekintetét a figyelő arcokon az asztal mellett. — Szeretném, ha

ugyanezt a módszert alkalmaznánk mi is. Mit szól hozzá, ezredes?

De Amos csak a fejét rázta. — Ne nyúzzanak ilyesmivel, fiúk. Biztosíthatom magukat, hogy reménytelen.

Strang szólalt meg. — Nem lesz módunk újítgatásokra, Winter. Ha jól látom, a mi szerepünk nagyrészt kísérleti jellegű.

— De hiszen mozgó egységként vagyunk besorolva — mondta Bill.

Rick hozzátette: — Az ápolószemélyzettel együtt kemény terepkiképzésben vettünk részt. Végigcsináltunk néhány hadgyakorlatot. Hónapok óta csapatmunkában dolgozunk. És a szállítmányban vannak vontatható műtőkocsik is. Mi a válasza erre, őrnagy?

— Nem szeretek hangosan gondolkozni — tért ki Strang.

— Nem segíthetnénk magunkon, míg úton vagyunk? Szerintem olyan messzire előretolnak bennünket, amennyire csak mernek. — Rick igazából élvezte a főseb̈ész zavarát.

— Ami engem illet, nem bánom a jó ügy érdekében. — Fürgén felpattant, mikor az ezredes felemelkedett a székéről. — Mit szólna hozzá, ha megbeszélnénk Weldonnal, őrnagy? Ő már szállított egészségügyi osztagokat Ausztráliába. Majd ő megmondja magának, milyen segítségekre számíthat.

Az első riasztásra kora délután került sor. A repülőgépek dél felől jelentek meg az égbolton, s olyan ártalmatlannak látszottak, akár a szúnyogok a napsütésben. Szirénák vijjogtak végig az egész

konvojon, miközben a légvédelmi egységek gépies pontossággal működésbe léptek. Az anyahajóról vadászgépek emelkedtek fel. Magasan fent a légvédelmi lövedékek csíkjai szabdalták össze az eget. Eddig olyan fantasztikus volt az egész a szállítóhajó utasainak, mint valami híradófilm.

Rick a fedélzeten napozott, mikor az első riadó megszólalt. Egy szellőzőkürtő mögül kilesett a hajófarra éppen amikor az egyik löveg kezelőszemélyzete a helyére pattant. A fiatal hadnagy olyan higgadtan osztogatta parancsait, mintha csak hadgyakorlaton lenne. Minden részlet külön kis kép volt: a légvédelmi löveg karcsú csöve, a személyzet napbarnította háta, a pikkelyes altestű sellő, amely az egyik tengerészaltiszt karjára volt tetoválva, aki az optikai távolságmérőt kezelte.

Lépések hangja vonta magára Rick figyelmét. Linda Adams hajolt ki a fedélzeti mellvédre, teljesen fedezetlenül. Izgalmában még a rohamsisakját is elfelejtette felvenni.

— Vegye fel azt a fazekat! — kiáltott rá Rick. — Vagy a maga feje még a repeszszilánkoknak is kemény?

Addig kapacitálta, míg a lány végül beledugta a fejét az ormótlan félgömbbe. Aztán előrelépett, és megfogta a karját.

— Ossza meg velem ezt a fedezéket, ha már mindenáron a fedélzeten akar maradni.

Linda hagyta, hogy bevezesse a két szellőzőkürt közé, de közben nem vette le a szemét az égboltról. — Heinkelek?

— Szerintem inkább felderítőgépek.

— Akkor nem kell bombázástól tartanunk.

Rick komoran felelte: — Az később jön, attól félek.

A vadászgépek már felköröztek az ellenség magasságába. Nehéz lett volna kivenni a részleteket, még távcsővel is. A ködgomolyba veszett, mikor egy felhőtaraj elnyelt amerikait és nácit egyaránt.

— Csak annyi idő kell nekik, hogy rádiókapcsolatot létesíthessenek a repülőterükkel Franciaországban — mondta Rick. — Csak erre van szükségük.

— Legalább most már tudjuk, hogy jönni fognak.

— Tudtuk, hogy jönni fognak, mióta elhagytuk Angliát. — Nem kerülte el a figyelmét a lány hangjának reszketése. — Ki vele, ha fél. Nem szégyen.

Linda elgondolkozva mondta: — Már hallottam persze stukákat. Az óvóhelyeken Londonban és Kairóban. De szabad ég alatt még soha.

— Nehogy azt képzelje, hogy itt maradhat a szabad ég alatt!

— Attól tartok, nincs más választásom, Rick. Ne felejtse, ez a kenyerem. — Fürkészve nézte. — No és maga? Szükségük lesz minden sebészükre, ha . . .

— Sajnálom, de én presbiteriánus vagyok. Ha rajta áll a nevem egy bombán, úgyis megtalál.

A lány egy kicsit közelebb húzódott hozzá, mikor újabb szirénák hasítottak a kéklő délutánba. Újfajta, élesen vijjogó kürtök. Baloldalt a távolban hatalmas vízoszlop szökött a magasba. Elérte a csúcspontját, és visszazuhant, mielőtt még a robbanás hangja elért volna a fülükhöz.

— Tengeralattjárók?

— Alighanem. A fritzek, úgy látszik, mind kivonultak a tiszteletünkre. Ez a kedvenc fogásuk. Egyszerre támadni a levegőből és a víz alól.

A mélyvízi bombák most komor rendszerességgel korbácsolták a tengert. A konvoj szabályos haladása nem változott. Ha csak egyetlen hajó kapitánya elveszti a fejét, és hanyatt-homlok menekülni kezd, az a többiek biztonságát veszélyeztette volna. A tengeralattjáró valószínűleg ebben reménykedett. Ha el tud szakítani egy szállítóhajót a torpedóromboló-kísérettől, megkockáztathatja a felmerülést a támadáshoz...

A szállítóhajó most átszelte azt a területet, ahol az utolsó sorozat vízibomba felrobbant. Mikor az örvény elült, szörnyű látvány tárult a szemük elé. Linda borzadva nézte az olajfoltot, ami gombamód tört fel a tenger mélyéről, mintha egy beteg szörny fetrengene odalent, kiontva utolsó csepp vérét.

— Túl későn merült alá — mondta Rick. Erősen megszorította Linda kezét. — Ne pazarolja fasisztákra a sajnálatát, kérem. Be szeretne menni?

— Igen. De maradok.

Egy újabb félóra hosszat a konvoj zavartalanul tört utat a habok között. Látszólag elmúlt a veszélyzet. Ám a lövegkezelő-személyzet továbbra is a helyén kuporgott; a felderítőgépek még odafent köröztek, és a keleti égboltot fürkészték. Rick látta, hogy a legénység a mentőcsónakokkal foglalatoskodik: lehántják a ponyvákat, ellenőrzik a készleteket, kipróbálják a daruk mozgathatóságát.

Messze a távolban kelepelni kezdett egy géppuska. Furcsán köznapi nyitány egy csatához.

Ilyen távolságból úgy hangzott, mintha pálcát húznának végig egy léckerítésen. Ez a hang határozottan gyermekkori emlékeket ébresztett az álmos délután szendergésében.

Rick a lenyugvó napba nézett, és azon tűnődött, vajon mennyire valóságosak azok a nyüzsgő fekete pontok. Együttérzett a fiúkkal, akik a levegőbe emelkedtek az anyahajókról a vadászgépek fedélzetén.

— Okos a fritzektől, hogy a napnak háttal jönnek — mondta. — Azt vártuk, hogy keletről rontanak ránk. Ehelyett kimennek a tengerre, és a naplemente felől jönnek vissza.

— Ez azt jelenti, hogy rosszabbak az esélyeink?

— A csillogás megnehezíti a mieink dolgát. Nem látják pontosan az ellenséges gépeket.

A levegőt már betöltötte a mennydörgés. Újabb német gépek érkeztek, miközben ők beszélgettek; Rick vagy egy tucatot számolt lépcsős alakzatban, mielőtt az első közelharc megkezdődött. A nácik rendületlenül törtek utat maguknak, nem törődtek a géppuskák tüzével. Egyikük máris kivált az alakzatból, és zuhanórepülésbe kezdett közvetlenül az anyahajó fölött.

Rick visszatartotta a lélegzetét, miközben a sötét üstökös átszelte a napsugarakat. És akkor — éppen mikor úgy látszott, hogy a pilótának fel kell rántania a gépet, vagy szétzúzódik — egy légvédelmi lövedék telibe találta a stukát.

A robbanás még ilyen távolságból is hallható volt. Egy pillanattal előbb egy zuhanóbombázó süvöltött a tenger felé a halállal a fogai közt. A kö-

vetkező pillanatban a stuka lángoló csóvájú roncscsá változott, és lassú spirálban hullott alá.

— Most nem hagyom, hogy elfogjon a sajnálat — mondta Linda.

Lelkesedés volt a hangjában. A harci láz első jele, melyet Rick annyiszor megfigyelt Spanyolországban. Ösztönösen hátrább húzta a lányt a mellvédtől. Meglehet, valóban át kell élnie mindezt olvasói kedvéért, de Rick elhatározta, hogy a legrosszabbtól megóvja, ha tudja.

A konvoj felett a sikoltó levegőben elszabadult a pokol. Vagy fél tucat légipárbaj volt kialakulóban a felhők között. Halálos fogócska. Egy újabb megnyomorított stuka hullott alá pörögve, akár egy lusta fekete sirály füst-spirált húzva a farkával. A szállítóhajótól alig száz méternyire zuhant a tengerbe Rick karja Linda derekára fonódott, és a folyosó bejárata felé húzta.

— Ez elég közel volt — még egy újságírónőnek is.

Ördögi, láthatatlan jégeső záporozott a fedélzetre, és sziszegve pattogott a korlátról. Rick már kiabált: — Befelé, ha mondom! Majd megírhatja, hogy fedezékbe vonult, mikor az első srapnel lepattant a sisakjáról. Jó zárósor lesz.

De Linda kitépte magát a szorításából, és visszarohant a mellvédhez. Egy vérbeli riporter, aki szenzációkra vadászik? Vagy egy vakmerő kislány, aki az idegeivel játszik? Vállat vont, és csatlakozott hozzá. Akárcsak Linda, ő sem hagyta volna ki a látványt semmi pénzért.

A levegőben az ellenség vesztésre állt. Csak hat stuka maradt az égen; Rick gyanította, hogy az

amerikaiak is éppilyen súlyos veszteségeket szenvedtek, de legalább a konvoj sebzetlen maradt. A vadászgépek szüntelen hajszája, a pontos légvédelmi ütegekkel együtt nem engedett időt a náciknak, hogy döntő csapást mérjenek rájuk; nem nyílt rés, amelyen keresztül lebukhattak volna, és becélozhatták volna bombáikat.

De épp ebben a pillanatban egy német gép kiszabadult a kavarodásból, és a látóhatár felé húzott, akár egy őrült denevér. Rick izgatottan figyelte az öngyilkos rohanást. Egyszer — az egyetemi rögbipályán — ő is áttört egy ilyen bolyon. Emlékezett a megkönnyebbülés váratlan érzésére, mikor egyedül találta magát, csak harminc méternyire a Princeton kapujától és egyetlen hátvéddel az útjában. Az a pilóta most kétszeresen érezheti ezt az izgalmat. Miközben figyelte, a stuka máris zuhanórepülésbe ment át. Csak egy szerencsés légvédelmi ágyúlövés állíthatta már meg. — De hát nincs értelme két csodában reménykedni egyetlen délután.

Hallotta, hogy Linda levegőért kap mellette. A stuka most a fejük felett volt, és a tenger felé zuhant. Egyenesen az ő szállítóhajójuk felé, ötszáz mérföldes sebességgel.

Minden erejét összeszedve elrántotta Lindát a mellvédtől, és hasra vágta a fedélzeten, egy mentőtutaj kétes értékű menedékébe. A másodperc e töredéke alatt a stuka óriási lövedékké nőtt, feketévé, akár a halál maga. Rick furcsa közönnyel nézte, hogy a bomba kiszabadul rekeszéből. Nincs idő már lebukni, imádkozni se. Amikor a gép felfelé szökkent a zuhanórepülésből, Rick a nagy fehér

keresztekre meredt a szárnyán. Egy lidérces pillanatra olyan volt, mintha könyörtelenül lenézne rá, akár a szemüreg egy kifakult koponyából.

A bomba elöl találta el a szállítóhajót — a halálos csapás csak súrolta őket, és elég jutott belőle a tengerbe, hogy elkerüljék a teljes pusztulást. Rick feltápászkodott, és előrenyargalt. A hajó még ingott a becsapódás hatása alatt. Az orrban csak szörnyűséges füstölgő kráter volt az elülső ágyú helyén. Csak sejthette, milyen kárt okozott odalent, mikor az első lángnyelv nyaldosni kezdte a roncsolt seb szélét.

A stuka már megfizetett a győzelméért. Két amerikai Condor géppuska sorozata pásztázott végig a farkán. Rick nem várta meg, míg az ellenség egy utolsó kétségbeesett manőverbe fog. Eszébe jutott Linda, és visszarohant hozzá.

Bármilyen magas volt is, könnyű volt a karjaiban. Aggódva hajolt föléje, mikor lefektette a párnák közé a szalonban. De mikor magához tért az ájulásból, ismét önuralma teljes birtokában volt.

— Nagyon sajnálom, Rick. Úgy látszik, mégiscsak ... nőnemű vagyok. — A hangja már kezdte visszanyerni a megszokott csengését. — Mi történt? Tudnom kell.

— Hajlandó öt percig nyugton maradni, ha megigérem, hogy visszajövök? — Rick alaposan szemügyre vette, és látta, hogy vér szivárog a sisakja alól. Felsértette a pereme, mikor a sisak a fedélzethez súrlódott.

— Legközelebb ne felejtse rendesen beszíjazni — mondta neki. — Egyéb sérülés vagy golyónyom?

Linda hidegvérrel felült, ügyet se vetett a vére a homlokán. — Kutya bajom, köszönöm. Szállítani fogja a híreket?

Az égről eltűntek a bombázók, mire újra kiért a fedélzetre. A légós tűzoltók máris megrohamozták a füstgomolyt, mely az orrban tátongó lyukból tört felfelé. Ricknek elakadt a lélegzete, mikor egy azbesztruhás férfi fejest ugrott a lángok közé, akár egy idegen bolygó lakója. A katonák özönlöttek ki a fedélközből, de pániknak semmi nyoma. Csak az arcok voltak komorak.

A hajó közepén talált rá az első tisztre. — Az egészségügyi osztagtól vagyok, uram. Működőképes a kórház?

— Azt hiszem, százados. — Az első tiszt hangja feszült volt, de fegyelmezett. — A válaszfalaknak ki kell tartaniuk. Nem kaptunk közvetlen találatot, hál' istennek.

Linda engedelmesen várt a küszöbön, mikor Rick visszatért a szalonba. — Csónakba szállunk?

— Most az egyszer nem. Lemegyünk együtt a kórházba, ha vállalkozik rá.

Linda arca megfeszült. — De mit tudok én . . . ?

— Gépelni tud. Szükségem van valakire, aki kiállítja a kórlapokat. Normális körülmények között ez persze Terry dolga; ma délután azonban előléptetjük segédorvossá, akár megengedi a szabályzat, akár nem . . . Kioszthatja a sürgősségi cédulákat is. Megdolgozhat a cikkért, amit majd megír.

Sietve magával húzta a lépcsőn. Máris bekapcsolódtak a tisztek és ápolószemélyzet kitartó folyamába; valamennyien az előttük álló feladat felé igyekeztek.

Linda csak annyit mondott: — Mutassa az utat, Rick. Mi lesz a feladatom?

Rick már bevezette a C-fedélzet folyosójára, mikor eszébe jutott Carolyn.

Carolyn Rycroft. A lány nélküle élte át ezt az egészet — miközben ő a fedélzeten bámészkodott, mint egy kisgyerek a cirkuszban. Carolyn. A lány, akit akár feleségül is venne, ha a világ lecsendesülne egy kicsit.

Persze tudta, hogy biztonságban van. Ma délután szolgálatban volt a kórházban, a hajó jól szigetelt szívében.

Belökte a fehér lengőajtót, és félreállt, hogy előreengedje Lindát. Volt idejük egy pillantást váltani, mikor egy sikoly hasított a levegőbe. Egy sikoly, amely elviselhetetlen fájdalomra vallott.

Rick megszólalt. — Már jönnek a sebesültek. Még visszafordulhat, ha másodkézből akarja ezt a sztorit.

— Nem akarok sztorit — mondta Linda Adams. — Segíteni akarok.

Lerázta a karjáról a bátorító kezet, és bement a hajó kórházába.

7

A hajókórház zsúfolt fogadóterme egy lidércnyomásos Doré-metszet volt; füsttel keretezve. Bár a szellőztetőberendezés működött, szürke füst terjengett, mely egyre sűrűsödött, ahogy az ajtó egy-egy újabb hordágy érkezésekor feltárult. Rick egy pillanatra megállt, és feltette magának a kérdést, vajon meg tudják-e fékezni a tűzoltók a lángokat, mielőtt a tűz átterjedne a hajóközre. Az egyik ápoló gondjaira bízta Lindát, és a központi asztalhoz nyomakodott, ahol Randall Strang osztogatta a parancsait.

Szívet tépő látvány fogadta. Megégett és megcsonkított katonák mindenütt. A termet máris elborították a hordágyon fekvő sebesültek. Tengerészek és katonák. Férfiak, akiknek az egyenruháját szinte teljesen elemésztették a lángok. Férfiak, azzal a sajátos elefántcsont színű bőrrel, mely a halált jelenti. Ezek a reménytelen esetek. Rick észrevette, hogy Strang már el is különítette őket az egyik sarokba.

Bill Coffin állt előtte egy steril kendőbe csavart injekciós fecskendővel. Megállt, arcán a szokásos lassú mosoly jelent meg.

— Hál'istennek, hogy megúsztad, öregem — mondta az agysebész.

— Beleszakadunk a munkába. Nézd meg, el tudod-e téríteni a főnököt az asztalától. Ő is majd

megszakad. — Továbbsietett, hogy ellásson egy iszonyúan sikoltozó sebesültet.

Rick odaférkőzött az asztalhoz, és megérintette Strang karját. — Átvehetem a betegek irányítását, uram? Magát várják a műtőben.

Strang üveges szemmel meredt rá. — Igaza van, Winter — bólintott aztán. — A műtőben a helyem . . .

Egykedvűen kivonult a dupla ajtón. Még most is ragaszkodott katonás modorához, akár egy merev páncélhoz. Rick megkönnyebbült sóhajjal fogadta a távozását. Itt a nem várt alkalom, hogy rendet teremthessen a zűrzavarban. Hogy kipróbálja azt a technikát, amelyen már régóta töpreng . . . Még Carolyn Rycroftról is meg tudott feledkezni, amikor munkához látott. Arról is, hogy Linda már felállított egy írógépet az egyik oldalsó asztalnál, hogy nekilásson a jelentéseknek.

— Ráérsz egy percre, Bill?

Coffin őrnagy máris ott termett. — Ki vele, pajtás.

— Ötven tizenhat milligrammos morfintablettát kérek egy száz köbcentis fecskendőbe. Töltsd fel forró vízzel, és láss hozzá.

— Értem — mondta Bill Coffin. Majdnem olyan könnyű így beadni az injekciót, mint kisebb fecskendővel. És ez az egy adag ötven embernek elegendő. Rick már pontosan rendbe rakta Strang listáit az asztalon. Amint felnézett, Carolyn Rycroftot pillantotta meg maga mellett, műtősköpenyben.

— A főorvos úr küldött, százados. — A lány hangja most teljesen személytelen volt. Tökéletes vezérlésű robot, mely parancsra vár.

Rick is átvette ezt a hangot. — Hogy állunk steril műszerekkel?

— Készenlét az első riadó óta.

— Helyes! Vazelines gézt kérek, vattát, kötszert. És annyi szulfát, amennyit csak a műtő át tud adni.

— Három percet adjon, százados, és megleszi amit kér.

Már ott se volt. Bill a hordágyak soránál dolgozott a hatalmas fecskendővel: módszeresen beadta az előírt dózist, aztán továbblépett a következő kinyújtott kar felé.

Terry Adams jelent meg a röntgenszoba ajtajában, mögötte a zömök Manners, a részleg vezetője.

— Szolgálattételre jelentkezem, százados. — Terry a körülményekhez képest elég fegyelmezettnek látszott. Hol talált rá ilyen hamar a bátorságára? — kérdezte magában Rick. De most nem volt ideje ezen tűnődni.

— Mindketten hozzáláthattok a plazmához — adta ki a parancsot. — Gondolod, hogy ki tudod csikarni a fele anyagot a főnöktől, Terry?

— Mindent elkövetek.

— Dr. Manners majd eldönti, kinek van szüksége rá. Máris hozzáláthatsz, Jim ...

Linda jött oda egy marokra való sürgősségi cédulával. — Maradjon az orvosok mellett — utasította Rick. — Igyekezzen minél többet megtudni. Milyenek az első jelentések?

— A sebesültek kilencven százaléka égéssérült, százados.

Linda könnyedén beilleszkedett a munka ritmusába. Máris tagja a csapatnak, gondolta Rick.

Ugyanazzal a nyugodt hatékonysággal végzi munkáját, ahogy Carolyn.

— Egy üzemanyagtartály felrobbant a hajóorrban — folytatta Linda. — Ötszáz ember szállása volt mögötte... — Nem fejezte be. Nem volt rá szükség.

Rick bólintott, az arca megfeszült. Ebben a pillanatban szánta el magát. Meglehet, a rangjába kerül — sőt, talán a sebészi karrierjébe —, de megkockáztatja, történjék bármi! Pattogó hangon osztotta ki a parancsokat. A teremben csend támadt. Keményen dolgozó orvosok és ápolók megérezték a szavai súlyát.

— A sebesültek egyik fele a műtőbe. *Débridement!* A többi itt marad.

Szinte megkönnyebbült, ahogy most átkelt a maga Rubiconján. A *débridement* — az összes égett szövet gondos eltávolítása, szükség esetén érzéstelenítéssel — rutinkezelés volt minden kórházban. De Rick sohasem volt meggyőződve a hasznosságáról. Túl sok sebesültet látott már, akik eszeveszett pulzussal és a kritikus pontot megközelítő vérnyomással kerültek ki ebből a szörnyű megpróbáltatásból — és ráadásul éppen akkor, mikor a betegnek minden erejére szüksége van, hogy magáért az életéért küzdjön.

Bill halkan megkérdezte: — És akik itt maradnak?

— Azokat itt kötözzük be. A két kórteremben, az asztalokon. Szulfanilamid és vazelines géz.

— *Débridement* nélkül?

— Igen. — Itt a lehetőség, hogy bebizonyítsa, a *débridement* felesleges és veszélyes. Ha sikerül,

minden rendben. Ha nem, nos Strang éppen eléggé utálja ahhoz, hogy rövid úton elbánjon vele. Az mindenesetre biztos, hogy maga Strang a hagyományos kezelést alkalmazza. Rick arra gondolt, nem is álmodhatna alkalmasabb pillanatról, ahhoz, hogy a saját mércéjével mérje ezt a begyepesedett orvoshivatalnokot.

Egy kicsit megnyugodott, mikor elkapta Bill Coffin mosolyát. A bizalom szikrája a kétségek ködében. Bill azt mondta. — Részemről bízom benne, hogy tudod mit csinálsz, öregem.

Rick már talpon volt. — Mindenki beöltözik! Gondoskodjanak Miss Adamsről is. — Megfordult, és meglátta Carolynt, aki egy kötszerrel megrakott tolókocsival jött ki a műtőből.

— Ez elég lesz egy darabig, százados. A vazelines géz már útban van.

— Várjon további parancsra, Miss Rycroft.

Odament az első hordágyon várakozó katonához. A beteg most nyugodt volt, lecsillapította a morfium.

— Műtő — mondta Rick. A következőhöz fordult a sorban. — Kötözőasztal a jobb oldali kórteremben.

Az elülső ajtó felpattant. Manny Ebstein lépett be. Egy enyhén szurtos Manny, aki menet közben hámozta le magáról a zubbonyát.

— Szolgálattételre jelentkezem, főnök.

— Hol voltál . . . — a tűzoltóknál?

— Kampóval-létrával, annak rendje és módja szerint. Most már rendben lesz a dolog. Így hát azt gondoltam magamban, megyek, és megnézem . . .

— Mellőzheted a részleteket. Maradj Miss Adams mellett, és oszd szét a betegeket. Majd ő elmondja, hogy miért, ha érdekel. — Bement a jobb oldali kórterembe Carolynnal és Bill Coffinnal.

Manners a szárított vérplazmával foglalatoskodott, sterilizált vízzel oldotta fel a sötétbarnás port. Terry mellette állt, és buzgón követte az utasításait. Rick egyenesen a közelebbi kötözőasztalhoz ment. — Én ellátom az első beteget, Bill. Te csináld a következőt a másik asztalon. Strangnek bőven van segítsége a műtőben.

Bill készségesen bólintott, de az arca komor volt. — A sebészeti utasítás csersavat és *débridement*-t ír elő égési sebekre, Rick. Biztos vagy benne, hogy sutba akarod dobni?

— Vállalom a felelősséget. Mint rangidős sebésznek jogom van hozzá. Velem tartasz?

Bill mosolya visszatért. — Pillanatnyilag le vagyok maradva egy lépéssel. Ne félj, majd behozlak. — A kötszeres ollóért nyúlt, és hozzálátott, hogy lefejtse a szomszéd hordágyon fekvő katona egyenruháját.

Rick első pillantásra látta, hogy a fiú borzalmasan megégett. Az első vizsgálat óriási megfeketedett bőrfelületeket tárt fel a hátán és a vállán. A szokásos eljárás természetesen az lett volna, hogy csipesszel és szikével végigmegy az egész területen. Amikor a teljes sérült bőrfelületet eltávolította, alaposan lemossa a területet, és csersavval vagy valami hasonló vegyülettel permetezi be, mely védőkérget képez a felületen.

Ez a kezelés volt a bevett, szinte mindenütt. Az utóbbi időben azonban néhány szabadgondolkodó felvetette, hogy nem éppen a legjobb. Az orosz sebészek egyenesen úgy vélekedtek, hogy a *débridement* és a lemosás felesleges sokkhatásnak teszi ki a beteget. A laboratóriumokban az olyan égési sérüléseknél, melyeket nem kezeltek ilyen módon, a baktériumtenyésztés kimutatta, hogy ha kezdetben van is fertőzés, az rendkívül csekély. Később egy másik hasonló sebből is baktériumtenyészetet készítettek, melyet a hagyományos módszerrel kezeltek. Az eredmény enyhén szólva meghökkentő volt. Néhány szokatlan vendég jelent meg a második tenyészetben. Nem azok a mikrobák, amelyek a piszokban és a ruházaton szokásosak, hanem amelyek az egészséges emberek orrában és torkában tenyésznek.

És itt a kísérletezők törni kezdték a fejüket. Az égés bekövetkezte után sehol egy baktérium. Másnap viszont rengeteg, miután a beteg hősátorba került s miután egy csomó ember dolgozott rajta — a plazmafúzió kezelői, orvosok, ápolónők. Ezekből az egészséges forrásokból erednének a mikrobák? A kísérletezők gondoltak egyet, és a következő égési sebesülteket úgy látták el, ahogy a műtőben szokás — maszkban és köpenyben. A betegek e csoportjában nem lépett fel fertőzés. A sokk minimálisra csökkent. A teljes felépülések aránya elképesztően megugrott.

De ez csak a kezdet volt. Elkezdtek tűnődni azokon a vastag fekete kérgeken, amelyet az égési felületen a csersav képez. Már megfigyelték, hogy a fertőzés miként gyülemlik fel ezek alatt a kér-

gek alatt. Megfigyelték, hogyan húzza össze ez a fertőzés a kéz- és lábujjakat, míg a vérkeringés leáll. Néha napokig eltartott, míg fellazultak ezek a kérgek; ez alatt az idő alatt a gyógyulás csigalassúsággal haladt a sérült felületek szélétől befelé. Még csak nem is a jófajta gyógyulás, az, ami rugalmas, egészséges bőrt hagy maga után. Hanem csúnya hegszövet, mely irritáció hatására folyton felrepedezik, folyton gennyedző fekélyeket fakaszt.

Így hát a kísérletezők visszatértek a kiinduló elvekhez. Elkezdték csersavas kéreg nélkül kezelni az égéseket — bekötözték őket, mint a közönséges sebeket, szulfanilamid porral a lokális fertőzés megakadályozására, és steril vazelines kötszerrel. Aztán egy korai stádiumban a csupasz területekre bőrt ültettek át a beteg más testrészeitől.

A kísérletezők mindamellett nem siettek eredményeik közzétételével. Az effajta orvosok nem vetnek el egy bevált gyakorlatot, míg meg nem győződnek róla, hogy az új módszer jobb — tartósan; hogy olyan terápia, mely lényegesen csökkenti a halálozási arányt és a kórházi ápolás időtartamát. De azért már kiszivárgott belőle egy és más. Rick látott néhány esetet az Államokban. Tudta, hogy már az angolok is fontolgatják a régi kezelési módszer elvetését. Most pedig itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy maga is bebizonyítsa a kísérletezők igazát.

Óvatos mozdulatokkal eltávolította a katona ruháját. Miközben dolgozott, érezte Carolynt maga mellett, a nyugodt tekintetét a maszk fölött, amint segített neki felvágni a kabátujját.

Bill Coffin szólalt meg mögötte: — Mennyi szulfát, Rick?

— Hintsd be vékonyan az égésfelületet. Maximum tíz gramm személyenként.

Már neki is a kezében volt egy tasak szulfanilamid por, és feltépte a szórónyílást a tasak végén. Gondosan vékony réteget hintett a beteg égett bőrére, egyenletesen elosztva a megfeketedett és felhólyagzott területen. Csipesszel megfogta a vazelinnel átitatott gézlapokat, és egymás mellé fektette őket, míg az utolsó négyzetcentiméter égett felületet is betakarta, és csak egészséges bőr látszott ki. Aztán fogta a steril pólyát, melyet Carolyn nyújtott neki, és ezt is ráhelyezte. hogy befedje a vazelines gézt. Erre egy réteg vatta került, melyet pólyával és ragtapasszal rögzített — egyenletes rétegben, hogy enyhe nyomást gyakoroljon a sérült felületre. A nyomás nagyon fontos volt. A sebes felület nemsokára a vérplazmához hasonló folyadékot fog kiválasztani. A nyomás nélkül nem lehetne megállítani a szivárgást.

Bill újra megszólalt. — Ellenőrizd az első betegemet. Itt marad?

— Persze. Szólj az ápolóknak, hogy tegyék át az ágyra. Takarják be, és emeljék fel a lábát. — Rick a fali telefonhoz ment, és a bal oldali kórtermet kérte. Egy friss hang szólt bele: — Itt Davis százados.

— Itt Rick Winter, Hal. Adjatok minden égési sérültnek egy gramm szulfadiazint szájon át. Azonnal adjátok be, amint a beteg ágyba kerül, és négyóránként további egy grammot.

— Így áll a nagykönyvben is, Rick. Egyéb?

— Egynegyed morfiumot szükség esetén. Tartsátok melegen őket. Az osztályos orvos adjon plazmát, ha kell.

Mikor visszatért a saját munkájához, lenézett a katona arcára a következő hordágyon. A keze azonnal a csuklóját kereste. Carolyn már nyújtotta is a sztetoszkóppal. Rick figyelmesen hallgatta a mellkasát. Aztán kiegyenesedett, és a nyugodt arcra húzta a takarót. A katona már halott volt, de békésen halt meg. A morfium gondoskodott róla.

Linda szólalt meg a háta mögött. — A jelentés készen áll, százados. — A sürgősségi cédulára mutatott a katona ingén. Rick meglepve látta, hogy már gondosan ki van töltve.

— Ezt hogy csinálta?

Linda most szembenézett vele, az arca sápadt volt, de rezzenetlen. — Megnéztem... az azonossági cédulája.

Rick egy pillanatra a szemébe nézett, aztán bólintott. Nem kis bátorság kellett hozzá, hogy kinyissa egy halott ember ingét, és elolvassa azt a fémlapocskát. De nem volt idő hosszas dicséretekre.

— Nagyon helyes... folytassa. — Visszament a kötözőasztalhoz Carolynnal együtt. — A következőt!

Az egység most már szabályos ritmusban működött. Szenvtelenül ítélve meg a dolgot, ez a bombatámadás elsőrendű főpróba volt valamennyiüknek. Rick számára nem volt benne semmi újdonság. Rengeteg ilyen égési sebet látott az Ebro völgyében és az Alcázar égésénél. Ott kénytelen volt tehetetlenül végignézni, hogy halnak meg a sebesül-

tek plazma nélkül, morfium nélkül, amely pedig megkönnyíthette volna a haláltusájukat...

Fél óra múlva Bill odasúgta neki két eset között: — Egy dolog máris kiderült, Rick. Lényegesen kevesebb a sokk... Mennyi idő múlva tudjuk meg, hogy bevált-e a módszer?

— Egy hét múlva dupla vagy semmi.

— Egyébként szóltál a főnöknek, hogy két részre osztod a betegeket?

Rick vállat vont. — Minek? Úgyis nemet mondott volna.

— És akkor mit csinálsz?

— Nem tudom. Valószínűleg be kell majd húznom neki egy párat.

Az agysebész halkan füttyentett. — A mindenségit, el is hiszem rólad.

Folytatták a munkát. A kísérteties menet eddig szakadatlanul hömpölygött; most kezdett alábbhagyni egy kicsit. Rick időt szakíthatott, hogy megnézze Terryt. A fiú felbecsülhetetlen segítség volt Jim Manners mellett — előkészítette a tűket, megigazította a lassú plazmakészülékeket, segített az orvosnak egy-egy sokktól összeesett vénánál. Talán ma elérte a nagykorúságot, gondolta Rick. Ha igen, legalább ennyi a háború javára írható.

Öt óra körül megszűnt a sebesültek áradata. Ezután már csak elvétve egy-egy érkezett. Rick végre megszabadult a kesztyűjétől, és Carolynhez fordult. A kórterem túlságosan zsúfolt volt ahhoz, hogy meghitt üzenetet válthassanak. Rick látta a bíztatást a szemében — és érdeklődéssel viszonozta.

— Megyek, megnézem Davist — mormogta. Nem állta meg, hogy el ne mosolyodjék ezen a lapos kijelentésen, ahhoz képest, hogy milyen szavak visszhangoztak a szívében.

Carolyn ugyanolyan nyugodt mosollyal válaszolt: — Most már biztosan boldogulunk egyedül is, százados.

Egy szellőzőnyíláshoz lépett, elővette a cigarettatárcáját, és megkínálta. — Hála magának — súgta. — Kell-e többet mondanom ennél?

— Köszönöm, doktor. — Azzal az illemtudással vegyes örömmel fogadta a cigarettát, tüzet és a bókot, melyet minden rangos kórházban belenevelnek a műtősnőkbe. — És kívánhatok sok sikert az úttörő munkájához?

Rick elhárította. — Örülök, hogy idelent volt, mikor . . . mikor történt.

— Miért, doktor?

— Nem volt valami vidám látvány, amikor lepottyant az a bomba — Mélyen a szemébe nézett. — Remélem, hasonló sikerrel fogja elkerülni a bajt továbbra is. — Azzal kiment, és remélte, hogy a lány érti, mire gondol. Ott helyben megcsókolta volna, ha meri, hogy nagyobb nyomatékot kölcsönözzön szavainak.

A bal oldali kórteremben a sebesültek többsége meglepően jó állapotban volt. Davisből csak úgy áradt a lelkesedés, amikor végeztek a vizsgálattal.

— Soha életemben nem láttam még égési sérülteket fele ilyen jó formában. Ez valami újfajta trükk, Rick?

Rick nevetett. — Ellenkezőleg. A réginek egy új

változata. — Egy üres szulfás tasakra bökött az asztalon. — Meg persze ez a „csodapor".

A műtőben Strang dolgozott, egy másik sebész társaságában. Rick egy pillanatra megállt az ajtóban, és lesújtotta az elé táruló látvány. Az asztalról lekerült betegek elszállításra vártak. Megállt az első hordágynál, és megmérte a beteg pulzusát. Egy plazmacső vezetett a katona vénájába, de a férfi bőre hideg volt és nyirkos, a pulzusa gyenge és sebes. Műtét utáni sokk, gondolta, és bement a terembe, hogy szembenézzen Stranggel.

A főseb̈ész éppen alkohollal mosta a kezét. Elkomorult, mikor felnézett Rickre.

— Maga miért nem végzi a dolgát, Winter?

Rick csendesen felelte: — Én már elvégeztem a dolgom, uram.

— Az idő nem alkalmas a tréfálkozásra, százados.

— Nem tréfálok, uram. Ideküldtem a sebesültek felét, amint felvettük őket. Coffin őrnagy és én elláttuk a többit, Davis segítségével, a másik kórteremben.

Strang gorombán kérdezte: — És hogyan vitték végbe ezt a csodát?

— Szulfanilamid porral és vazelinos gézzel.

— Hát a *débridement*?

— Nem végeztünk *débridement*-t.

Strang mindkét öklével az alkoholos oldatot tartalmazó tálba csapott. Látszott, hogy alig tudja fékezni magát.

— Maga túllépett a hatáskörén, Winter! Semmi kétség, emberi életeket tett kockára!

— Vizsgálja meg őket, uram — mondta Rick. — A többségüket kitűnő állapotban fogja találni.

— Afelől semmi kétségem, egyelőre. De mi lesz holnap, amikor beáll a fertőzés?

— Lehet, hogy nem lesz fertőzés.

Strang odavágta: — Már közöltem a véleményemet az úgynevezett kísérletéről, Winter. Remélem maga is tudja, hogy csak színtiszta kísérletezgetésről van szó?

— Azt hiszem, ennél szilárdabb alapokon áll.

A főseb̈ész nem hagyta félbeszakítani magát. — Szöges ellentétben a sebészeti utasítás betűjével?

— Valóban ellentétben, uram.

— Köszönöm, hogy legalább ezt elismerni. Távozhat!

Rick vigyázzba vágta magát, és tisztelgett, amilyen katonásan csak tudott. — Biztos, hogy nincs rám szüksége, uram?

— Biztosabb már nem is lehetne benne — mondta Strang, és hátat fordított neki.

Rick elkomorult arccal tért vissza a kórterembe. A mérkőzés Stranggel pontosan úgy alakult, ahogy várta. Ha a vállalkozásom kudarcba fullad, gondolta, elbánik velem. De sikerülnie kell! mondta magában. Ez nem kísérletezgetés... Nem, eszébe se jutott volna ennyi emberen alkalmazni a kezelést, ha nincsenek a kisujjában a tények. A tények pedig végül neki adnak majd igazat. A csersavnak és a *débridement*-nek le kell tűnnie a színről.

Ragaszkodni fog az eredeti elképzeléseihez, mondjon vagy tegyen bármit is Strang. Hozzá se nyúl a sebesültekhez jó néhány napig — és ez a kötözésre is vonatkozik. Rick tudta, mit művelhet

a gyakori kötözés az égési sebbel, hogyan törheti meg a beteg ellenállását.

Manny Ebstein várta a folyosón, egy háromszögletű ragtapasszal az egyik szeme fölött. Rick érezte, hogy a jókedve visszatér.

— Szemlátomást kezdenek rendbe jönni a dolgok. Most, hogy te is hagytad elsősegélyben részesíteni magad...

— Ne is törődjék ezzel a szúnyogcsípéssel, főnök. Coffin őrnagy hivatja valami törés miatt. Az ortopédek mind el vannak foglalva, hát elküldött magáért.

A felvételi szobában egy katona szorongatta a karját az asztalon. Rick megismerte, hogy az egység egyik szakszolgálatos tiszthelyettese. Bill Coffin felnézett a vizsgálat közben. — Felkarcsonttörés — mondta. — A beteg a hordágyak szállítása közben sérült meg.

— Összedőlt a plafon az elülső kórteremben, főnök — mondta Manny. — Az én fejemre is jutott belőle.

Rick már a törést vizsgálta óvatos ujjakkal. Gina Cole jött ki a röntgenszobából egy csöpögő lemezzel. Most az egyszer, gondolta Rick, szakértelem árad belőle, és nem bujaság. Elhesegette a rosszmájú gondolatot, mikor a lemezért nyújtotta a kezét. Függetlenül a szolgálaton kívüli szokásaitól, Gina elsőrendű asszisztens Manners mellett.

A felvétel kimutatta, hogy a csont karcsú szára hosszú, ferde vonalban tört el, több hüvelyknyi hosszúságban.

— Szerencse, hogy a radiális ideget nem sértette meg — mondta Bill.

Rick bólintott. Ő is meggyőződött már erről a fontos tényről. A beteg hajlítani tudja az ujjait; tehát a radiális ideg, mely a felsőkar belső felületén fut, még érintetlen, bár a törés környékén fekszik.

— Nyílt műtétre lesz szükség?

— Elég egy rögzítőkötés. — Rick Carolynhez fordult, aki hivatlanul már ott is állt mellette. — És egy kis novokaint kérek.

A katona felszisszent, amikor a tű a bőre alá hatolt. Rick a fecskendőhöz csatlakozó hajlékony tűvel addig keresgélt, míg a hegye a csont törött felületének ütközött, mélyen a karizmok alatt. Aztán visszahúzta a duggattyút. A fecskendőben vér jelent meg, de nem olyan erős sugárban, mint hogyha a vénába hatolt volna.

— A haematomában van — közölte. A haematoma az a vérömleny, mely a törött csont végei körül képződik. Beadta a fecskendő tartalmát, és kihúzta a tűt. — Várunk tíz percet, míg hat az érzéstelenítő.

A beteg arcán nem látszott fájdalom, mikor Rick újra megmozdította a karját. A novokain átjárta a törött csontvégek környékét, és elnyomott minden fájdalmat. A szakszolgálatos Bill segítségével felült, és Manny széles vállára támaszkodott.

— Négyhüvelykes gipszpólyát kérek, kétszer olyan hosszút, mint a beteg karja.

Carolyn Rycroft már a pólyát szabta az asztal végében. Rick eltűnődve nézte, azon gondolkozott, hogy vajon a mindenféle sebészi munka szeretete hozta-e össze őket. Az biztos, hogy eddig minden

kívánságát előre megérezte, szinte mintha olvasna a gondolataiban.

Míg a kötszerre várt, Rick határozott mozdulattal lefelé húzta a beteg könyökét, és párhuzamosan tartotta a testével. Szilárdan fogta a végtagot, miközben Bill nagy szakértelemmel betekerte a nedves gipszpólyával. Ezt a módszert is Spanyolországban tanulta. A lágy gipszet a testrészre illeszti, melyet rögzít, majd hagyja, hogy ebben a formában kössön meg. Ésszerű egyszerűsítés volt, a katonák százait varázsolta fekvőbetegből járóképes sebesültté.

— Tip-top — mondta Bill. — És mi lesz a csonttal?

— A kar súlya egyenesen tartja. A csuklót persze felkötjük, hogy ne húzza le. — Rick a szakszolgálatosra mosolygott. — Mit gondolsz, Manny, tud majd fél kézzel kockázni?

Bill megkérdezte: — Nem fog elmozdulni a törés?

— Egy kicsit. De az nem árt neki. Sőt, tulajdonképpen gyorsabban gyógyul ezzel a módszerrel, mintha sínben lenne a törés.

Bill halkan füttyentett egyet a maga utánozhatatlan módján. — Nagy híve vagy az egyszerűsítéseknek, azt látom, Rick Winter! Soha bele ne ártsd magad az agysebészetbe, légy szíves. Tönkretennél egy príma szakmát.

8

Terry Adams hajadonfőtt végigsétált a fedélzeten, hogy nagyokat szippantson a hideg éjszakai levegőből. A kórtermek rendje félórával ezelőtt visszazökkent a rendes kerékvágásba, és Rick meleg szavakkal meg egy barátságos hátbavágással felzavarta a fedélzetre. Itt a nagyszerű alkalom, hogy végiggondolja a dolgokat, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy örül neki.

A naplemente viharos esőfelhőkbe burkolódzott. Élvezte az esőcseppeket az arcán, mikor másodízben járta körül a fedélzetet. A köd és az eső azt jelentette, hogy ma este nem lesz több támadás; holnapra, ha igaz a szóbeszéd, már messze a spanyol partoknál lesznek. Talán nem is akadnak többet össze az ellenséggel, míg el nem érik Gibraltárt.

Megállt az orrban, hogy szemügyre vegye a kárt. A tűzoltók még mindig dolgoztak a kordonnal körülzárt területen, de Terry még ilyen messziről is látta, hogy uralják a helyzetet. Még arra is volt idejük, hogy ponyvát feszítsenek a fedélzeten tátongó lyuk fölé a permet ellen. Terry nézte egy darabig, hogy száll szembe a hajó a hullámokkal, aztán mikor látta, hogy a veszélynek vége, elégedetten elfordult. Hacsak egy hurrikán nem jön közbe, biztonságban Gibraltárba érnek. Mégis azon vette észre magát, hogy reszket egy kicsit a zuhogó esőben.

A hosszú nap lelkesedése kezdett alábbhagyni benne, és nem nagyon bánta. Tudta, hogy keményen és derekasan végigdolgozta; nem hagyott időt magának a félelemre. De idekint a magányos sötétben más a helyzet... Maga elé meredt, és igyekezett megbirkózni vele. De nem tudott egyébre gondolni, mint a körülötte elterülő ismeretlen mélységekre, az ólálkodó tengeralattjárókra — és mindenekfelett a végső veszedelemre, a Földközitengerre. Ha a latrinapletyka igaznak bizonyul, egy-két nap múlva keletnek veszik az útjukat. Talán egyenesen a szicíliai szoros, a hírhedt „tűzháromszög" felé. A stukák ott a csupán harmincpercnyi légiútra eső repülőterekről támadhatják őket. Annyi vadászgépet hozhatnak magukkal, amennyit csak akarnak, hogy tűz alá vegyék a fedélzetet meg a géppuskák tüzelőállásait, miközben a bombázók módszeresen végzik a dolgukat...

Addig verte a korlátot az öklével, míg a fájdalom visszazökkentette a valóságba. Hát persze hogy ismeri az ellenszerét ezeknek a nyavalyás rohamoknak! Miért ne keresse meg? Gina is keményen dolgozott egész délután. Most biztosan ő sincs szolgálatban; nyilván örülne egy kis kikapcsolódásnak. Miért ne kopogtathatna be az ajtaján, hogy meghívja a szalonba egy cigarettára meg egy pohár italra?

No és ha megfogadta, hogy soha többé nem marad négyszemközt vele a tegnap éjszakai őrület után? Az egyszer biztos, hogy a tegnap éjszaka kigyógyította abból, amit Maupassant az önmegtartóztatás vétkének nevez, legalábbis egy időre. De többé nem feledkezik meg magáról, az hétszentség!

A sétafedélzetre ért, és elindult a tat felé. Miért ne vallja be magának, hogy őt keresi? Gina tűz volt, az elzsongító béke, és ma este nagyobb szüksége volt rá, mint valaha. Most nincs értelme az öncsalásnak. *Használd ki az alkalmat.* Ezt tanácsolta Rick Angliában. Gina maga kínálta fel ehhez a tökéletes alkalmat. *Ez nem egy romantikus háború, Terry. Hányas a kabinod?*

De tegnap éjjel a kabinjában többet élt át, mint szenvedélyt; gyöngédséget és csókokba fúló nevetést. Az emlékek tűzbe borították az érzékeit. Gina nevével az ajkán botorkált le az A-fedélzet folyosójára. Ha megtalálja, megszorítja a kezét, és megkéri, hogy legyen újra az övé. Biztosan nem felejtette el ilyen hamar az együtt átélt megkönnyebbülést.

A szívdobogástól szinte elfúlt a lélegzete, mikor megtorpant a lány ajtaja előtt. De a kopogásra nem érkezett válasz; csak Linda írógépének kopogása hallatszott a szomszédos kabinból. Mit szólna az ő világjáró nővérkéje, ha kikukkantana és meglátná — amint türelmetlen farkasként morog, aki lekéste a vadat?

Talán még nem ért vissza a vacsoráról. Talán ha besurranna a kabinjába és megvárná ... Csakhogy Carolyn Rycroft egy szobában lakik vele. Aligha tudna mit mondani, ha a szobatársnő kérdőre vonja. És nem ácsoroghat itt a folyosón se, mint egy szerelmes iskolásfiú.

Továbbindult, és megkerülte a kiszögellést, céltalanul, hiszen nem tudta, hol keresse. Bill Coffin ajtajánál megállt, mert nevetést hallott bentről. Talán egy kis ivászatot rendez Bill a jól

végzett munka örömére. Tudta, hogy szívesen látnák, ha bekopogna. Bill kezdettől fogva a barátja volt. Már felemelte a kezét, mikor összetéveszthetetlen női kacagás csatlakozott Bill hahotájához a csukott ajtó mögött. Egy mély, torokhangú nevetés, mely úgy szúrt az emlékeibe, akár egy láthatatlan tű.

Gina nevetett így tegnap a karjaiban. Ma este (efelől bizonyos volt) másutt játssza ugyanezt a játékot. Lelki szemei előtt kinyílt az ajtó, mintha röntgensugár járná át a falbetétet. Látta, hogy ingerkedve elhúzódik Billtől az első hosszú csók után. Újra látta a bőre fehérségét, amint lecsúsztatja a válláról a köpenyt — a gondosan begyakorolt véletlent, mely kirajzolja dús kebleit, anélkül hogy teljesen feltárná a duzzadó mellbimbókat...

Gina újra felkacagott a csukott ajtó mögött. Aztán hirtelen csönd lett.

Terry kiáltásra nyitotta a száját, de a szoba jelentőségteljes csöndje beléfojtotta a szót; felemelte az öklét, hogy szétzúzza az ajtó deszkáját, de a karja tehetetlenül aláhullott. Egy perccel később bezárkózott a saját kabinjába. Hosszú ideig mereven ült az ágya szélén, és a falitükörbe bámult. Fáradt volt, hogy átkozódjon. Ahhoz meg fásult, hogy kinevesse a tükörből rámeredő halálfejet...

Rick megállt a priccsek hosszú sorának végén, és átadta a kórlapot a várakozó ápolónőnek. Egy nyitott kajütablakon keresztül a nap beragyogott az Atlanti-óceánról, mely sima volt, akár egy kék tükör, ezen a reggelen. Mikor az utolsó beteget is alaposan megvizsgálta, odalépett egy pillanatra,

hogy belekóstoljon a csípős, sós levegőbe. Hogyan nyújthat a tenger ilyen csalókán békés látványt ma reggel, azután a borzalom után, melyet elnyelt?

Az égéssérült katonák továbbra is meglepően jó állapotban voltak. Persze, ez is csalóka lehet. Átvészelték a sokk első szakaszát, hála a morfiumnak, testmelegnek és a kellő mennyiségű plazmának. De a súlyosabb eseteknél hátra volt még a második aggasztó szakasz — a nagyfokú vérsavóveszteség a beteg vérkeringéséből az égett felületen szivárgó váladék miatt. Tudta, hogy ezeket az eseteket különös gonddal kell figyelni, mert az ő felépülésük a kezelés sikerének záloga.

Plazmainfúziót kell adni, amikor csak szükséges, és annyi folyadékot itatni a betegekkel, amennyit csak bírnak. Aztán jön a fertőzési szakasz, ha jön — a végső próba. Ha nem csal az elmélet, a fertőzési arány meg se fogja közelíteni Strang betegeiét, akik a *débridement* és a lemosás hagyományos kezelésben részesültek. Csak az idő dönthet a régi és az új módszer között. Ha nem jelentkezik fertőzés a hét végéig, beáll a gyógyulási szakasz. Itt már biztos volt benne, hogy az ő módszere eredményesebb lesz.

A friss reggeli szellő ízével a szájában fordult vissza a kórterembe, a szeme káprázott egy kicsit a tenger ragyogásától. Végül is nem csoda, ha fáradt; már reggeli előtt belevetette magát a napi teendőkbe, hogy más, sürgősebb problémákat kitöröljön az agyából. Például azt, hogy mit mond majd Carolyn Rycroftnak, ha a szolgálatban találkoznak.

Az ügyeletes orvostiszt buzgó mosollyal sietett elébe. — Minden rendben, százados?

— Maga szerint?

— Ha engem kérdez, uram, valóságos csoda, mennyire összeszedték magukat. Különösen a súlyosak.

— Figyeli a vérproteint?

— A vörösvértesteket és a hemoglobint naponta kétszer ellenőrizzük.

— Készen áll a transzfúzió, ha anémia következne be?

— Minden a helyén, százados. De szerintem ennek a rakománynak nem lesz szüksége transzfúzióra.

Rick bólintva megköszönte, és átment a jobb oldali kórterembe, ahol Strang eseteinek a többségét ápolták. Ők is részesültek a tudomány minden áldásában, a plazmát és szulfadiazint is beleértve. Most elválik, gondolta enyhe szorongással. Ha bármiféle különbség mutatkozik a két csoport között, az az elsődleges kezelésnek tulajdonítható. Hála a katonás alaposságnak, azóta tökéletesen egyformán bántak velük.

Talán csak képzelődött, de úgy érezte, mint mérhető a különbség a két kórterem között. A bal oldaliban a betegek vidámak voltak, sőt nyugodtak. Itt szemlátomást sokkal rosszabbul érezték magukat. Kétségbeesés ült nem egy feszült arcon, az ördög dobolt több kimerült pulzusban. Akarata ellenére sem tudta megállni, hogy azzal az érzéssel távozzon Strang osztályáról, az ítélőképessége most sem hagyta cserben.

Egy tiszthelyettes vágta vigyázzba magát előtte, mikor lefelé indult a lépcsőn a szalonba. Az ezredes várja a századost az irodájában.

Rick most valódi szorongással birkózott. Strang máris értesítette volna Amost? A főnök tapasztalt sebész volt; ahhoz meg túlságosan óvatos, hogy elítéljen valakit, mielőtt gondosan meg tudná indokolni. Biztosan politikus módjára fog eljárni ebben az esetben is. Megvárja az eredményeket, mielőtt a helytelenítésének hangot ad. A legszabályosabb vigyázzba vágta magát Amos Blaine rögtönzött parancsnoki irodájának ajtajában, és megnyugodott egy kicsit, mikor látta, hogy az ezredes a *Yank* egyik régi számába merülve üldögél, és jóízűen hahotázik egy Berger-karikatúrán.

— Hagyja ezt a stréber hadiiskolás stílust, Rick — szólalt meg Amos. — Éppúgy tudja, mint én, hogy fedezékben vagyunk... A magam részéről még most sem tudom úgy becsukni a szemem, hogy ne a stukákat számoljam. És maga?

— Attól tartok, túl elfoglalt voltam tegnap, hogy sokat számolgassak, uram.

— Azt elhiszem. A munka megváltás maguknak, fiataloknak. Nekem meg az a dolgom, hogy itt üljek és reméljem, maguk elvégzik a magukét. — Amos felhúzta az egyik szemöldökét; Rick már rég megállapította, ez mindig a vihar előjele. — Például itt ez a tegnapi kísérlet a kórtermekben...

Szóval Strangnek mégis eljárt a szája. Szemlátomást azért elég mértéktartóan nyilatkozhatott. Jellemző volna rá, hogy magának követelje a dicsőséget, ha az új terápia beválik — és másra hárítsa a felelősséget, ha rosszul sül el.

Rick szilárd hangon közölte: — Az enyém a felelősség, uram, nem Strang őrnagyé. Én kezeltem a betegeket, míg ő a műtőben dolgozott.

— Azt mondja, *kezelte* őket?

— Vazelines gézzel és nyomókötéssel. Az őrnagy betegei a szokásos *débridement* és csersavaskéreg-kezelést kapták.

— Csak nem azt akarja mondani, hogy kísérleti nyúlnak használta a katonáinkat!

— Dehogyis, uram. Ezt a kezelést már alkalmazzák egy ideje Angliában. Egyöntetűen sikeresnek bizonyult. Miért ne hasznosítsa ez az egység a tapasztalataikat?

— Remélem, meg tudja győzni erről Stranget.

— Őszintén szólva, ezredes, már rég lemondtam róla, hogy bármiről is meggyőzzem a főnököt.

Tiszteletlen megjegyzés volt, és Amos joggal ráncolta a homlokát. Ám ez csak amolyan átfutó harag volt, mely alól kikandikált a cinkos mosoly.

— Azt kell mondjam, hogy megértem a ... öö ... a dilemmáját, Rick.

— Természetesen kész helyzet elé állítottam a főnököt. Minden oka megvan, hogy haragudjon — és itt Rick ugyanúgy elmosolyodott, mint az ezredes —, különösen, ha az új kezelés beválik.

Amos rámordult: — Tűnjön el, mielőtt szobafogságra vetem. — De még mindig mosolygott, mikor Rick hátraarcot csinált.

Rick derűsebb hangulatban indult vissza a munkájához. Még mindig a megkönnyebbülés lendülete hajtotta, mikor befordult a kórház egyik folyosójára, és nekiment egy kék kartonruhát, az ápolószemélyzet munkaruháját viselő lánynak. Caro-

lyn Rycroft volt, s a mosolya éppoly derűs, akár a reggel.

— Nem szolgált meg egy pihenőnapot?

— Nem volt meg a létszám ma reggel, százados. Önként jelentkeztem.

De Rick már maga felé emelte a lány állát. — Nézzen rám, kérem. Egészen egyedül vagyunk, és a veszély elmúlt.

Carolyn a szemébe nézett, és nem húzódott el. — Biztos ebben?

— Tökéletesen, már ami ezeket a kórtermeket illeti. És ami magát meg engem?

— Én nem mondhatok semmit a kettőnk dolgáról, Rick.

— Mit tegyek? Találjak ki egy újabb tengeralattjáró-támadást?

Pirulása most elárulta a lányt. Több se kellett Ricknek, hogy elengedje a lány állát, hiszen amúgy is feszélyezte a mozdulat egy kicsit, és kitárta a karját. A lány gyorsan hozzábújt, bár előbb egy elővigyázatos pillantást vetett a hátuk mögé. Egy újabb álmatlan éjszaka kétségei foszlottak semmivé a csókjában.

— Miért jött a kabinomba?

— Már elmondtam. Mert féltem.

Rick alig ismert a hangjára, mikor megszólalt. — Kívántalak, Carolyn, és kívánlak most is. Tudod, hogy több, mint kívánlak — tudod, hogy szeretlek. — Újra megcsókolta, még hevesebben, és azt a mámort kereste, amit azon az elsötétített éjszakán kapott tőle. Hiszen tudnia kell, hogy rájött a kilétére. A köpeny, amit akkor éjszaka otthagyott, most a táskájában lapul. Miért csempész-

te volna vissza az ő esőkabátját az ágyára, ha nem azért, hogy ingerelje? Most is csak ingerelni akarja ezzel a tartózkodással?

Tovább puhatolódzott egy kicsit, mikor elereszt-ette. — Miért ne vallhatnánk be az érzéseinket, Carolyn?

A lány arca most a vállára simult. Rick némi diadallal nyugtázta, hogy nem húzódott el tőle, pedig már elereszt-ette.

— Tudod, hogy *én* mit akarok, Rick.

Egy pillanatra majdnem engedett a kísértésnek, hogy elmondjon mindent, ha másért nem, hát hogy színvallásra kényszerítse. Vajon azt várja, hogy megkérje a kezét — miközben az alakulat az első ütközet felé tart? A mindenségit, odaáll Amos elé, és az áldását kéri! De valami ösztön visszatartotta, arra intette, hogy hagyja a lányt végigjátszani a játékot. Hadd vallja csak be magától, hogy több mint a felesége volt azon az angliai éjszakán. Olyan törvényessé teszi a kapcsolatukat, amilyenné csak akarja, ha leveti az álarcát.

Carolyn törte meg a feszült csendet. A hangja most csupa illemtudás volt.

— Volna szíves megnézni a tizenkettest, dr. Winter? Azt hiszem, belázasodott az egyik beteg.

Rick követte a kórterembe, és azon tűnődött, hogy ez is része-e a játéknak. De a beteg nagyon is valóságos volt. Egy hirtelenszőke fiú az egyik tüzérzászlóaljból, az állától a hónaljáig szorítókötésbe bugyolálva. Rick nyomban emlékezett az esetre. A nagy kiterjedés ellenére, a fiú sérülése nem volt súlyos. A hőmérséklet emelkedése szinte

bármit jelenthet, de Rick a legvalószínűbb okra gondolt, a szulfadiazin-érzékenységre. Nem volt szokatlan ez a reakció, de súlyos következményekkel járhat, ha nem veszik észre. Ilyen esetben az orvos a fertőzésnek tudhatja be a lázat, és fokozhatja a gyógyszeradagot.

A beteg lázgörbéjét kétóránként kiegészítették — attól fogva, hogy a kötözőasztalt elhagyta. Nem volt állandó emelkedés, csak ez a hirtelen ugrás. A sebek környékén sem mutatkozott semmi baljóslatú jel.

Carolyn súgva kérdezte: — Leállítani a szulfadiazint?

— Maga gondolatolvasó?

— Igyekszem, dr. Winter. — Tartózkodóan lesütötte a szemét. — Sürgős esetekben ez időt takarít meg.

Mikor Rick visszafordult a kórlaphoz, tudta, hogy a játszmának ezt a menetét Carolyn nyerte. Bejegyezte az utasítást, szignálta, és visszaadta a kórlapot Carolynnek.

— Leállítani a szulfadiazint. Egyéb, Rycroft hadnagy?

— Semmi, doktor.

— Ez azt jelenti, hogy elégedett a beteg előmenetelével?

Carolyn felemelte a tekintetét, ránézett. Rick újra elámult a szeméből áradó mély szenvedélyen. — Teljesen elégedett . . . egyelőre.

— Bárcsak én is elmondhatnám ugyanezt. — Merev vigyázzba vágta magát, mint aki nyársat nyelt. Aztán, mikor Carolyn nem vette le róla a szemét, hátat fordított, és kivonult a kórteremből.

9

Linda Adams a hajó korlátjánál állt a hajnal tisztára mosott fényében. Egy percre lehunyta a szemét a káprázat előtt, de mikor kinyitotta, még mindig ott volt. Gibraltár — szilárdan állt a napfelkeltében, akár az örökkévalóság.

Vagy egy tucatszor látta már ezt a sziklát föld körüli cikkvadászatai során. Ma mintha a tenger fölé tornyosult volna, őrszemként a világ keresztútjain. Egy kozmikus törzsőrmester, aki fittyet hány a csapásoknak, s meg se rezzen a Berlinből hallatszó eszelős rikoltozásokra.

A csapatszállító hajó lehorgonyozva ringott a víztörő gát görbe karja mögött. Lindának a saját konvojuk is óriásinak tetszett, amíg a nyílt tengeren voltak. Ma reggel látta, hogy csupán része egy sokkalta nagyobb alakzatnak. Hajók horgonyoztak hosszú sorokban, ameddig a szem ellátott. Óriási, magas szállítóhajók, mint az övék. Rozsdafoltos teherhajók, színültig a háború rakományával. Az üzemanyag- és csapatszállító hajók között szabályos közönként torpedórombolók. Messzebb kelet felé pedig csatahajók körvonala rajzolódott ki, ágyúik az ég felé meredtek, hogy elriasszanak minden hivatlan látogatót.

Fel sem tudta becsülni ennek az armadának az erejét. Az utolsó horgonyzóhelynek már nem is látta a végét. A Szikla körül több kikötő is volt. Mindenütt lázas készülődés. Torpedóvető naszá-

dok törtek utat a repülőgép-anyahajónak, míg le nem horgonyzott maga Gibraltár árnyékában. A tengernagyi hajóról jelhalmaz tört a levegőbe, hogy megérkezésüket hirdesse. Linda látta, hogy egy motoros süvít feléjük a kikötő vizén, és sejtette, hogy katonai és tengerészeti bizottsagot szállít a hajójukra, hogy megállapítsák a hajó orrát ért sérülést.

Lépések hallatszottak a háta mögött. Linda megfordult, és szinte sajnálta, hogy mással is meg kell osztania ezt a dicsőséges látványt. A távirat, melyet a New York-i szerkesztőjének készült küldeni, már kezdett formát ölteni benne. Mindent meg fog írni, még ha a cenzor tövig lekopasztja is...

Gina Cole lépett ki a napsütésre, és pislogva igyekezett kiűzni az álmot a szeméből. — Nahát, hogy más is ilyen korán kel!

— Volt egy ötletem, és utánajártam. — Linda lopva a nővérre pillantott. Gina elégedettnek és kipihentnek látszott. Linda eltűnődött, hogy vajon pusztán véletlen-e, hogy Bill Coffin őrnagy is éppen most jelenik meg a folyosón. Rick szolgálatban volt az éjjel; ez azt jelenti, hogy Bill rendelkezett a kabinjukkal. Ingerülten elhesegette a gyanút. Valahogy minden erkölcsi mérlegelés olyan értelmetlennek tűnt a háborúnak ebben a stádiumában. És egyébként is, a fedélzeten túl tiszta volt a levegő a puritán ítélkezéshez.

— Mit szólsz a kilátáshoz, Gina?

A megtermett lány ásítva a mellvédhez lépett, Gibraltár felé fricskázta a cigarettáját. Szemláto-

mást csak most fogta fel igazán a látvány jelentőségét.

— Szent Kleofás — mormogta. — Olyan, mint egy biztosítási plakát, nem?

Coffin őrnagy biccentve üdvözölte Lindát. — Most rögtön kommentálja, Miss Adams, vagy várjuk meg a következő cikkét?

Linda elnevette magát. — Gina már fején találta a szöget. Gibraltár valóban a demokrácia biztosítási plakátja. Én bizony továbbra is fizetem a havi díjat — mindaddig, míg amerikai hajók horgonyoznak ebben az öbölben.

Bill elgondolkozva bólintott, és csak úgy sugárzott a mosolya, mikor Gina fesztelenül a vállához dőlt a korlát mellett.

— Legfőbb ideje, hogy hozzáfogjunk ehhez a háborúhoz. Hajnali háromkor azt álmodtam, hogy életem első sétahajókázásán vagyok.

Carolyn Rycroft lépett ki a folyosóról, és sokatmondó ásítással nyújtózkodott ki egy nyugágyban. — Lehet, hogy magának ez sétahajókázás, őrnagy. Velünk kellett volna lennie a műtőben hajnali háromkor.

Bill sértett arcot vágott. — Rick bármikor hívhatott volna. Mi történt már megint?

— Semmi olyan, ami miatt érdemes felkelni, hacsak nincs szolgálatban az ember. Egy vakbélgyulladás meg egy törés. — Carolyn lesütötte a szemét. — Winter százados még a hajósebészt sem akarta felébreszteni. Azt mondta, hadd aludjon.

Linda megszólalt. — Neked sem ártana egy kis

alvás, Carolyn. Úgy fest, hogy nehéz napunk lesz mindannyiunknak.

A szőke nővér odajött a korláthoz. — Gondolod, hogy kiszállunk?

— Amennyire a hadseregünket ismerem, vagy akár a tengerészetet, nem — mondta Bill. — A nagyfejűek már biztosan összegyűltek odalent, hogy eldöntsék, mit kezdjenek velünk.

De Carolyn még mindig Gibraltárt csodálta. — Egész életemben arra vágytam, hogy európai földre tegyem a lábam. Csak nem akarja azt mondani, hogy itt maradunk, és innen bámuljuk?

— Várjuk ki a végét — mondta Bill. — Ha jól sejtem, történnie kell egy és másnak, míg valóban nővéreket küldünk Európába. Csapatokat, igen. Tábori kórházakat, nem. Addig nem, míg szilárd hídfőt nem teremtettünk Afrikában.

Gina kéjesen nyújtózott egyet. — Tehát Afrika a következő állomás?

— Mi másért horgonyoznánk itt, Herkules oszlopainál?

— Hogy mondta, őrnagy? — csodálkozott el Carolyn. — Én egy fia oszlopot se látok.

— Az ókorban így nevezték Gibraltárt. A föníciaiak, no meg Odüsszeusz... Kisegítene, Miss Adams? Hogyan is írja Tennyson?

Linda elmosolyodott. Tekintetét nem vette le a Szikláról, miközben idézte a sorokat:

.... barátok, rajta hát,
Vágjunk neki egy új világ felé!
Még nincs késő, indulj hajóm, hasítsd
A vad hullámokat...

És Carolyn csatlakozott hozzá, a kimerültségtől félig csukott szemmel:

... s én eljutok
Oda, hol nyugszik a Nap, s még tovább,
*Csillagok nyomát űzni holtomig.**

Valamennyien hátrafordultak a fedélzeti lépcső felől felcsattanó tapsra. Rick Winter lépett oda hozzájuk, s elég frissnek látszott elnehezedett szempillái ellenére is. Egy jólfésült százados, aki nyilván a parancsnokától jön. Mindenesetre, gondolta Linda, a válla még most is haptákba mered.

— Ki citál itt verseket reggeli előtt?

— Csak mitológiai ismereteinkkel hencegünk — mondta Linda.

— Lord Alfred Tennysonnal? — kérdezte Rick, és mosolyogva Carolynhez fordult. — Nekem bizony a két Browning a kedvenc viktoriánus költőm. Főleg Elizabeth... — Egy hosszú pillanatra Carolyn szemébe nézett, s csodálta, milyen hidegvérrel állja a tekintetét. Elizabeth Browning, az angliai elsötétítésben... Néhány éjszakával ezelőtt Carolyn végigmondta azt a Browning szonettet, mikor a karjában feküdt. A *Portugál szonettek* nyitóversét... Aligha idézhetné most újra, a vakító napfényben.

Linda hűvös hangja hasította ketté a sajgó emléket. — Maga ugye, lentről jön Rick, az eligazításról? Nincs kedve tájékoztatni bennünket?

* Dobos Éva fordítása.

— Maga sohase feledkezik meg a jegyzetfüzetéről?

— Lehet, hogy ma küldhetek haza valamit Gibraltárból. Eddig ötezer szó készült el ebből a mi odüsszeánkból. Szeretném, ha teljes lehetne.

— Az én értesüléseimet úgysem adhatná le távírón.

— Ha így van, különösen nem értem, miért ne mondhatná el?

— Nyert — sóhajtott fel Rick. — Ebéd után nyomban csatlakozunk a haditengerészethez.

Bill Coffin füttyentett. — A legénységgel együtt?

— Az egyik zászlóalj egy másik csapatszállító hajóra kerül. Mi 95-ösök pedig... — Az öbölre mutatott. — Látod azt a hajót, a megdöntött kéményeivel? Nos, mától fogva az lesz a hajónk.

— Merő véletlenségből nem tudja az útirányunkat is? — érdeklődött Linda, kissé túljátszott közönnyel.

— Még ma este értesülünk róla, amint elszállásoltak bennünket. — Rick Carolynre pillantott. — Fél?

— Talán félelem látszik rajtam? — Carolyn csillogó szemmel nézett rá. — Ezek szerint, partra szállunk valahol?

— A maga helyében én nem törném a fejem ilyesmiken — mondta komoran Rick.

— A parancsnok önkénteseket fog kérni. Már most jelenkezem egy partra szálló szakaszba.

— Ne merészelje, ifjú hölgy.

— Ez parancs, százados?

Linda tüzetesen figyelte őket. Úgy beszélnek,

mintha egyedül lennének a fedélzeten, gondolta. Mi ez a furcsa összhang orvos és ápolónő között? Felébredt benne a gyanú, hogy mélyebb, mint közös munkájuk indokolná.

Carolyn azt felelte: — Csak nem képzeli, hogy partra eresztem teljes személyzet nélkül? — Azzal büszkén felszegte csinos szőke fejét, és magukra hagyta őket.

Gina panaszosan megszólalt: — No és, ha én is megjátszanám a hősnőt? Értem ki aggódna?

— Ugyan már, Gina — vigasztalta Bill. — Hiszen tudja, hogy végig fedezékben leszünk. Az agysebészek és a röntgenasszisztensek még manapság sem dolgoznak tűz alatt.

Rick zavartan Carolyn után indult, de megtorpant. Aztán elkomorodva visszatért a többiekhez. — Még tényleg jelentkezni fog Strangnél?

— Ki tarthatja vissza? — kérdezte Bill. — Ha a sebészeti egységek valóban tűz alatt szállnak partra, a parancsnok önkénteseket fog kérni. Carolynnak minden joga megvan, hogy jó előre jelentkezzen.

— Beszéljenek csak, uraim — mondta Linda. — Szépen alakul a cikkem, még ha maguk csak találgatnak is.

— Találgasson maga is, Miss Adams — szólította fel Bill. — Hol lesz a hídfőnk?

— Mit szólnának Casablancához? Vagy talán Algír, Tunisz?

Végigjártatta a tekintetét a kikötőn. — Talán mind a három. A hajóhadunk tekintélyesnek látszik.

— A történelem igencsak ismétli önmagát — mondta Rick.

Bill kajánul rábólintott. — Helyben vagyunk, hölgyek, urak: dr. Winter délelőtti előadása a görögökről és a rómaiakról... Van valakinek kifogása, ha egy műveletlen fráter szunyókál egyet?

Linda elmosolyodott. — Azt hittem, magának az agy a szakterülete, Coffin doktor.

— Persze. Csak azt ne kérdezze, hogy mire való. — Akkora ásítással süppedt a nyugágyba, mint egy szabadságos basa. Gina minden további nélkül az ölébe ült, és a vállára hajtotta a fejét.

— Megfogyatkoztak a tanulói, százados — mondta Linda. — Megengedi, hogy egyetlen hű hallgatója jegyzeteljen?

Rick suttogóra fogta a hangját. — Magának megmondhatom, azt hiszem. Holnap indulunk Algírba mindenestül. — Egy pillanatra elhallgatott, hogy a lány felfoghassa. — Most kaptam a drótot Amostól. Ezért megyünk a tengerészet szállítóhajóján. Egy mozgó egységnek az első hullámmal kell tartania.

Linda nyugodt hangon mondta: — Nem teszek úgy, mintha meg volnék lepve. A kirándulójegyem arra a járatra is érvényes?

— Ahogy eddig, hacsak töröltetni nem akarja.

— Miért nekem árulta el a titkot, és nem Carolynnak?

Rick szúrós szemmel nézett rá. — Ez célzás akar lenni valamire, Miss Adams?

— Nyugalom, százados. Eszem ágában sincs beleütni az orrom a szerelmi életébe. Vagy inkább úgy kellene mondanom: életeibe?

— Megelégszem az egyes számmal. Jó útra tértem.

— Egyébként... történelemórát akart tartani, nem? Gondolom Karthágóról, meg a pun *blitzkrieg*ről óhajtott elmélkedni...

Rick a vízbe hajította a cigarettáját. — Inkább a maga véleményére volnék kíváncsi — morogta.

— Valóban? — Linda könnyedén vállat vont. — Meglepő, nem, mennyire egyformák tudnak lenni a háborúk? Hannibál, meg az elefántjai végeredményben alig különböztek Rommel páncélosaitól. És Scipio Africanus, meg Cato, a *Carthago delenda est*-jével, nem állnák-e ki az egybevetést Montgomeryvel és Churchill-lel?

— Folytassa csak — nógatta Rick. — Az én malmomra hajtja a vizet.

— Mit óhajt bebizonyítani? Hogy két évezreddel ezelőtt két nagyhatalom életre-halálra megküzdött egymással..., és el is pusztult mindkettő a maga idején? Ez hát maga szerint azt jelentené, hogy idővel Amerikának is kell majd pusztulnia, mert...

Elharapta a mondatot. Öccsét-pillantotta meg, aki a gépház mögül lépett elő, mélyen viharkabátja zsebébe süllyesztett kézzel. Úgy tetszett, Terry egy pillanatig habozik, hogy csatlakozzék-e hozzájuk, de amint észrevette Billt és Ginát, indulatosan sarkon fordult, és elsietett. Rick és Linda tekintete találkozott a kimondatlan kérdésben.

— Oké, Rick — intett aztán a lány —, hagyjuk a történetfilozófálást. Én örülök, hogy Afrikába megyünk. Maga nem?

— Miért örül neki, Linda?

— Mert Luddendorff már évekkel ezelőtt összegezte ezt a Mare Nostrumot. Azt írta, hogy az a nemzet fogja megnyerni a legközelebbi világméretű összeütközést, amelyik a Földközi-tengert uralja. Hogy a döntő csatát az észak-afrikai sivatagban fogják megvívni. A többi időbe telik persze — és türelembe. De a végkimenetel nem kétséges.

Rick védekezve emelte fel a tenyerét. — Csillagos ötös, Adams, csillagos ötös! Létezik egyáltalán olyasmi, amit én tudok, maga pedig nem?

— Egy-két lényegtelen apróság — mondta a lány. — Nem hiszem, hogy ki tudnék venni egy *diverticulumot* vagy egy vakbelet.

— Én meg nem tudnám teleírni a lapokat, bár valahar voltam olyan ostoba, hogy megpróbáljam.

Linda kinyújtotta a kezét. — Ne kössünk fegyverszünetet?

— Ne segítsük inkább dicső hadseregünket ebben a háborúban?

— Ha ebbe a történelemnek adott haladék is beletartozik . . .

— Oké!

Ünnepélyesen kezet ráztak. — Most már beszélhetek magával bizalmasan is, Rick — szólt Linda. — Aggódom Terry miatt.

— Én is.

— Mit tehetnénk érte?

— Elintézhetem, hogy áthelyezzék a gibraltári kórházba, ha átszállítjuk oda sebesültjeinket.

— Gondolja, hogy beleegyezne?

— Nem. Maga éppúgy tudja, mint én, hogy Terry teljes erejéből harcol önmagával. Ezért nem szabad közbeavatkoznunk . . . — A békésen szun-

dító Ginára pillantott. — Szerintem egy pár nappal ezelőtt már közel járt a megoldáshoz.

Linda nyugodtan kérdezte: — Teljesen erkölcstelennek tartana, ha azt felelném erre, hogy igaza van?

— Teljesen. Tegyük fel, hogy maga volna a feleség otthon. Most kinek a szemét kaparná ki?

Linda egy kicsit odébb húzódott a korlát mellett. — Hagyja most ezt. Inkább menjen vissza Carolynhoz. Tartsa a fedélzeten, ha tudja.

Rick azt mondta: — Nem hiszem, hogy Strang hallgatna rám.

— Hát persze hogy nem fog — mondta Linda. — És ha már itt tartunk, eszébe ne jusson kihagyni engem abból a partra szálló csónakból. Ha valóban az első hullámmal megyünk, ott akarok ülni a taraján.

Rick merev-katonásan meghajolt, mikor magára hagyta. — Kár, ugye, hogy nem vagyunk talpig vasból?

— Legalább annak örülök, hogy barátok vagyunk — kiáltott utána Linda.

De eltűnődött, hogy mitől vesztette el a varázsát a Földközi-tenger, mikor visszafordult felé.

10

Rick hagyta el utolsóként a csapatszállító hajót aznap délután. Az ezredes az első rakodóhajóval kelt át az öblön, Strang és az irattár társaságában. A többi már az őrmesterek és hadtáposok szokásos feladata volt. De a megszokott rutinban ma nem volt semmi unalmas. Mindenki pattant az első szóra, a parancsok végrehajtásán látszott a feszültség, és egyben a felkészülés a rájuk váró veszedelemre.

Daruk emelték le a kórházi rakományt a fedélzetről, mielőtt a legénység kiszállt volna. Száz és száz különböző méretű ládát. Bennük gondosan csomagolt berendezések, melyek életeket fognak menteni a sátrakban. Minden ládán egy hatalmas betű és szám virított. Egy törzslista alapján a felszerelés bármely darabját azonosítani lehetett anélkül, hogy fel kellene nyitni a dobozt. Ráadásul minden tétel kétszer szerepelt, egy A és egy B jegyzékben. Ha a kórházat két tábori egységgé kellene osztani, a felszerelés is kétfelé oszlik egy pillanat alatt.

Rick eltűnődött ezen a szervezési csodán, miközben Manny segítségével leeresztette a létrán a saját poggyászát. A kórházat is ugyanilyen csekély erőfeszítéssel ürítették ki. A súlyos égési sérültek nagy része már parton volt, ahol kétheti pihenés várt rájuk. Később egy másik szállítóhajóval majd hazaviszik és leszerelik őket. Talán Wel-

don védőszárnyai alatt... Megfordult, hogy búcsút intsen az őrnagynak, aki bánatosan szívta a pipáját a korlát mellett.

A haditengerészeti csapatszállító hajó szűk volt, de praktikus; rendkívüli gyorsjáratúra tervezték. Az egység nagy részét a fedélközben kialakított hálóhelyekre zsúfolták, bár néhány tiszt külön kabint kapott. Ricknek nem maradt ideje, hogy megkeresse Carolynt, csak épp megjegyezte a lány hálóhelyét. Mostantól fogva aligha lesz idő gyengéd szavakra, még kevésbé annak a tisztázására, amire annyira vágyott. Továbbra is Carolyn kiváltsága marad, hogy titkolózzon, már ami azt a bizonyos angliai éjszakát illeti. Nekem viszont ahhoz van jogom, gondolta, hogy visszatartsam a partraszállástól, ha tudom.

Az ebédre szólító kürt az irodai munkába mélyedve találta Terry Adamsszel együtt; ebédjük néhány szendvicsből állt, melyet egy agyonhajszolt katona hozott fel a tiszti étkezdéből. Nyolckor megjelent az ezredes tisztiszolgája egy üzenettel. Rick egy pillantást vetett a papírra, és félretolta a munkáját.

— Át kell mennünk a szomszédba valami fontos bejelentésre. Úgy látszik, már mindenki csak kettőnkre vár.

— Nem lehetne elbliccelni? — Rick észrevette, hogy Terry megint úgy működik, akár a gép. Mindenesetre ragaszkodik a munkájához, mint egy lelkes stréber. Talán ha mindig gondoskodni tudna valami elfoglaltságról a fiúnak... Rick az asztalra lökte a cédulát, és a könyökénél fogva felemelte Terryt.

— Ez parancs. Gombold be a zubbonyodat, és gyere.

A tiszti étkezde zsúfolásig megtelt tisztekkel és nővérekkel. A terem túlsó végében Strang és az ezredes egy térképpel beborított asztal mellett ültek, egy brit egyenruhás tiszt társaságában. A legénységi állomány két tagja táblát állított fel a fal mellett. Rick szívverése elakadt, amikor az idegen tiszt megfordult. Rögtön felismerte ezt a szikár könyvelőarcot. Hiliary Somers százados az angol hírszerzéstől. Somers csak egy órája bukkant fel a fedélzeten, de az egész alakulat tudott a jelenlétéről — és jövetele céljáról.

Amos elnézett összezsúfolódott nyája feje fölött. — Ülj ide előre, Rick. Lehet, hogy szükségem lesz rád. — Az angolhoz fordult. — Elnézést a kötetlen formáért, százados. Magáé a szó.

Somers halk, száraz köhintéssel felállt, és fogott egy darab krétát. Senki se moccant, mikor egy térképet kezdett felvázolni a táblára. Szégyenlős ember létére lendületes vonásokkal rajzolt. Még a legzöldfülűbb ápolónő is láthatta, hogy egy partszakaszt és egy kikötőt vázol fel. Rick égő kíváncsisággal hajolt előre az első sorban. Ismerte ezt a kikötőgátat, azokkal a zsúfolt dokkokkal mögötte. Most már semmi kétség, Algír felé tartanak.

Somers félrelökte a krétáját. A hangja recsegett, mikor szertartásosan megszólalt — akár egy gimnáziumi tanár, aki egy mértani feladatot készül elmagyarázni. Szégyenlősen és kicsit cinikusan — mintha el lenne készülve rá, hogy az egész osztály papírgalacsinokkal fog dobálózni, mielőtt megszólal a csengő.

— Először is közölnöm kell önökkel, tisztekkel és ápolónőkkel, hogy különleges megtiszteltetés éri önöket. Részt fognak venni az első hadműveletben, melyet az amerikai haderő a német hadsereg ellen indít...

Elhallgatott, mintha valóban zavarba jönne a tapstól. Amos az asztalra csapott, hogy csend legyen. A hírszerzőtiszt folytatta, miután ivott egy kortyot az asztalon álló vízből.

— Sajnálatos módon nem vagyunk abban a helyzetben, hogy közvetlenül támadjuk meg a fritzeket. Ehelyett a francia-afrikai gyarmatokra fogunk bevonulni, hogy megelőzzünk egy hasonló lépést az ő részükről. A sikerünk biztosítása érdekében egyszerre több ponton készülünk lecsapni, méghozzá erősen. Ezek között a pontok között van Casablanca, Orán és Algír. Ez utóbbit rajzoltam fel a táblára.

Felvett egy pálcát, és a vázlathoz lépett. Furcsa módon most már nem hasonlított számtantanárra. Még valami új csengés is vegyült a hangjába, mikor újból megszólalt.

— Az egyesített szövetséges főparancsnokság készen áll elfoglalni ezeket az objektumokat bármi áron. Ezért mindannyiunknak készen kell állnia a kitartásra. Minden egységnek össze kell hangolnia a működését a nagy hadművelet részeként, vagy minden elveszett. A 95-ös tábori kórház Algírban végzi majd a feladatát.

— Hadd hangsúlyozzam mindjárt az elején, hogy ellenséges földön fogunk partra szállni. Bár nem tudjuk, milyen keményen állnak majd ellen a vichysta franciák, veszteségeink biztosan lesz-

nek. Meglehet súlyosabbak, mint várjuk vagy reméljük. Előfordulhat, hogy tűz alatt kell partra szállniuk.

Somers szembefordult a hallgatósággal, és könnyedén a kezében egyensúlyozta a pálcát. — Kérem önöket, fogadják higgadtan ezt a gondolatot. Éppen ezért részemről a legkevesebb, hogy felvázoljam önöknek a haditerveinket.

Visszapattant a táblához, és komolyan nekilátott a munkához. Egyszerűen beszélt, de határozottan. Ismét éreztette még a legfiatalabb ápolónővel is, hogy részese a hadműveletnek, segített megértetni velük, hogy ez az offenzíva csak egy nagyobb szabású művelet kezdete. A hajók, mondta, alakzatba rendeződnek a part előtt az éjszaka leple alatt. A tengerészeti egységek csónakokat bocsátanak a vízre, és a partra szálló alakulatok megindulnak a szárazföld felé. Hídfőket teremtenek a várostól keletre és nyugatra, mindenáron védelmezni fogják, míg a gyalogság partot nem ér. Ez válik majd a kétágú offenzíva kiindulópontjává, mely végül bekeríti a várost, elfoglalja a repülőtereket, és elhallgattatja a védelmi tüzérséget. Ha mindez sikerül, a város kapitulációja biztosra vehető.

Elég könnyen megvalósíthatónak hangzott, ahogy Somers százados felvázolta. Rick lopva a figyelő arcokra pillantott maga körül. Tudta, hogy a teremben minden tiszt ugyanazt a kérdést teszi fel magának. Ha ilyen könnyű elfoglalni Afrika kulcsfontosságú városait, miért halogattuk eddig? Miért tart a hadigépezetnek mindig egy örökkévalóságig, míg nyüzsgő életre kel?

— Szükségtelen emlékeztetnem önöket arra — folytatta Somers —, hogy mélyebben kell behatolniuk a földközi-tengeri térségbe, mint a támadásban részt vevő bármelyik másik egységnek. Meglepetésekre kell számítaniuk — kellemetlen meglepetésekre — szárazföldről, levegőből, a tengerről. De önök azt is tudják, hogy a világ két legnagyobb haditengerészete jól felkészült ezekre a meglepetésekre, bármilyenek legyenek is. — Ismét töltött magának a vizeskancsóból, és végigpásztázott a tekintetével a termen. — Megkockáztathatom a feltevést, hogy önök közül sokan feleleventették a fölrajzi ismereteiket ma reggel óta? Így nyilván ráébredtek, hogy a jelenlegi támadás végső célja: Tunézia. Azután pedig az olasz szigetek következnek.

Bill Coffin szólalt meg a sarokból. — Miért nem rohanjuk le egyenesen Tuniszt és Bizertát?

Somers százados sugárzó tekintettel nézett körül a figyelő arcokon. Most, hogy közölte a mondanivalóját, kezdett visszatérni a kiszámított homályossághoz.

— Winter százados, válaszol a kérdésre?

— Attól tartok, Bill csak bosszantani akarja önt, uram — mondta Rick. — Ha valami, akkor az már kiderült ebből a háborúból, hogy uralkodni kell a földön, ha az ember uralkodni akar a levegőben — és megfordítva. Ha ez a flotta behatolna a szicíliai háromszögbe, a fritzek egyből lecsapnának ránk minden erejukkel. De ha elég gyorsan el tudnánk foglalni Algériát, és megvetnénk ott a saját légierőnket, mielőtt neszét vennék...

De Bill csökönyösen ragaszkodott a magához.

— Én mégis azt mondom, hogy mi tábori kórház vagyunk. Miért száll partra egy tábori kórház Algériában egy gyűjtőállomás helyett?

Somers megajándékozta a gyülekezetet egy ferde mosollyal. — Jogos a kérdés — bólintott —, bárcsak méltó választ adhatnék rá. Jelen pillanatban csak azt ismételhetem, hogy ez az akció pusztán előjátéka egy igazi offenzívának a fritzek saját terepén. És tiszta szívből remélem, hogy önök is nemsokára egy egyenesen Tunéziát támadó repülő hadoszlop részei lesznek — és győzedelmeskednek. Hozzátehetem-e, hogy remélem, mindannyiukkal találkozom egy karácsony esti vacsorán — mondjuk Palermóban?

Tapsvihar közben sietett ki a teremből — mint egy hajszolt hírnök, akit már vár a következő megbízatása.

Rick hiába kereste Carolynt, mikor a tömeg kitódult az étkezdéből. Egy másodpercre sikerült megpillantania a gyűlés közben. Egy volt a fehér ruhás nővérek sorában, akik elmerülten hallgatták Somers százados ékesszóló beszédét. Most, hogy nyoma veszett a zsúfolt folyosón, Rick gyanította, hogy szándékosan kerüli őt.

Valaki megérintette a karját. Strang volt az. — Ráérne egy percre, százados?

— Munka vagy szórakozás, őrnagy?

— Attól tartok, munka. — A főcsebész előrement a kabinjáig, és becsukta az ajtót maguk mögött. Rick megállapította, hogy a szállása több mint kielégítő, a szállítóhajó minden zsúfoltsága ellenére. Még egy hatalmas fotel is állt az ágy és

a kajütablak között. Strang ebbe ült le bocsánatkérő mosollyal, és egy hordozható írótáblát vett az ölébe.

— Azt hiszem, egész kényelmesnek fogja találni az ágyat, százados. Nincs ellene kifogása, ha végigmegyünk néhány dolgon így, együtt? Persze útközben lesz még parancsnoki értekezlet, de gondoltam, hogy maga meg én... — Elhallgatott, és végigfuttatta a ceruzáját egy listán. — Először is, a műtőfelszerelés. Nyilván kérdeznem sem kell, hogy azonnal hozzáférhető lesz-e.

Rick feszengve ült az ágy szélén, és hallgatta a monoton hang zümmögését. Mint mindig, most is zavarólag hatott rá a vágy, hogy kizökkentse ezt az embert az önelégült modorából, hogy kivetkőztesse ebből a fényesre suvickolt páncélból. De Strang kiegyensúlyozott hangulatban volt ma este; egyszerű csipkelődéssel nemigen lehetne kihozni a sodrából. Talán mégiscsak félreismertem, gondolta Rick. Talán kizökken ebből a szenteskedő pózból, ha elérkezik a tettek ideje.

Azon vette észre magát, hogy ki is mondja ezt a reményét, mikor a főseb észegy lélegzetvételnyi szünetet tartott. — Örül, hogy végre munkának látunk, uram?

Strang felsóhajtott. — Ezért hívtam ide, Winter. Bárcsak én is munkához láthatnék maga mellett.

Rick bólintott. Gondolhatta volna. A főseb észtermészetesen a csapatszállító hajóról fogja irányítani a műveleteket — szükség szerint a partra küldi a műtőcsoportokat.

— Őszinte részvétem, őrnagy. Elfelejtettem, mekkora szükség lesz magára a fedélzeten.

Strang rá se rántott a fonák bókra. — Szomorú leszek, hogy a hajón rostokolok majd, míg maguk, fiatalok, puskaport szagolnak. Mégis fel kell készülnünk a legrosszabbra. Vagyis arra, hogy légi- és szárazföldi támadás közben kell előrenyomulni. Maga már átélt ilyet Spanyolországban is és Franciaországban is. Amellett kitűnően ismeri a személyzetünket. Osztozik a bizalmamban a képességeiket illetően?

— A legnagyobb mértékben, uram.

— Kivétel nélkül? Ez bizalmas kérdés.

Rick Terry Adamsra gondolt. Most egyetlen szóval megmenthetném a pokoltól, gondolta. De elfojtotta a kísértést. — Nagyszerű a gárdánk. Őrnagy. Bármelyiküket tűzbe vinném akár már holnap is.

Strang halványan elmosolyodott. — Lehet, hogy már holnap sor kerül erre, Winter.

Végigpörgette a papírjait, és odanyújtott egy listát. — Mint látja, magát jelöltem ki a partra szálló egység parancsnokának. Ez persze csak ideiglenes. — Újra felemelte hegyes végű ceruzáját. — Itt vannak a sebészeti csoportok. Az önkéntes nővérekkel együtt. Rycroft hadnagyot közvetlenül magához . . .

— Miért épp Rycroft hadnagyot?

— Ő jelentkezett nálam elsőként. A képesítése felér bármelyik nővérével ebben az alakulatban. Van valami személyes kifogása?

Strang várt, és a sárga ceruzát billegette két tömzsi ujja között. Nyolcszögletű szemüvege szinte misztikus fénnyel csillogott. Szavamra, gondolta Rick, ez megjátssza itt az istent, és fene-

mód élvezi. Talán sejt is valamit Carolynról meg rólam ... Legyen meg a vén bürokrata akarata; az igazság az ő oldalán áll ma este. Még ha a legjobb barátom volna is, akkor se kérhetném, hogy mentse fel Carolynt.

Csak annyit mondott: — Rycroft nővér elsőrendű sebészasszisztens. Örülök, hogy mellettem lesz.

De Strang tovább erőltette a témát. — Ha a biztonsága miatt aggódik ...

— Elkerülhetetlen, hogy erre is gondoljak.

— *Minden* nővér biztonságára, Winter? Vagy különösen Miss Rycroftéra?

— Nem egészen értem a kérdését.

— Abban nyilván egyetért, hogy neki ugyanolyan kockázatot kell vállalnia, mint mindannyiunknak?

— Hogyne, uram. Van még egyéb kérdése?

— Csak egy meglehetősen személyes vonatkozású, százados. Szerelmesek egymásba ezzel az ifjú hölggyel?

Rick könnyedén felelte: — Gondolja, hogy válaszolnom kell erre?

— Feltétlenül, ha az ... ö ... érzelmei befolyásolják az ítélőképességét.

A tömzsi főorvos úgy vigyorgott az írólapja mögött, akár egy bálvány. Rick egy pillanatra azt mérlegelte, milyen előnyökkel járna odamázolni egyet arra az önelégült szájra. Szinte látta, hogy röpülnének szanaszét a papírok, mikor Strang feltápászkodik, hogy megelőzze a következő ütést. Egy balhorog a gyomorszájba, aztán egy jobbegyenes az állára. Ennek a kurta pillanatnak a

mámora szinte megérne egy hadbírósági tárgyalást.

De csak mély lélegzetet vett, és halkan azt felelte: — Már megbocsásson, őrnagy úr. Van valami oka, hogy kételkedjen az ítélőképességemben?

— Pár nap múlva választ adok erre, Winter. Mikor megkapom a zárójelentést azokról az égési sebesültekről. Mint tudja, Gibraltárban fogják ápolni őket. — Strang kegyes mozdulattal sátrat formált a két kezével. — Úgy látom, válasz nélkül marad a kérdésem.

— Ellenkezőleg. Egy ideje szerelmes vagyok Miss Rycroftba. Feleségül akarom venni, ha ennek a műsornak vége, feltéve, ha hozzám jön. Ez minden, vagy egyébre is kíváncsi?

Egyenes kihívás volt, és lélegzet-visszafojtott nyugalommal figyelte, amint Strang a lehetőségeket mérlegeli. Még egy húzás, és megkapja a magáét tőlem, gondolta magában. A keze ökölbe szorult, mikor Strang szólásra nyitott a száját.

— Azt hiszem, ez minden, százados. Szabadjon azt mondanom, hogy méltányolom az... őszinteségét?

Odafenn, a tiszta sötétségben Rick kimerülten leült egy támoszlopra. Miféle indíték késztette rá, hogy kifecsegjen egy félig megfontolt elhatározást egy olyan embernek, akit gyűlöl? Mennyivel könnyebb lett volna bezúzni az öklével azt a gúnyolódó szájat. De a pszichológiának igaza volt, mint mindig. Az ember gyakran könnyebben bevall bizonyos dolgokat az ellenségének, mint a barátainak — vagy akár saját magának.

Most már tudta, hogy egy belső szükséglet, mely

erősebb volt az akaratánál, késztette rá, hogy nyilatkozzon a jövőre nézve. Hogy körülkerítsen egy kis biztonságos birodalmat a magányosság ellen, mely az elsötétítés éjszakája óta körülöleli.

A hajó motorjai alig érzékelhető dohogásba kezdtek a lába alatt, de Rick szinte meg se rezzent. Egy üzemanyag-szállító hajó sötét tömege úszott el a hajó orra előtt, akár egy álomkép a csillagfényben. Kiszakította magát a problémái közül, és észrevette, hogy az egész hajóraj lopva mozgásba lendült, a hajók egyesült erővel kavarták az öböl vizét, mintha száz propellert forgatott volna meg egy láthatatlan kéz.

Linda Adams ott állt elöl, a hajóorrban. Már megint minden lében kanál, gondolta Rick, főleg most, hogy történik valami. Nekem meg Carolynnal kéne lennem, biztosan szüksége van a vigasztalásomra. Ehelyett azon kapta magát, hogy előremegy a hajón, újabb bajvívásra egy lánnyal, akinek szemlátomást nincs szüksége vigaszokra. Bizonyos értelemben, gondolta, Linda Adams olyan, mint én vagyok. Magányos farkas, aki kedvére járja a világot. Talán együtt ülhetnénk a hajóorrban, és kettesben ugathatnánk a holdat...

Egy tiszt suhant el mellette, hogy súgva bár, de keményen figyelmeztessen egy párt, akiknek a cigarettája egy mentőcsónak árnyékában izzott. A hajó nyomában a szállítóhajók és torpedórombolók kezdték felvenni a megszokott lépcsőzetes alakzatokat. Rick megállt egy percre a korlátnál, és nézte, amint a sok-sok V alakú fodor felkarcolja csillámló habjával a kikötő sötét padlóját. Eszébe jutott az első alkalom, mikor kihajózott Gibral-

tárból ugyanezzel az úticéllal. Még ha nem számítja is a konvoj sebességét, legkésőbb vasárnapra célhoz érnek.

Elhesegette a gondolatot, és előrement Linda Adamshez. Amikor leereszkedett az elülső létrán, a hajó orra megemelkedett a csillagok felé, és újra lesüllyedt, ahogy a szállítóhajó nekivágott a szoros áramlatának.

Linda kinyújtotta a kezét, hogy elkapja. — Óvatosan, Rick. Ez a hely csak jó tengerészeknek van fenntartva.

— Tengeribeteg-típusnak látszom? — Rick még a csillagok sápadt fényében is látta, hogy a lány arca gondterhelt. — Persze, ha zavarok . . .

— Örülök, hogy itt van. Ma reggel azt mondta, segítene Terryn, ha tudna. A szaván kell hogy fogjam. — Rick hallotta, hogy mély lélegzetet vesz. — Öt perccel ezelőtt lementem az . . . az irodájukba. Meg akartam nézni, hogy vészelte át a napot. Ott volt, két karosszéken elterülve, és horkolt, akár egy gőzgép. Tökrészegen, egy üres üveggel maga mellett. — Linda nagy nehezen uralkodott a hangján. — Kijöttem a friss levegőre gondolkozni. Hogy vihetnénk be a kabinjába?

Rick gyorsan utánagondolt. Terry holtfáradt volt a gyűlés előtt, de józan. Aztán eszébe jutott a konyak, amelyet a munka befejezésének örömére bontottak . . .

— Gondolkozzon csak, Linda. Volt már maga olyan fáradt, hogy ital nélkül nem tudott elaludni?

— Ne nézzen máriás huncutnak. Csak azt mondja meg, mi lesz, ha ott találja valaki? Blaine ezredes például?

— Amos? A saját kezével fektetné ágyba a kölyköt.

— És Strang?

— Most megfogott — ismerte be Rick. — Itt marad, míg megnézem?

Linda ugyanott állt az orrban, mikor visszatért.

— Valami kegyes szamaritánus megelőzött. Békésen alszik a saját ágyában. Még mindig horkol, de kutya baja. — Alaposan szemügyre vette Lindát. — Talán jobb is így. Vagy ez túl magas egy szerető nővérnek?

Linda a korlátra csapott az öklével. A tekintete az előttük elterülő sötétségbe fúródott. — Gondoskodnunk kell róla, hogy ép bőrrel megússza, Rick.

— Most jöttem Strangtől. Terry rajta van a partraszállók listáján. Ha idejében közbelépek, talán partra tudom küldetni Gibraltárban. Maga megtette volna a helyemben?

Linda nem fordult felé, és szinte hipnotikus összpontosítással meredt előre a tengerre. — Valószínűleg nem. Csak abban reménykedem, hogy összeszedi magát, ha szükség lesz rá.

Hirtelen lekuporodott a korlát mellé, és leült a fedélzet padlójára, védve az előttük álló veszedelem elől. — Tudja, egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy Terry fél. Vagy igaz volna, hogy minden gyáva csak az idegeinek az áldozata?

— Nem is lenne rossz orvos magából — mondta Rick. Azon vette észre magát, hogy egész természetesen leült a lány mellé. Otthonos kis zug volt itt, az orrmellvéd mögött. Az orrtőke hánykódása furcsa nosztalgiát kölcsönzött a pillanatnak. Min-

den ok nélkül az jutott eszébe, mikor először ült hullámvasúton Coney Islanden a brooklyni holdfényben. Akkor is egy lány ült mellette, egy gyakorlóéves az Egészségügyi Központból; mikor a kocsi az első sikoltó zuhanásba kezdett, átkarolta a vállát — inkább félelemből, mint szerelemből. Épp jókor jutott eszébe, hogy Linda nem az a fajta, akinek megnyugtatásra van szüksége.

— Persze neurocirkulációs aszténia is lehet.

— Elég méltóságteljesen hangzik — mondta Linda.

— Annyira méltóságteljes, mint a szédülés, csak sokkal ritkább. Nem figyelte meg Terry pulzusát, mikor ilyen . . . rohama volt?

— Emlékszem egy esetre még gyerekkorunkból. Egy óriási dán dog ráugrott a szomszéd kerítésen keresztül. Sikoltva odarohant hozzám. A kezembe fogtam a fejét. A halántékán úgy dobolt a pulzusa, mint az őrült. Meg se tudtam volna számolni.

— Igen, ez tünet.

— Van rá gyógymód?

— Az ilyen aszténiát nehéz lokalizálni. — Rick mondhatott volna persze megnyugtató általánosságokat, de ma este valahogy nem tudott őszintétlen lenni. — A háború sok határesetet a felszínre hoz, ennyi az egész. Rendszerint nincs semmi szervi rendellenesség.

— Remélem, Terryvel is ez a helyzet.

— A hiba mélyen rejlik. A vegetatív idegrendszer szabályozza a szervezet összes fontos életműködését: a pulzust, a vérnyomást és a többi. Egy sokk felboríthatja az egészet. Akár egy rövid-

zárlat... Ettől fogva tehetetlenek vagyunk, hacsak el nem távolítjuk az okot.

— Úgy érti, az ilyen emberek nem bírják a harcot?

Most már nem is próbálta leplezni előtte. — Rendszerint már egy-két nappal a bevetés előtt összeomlanak. Persze, nehéz elválasztani a búzát az ocsútól. Azokat, akik tényleg elvesztik a fejüket — és a szimulánsokat, akik meg akarják úszni a nehezét.

— Gondolja, hogy Terry szimuláns?

— Tudhatja, hogy nem. És mégsem tudnám ezt a véleményemet soha elfogadtatni egy átsoroló bizottsággal. Kétlem, hogy meg tudtam volna győzni róla Stranget ma este.

— És mi lesz, ha így folytatja?

— Nehéz megmondani. A legtöbb aszténiást annyira leköti a saját személye, hogy úgy viselkedik, mint minden hipochonder. A hadsereg neurotikusoknak minősíti őket. A legsúlyosabbakat leszerelik; a többit szakszolgálatra osztják be. — Széttárta a karját. — Miért nem szakít félbe? Nyilván rég utánanézett a szakirodalomban Terry esetének.

Linda nyugodt hangon mondta: — Akár hiszi, akár nem, a szívem mélyén azt gondoltam, hogy Terry egyszerűen gyáva. Miért nem mondhatja el neki azt, amit most nekem elmondott?

— Terry éppen eleget tud az orvostudományból ahhoz, hogy rájöjjön a saját diagnózisára.

— És tényleg nincs rá gyógymód?

— Ez rajta is múlik. A baja vagy elviselhetetlenné válik, vagy uralkodni tud rajta. Az első

esetben leszerelik, és hazaküldik. A másodikban urrá tud lenni az idegein, és leküzdi a betegségét. Mint mikor egy szédülésre hajlamos ember sziklamászásra adja a fejét, vagy olyasvalaki, aki irtózik a kígyóktól, bemegy a hüllőházba, és farkasszemet néz egy kobrával. — Rick felsegítette Lindát a földről, és ő is felállt. — Ha ez sikerül neki... nos akkor meg fog állni a lábán, ha a háborúnak vége.

— Szóval úgy gondolja, hogy megéri a kockázatot?

— Van más választásunk?

— És ha összeroppan?

— Magammal viszem a partra, és megteszem, amit tudok. Maga is velünk tarthatna, ha vállalja.

Linda kurtán felnevetett. — Most alaposan a kezemre játszott. Amikor engedélyt kértem az ezredestől, azt mondta, hogy magáé a döntés joga. — A csapatszállító hajó orra mélyen a Földközi-tengerbe merült, és Linda Rick felé tántorodott. Túl közel, hogy bármiféle férfi meg tudja őrizni a lelki nyugalmát, mikor a halál leskelődik a közelben. Rick szája a szájára tapadt, és egy hosszú percig nem eresztette el.

— Maga nem fél semmitől, Linda?

— Csak a saját nevében beszéljen, százados — mormolta a lány.

És Rick újra engedte, hogy a lány faképnél hagyja a csók után; újra megcsodálta a feje és a válla büszke tartását, mikor felmászott a lépcsőn a felső fedélzetre. Rick nem érezte, hogy hűtlen lett volna Carolynhoz. Végül is egy nőcsábász nem változhat meg máról holnapra. Különösen, ha a

szeretett lány nem hajlandó feljönni a fedélzetre az első éjszakán, amit a Földközi-tengeren töltenek. A Földközi-tengernek megvolt a maga varázsa, még háború idején is.

Abban legalább biztos volt, hogy megnyugtatta egy kicsit Lindát — még ha nincs is szüksége megnyugtatásra.

Talán meg lett volna lepve, ha követhette volna a lányt a kabinjába. Ha látta volna, hogy ragyog a szeme, amint kitapogatja az utat a folyosón, mint aki önkívületi állapotban van.

A konvoj feltartóztathatatlanul tört előre az éjszakában. Külön kabinjában, a kapitányé mellett, Amos Blaine ezredes ingerülten felült, és a párnájára csapott. Az elmúlt tizenkét percben (a karórája számlapja szerint) mereven feküdt az ágyán, és a fény-árnyék mintájára meredt a menynyezet fehérre festett szegecsein. Hiába küzdött ellene; tökéletesen éber volt. Belebújt a köntösébe, és kibotorkált a fedélzetre csillagokat számolni. De a csillagok most hűvös ködbe burkolództak. Még a bal oldali őrszem alakját is csak nagy nehezen tudta kivenni, amint a szeméig húzott kabátban állt a helyén.

Halkan becsukta az ajtót, és visszasüppedt az ágyába, hogy szembenézzen egy újabb álmatlan éjszakával. Az álmatlanság önmagában nem olyan rossz. Csak a gondolatok, melyek összezsúfolódtak ezekben a magányos órákban, mikor maga a föld is remeg a hatalmas űrben. A kétségek, melyek féregként nyüzsögnek egy ember agyában, ha a kétségek elleni utolsó védőbástya is elesett.

Somers bizalmasan közölte vele, hogy a támadást vasárnap hajnalra időzítették, hacsak az időjárás az utolsó pillanatban nem kényszeríti őket változtatásra. És Somers közölte az alakulattal, hogy azonnal bevetik őket, ha a veszteségek súlyosak... Válogatni kezdett a saját háborús emlékei között. Máskor is követték már emberek a csatába, Kubától a kínai partokig. De a többségük katona volt, aki értette a dolgát. Sohasem vezényelt még ilyen alakulatot. Azok a fiatal lányok például. Még a keményített fehér egyenruhájuk is túl katonásnak érződik a fiatalságukhoz képest. Vasárnap életükben először fogják gránátok robbanását hallani egy ellenséges partról. Mit csináljon, ha pánik tör ki köztük?

Nyugtalanul az oldalára fordult. Nem, pánik nem lesz. Ezek a lányok amerikaiak; akár csak férfi harcostársaik, tudni fogják a dolgukat. Itt van ez az Adams lány például... Kötelessége, hogy a csapatszállító hajón tartsa, amíg a veszély el nem múlik. És mégis azt mondta neki, hogy a többiekkel mehet; végül is az a lány újságíró; meg kell szolgálnia a riportot, amit szemtanúként fog megírni.

A párna forró, vattaszerű tömeg volt a feje alatt, de nem érezte jobban magát, mikor a földre hajította. Éppen ma kell álmatlanul hánykolódnia... Vajon túl öreg kezdek lenni a háborúhoz?, tűnődött. A minisztériumnak írt levelekre gondolt, a kétségbeesett protekciókeresésekre, hogy visszaügyeskedhesse magát a tényleges állományba. Az biztos, hogy nem saját magam féltem, állapította meg. A gondolatai visszatévedtek egy negyedszá-

zaddal korábbra, egy elsősegélynyújtó állomásra a Marne-nál. A fiatal századoshoz, aki halálsápadt arccal reszketett, és képtelen volt megbirkózni a legegyszerűbb kötözéssel is... Emlékezett az őrmesterre, aki szó nélkül bevonszolta egy lövészárokba, előhúzott egy whiskysüveget a zubbonya alól, és a szájába nyomta a nyakát. Az a tüzes korty mentette meg a kudarctól. Attól fogva megállt a saját lábán, verekedett a tűzvonalban, és nem gondolkozott.

Vagy vegyük az Adams gyereket. Kíváncsi volt, vajon mit szólna reggel Terry, ha megtudná, hogy a saját ezredese botlott belé az irodában, amint holtrészegen feküdt, és kettő helyett is horkolt? Ha kizökkent volna a kábulatából, és végignézte volna, amint ugyanez az ezredes végigvonszolja az üres folyosón az ágyához?

Terryre oda kell figyelnem, gondolta. Randall Strangre is —, ha egyáltalán hagyja magát lőtávolságon belülre csábítani. De a többiekért tűzbe teszem a kezem.

A munka nagy részét már elvégezte otthon, mikor formába rázta őket a délvidéki nap tikkasztó hevében. Igazából nincs is szükségük már őrá, mióta felmasíroztak azon a hajópallón, hogy elinduljanak Angliába. Vasárnap kiderül, hogyan tudnak élni és halni nélküle. Csak legalább sikerülne aludnia valamicskét ma éjjel.

Amos Blaine felült, és újra karórája számlapjára pillantott. Aztán lemondóan a kis doboz felé nyúlt, mely az éjjeliszekrényen feküdt mellette, és bevett egyet a benne levő fehér tablettákból.

Phenobarbitúrát — az öregember jó barátja.

II

A Földközi-tenger minden volt, csak romantikus nem. A konvoj már két napja tört utat kelet felé az ólmos ég alatt, a misztráltól tarajossá korbácsolt tengeren. Alkonyatkor, amint a sápadt fény kihunyt, az aranygallérosok parancsnoki hídjukat rótták, vagy a térképeik fölé görnyedtek a zsúfolt kabinokban, és imádkoztak, hogy kitartson az időjárás. Eddig eszményi fedezékül szolgáltak a vastag felhők és a viharos záporok; mindenesetre ellenségnek semmi nyoma, még egy-egy árulkodó füstgomoly se jelent meg a látóhatáron. A lövegek kezelőszemélyzete mind a posztján kuporgott; ázott kacsaként komoran fürkészték az eget. A konvojt biztosító torpedórombolókon az ügyeletesek fülhallgatóval a fejükön élesen figyeltek minden neszre, de víz alatti rezgéseknek nyomuk se volt.

Természetesen Afrikára gondolt mindenki. Afrikára, mely lassacskán kézzelfogható valóság lett a jobb oldali orrfedélzetről, még akkor is, ha napnyugta előtt nem sikerül partot érniük. A tiszti étkezde ablakán kitekintve, Rick szinte látni vélte a pálmafákat és minareteket az este galambszürke fátylán keresztül. No persze ez csak délibáb, gondolta. Egy fáradságos, hosszú nap csalóka lidérc. Pillanatnyilag nincs előttünk semmi, csak az olajfoltos tenger és a misztrál kergette eső.

Sétált egyet az esőben. Egyelőre nincs mit tenni, várni kell a további parancsokat. A 95-ösök naplóját lezárták, az utolsó szolgálati jelentést is besorolták Terry irattárába, míg a holnapi események afféle epilógusként ki nem egészítik a krónikát. Holnap lesz a nagy nap, gondolta ujjongva. Holnap délnek fordulunk, és bevonulunk Algírba...

Félórája elhangzott már a vacsorára hívó kürt, de Rick tudta, hogy nem sokaknak lesz étvágyuk ma este a fedélzeten. Az egység odalent volt a hajóban, néhány személyes holmit rendezgetett, levelek fölött merengett a zárt kabinajtók mögött. Valahogy megnyugtató ilyenkor egy tárca tartalmát böngészni. Levelet írni (erőltetett vidámsággal) Marjorie néninek Duluthba... Mindezt átélte már, mikor az a teherhajó Spanyolországba vitte. És tudta, hogy a friss levegő jobb ellenszer, mint Marjorie néni. Az ő nénikéi Chicagóban ráérnek majd a napisajtóban olvasni az ő hősiességéről — vagy elestéről. Az egyetlen lény a világon, akit látni akarok, gondolta, itt van a hajón, és kitartóan kerül engem egész nap.

Ezt fontolgatta egy darabig, aztán fürgén visszatért az irodába, ahol Terryvel reggel óta gürcöltek. A helyiség most üres volt, és olyan takaros rend uralkodott benne, mint egy vénlány fehérneműs szekrényében. Rick leült az íróasztalhoz, és felvette a fedélzeti telefon kagylóját. Harminc másodperc múlva egy tiszthelyettes állt vigyázzban a küszöbön.

— Keresse meg Rycroft hadnagyot a nővérek

hálótermében, és közölje vele, hogy azonnal kéretem. Sürgős.

Furcsa, hogy eddig nem jutott eszébe ez az egyszerű csel. Még furcsább, hogy egészen az utolsó estéig kellett várnia, hogy eldöntse, mit mondjon neki. Még mindig a saját ostobaságán álmélkodott, mikor Carolyn belépett az irodába. Halkan jött, mint mindig, a kackiás sapka alól előcsillant aranyszőke haja.

Rick meg se moccant. — Volna szíves becsukni az ajtót, hadnagy?

A lány szemrebbenés nélkül engedelmeskedett.

— Most pedig legyen szíves, árulja el, miért kerül engem?

— De hiszen nem kerülöm.

A kertelés nem vallott Carolynra. Rick az asztalra csapott, olyan erővel, hogy a lány ijedten hátralépett. — Nézz rám, Carolyn! Tudom, hogy miért bujkálsz előlem.

A lány ugyanolyan hévvel ledobta a köpenyét, és elszántam szembenézett vele. Fehér ruhás alakja reszketett. — Nyertél, Rick. Valóban meglapultam Gibraltár óta — és tudod, hogy miért. Partra fogok szállni az osztagunkkal. Nincs az az erő, amely visszatarthatna. Nem érdekel, hogy mennyire... szeretjük egymást...

Az eltökéltsége összeomlott, mikor Rick hozzálépett. Fojtott kis sikollyal a karjába vetette magát. Egy másodperc múlva békésen sirdogált a vállán a lehető legnőiesebb módon. Még egy másodperc, és felemelte a száját, hogy fogadja Rick csókját.

Carolyn csöndesen megszólalt: — Ha tudnád...

— Mit, édesem?

— Mióta vártam erre.

Még alaposabban megcsókolta, hogy kárpótolja a várakozásért.

— Beszélgethetünk most... csak egy kicsit?

— Ez elintézett ügy, Rick. Együtt fogunk partra szállni, és kész.

— Hagyd most ezt. Már meghánytam-vetettem a lelkiismeretemmel. — Határozott léptekkel megkerülte az asztalt. — Elvégre ez a háború a tiéd is. Egyszerre csak egy fronton harcoljunk.

— Azt hiszem, nem egészen értelek. — De a reszkető suttogás elárulta, hogy nagyon is érti.

— Tudod, hogy szeretlek, Carolyn. Akarod, hogy megismételjem?

— Ha nem esik nagyon a nehezedre.

Most Carolyn kerülte meg vakmerően az asztalt, hogy a csókját követelje, és Rick tartotta el magától, míg az önuralmáért küzdött. Még sosem tette fel ezt a kérdést egyetlen lánynak sem. Bizonyos értelemben ez a legnehezebb kérdés egy férfi szókincsében.

— Mikor házasodunk össze, Carolyn?

A lány egy pillanatra belékapaszkodott. Az egyenruhák vastag szövetén keresztül is érezni lehetett a szívdobogását.

— De Rick... én még csak nem is álmodtam, hogy te...

— Elintézhetjük-e másképp ezt az ügyet?

Rick némi kaján élvezettel nyugtázta, hogy a lány máris visszanyerte a hidegvérét. Végül is, gondolta, egy nő életében ez a nagy pillanat. Carolynnak csak nemének évszázados tapasztalatai-

ra kell hagyatkozni, hogy szépen eljátssza a szerepét. Mosolyogva kínálta neki a következő végszót.

— Mindent vagy semmit — suttogta. — Ezt kérted tőlem, drágám. Ezt ajánlom fel.

— De Rick ... hogy tehetnénk?

— Most persze nem házasodhatunk össze azonnal. Előbb egy háborút kell megnyernünk. Vagy legalábbis a háború egy részét. — Újra mélyet lélegzett. — Tudom, hogy nem alkalmas az idő, hogy bármit is ajánljon az ember egy lánynak... a házasságot beleértve. De lehet, hogy ez az utolsó alkalom, hogy bármi... bármi személyeset mondjak neked. — Megfogta a lány mindkét kezét, és erősen megszorította. — A pokolba ezzel a huzakodással, Carolyn. Hajlandó vagy elraktározni az ajánlatomat későbbi elbírálásra?

— Most is választ adhatok rá?

Rick gyorsan válaszolt. — Ha nem haragszol..., nem. Azt hiszem, nincs jogom arra kérni téged, hogy most elkötelezd magad. — Habozott, mélyen a szemébe nézett, és nem tudta eldönteni, vajon nem örülne-e neki, ha Carolyn semmibe venné a tilalmát. — Csak túl akartam esni egy egyszerű dolgon. Most már hozzám tartozol. Hozzám azóta az éjszaka óta Angliában.

— Lehet, hogy mind a ketten így voltunk vele, Rick. — Most büszkén felszegte a fejét.

— Egymáshoz kell tartoznunk — mondta Rick. — Őszintén szólva, soha nem akartam megnősülni. De tudom, te így akarod. És kellesz annyira, hogy a saját feltételeid mellett kapjalak meg. —

Hagyta, hogy a folytatás egy újabb hosszú csókba fúljon. Tudta, hogy többet kellett volna mondania. Meg kellett volna ígérnie mindazt, amiről a nők magányos óráikban álmodoznak. Egy tanyát a connecticuti dombok között. Gyertyafényes vacsorát egy ódon tölgyfa asztal mellett. Whiskyspoharakat egy György korabeli tálcán a hétvégi vendégek számára, akiket New Yorkból majd meghív. Egy bálnavadász kapitány nantucketi villáját a nyárra, sétánnyal, túrakocsival, szilfákkal. Ma este tiszta szívből beszélhetett volna mindenről. A közös életükről, amit majd megteremtenek, ha összefonja a magányosságát az övével.

De hogyan beszélhetne a rájuk váró boldogságról, amikor Afrika dereng a horizonton? Csak ennyit mondott: — Természetesen a világ legroszszabb férje leszek. Még a bogaraim nélkül is...

— Talán megkockáztatom.

— Ez a beszéd, drágám. Tartsunk a „talánok" között, míg Amos be nem mutat bennünket Marsnak. Csak ne feledd, hogy az ajánlat áll.

— Nem fogom elfelejteni, Rick — felelte a lány, és elhomályosult tekintettel felé hajolt. De ezúttal magához tért, és inkább feszesen tisztelgett. — Egyéb utasítás, százados?

Rick ünnepélyesen alkalmazkodott a hangjához. — Nincs, hadnagy. De tanácsolom,hogy igyekezzék aludni ma éjjel, amíg lehet. Korán ébreszthetik.

A színjáték szertefoszlott, mikor a lány csókra nyújtotta a száját. — Ezt is köszönöm — suttogta.

Rick még egyszer magához húzta, mikor a lány menni akart. Egyik kezével átölelte a vállát, a másikkal a hajába túrt. Vissza tudná idézni a pil-

lanatot, mely összeláncolta kettőjük sorsát? Legalább elsuttoghatná Browning sorait, melyek megkoronázták a mohó odaadását az elsötétítés éjszakáján...

„Szólj, ki vagyok?" — s én halkan felelem
Zord zengésű szavára: „A Halál."
S ezüst hang cseng rá: „Nem. A szerelem."

Most elismételhetné ezeket a sorokat, a lány füléhez szorított ajakkal. Kikényszeríthetné, hogy fejezze be azt az utolsó sort, mint ahogy az elsötétített éjszakán befejezte. Bevallathatná vele, milyen tökéletesen egymáséi voltak azon az éjszakán Angliában. De valami ösztön most is arra intette, hogy tartsa a száját. Most nem alkalmas az idő az ekstázis felidézésére. Egyébként is, még mindig Carolyn joga, hogy megválassza a pillanatot és a helyszínt.

Gyöngéden megcsókolta a füle tövét.

— Most elmehet, hadnagy. Csak emlékeztetni akartam erre.

Nekitámaszkodott az íróasztalnak, mikor a lány megfordult a küszöbön, hogy csókot intsen neki. Hogyan érezheti magát ilyen nyugodtnak, miután így fejest ugrott?

Régebben úgy gondolt a házasságra, ahogy az ember egy börtönbüntetésre gondolhat. Mint az ember legősibb ösztönének legalizálását szolgáló eszközre. Mint mesterséges formába kényszerített, a megszokástól eltompult elragadtatásra. Most nem érzett elragadtatást — se fájdalmat. Bármilyen hihetetlen is, megkönnyebbülés fogta

el — olyan ernyedtség, mint egy meleg fürdőben egy fárasztó nap után. Mint minden tökéletes elégedettség, be kellett ismernie, hogy egy kicsit unalmas.

Egy pillanatra eltűnődött ezen. Aztán felnevetett és az asztalhoz fordult, hogy még egyszer utoljára rendet rakjon rajta a partraszállás előtt. Mindenesetre gondosan ki van jelölve a jövő, évek óta először. Úgy érezte, most bármivel szembe tud nézni — a háborút is beleértve.

Egy írógép túlórázott Terry Adams ajtaja mögött, mikor Rick végigment a folyosón. Megállt, és bekopogott. Végül is meg kell osztania ezt az újdonsült nyugalmat valakivel.

Visszahőkölt, mikor kitárja az ajtót. Linda Adams ült a billentyűk mellett. Az öccse az ágyon ült, egy meggyújtatlan cigarettával a szájában.

— A legjobbkor jöttél, hogy félbeszakíts egy hivatalos aktust — szólt Terry. Lemondó testvéri mozdulattal mutatott Lindára. — Ha hiszed, ha nem, a végrendeletét fogalmazza.

Linda nem nézett fel a billentyűkről. — Ez csak egy levél a New York-i ügyvédemnek, Rick. Tavasszal már írásba foglaltam, hogy mindent Terryre és a feleségére hagyok. Most csak azért írok, hogy lerövidíthesse a formaságokat, ha úgy alakul. — Leütötte a szóközt, és elmosolyodott. — Jöjjön csak be. Nincs semmi titkom.

Rick az ajtófélfának támaszkodott, és meggyújtotta Terry csüggedt cigarettáját. — Maga tudja, Linda..., de gondolja, hogy lelkileg jót tesz az ilyesmi?

— Miért ne? Ülhetnék és beszélgethetnék az *Alice csodaországban*ról mint az a két belevaló fickó az *Utazás végé*ben. Az angolok már csak ilyenek. Mi, amerikaiak, pragmatisták vagyunk. Mindig jobban érezzük magunkat, ha a hatlövetünket tisztogatjuk ... vagy végrendeletet írunk.

Talán igaza van, gondolta Rick, és nézte, hogy gépel tovább. Talán én is ezért kötöttem a jövőmre éppen nagy piros csokornyakkendőt. A billentyűk kopogása közben megszólalt: — Ha gondolja, hogy baja esik a parton ...

— Ne próbálja visszaszívni az ígéretét.

— Áll az alku. De utasítom Terryt, hogy el ne mozduljon a maga szoknyájától, míg a csónakunk partot nem ér.

— És ha egyiküknek sem lesz ideje arra gondolni, hogy én is világon vagyok?

Összetalálkozott a pillantásuk, mikor Terry elfordult. Értem én, mondta Rick szavak nélkül. Úgy intézi, hogy maga miatt aggódjon, és akkor nem lesz ideje saját magára gondolni. Talán be is válik. Meglegyintette Terry állát. — Mit szólsz hozzá, kölyök? Gazemberség tőlem, hogy a partra engedem ezt a riporthölgyet?

Terry Adams azt felelte: — Te sok mindenre képes vagy, Rick, de arra még te sem, hogy Lindát a hajón tartsd, ha ő menni akar. Feltéve, hogy nem húzol rá kényszerzubbonyt.

Linda rácsapott az írógép tokjára. — És most, hogy ilyen jól belém láttál, kedves öcsém, mi lenne, ha lemennénk, és úgy tennénk, mintha éhesek volnánk?

Azzal kimentek a folyosóra, mely váratlanul

megtelt ugyanabba az irányba igyekvő emberekkel. Szemlátomást az egész alakulat elhatározta, hogy lenyelik a közös gombócot a torkukból, és végigcsinálják az evés szertartását. Az orvosok asztala jócskán megtelt már, mikor Rick a helyéhez ért. Linda továbbment a nővérek asztalához. Elismeréssel nyugtázta, hogy Carolyn nincs ott. Úgy látszik, megfogadta a tanácsát, mint jó menyasszonyhoz illik, és korán lefeküdt.

Bill Coffin zsörtölődött mellette: — Igazán elengedhettél volna a hajóról. Szóltam Strangnek ...

Manners megkérdezte: — Mikor indul a csónaktúra, Rick?

Hal Davis meg azt kiabálta: — Veletek menjek, vagy a legénységgel?

— Csak sorjában, uraim — csitította őket Rick. Most igazán olyan közönyösen kell viselkednie, mintha egy cserkészkirándulásról volna szó. — Higgyétek el, egyikre sem tudok válaszolni. A titkos jelzőrendszer szerint holnap támadunk. De lehet, hogy meggondoljuk magunkat, és továbbmegyünk Kairóba.

Bill komoran közbevágott: — Már kiosztották a tartalék tárakat a fedélközben, Rick. A tüzérzászlóalj menetkész. És továbbra is állítom, hogy magaddal vihetnél ...

— Hogy kockáztassam Amerika egyik legjobb agysebészét? Légy eszednél, Bill, és vigyázz a fiúkra, akik itt maradnak. Hidd el, nekik még nehezebb dolguk lesz, mint nekünk. — Élesen Terry Adamsre pillantott, aki nagy igyekezettel próbálta úgy felemelni a poharát, hogy ne lássék a keze

reszketése. — Mit szólsz egy kis marhasülthöz, kölyök?

Terry hamuszürkén elvigyorodott, mikor Rick hozzálátott az evéshez. — Bárcsak meg tudnám őrizni az étvágyamat egy hullámvasúton.

— Várd csak ki, míg túl leszel vagy egy tucaton. Majd rájössz, hogy semmi sem olyan fontos, mint az étel — előtte és utána. — De abbahagyta, mikor körülnézett az asztalnál, és látta, hogy a legtöbb tányér érintetlen. Kicsoda ő, hogy megjátssza itt a mindentudó veteránt ezek előtt a mohó újoncok előtt? Majd megtanulják nemsokára, hogy uralkodjanak az étvágyukon válságos helyzetekben. A háborúban minden pillanat válságos, ha az ember eléggé eltávolodott a támaszpontjától. De ez is egy olyan lecke, amit magának kell megtanulnia az embernek.

Örült, mikor egy zászlós megérintette a vállát. Lindának már megint igaza volt. Még egy perc és fekete-fehér disznókról kezdtek volna beszélni, mint az *Utazás vége* pirospozsgás öreg hőse.

— Befáradna az ezredes szálláshelyére, százados?

Amos éppen a vacsoráját falta egy tálcáról a kabinjában. Három tiszt ült sorban az ágyon: a különítményt vezénylő százados, az őrnagy, aki a sorkatonákat vezette, és a tengerészparancsnok, aki a partraszállást biztosítja. Rick fejbőre megfeszült, mikor észrevette a térképek halmát az asztalon.

Amos könnyedén megszólalt: — Mondjuk, ez a jelmezes főpróba, Rick. Nem akarsz részt venni?

— De igen, ha lehet, uram.

Az ezredes kisimította az agyongyűrődött papírlapot a kezében. Rick a válla fölé hajolt, és látta, hogy Algír és környékének nagyléptékű térképe, angol és francia jelmagyarázatokkal. A parancsnok odajött egy marék gombostűvel, és kezdte bejelölni az állásokat.

Az ezredes megszólalt: — Folytassa csak innen, Mickey. Winter százados majd bekapcsolódik.

Az ősz hajú őrnagy közönyös pillantást vetett a térképre. — Hajnalra az összes osztagunk parton lesz. Ha nincsenek aknamezők, azonnal kapcsolatot teremtünk.

A levegőben adatok röpködtek egy darabig. Ezek az emberek töviről hegyire ismerték a dolgukat. Rick nekidőlt a kabin falának, és füstfelhőket eregetett. Ha lehet, a szavak zümmögése még jobban megnyugtatta.

Amos megkérdezte: — És mi lesz a szervezett ellenállással, Mickey?

Az őrnagy elmosolyodott. — Arra is felkészültünk, persze. De szerintem el fogjuk foglalni a repülőtereket, mielőtt magukhoz térnek.

— Ennek ellenére az egészségügyi osztagok felkészülnek a legrosszabbra. Rajta, Rick. Te vezényled a partra szálló osztagunkat. Hol akartok letanyázni?

Az idősebb tisztek félrehúzódtak, hogy odaengedjék a térképhez. Veteránok voltak, akik hajlandók meghallgatni a beosztottjaikat. Ha eldöntik ezt a kérdést — márpedig fontos kérdés volt —, rátérnek az igazi harc részleteire. Rick ujja máris a térképre bökött.

— Mit szólnának ehhez a partszakaszhoz Lorette-nél?

Az őrnagy felnézett. — Maga ismeri ezt a partot, százados?

— Töltöttem egy nyarat Algírban, uram, nyolc évvel ezelőtt. Lorette egy strand, itt, a kikötő mólójától nyugatra. Meredek sziklafal emelkedik mögötte, legalább ötven láb magas. Betonút köti össze a felette futó országúttal, hacsak a franciák meg nem semmisítették.

Most komolyan hallgatták. Semmi kétség, a világcsavargók jól jöttek ebben a háborúban. Rick a tengerészeti parancsnokhoz fordult. — Ha jól értem, uram, a legmagasabb vízszint vonaláig szállítanak bennünket. Utána magunkra vagyunk utalva.

— A tengerről tűztámogatásban részesülnek.

— Értem, uram. Amint biztonságosan partot értünk, ez a szikla megvéd az ellenséges tüzérségtől. Engedélyével, ezredes, a műtősátrakat közvetlenül ide szeretném felállítani a szikla tövébe. Így a sérülteket könnyen vissza tudják irányítani hozzánk. Zavartalanul tudunk dolgozni, hacsak a partra szálló osztag visszavonulásra nem kényszerül.

Az őrnagy egyetértően dörmögött. — Efelől ne fájjon a feje, fiam. Gondoskodunk róla, hogy legyen mozgásterük.

Rick köszönettel bólintott. — Ha nem vinnénk nővéreket a harctérre . . .

— Elég a fecsegésből — mondta Amos. — Most már mindent tud, Rick. Menjen, és kürtölje ki mindenkinek, akinek csak akarja. Nincs rosszabb

a bizonytalanságnál, mikor az ember először vág neki.

Rick a kezével a kilincsen tétovázott. — Még egy kérdés, uram, ha nincs ellene kifogása. Az első hullámmal megyünk?

— Attól tartok, annyira nagy hősök azért nem vagyunk — mondta Amos. — Az első két hullám a katonáké. Aztán majd eldöntik, hogy valóban kellünk-e. — A tüzér őrnagyra pillantott. — Bárcsak gyerekjáték lenne mindannyiunknak, de kétlem.

Rick furcsán szenvtelen hangulatban ment vissza a szobájába. Csak egy gépezet része most, hogy a visszaszámlálás megkezdődött. Egy meglehetősen fontos fogaskerék — különösen, ha az az első két szállítmány pórul járt —, de korántsem pótolhatatlan. A fogaskerekeknek nem kell gondolkozniuk, sőt érezniük sem. Kellemes volt félretenni a gondolatokat és érzelmeket ma este, s az ágyra vetődni, rámosolyogni Bill Coffinra, aki üres pipáját rágcsálta a szoba túlsó végében.

Bill irigykedve mondta: — Most ment el Manny, miután becsomagolta a holmidat. Akarod ellenőrizni?

— Nem, ha Manny csinálta.

— Felszerelés készenlétben?

— Dél óta. — A kisebb műtétekhez szükséges felszerelést gondosan elkülönítették a rakodótérben a rengeteg ládától. Reggel Rick és Terry ellenőrizték, amint dróthálóba csavarják a hajó közepén, készen rá, hogy a partra szálló csónakba rakodják. Míg valószínűleg nem tudnak majd kimondott műtéteket végezni, a sürgős eseteket

megfelelően elláthatják, ha a holmijuk a parton van. A töréseknél jól jönnek majd a Kirschner-drótok, amiket a húzáshoz átfúrnak a csontvégeken. Nemigen lesz egyebe, mint egy műtőasztala, egy sátra meg egy készlet műszer, melyet a gázégős sterilizátorban kifőzhetnek. Ennél kevesebbel dolgozott a dunkerque-i parton; most is megteheti.

Bill tátott szájjal felült, mikor Rick kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, kivett belőle egy 45-ös szolgálati pisztolyt tokostul, és a derekához szíjazta.

— Mióta visel orvos mordályt a csatában?

— Mióta a fritzek eltörölték a genfi egyezményt. — Rick egy tartalék tárat csúsztatott a zsebébe. — Géppuskáztak engem már operáció közben levegőből és földről egyaránt. Most szeretnék visszalőni egy kicsit.

— Ide figyelj, öregem, ha ilyen forró lesz a helyzet...

Rick elmosolyodott, és visszatessékelte a szobatársát az ágyra. — Nyugi, Bill. Nem szántam ilyen tragikusnak. Csak arról van szó, hogy átvészeltem már egy-két furcsa vihart esernyő nélkül. — Végignyújtózott az ágyán. — Minden valószínűséggel a Pecherie-mecsetben foglak várni, egy hastáncosnővel az oldalamon.

— A hastáncosnők. Te, ezekről már hallottam. Nem ők laknak a mohamedán mennyországban?

— Majd meglátod holnap.

— És hogy különbözteted meg őket a többi lánytól?

Rick álmosan nevetett. — Az aranycipőjükről meg a forgó mozgásukról.

— Mindig szerettem volna táncolni látni őket — mondta Bill.

— Holnap elviszlek, és megmutatom — mondta Rick. — A *Café des Anglais*-ba, a Rue d'Oron. Nem lesz olcsó mulatság, de megéri. — Hatalmasat ásított. — Hagyjuk most a Casbah-t, jó? Aludni szeretnék.

— Hogy tudsz aludni ma éjjel?

— Figyeld csak meg — mondta Rick. — Az ütközet előtti alvás olyan mutatvány, melyet Napóleonhoz hasonlóan fiatalon tanultam meg.

Három perccel később Bill Coffin hitetlenkedve hajolt az ágy fölé, és látta, hogy Rick valóra váltotta az ígéretét. Egy pillanatig tanácstalanul álldogált, és a szobatársa egyenletes lélegzését hallgatta. Aztán lábujjhegyen kiosont a folyosóra, hogy egy pohár ital, meg Gina Cole után nézzen.

12

Néhány perccel múlt hajnali kettő, mikor a hajó motorjainak dobogása zümmögéssé halkult. Rick világítólapos óráján állapította meg az időt. Ösztönösen ébredt, érzékeinek teljes birtokában. Amikor a padlóra lendítette a lábát, a keze már megtalálta a sisakját az éjjeliszekrényen. A cigaretta oda volt készítve a bal zsebébe. A tenyere közé fogta az öngyújtót, és mélyen leszívta a füstöt, miközben az odakint a folyosón egyre erősödő sürgés-forgás zajára figyelt.

A szobában sötét volt. Az öngyújtó lobbanása emlékeztette a csomagjára, mely takarosan függött az ágy végén. Mosolyogva nyugtázta, hogy szép rendesen odakészítette alá a váltás cipőjét — készen az ellenőrzésre, mely most már elmarad. Katonásan az utolsó leheletig, mondta magában. De még milyen katonásan. Legfőbb ideje volna felmenni a fedélzetre.

Billnek hűlt helye volt a másik ágyon. Rick elmosolyodott. Jellemző Billre, hogy a fedélzeten tölti az éjszakát, és várja, hogy megpillanthassa Észak-Afrikát. Hacsak nem egy nőszeméllyel kandúrkodik valahol: az még jellemzőbb volna rá.

A cigaretta ízlett, és hálásan megszívta. Manny felébresztette volna, ha szükségük lenne rá a fedélzeten, gondolta. De ettől még felmehetne egy kis levegőt szívni. A vállára kanyarította a csomagját; az ujjai, emlékezve a gyakorlatozás hosz-

szú óráira odahaza, könnyedén megtalálták a szíjakat a sötétben. Ott volt minden, a fél sátorlap, meg a nchéz, vízzel teli kulacs. A szigorúan szabályzatellenes pisztoly megnyugtatóan húzta le a csípőjét. Még egyszer ellenőrizte az elsősegélycsomagja rögzítését, nehogy lesodródjon, mikor beugrik a csónakba.

Odakint az éjszakai lámpák kísérteties kék ragyogással töltötték be a folyosót. Manny Ebstein bukkant elő az árnyékból, egy ismerős, de roppant megnyugtató kísértet.

— Éppen jövök ébreszteni, főnök. Nincs egy perce, hogy az öreg kérette. Semmi sürgős, de...

Rick már a lépcsőn járt. Az étkezde tele volt nővérekkel és szakszolgálatosokkal. Fürge, reményteli pillantással nézett körül, Carolynt kereste, de nem találta sehol. Furcsa módon most egyáltalán nem aggódott miatta. Tudta, hogy megvan a bátorsága az ilyen pillanatokhoz.

Mikor kilépett a fedélzetre, látta, hogy a hajó hosszú fekete szigetként fekszik a tükörsima tengeren, a hajócsavarok épp csak mozgásban tartják. A fedélzeteken lázas nyüzsgés vette kezdetét a sűrű sötétség ellenére. A partra szálló csónakok, a személyzetükkel a daruknál, vízre bocsátásra készen álltak az első elsuttogott parancsszóra. Csupa válogatott emberből álltak ezek a legénységek. Ma éjjel ugyanolyan könnyedséggel teszik majd a dolgukat, mint amilyenről az otthoni vizeken tanúságot tettek.

Az éjszaka függönyként borult a csapatszállító hajó lassan mozgó orrára. Valahol dél felé ott van Algéria — Vichy Franciaországának része, gyakor-

latilag még békében. Hihetetlen volt, hogy a kikötőhatóságok nem vették észre ezt a partvonal mellett elsuhanó armadát. Nyugat felé megcsikordult egy csiga, de nyomban el is hallgatott. Más hang nem hallatszott a sötét hajótestek felől, melyeket Rick inkább érzett, semmint látott tőlük mindkét oldalra. Egy torpedóromboló úszott elő hanyagul az éjszakából, gyors párbeszédbe elegyedett a fényjelein keresztül a csapatszállító parancsnoki hídjának személyzetével, és éppolyan némán eltűnt, mint ahogy jött.

Manny suttogva megszóllat Rick mellett: — Nem feledkezik meg az ezredesről, ugye, főnök?

Amos ugyanannál az asztalnál ült a szállásán, és olyan vigasztalan látványt nyújtott, mint egy ázott tyúk a lámpafényben. Rick meglátta az okát is, mikor észrevette a tüzér őrnagyot a félárnyékban. Az őrnagy nyársat nyelve állt teljes menetfelszerelésben. Cigarettát szívott egy képtelen elefántcsont szipkából; a sisakja az ágyon hevert, de a kötött sapka, amit alatta szokás viselni, mélyen a füléig volt húzva. Most szemlátomást az őrnagyé volt a parancsnokság. Az ezredes, mint az alakulat parancsnoka, csak hatásos háttér volt.

— Nem kell kérdeznem, hogy készen van-e, Rick — mondta Amos.

— Bármikor készen állunk az átkelésre, uram.

Amos jelentőségteljes mozdulattal intett. — Rendelkezzen velünk, Mickey. Készen állunk.

Az őrnagy viszonozta Rick tisztelgését. — Még mindig az első hullámmal szeretné tartani, százados?

Rick buzgón megmerevedett. — Megváltoztak a tervek?

— Sajnos nem, százados. Csak a tegnapi döntéseket erősíthetem meg. Az első hullámmal csak az osztag egészségügyisei mehetnek. Utánuk a segélyhelycsoportok. A maguk munkája az övék után kezdődik.

— Hát a menetrend, uram?

— Abban sincs változás. Három körül szállunk partra, így húszpercnyi várakozás marad csak. — Az őrnagy eloltotta a cigarettáját, és zsebre vágta az elefántcsont szipkát. — Maga már járt Algírban, százados. Ajánlana egy jó bárt?

— A *Metro* príma volt, mikor itt jártam.

— Ott várom holnap mind a kettőjüket. A pezsgőt én fizetem. — Az őrnagy kezet nyújtott, minden ünnepélyesség nélkül. A szája néma füttyszóra kerekedett, mikor kisétált a kabinból — olyan közönyösen, mint egy utas, aki el akarja érni a vonatot.

Amos mogorván felhorkant. — Tűnjön el a szemem elől, fiam. Hát nem látja, hogy mintha a fogamat húznák?

Rick óvatosan megkérdezte: — Mikor csatlakozik hozzánk, uram?

— Mit tudom én azt most. Ha az utolsó csónak is parton van, gondolom. Amikor már tényleg gyerekjáték. — Az ezredes kezet nyújtott. — Vigyázzon, Rick. Később komoly szükségem lesz magára. Ne felejtse, ez csak előjáték.

Rick a szemébe nézett. A pillanat izgatott lüktetése ellenére úgy érezte, hogy bukfencet tudna

vetni a szíve. — Mindannyian be vagyunk nevezve Tunéziára, uram?

— Ráteheti a megtakarított pénzét, Rick. Kezet fogunk rázni Montyval, a vén rókával valahol útközben Tripoli felé.

Rick hevesen dobogó szívvel ment ki a fedélzetre. Amosnak persze igaza van. Jó volt úgy gondolni erre a partraszállásra, mint az első lépésre egy nagyobb játszmában. Mint egy sokágú invázió részére, mely újra a szövetségesek tavává teszi a Földközi-tengert. Csak jöjjön a karácsony, és az a berlini mázoló ordít majd, mint a fába szorult féreg!

Magasan fentről óriás darazsak zümmögtek az éjszakában. Rick megmerevedett, az eget fürkészte. Felfigyelt volna az ellenség? Kirajzottak a bombázói Szicíliából, hogy szétzúzzák a konvojt? Egy pillanatig lélegezni is alig mert. Aztán óriási megkönnyebbülést érzett, mikor a füle azonosította a zajt... Egy női hang öntötte formába a kimondatlan gondolatát. Olyan közelről, hogy belebizsergett a bőre.

— Szállítógépek, százados?

Linda teljes menetfelszerelésben volt, a válláról egy éktelen nagy gázmaszk lógott egy hálóban. De mikor közelebb hajolt, hogy megnézze az ormótlan tárgyat, látta, hogy az egy táskaírógép.

— Ne vágjon már ilyen bősz képet, Rick — szólalt meg Linda. — Tegnap kiadta a hajójegyemet. Csak a szerszámaimat hozom.

— Nem lesz púpos ettől a táskagéptől?

— Egyáltalán nem. Kimondottan helyszíni tu-

dósításokhoz gyártották. Az AP tudósítói még ejtőernyős ugrásokkor is magukkal viszik.

Egy újabb csapat gép zúgott el a fejük felett. Most már tisztán látták a körvonalaikat, mikor elhúztak délnek.

— Ha már az ejtőernyősökről van szó, Linda...

— Csak nem azt akarja mondani, hogy ezek Angliából jönnek?

— Miért ne? Ma éjjel mindenki ugyanannak a parancsnak engedelmeskedik.

Egy kéz szorítását érezte a karján. Mikor a lány közelebb húzódott, Rick látta, hogy a szeme ragyog a sötétben.

— Nem érez semmit, Rick... még most sem?

— Izgatott vagyok. Csak azt ne várja, hogy ujjongó kiscserkészként csatakiáltásokat hallassak. Ebből már kinőttem, attól tartok.

A lány egy percig az arcát fürkészte, aztán tovatűnt a sötétben. Rick elhesegette a kérdést, mikor újra visszafordult a fedélzet felé. Szemlátomást már most is anyagot gyűjt a partraszállásról szóló cikkéhez. Ide-oda röpköd, mint egy szorgos méhecske, és idézhető megjegyzéseket gyűjt. Belőlem aztán nem szedett ki semmi zaftosat, gondolta mérgesen.

De a mérge elpárolgott, mikor elfordította a tekintetét egy elülső átjáróról, ahol két alak fonódott össze forró ölelésben. Gina és Terry Adams. Vagy legalábbis mintha Terry volna az; Gina idomait aligha lehetett összetéveszteni, még csillagfényben sem... Nos, a kölyök feltétlenül megérdemel egy kis búcsúztatást, és egy kis élénkítőt. Gina mindkettővel szolgálhat, ha éppen kedve tartja.

Visszahőkölt, mikor egy testes alak állta el az útját. Bill Coffin volt, aki roppant katonásan nézett ki a viharkabátban, és egy látcsővel a nyakában.

— Mellőzd a megjegyzéseidet — mondta Bill. — Katonának kell tettetnem magam, még ha órákig nem teszem is partra a lábam. Láttad a galambokat odafent?

— Remélem, nem vagy féltékeny?

Bill szélesen elmosolyodott. — Én? Hiszen én magam küldtem föl a lányt. A kölyök nagyon mászkált Gina után azon az utolsó angliai estén. Ne tőlem kérdezd, meddig jutott.

— Te, pályát tévesztett pszichiáter!

— Kiegyeznék egy üléssel a csónakodban — morogta Bill. — Nem változott a felállás?

Rick a fejét rázta, és mindeketten odamentek a bal mellvédhez. Már majdnem három óra volt: a csigák fojtott nyikorgása elárulta, hogy a közlegények tervszerűen indulnak odalent. A motorcsónakok derűsen himbálóztak a szállítóhajó oldalánál. Többségük már zsúfolásig telve rohamcsapatokkal; miközben Rick és Bill nézték, egy újabb osztag kúszott le a hálókon.

Alig öt perc múlva az utolsó csónak is odébb sodródott lusta félkörívben. Emberi rakományuk most formátlan tömeg volt. Még a sisakok is valószínűtlen gombáknak látszottak, akár egy Dali-festményen.

Halk füttyszó hallatszott, és a motorok rákapcsoltak. Vagy egy tucat nyomvonal sápadt V betűje húzott ki a szállítóhajó árnyékából, és beleolvadt az éjszakába. Az első hullám ilyen simán indult. Üres csónakok manővereztek a helyükre a

hajó oldalánál. készen a következő csoport befogadására.

Bill halkan megszólalt: — Most mondd, hogy hiába teltek azok a hónapok Carolinában ...

Szünet nélkül folyt a berakodás. A katonák máris lefelé igyekeztek a hálókon, szinte még mielőtt rögzítették a csónakokat, és gyakorlott mozdulatokkal elfoglalták a helyüket. Mindenki a legtermészetesebb módon tette a dolgát, a komorság leghalványabb jele nélkül. Néha egy-két suttogó szó hallatszott fel a sötétből. Egy tréfa, egy-egy háborúval egyidős káromkodás. Nem érződött feszültség sem ebben a rendezett sietségben. Ezek az emberek túl alaposan fel voltak ehhez készülve, bármit éreztek is belül.

És aztán, minden átmenet nélkül, géppuskák kezdtek kerepelni dél felől. Mintegy végszóra, működésbe lépett egy parti üteg, és lidérces lángnyelvekkel hasított az éjszakába. Valahogy túl messze volt, hogy valódinak látsszék.

Bill felkiáltott: — Ezt nevezem időzítésnek, öregem!

Most már kiabálni kellett. Mögöttük eldördültek egy torpedóromboló ágyúi. Rick ösztönösen lebukott, miközben a tekintete az új sortűz felé irányult. Újabb ágyúk elevenedtek meg, s sorozataik torkolattüze kirajzolta az egész támadó flotta körvonalait. Kétoldalt a háromhüvelykesek a torpedórombolókon; messzebb a távolból a nagyobb kaliberűek ugattak a csatahajókon. Az egész látóhatárt lángok mintázták már: világos sárgával, ahol a lövedék elhagyta az ágyú torkát, és vörösessel, ahol a foszforeszkálás jelezte az útját az éjszakában. Ez

előtt a háttér előtt tárult fel Afrika, mikor egy közvetlen találat célba ért a parton. Hatalmas lángcsóva rajzolta ki a fehér sziklafalakat, meg egy datolyapálma tollseprőforma alakját.

Amikor Rick újra lenézett, a leszállóhelyek üresek voltak. A támadás második hulláma tűz alatt szállt vízre. Szorosabbra húzta az övét, és helyrerántotta a csomagját a vállán. Egy őrmester máris előrefurakodott parancsért.

— Kórházegység, vigyázz!

Ámulva látta, hogy már régóta ott állnak a fedélzeten, mind egy szálig. Az őrmesterek és szakszolgálatosok szilárdan álltak a csomagjaikkal a vállukon; a nővérek csoportja büszkén várakozott gyakorlóruhában és kék köpenyben. Mikor végigment a sor előtt, pánik nyomát kereste az arcokon, de nem találta. Még Terry Adams is keményen állta a tekintetét, bár észrevette, hogy a fiú válla reszket, mikor megérintette.

Lejjebb a fedélzeten már rakodták a felszerelésüket. Egy zászlós jelent meg a semmiből, és a fülébe súgott valamit.

Rick könnyedén felelte: — A harmadik hullámmal megyünk. Mindenki maradjon a helyén, és kövesse az őrmesterek utasításait. — Fogadta a zászlós kifogástalan tisztelgését, és követte a bal oldali mellvédhez.

Nem is volt olyan nehéz, ha az ember egyszer megvetette a lábát a leszálló hálóban. Mintha álomban mozogna, eszébe jutottak a Fort Bragg-i gyakorlatok, kimerítő hónapokkal ezelőtt. A deszkafal, és odalent a pontonon a matracok, ha netán leesne az ember. Ma éjjel nincs idő elhibázott lépé-

sekre gondolni. A teljes felszereléssel a nyakában rég elsüllyed az ember, mielőtt kihalászhatnák — nem mintha az idő alkalmas lenne a halászatra.

Egy halk figyelmeztetésre a sötétbe ugrott, és rugalmas deszkát érzett a lába alatt. A zászlós elkapta, mikor nekitántorodott egy keresztlécnek. Együtt előretapogatóztak a sötétben a ponton tompa orrába.

Terry Adams kihajolt a korláton, és lenézett az imbolygó tömegre odalent. A szakszolgálatosok már egy ideje özönlöttek lefelé. Tudta, előre kellett volna mennie, mint Ricknek. Ezek az emberek az alárendeltjei. Sokuk parancsra vár majd odalent a csónakban. És mégsem tudott nekivágni. A kétirányú ágyútűz hangja mintha megbénította volna az agyát. A csomag a vállán úgy húzta most, mint Szindbád Tengeri Öregje. És arra gondolt, milyen egyszerű volna most elveszteni az egyensúlyát. Levetődni, és elfojtani örökre minden bajt.

Veríték verte ki a homlokát, mikor átkényszerítette az egyik lábát a korláton. Odalent megpihenhetne, nem zavarná semmi. Vörös fény árasztotta el az agyát, és a pupillája kitágult az izgalomtól. A víz olyan volt, mint egy csábító szirén. Mint Gina Cole, aki olyan odaadással csókolta alig egy perce. Éppúgy bele tudna veszni a tengerbe, ahogy beleveszett Gina csókjába. Talán Maryvel szemben is tisztességesebb volna, ha most előrebukik.

A kötélhágcsó dörzsölte a tenyerét. Súlyos bakancsa beleakadt a fokokba, miközben lefelé tapogatózott, lépésről lépésre, szorosan lehúnyt szemmel. Hirtelen meglazult a fogása. Zuhanni kezdett

lefelé, a teste megfeszülve várta a hideg víz csípős érintését.

Két erős kéz markolta meg a vállát, és megtámasztotta az imbolygó csónakban. Terry kinyitotta a szemét, és olajbarna ruhás alakok szoros gyűrűjében találta magát. Az egyik őrmester fogta a karját, és előre vezette.

— Nyugalom, hadnagy. Máskor nézzen maga alá, ha ugrik. Épp a kobakomra pottyant.

A nővérek következtek utoljára, miután a tisztek kiegyensúlyozták a csónak négy sarkát. Egész fürgén jöttek lefelé a hajó oldalán, halkan kacarászva, és gondosan ügyeltek rá, hogy a kötélhágcsó következő fokát nézzék, és ne törődjenek a tenger susogásával odalenn.

Carolyn Rycroft várt, míg az utolsó előtti csoport is elhagyta a fedélzetet. Aztán könnyedén átvetette magát a korláton, és a kezén lógott, míg tapogatózó lába meg nem kapaszkodott a hágcsón. A gyakorlóruha nem akadályozta a szabad mozgásban, könnyedén ereszkedett lefelé, és megmerevedett a félút jelzésnél a többiekkel együtt, mikor egy lövedék alig kétszáz méterre a tengerbe csapódott.

Ismeretlen karokba pottyant, és megtalálta az ülését a ponton közepén. Eddig pusztán ösztönösen mozgott, a kiképzőtáborbeli emlékekre támaszkodva. Nem volt idő félni, mondta magában. Amint a parton fog dolgozni, Rick oldalán, bármit el tud viselni.

És aztán ott állt előtte Rick maga, kézzelfogható bizonyíték gyanánt, hogy ez az olajozottan gördülő lidércnyomás valóságos. A keze egy pillanatra

könnyedén megpihent a vállán. Ez volt az a balzsam, amire az idegei vágytak. Ugyanakkor szinte azt kívánta, bárcsak ne ismerte volna fel Rick a többiek között. Az érintése túlságosan sok mámoros emléket ébresztett.

Rick csak annyit mondott. — Jó kislány. Tudtam, hogy menni fog.

— Itt a helyem.

Egy ütemre fordultak meg, mikor a ponton enyhén megremegett egy utolsó érkező súlyától. Linda Adams volt, az írógép még mindig ott a nyakában, akár egy óriási pajzs. Carolyn rájött, hogy Linda szándékosan várt az utolsó pillanatig — hogy rögzítse a kihajózás benyomásait, mielőtt maga is lemászik az üres hálón.

Egy zászlós szólalt meg a sötétben. — Telt ház van, százados?

Carolyn tekintete követte Rickét, amint megszámolta a fejeket. A tisztek és a nővérek mind ezen a pontonon voltak, a szakszolgálatosok egy részével együtt. Az első ponton szállította a legénységet és a többi tiszthelyettest. Néhány lábnyival odébb egy harmadik ponton oldozta el a köteleit, megpúpozva a felszereléssel.

Rick higgadtan kijelentette: — Mindenki jelen.

— Indulásra felkészülni.

A hangok még mindig suttogtak, bár már régóta nem volt szükség a csendre. Túl sokat gyakorolták már, hogy változtassanak a megszokáson.

— Indulásra készen, uram.

— Orrkötelet elkötni!

— Farkötelet le!

A ponton motorja lustán dohogott, mikor alak-

zatba rendeződtek, alig egy kötélhajításnyira a szállítóhajótól. Carolyn előrehajolt, és újra érezte Rick nyugtató kezét a vállán.

Rick derűs hangon kérdezte a zászlóst:

— Hogy állunk?

A fiatal tiszt vállat vont. — Ne a tengerészetet kérdezze, százados. Eddig minden klappol. Az egyik hadoszlop elérte a repülőteret, és elfoglalta. A többiek felkapaszkodtak a sziklára a zárótűz mögött... Ennyit láttam. Sötétek az éjszakák errefelé.

Kelet felől szünet nélkül dörögtek az ágyúk, bár a levegő rövid ideje elcsendesedett felettük. Szemlátomást magát a várost nem érték lövedékek. A stratégia célja az volt, hogy oldalba támadják a várost, és sértetlenül foglalják el a kikötőt. Megvalósítható terv, ha a ma éjszakai támadás betartja az ütemtervet.

Carolyn hallotta saját magát, amint megkérdezi a zászlóst, bár a hang nem volt egészen az övé: — Mire várunk?

— A többi szállítmány még nem fejezte be a kirakodást. Ez a hullám egy egységként megy. Figyelje jobbra a harmadik hidat. Ők adják meg majd a jelet az indulásra.

Carolyn köszönettel bólintott, bár akárhogy erőltette is a szemét, nem tudta kivenni a szállítóhajót a sötétben. Az ilyen huzavona a legrosszabb a háborúban, gondolta. Egy perccel ezelőtt, mikor leereszkedtem azon a hágcsón, túlságosan kábult voltam, hogy bármivel is törődjek. Kábult is maradhattam volna, ha Rick távol tartja magát tőlem. Ha azonnal elindulunk.

Valósággal gyűlölte a csendet, mely a partszakasz részére telepedett. A gránátok sivítása a fejük fölött elég idegtépő volt. Mégis, a lány civil füle számára valami operai hangzást nyertek, ami most hiányzott. Jobb halálosan félni, mint lélegzet-visszafojtva várni a következő csapásra.

Egy villanófény lobbant fel jobboldalt, és suttogó válasz érkezett a vízszint felől. A jelet továbbadták egymásnak a csónakok. A zászlós vidáman megszólalt, mikor a padlódeszkák istenigazából rezegni kezdtek a lábuk alatt.

— Behúzni a nyakat, emberek! Indulunk...

13

Mint minden olyan pillanat, melyre túl sokáig vár az ember, maga a partraszállás csalódást okozott. A tiszti állomány nagy része még sosem lépett idegen földre Anglia előtt. Ricket és Lindát kivéve, Afrika mindannyiuk számára egy romantikus film háttere volt. Charles Boyer-vel a főszerepben, panorámafelvételekkel a bazárról, meg bennszülött dobpergéssel ... Ma éjjel, a sűrű sötétségben a csónakok egy homokos partra futottak ki, mely akár Long Islanden vagy Galvestonban is lehetett volna. A legénység kidobta a pallókat, és kiugrott a kikötéshez, mielőtt még Rick egészen felfogta volna. hogy az inváziónak ez a része befejeződött.

Más volt a helyzet, mikor a talpa alatt megcsikordult a homok. Előttük a sziklán egy égő olajtartály vakító fénnyel árasztotta el a partvidéket. Vagy negyed mérföldnyire keletre ott volt a roskatag fürdőház, amire emlékezett; ugyanaz a bisztró a szikla árnyékában, ahol a betonozott rámpa felvezet a parti országúthoz.

A táj többi része alaktalan volt, mint egy álom a fény és árnyék lüktetésében. Emlékezett a hosszú, napsütötte reggelekre azon a bal oldali mólón. A délutánokra annak a bisztrónak a különtermében egy rangos hölggyel, bár a rangja most nem jutott az eszébe. Talán éppolyan hamis volt, mint a szerelme. Mindenesetre most nem kedvez az időpont az emlékeknek. Már rohant is a száraz homokon

keresztül, hogy parancsokat kiáltson az embereinek. A személyzet egyedül is kitalál a partra. Arra valók az őrmesterek.

A támadás első két hulláma alapos munkát végzett. Már felállítottak egy sebesültátadó állomást a parton a járóképtelen sebesülteknek. Rick első pillanatra látta, hogy a sérültek már szállingóznak lefelé a harctérről odafent. Egy izzadó egészségügyi katona vágta vigyázzba magát előtte, mikor végigment a hordágyak között.

— Douglas százados a parancsnok, uram. Ez a tábori kórház?

— Most állítjuk fel maguk mögött. Odavezetne a századoshoz?

A fiatal egészségügyi tiszt felnézett a Thomas-sínről, amelyet éppen ellenőrzött. De Rick máris ott térdelt mellette, és gépiesen a sebesült csuklójához nyúlt, hogy ellenőrizze a pulzusát. Kicsit gyors volt, de a katona jól tartotta magát.

— Winter vagyok, százados. Hogy áll a helyzet itt?

Maga a katona szólalt meg az elfoglalt tiszt bólintására. — Egy üteget tettünk ártalmatlanná, uram. Sikerült leadniuk még egy sorozatot, mielőtt rajtuk ütöttünk.

— Nincs komoly sokk, százados — mondta Rick.

— Hála a kisegítőknek, százados — mondta Douglas. — Más lenne persze a helyzet, ha a petainisták felrobbantották volna ott a bekötő utat. — Gyors pillantást vetett a szikla felé, mikor egy parti sorozat becsapódott az algériai talajba vagy negyed mérföldnyire nyugatra. — Csak nem azt akarja mondani, hogy tábori kórházat állítanak

fel? Már leszoktam róla, hogy higgyek a Mikulásban.

— Adjon egy félórát, és újra hinni fog benne.

Rick követte a fiatalabb tisztet a hordágyak mellett. Egy súlyos sérült feküdt magatehetetlenül az egyik hordágyon közel a parthoz. A laikus szem számára reménytelennek látszott — a bőre nyirkos, a lélegzete gyors, enyhén sípoló, a pulzus szabálytalan és erőtlen. A dereka táján az egyenruhát átitatta a vér Mikor Rick letérdelt a hordágy mellé, érezte, hogy az elsősegélynyújtó személyzet olyan kíváncsisággal veszi körül, mely szánalmas lett volna egy nyugodtabb pillanatban. Most csak intett nekik, hogy táguljanak, mivel eltakarták azt a kevés fényt is, ami volt.

Egy egészségügyi katona szólalt meg a félhomályban: — Hasi perforáció, százados. Ideiglenes kötés.

— Mikor alkalmazták?

— Úgy negyven perce, uram.

Csak sejtésekre volt idő, nem diagnózisra. Az eset közel járt a kritikushoz. Nincs az a sebész a földön, aki pontosan fel tudna becsülni egy ilyen hasi sérülést. Az angolok azt tartották, reménytelen minden sebészeti beavatkozás, ha a pulzus meghaladja a százhúszat. De ez a seb friss volt, jóval a határás időtartamon belül, amely egy tábori sebész durva mércéje az ilyen jellegű kockázatoknál. Ha a hencegése valóra válik — és a kórház valóban működik egy fél óra múlva —, talán megmenthet egy életet.

Addig le kell küzdeni a sokkot, és azonnal meg kell állítani ezt a vérzést.

— Hogy állnak plazmával?

Douglas máris kiadta a parancsot. Egy asszisztens érkezett futva, és letépte a pecsétet az ismerős vöröskeresztes csomagról.

— Rengeteg kötszert! — mondta kurtán Rick. — Hazárdjátékot játszunk.

Az eset lefolyása máris kezdett formát ölteni az agyában. A perforációs hasi sérülések vérzés, a sokk és a hashártyagyulladás miatt okozhatnak halált. Minden kezelés, mely ezekre a tényezőkre irányul — amíg a sebészeti beavatkozás meg nem szünteti a perforációt —, életet menthet. A terve mindenesetre megfelel ezeknek a követelményeknek. Az adott körülmények között jócskán megéri a kockázatot.

Összehajtogatott egy takarót, és a beteg hasára helyezte. Egy egészségügyi katona máris ott állt egy tekercs széles pólyával. Miközben Douglas és az asszisztense felemelték a beteget egy kicsit a hordágyról, Rick sűrű spirálban betekerte a pólyával, és rászorította a sebre a takarót, míg a beteg a kóma ellenére felkiáltott, és megrándult a nyomástól.

Douglas halkan megszólalt: — Ez előírásszerű?

— Tudtommal, nem. Csak kézenfekvő. — Rick felemelkedett a térdéről, miközben a kisegítők visszafektették a beteget a hordágyra.

— Mit ér el ezzel?

— A nyomás fékezi a vérzést, mivel összeszorítja a belső sérülések széleit.

— Eddig értem.

— Másodszor, ha leszorítjuk a hasüreg nagy ereit, vér kerül az általános keringésbe. Ellátja a

létfontosságú központokat, mikor nagyon is szükségük van az utánpótlásra.

A fiatal tiszt kormos arca széles mosolyra derült. — Más szóval: mintha transzfúziót adnánk.

Rick bólintott, de nem fordult el a sebesülttől. Egy másik kisegítő éppen megérkezett a plazmakészülékkel. Douglas egy vénába illesztette a tűt, és meglazította a szorítóbilincset, hogy megindulljon a folyadék.

— Tartsák melegen — mondta Rick. — Lemegyek a partra beöltözni.

Az egység úgy dolgozott, akár egy óramű. Az egyik hosszú kórházi sátrat már felállították; megnyugtató látvány volt a szikla tetején lobogó lángok fényében. Rick megvárta, míg két asszisztens felállítja a hordozható generátort. Tudta, hogy öt perc múlva működni fognak a műtő lámpái a keresztrúdon. Valaki korántsem katonás üdvözlést rikoltott felé a nedves homok felől. Rick Manny Ebsteint pillantotta meg, aki éppen lehajtott az első dzsippel egy kikötő ponton rámpáján. Aztán továbbment a második sátorhoz, és majdnem belebotlott Terry Adamsbe.

A fiú arccal a homokban feküdt, közel a víz széléhez. A válla görcsösen rángatózott. Ahogy a gránátok elsivítottak felettük a parti ütegek felől, Terry mintha még mélyebbre fúrta volna magát a homokba.

Egy újabb eset, melynél nem segítenek a félmegoldások. Rick egyetlen durva mozdulattal talpra rángatta a fiút. Mikor maga felé fordította Terryt, látta, hogy a szeme üveges, a szája görcsösen összerándul. Ez több volt, mint egyszerű félelem.

Terry magatehetetlen volt, mint egy gyermek; egy gyermek, aki tulajdon vakrémületének a foglya.

A partról egy géppuska tüzelt a partra szálló pontonokra. Rick alig érzékelte a hangot, miközben valami nyugalomfélét próbált erőltetni Terrybe. Csak elszigetelt tüzelőállás, melyet nemsokára elnémítanak majd ... s akkor Terry kitépte magát a kezéből, és a géppuskatűz felé iramodott.

A nyomjelző lövedékek felhasogatták a sötétséget előttük, miközben a partra szálló csónak mérgesen feleselt a magányos okvetetlenkedőnek a dűnék között. Rick utolérte, s elkapta Terryt, méghozzá nem valami kíméletesen ... Mikor ismét talpon volt, megmarkolta Terry zubbonyát, és a sátrak felé vonszolta. De csak vánszorogtak a bokáig érő homokban. S Terry újra kitépte magát, hogy másodszor is a géppuskatűzbe rohanjon.

Rick most taktikát változtatott. Terrynek volt egy kis előnye, és most szökellő futással bekeríteni igyekezett, hogy még a víz szélénél megállíthassa, biztos távolságban a tüzeléstől. Mikor Terry tovább rohant, az egyetlen lehetséges megoldáshoz folyamodott. Amikor Terry előtoppant, egész testsúlyával nekilendült, és az ökle telibe találta Terry állát.

Tíz másodperccel később, a tehetetlen testtel a vállán, Rick visszaindult a tábor felé, és hevesen megtántorodott, mikor egy alak elállta az útját. Linda Adams volt, ezúttal írógép nélkül, az arca szurtos az olajos füsttől.

— Ne mentegetőzzön — mondta. — Mindent láttam a szikláról.

— Remélem, maga volt az egyetlen.

— Tegye le, kérem — mondta Linda ugyanazon a színtelen hangon. — Gondoskodom róla, hogy nyugton maradjon.

— De talán nem biztonságos, ha . . .

— Tegye, kérem, amit mondok. — A hangja most határozott utasítás volt. — Jó pár ilyen rohamot végigcsináltam Terryvel tízéves kora óta. Higgye el, meg tudok birkózni vele.

Rick nem tiltakozott tovább. Leeresztette az eszméletlen fiút egy sziklás kiszögellés menedékébe, nem sokkal a felső vízszint fölött. Linda nem nézett a szemébe, amikor letérdelt az öccse mellé.

— Attól félek, túl nagyot ütöttem.

A lány még mindig nem fordult meg. — Én meg attól félek, hogy pontosan ezt kellett tennie. Menjen vissza a munkájához, kérem. Maga sebész, nem szárazdajka.

Felemelte a kezét, hogy megérintse a lány vállát. Valami mindent elsöprő vágy fogta el, hogy megsimogassa a fejét. Hogy megvigasztalja, ha nem is igényel vigaszt. De az idő nem kedvezett a gyöngédségnek, sem a lovagiasságnak. Sarkon fordult, és visszasietett az egységhez.

Carolyn Rycroft emelte fel a sátorlapot, amikor a nyílás után tapogatózott. Két kisegítő már felállította az asztalt; az egyik sarokban úgy sziszegett a hordozható sterilizátor, akár az ördög üstje.

Carolyn megkérdezte: — Mintha véraláfutás lenne az egyik szemén. Nekiment valaminek a sötétben?

Rick már lehántotta magáról a zubbonyt. A hajnali fény hűvösen áradt a sátorlapon kívül; a parti

lövedékek sivítása még hidegebb volt. De minden külső ingertől szigetelni tudta magát, most, hogy a munkája kezdett formát ölteni.

Kurtán csak annyit mondott: — Felnyitjuk a hashártyát. Resectióra is sor kerülhet. Fel vannak készülve erre?

A lány azonnal vette a lapot. — Tíz percet kérek, százados.

És aztán mind a ketten megütköztek a pillanat hivatalosságán. Rick lecresztette a sátorlapot, és egy hosszú csókra magához húzta a lányt.

— Egyelőre elég lesz?

— Majd igyekszem beosztani — súgta a lány.

— Ez már beszéd. Kimegyek körülnézni, aztán visszajövök.

Újra a szikla felé indult, és útközben megállt ellenőrizni a másik műtősátort. Ez a csoport kezelte a töréses eseteket, és ellátta az érzéstelenítést nem igénylő kisebb sebészeti feladatokat. Látta, hogy Chuck Walters és egy szakszolgálatos már keményen dolgoznak egy törésen. Két másik hordágy várt a sorára. Terry Adams ehhez a részleghez van beosztva. Nos, most boldogulniuk kell Terry nélkül. Egykedvű arcot vágott, mikor intett Chucknak, és továbbment.

Douglas százados buzgón elébe sietett, mikor Rick végigment a hordágyak között. Mind a ketten a súlyos sérült fölé hajoltak. A sebesültátadó állomás ügyesen élt a lehetőségeivel, nyugtázta Rick. A sebesült takaróba volt burkolva, és éppen most ürült ki a második plazmatartály.

— Pulzus csökkent — mondta Douglas. — Erőnlét határozottan javulóban. Az a helyzet, százados,

hogy az egész kép javulást mutat. Úgy látszik, igaza van.

Egymásra mosolyogtak a kísérteties világításban. Ez a fiú orvos a javából, gondolta Rick. Csak egy orvos beszélhet ilyen nyugodtan, mikor élet és halál kérdéséről van szó.

— Talán a plazmától.

Douglas a fejét rázta. — Semmi sem segít egy hasi sérülésen, hacsak meg nem áll a vérzés. Ez a belső transzfúziós ötlet még mindig izgat. Miért nem reklámozza?

— Előbb meggyőződöm a hatékonyságáról, mielőtt nagydobra verném.

A fiatal tiszt vidáman mondta: — Bőven lesz alkalma megbizonyosodni róla, attól tartok. Mi a helyzet a kórházzal, amit ígért?

— Megleszünk, mire odahozzák a sebesültet.

Két hordágyvivő ugrott előre anélkül, hogy megvárták volna a parancsot. Douglas Rick kezéért nyúlt, és hevesen megrázta. — Itt a beteg, Winter százados. Sok szerencsét.

Visszatérve a műtősátorba, Rick kibújt az ingéből, és egy gumírozott köténybe bújt. Carolyn már kész volt a bemosakodással az elválasztó függöny mögött. Miközben maga is készülődött, Rick a szeme sarkából figyelte. Olyan műtősnő, akire bármelyik sebész büszke lenne. Magabiztos minden mozdulata, és teljesen el tudja szakítani magát a sátron kívüli világtól. Itt a közös munkájuk: ez az ellenszere a vívódó gondolatnak... Szórakozottan rámosolygott, mikor a lány ellépett a fertőtlenítő tál mellől, és a steril törülközőért nyúlt. Egy kise-

gítő már ugrott is, hogy megkösse a szalagot a köpenyén.

Hal Davis állt a műtőasztal mellett, már maszkban és köpenyben. Rick asszisztenseként dolgozott, mióta a csapat megalakult az Államokban. Barbara Beattie is ott volt, egy csinos kansasi lány, aki szemlátomást idegek nélkül született. Ott volt Dean, az altatóorvos; békésen babrálta egy oxigéntartály csapját az asztal végén. Rick mindannyiukat ünnepélyes tisztelgéssel köszöntötte. De tudta, hogy a gézmaszkok alatt mosoly bujkál, mikor a beteget kérte. Jó volt újra együtt dolgozni, az egyenlőnél valamivel jobb eséllyel arra, hogy megnyerjék a csatát az élet örök ellenségével.

A beteg már készen állt, mire Rick bemosakodott: a kisegítők levetkőztették, Dean pedig tetőtől talpig megvizsgálta, hogy biztosan nincs-e rajta egyéb sérülés, amit eddig nem vettek észre. A golyó baloldalt hatolt be a hasüregbe, és jobboldalt távozott, valamivel a csípőcsont felett. Rick és az altatóorvos egyetértőleg bólintott a műtőasztal éles fehér fényében. Klinikai szempontból tekintve nem valami bonyolult eset. Perforációk, természetesen — minden valószínűség szerint több is. Talán a bélfodor egy része is megsérült, amit el kell távolítani. De ez nem volt robbanásos sérülés. Eleget izzadt már olyanok fölött, mikor a golyó csontszilánkokat fröcskölt szét útközben...

A katona most csendesen lélegzett az éter hatása alatt. Rick belépett a fénykörbe. Látta, hogy Davis már beecsetelte a bőrt az érzéstelenítő oldattal. Carolyn és Barbara hangtalanul követték, és

letakarták a beteget egy lepedővel — melyen nyílás hagyta szabadon a sebészeti területet.

Dean biccentett, és Rick bemetszette a bőrt. Egyenesen a hason keresztbe, a golyó bemeneti pontjától majdnem egészen a távozási pontig. A borotvaéles acél kíméletlenül haladt. Át az izmok, a hashártya egymásutáni rétegein, míg fel nem tárult a hasüreg, és látni nem lehetett a tartalmát.

A kép pontosan megfelelt annak, amit várt. Vér volt a hashártyában, bélsárral keveredve. Ezt gondosan felitatta — fáradságos munka volt, de elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy megvizsgálja a szerveket. Hagyományos feltáró műtét volt, és alaposan kihasználta az alkalmat, mielőtt terveket kovácsolt volna a műtétre nézve. Minden elképzelhető sérülést fel kell tárni, mielőtt kést emel a belekre.

Érzékeny ujjaival megtapogatta a májat, gyomrot és lépet, és épségben találta őket. Az volt, hál' istennek a vastagbél is. Áttért az alhasi részre és a vékonybélre. Tíz láb ebből is érintetlen volt. Az első golyólyuk a következő szakaszon jelent meg. Egy élesen kirajzolódó nyílás, melyen rózsaszín, nyálkás hártya feszült.

Egy kevésbé tapasztalt sebész megállt volna ezen a ponton, és nekilátott volna helyrehozni a sérülést. De Rick találkozott már ilyen átfúródásokkal, és volt alkalma megbánni az elhamarkodott diagnózist. Most már tudta, hogy a golyó ütötte sebeknél egész sorozat ilyen lyuk található a bél következő tíz-tizenkét hüvelyknyi szakaszán. Az ilyen sérüléseknél szinte lehetetlen egyenként

megszüntetni a nyílásokat. Az egyetlen jogos eljárás a sérült bélszakasz eltávolítása.

Pontosan ahogy tartott tőle, még négy nyílást talált a következő nyolchüvelyknyi bélszakaszon. Az utolsó roncsolt szélű sérülés volt, mely teljesen átért a vékony szöveten.

Carolyn már várt az asztal túloldalán. — Resectió, százados?

Rick Deanre pillantott. — Ha kibírja ...

— Vegyél ki, amit csak akarsz — mondta Dean. — Már a harmadik palack plazmát kapja. Úgy ketyeg, akár egy óramű.

A magasban még mindig elsivított egy-egy lövedék a szikla mögötti csatatér felé. Egyszer egy oldalsortűz kellemetlenül közel csapódott be, és göröngyöket szórt a sátor oldalára. Odabent az operáció a sebészi szakértelem és tökéletes együttműködés könnyed gyorsaságával haladt. A műszerek készen álltak, és zökkenőmentesen vándoroltak kézről kézre. Szorítócsipeszek, vékony drótékekkel a végükön, hogy a csíptetés után fel lehessen nyitni a bél végét. Vékony varrótűk, hogy ne szakítson a varrat. A vörösen izzó kauter, mely eltávolította a gyulladásos részeket, lezárta és sterilizálta a vágott széleket pusztán a hő által.

Rick újra érezte maga mellett Carolyn nyugodt segítő kezét. A csipeszek mintegy varázsütésre pattantak a kezébe; a tűk befűzve várták, hogy egy másodperc se vesszen kárba ... Mikor az anasztomózis végre kész volt, és a tápcsatorna folytonossága helyreállt, Rick tudta, hogy megérdemelt egy perc pihenést. Mikor hátralépett, hogy kezet mos-

son a tálnál, engedélyezett magának egy futó mosolyt a maszk mögött.

— Szépen haladunk, Rycroft hadnagy.

A lány elpirult, és most először összegabalyodott a kezében a sebvarrófonál. — Nagyszerűen, doktor.

— Hála magának.

— Ne mondjon ilyet — tiltakozott határozottan, és visszament az asztalhoz.

Rick követte, széles mosolyát eltakarta a maszk. Furcsán lelkesnek, nevetségesen fiatalnak érezte magát. Mintha újra az egyetemen volna, és az első gyakornoklánnyal flörtölne a diétáskonyhán. Szinte meghökkent, mikor az afrikai homok csikordulását érezte a lába alatt, amint visszaindult a műtőasztalhoz.

Hal Davis kitért az útjából, hogy folytathassa a feltárást. Több sérülés nem mutatkozott. A golyó egyenes vonalban haladt át a hasüreg elején, és csak a bélnek ezt a részét ütötte át útközben.

— Szulfanilamidot kérek.

Egyenletesen behintette a kristályos porral a hasüreget. A varrótűk könnyedén csúsztak a kezébe. Vékony, szürkés cérnaszál volt beléjük fűzve, a legegyszerűbb varróanyag, ami létezik, mindenfajta sebhez kiválóan alkalmas... Most már gépiesen dolgozott, és alig tudta elfojtani a bolondos vágyat, hogy közben fütyörésszen.

Mikor végre-valahára hátralépett az asztaltól, és a csuklójára pillantott, már majdnem hét óra volt. Valaki vakító máglyát rakott a sátor falától keletre. Egy pillanatra azt hitte, hogy az olajtartály meggyújtott egy üzemanyagraktárat a parton. Mi-

kor felhajtotta a sátorlapot, látta, hogy éppen lemaradt a híres algériai napfelkeltéről.

Perzselt pálmafák bojtja billegett a szikla peremén a reggeli nap részeg sugaraiban. Még a roskatag villák is elevennek látszottak a part mentén. A fürdőház rémes vörös stukkója új csillogást kapott ebben a vad és mégis gyöngéd ragyogásban; jobbra, ahol eltünedeztek a sziklák a kikötő felé, a napfelkelte megcsillant az egyik lehorgonyzott csatahajón. Az egész part az örömujjongástól visszhangzott. A csillagos-sávos lobogó kibomlott a hajó tatján.

Rick azon vette észre magát, hogy térdig áll a Földközi-tengerben, és együtt ujjong a többiekkel. Épp időben fordult meg, hogy megpillantsa Hal Davist, aki Barbarát átölelve szaladt elő a sátorból.

— Hol van Rycroft hadnagy?

De nemigen lehetett kérdezősködni, a levegő annyira megtelt zsivajjal. Visszaindult a sátor ajtajához, és váratlanul megfordult, egy megnevezhetetlen ösztönnek engedelmeskedve. Ideje, hogy megnézze a másik osztagot.

Már helyreállt valamiféle rend, mikor belépett a felvételi sátorba. Dzsipek szakadatlan sora vonult az út és a part között; egy félhernyótalpas teherautót szereltek össze a vízparton, hogy odaálljon a bejárathoz, és megrakhassák a járóképes sebesültekkel. De a győzelem foka csak akkor jutott el a tudatáig, mikor hátralépett a kijáratnál, hogy utat engedjen egy fontos látogatónak. Randall Strang volt teljes életnagyságban, frissen borotválva és kipihenten, a csizmáján hasra esett a napfény.

Négy törzstiszt vágta össze a sarkát, mikor Rick tisztelgett.

— Mióta van a parton, uram?

— Azóta, hogy megkaptuk a parancsot: tüzet szüntess! — Strang tekintetében nyoma sem volt a tréfának. — Éppen befejeztem az ellenőrzést, Winter. Alapos munkát végzett.

— Ne nekem köszönje, uram, Walters parancsnokolt itt. Én most jövök a szükségműtőből.

— Szükségműtőből? Miféle szükség? Úgy hallom, az embereink alig ütköztek ellenállásba.

— Az egyikük golyót kapott.

— Hasi? — Strang elkomorodott. Isten az atyám, gondolta Rick, ez már tudja az újságot, mielőtt kinyitnám a számat.

Strang kurtán odavetette. — Majd drukkolunk annak az egynek. Minden percben várom a parancsot. Valószínűleg beszállítjuk Algírba.

Rick nem hamarkodta el a dolgot. — Nem kell sietni, őrnagy úr. Épp most fejeztem be.

Strang máris felhúzta a szemöldökét. — Mondhatta volna, hogy reménytelen az eset.

— Egész egyszerű munka volt, uram. Négy perforáció egymáshoz közel, és kitűnő ellenállóképesség. Resectiót végeztem.

Strang most már igazán mérges volt. A törzstisztek tapintatosan odébb húzódtak, hogy ne keltsék a hallgatózás látszatát.

— Valóban, Winter, ismét arra kényszerít, hogy kétségbe vonjam a sebészi ítélőképességét? A resectio ilyen körülmények között a bűntény határát súrolja.

— Akkor már régen börtönben kéne ülnöm, uram. Számtalanszor elvégeztem ezt a műtétet tűz alatt. Mikor Spanyolországban voltam ...

— Most Afrikában van, és az én parancsnokságom alatt ... — Strang lenyelt egy kitörni készülő üvöltést; Rick nézte, hogy feszül meg a nyaka az egyenruha gallérja felett, amint uralkodni próbál a dühén. Ebben a pillanatban a sebészparancsnok egy golyvásgalambra emlékeztetett, mely elvesztette a tollait, de a fölényességét nem. Rick egyáltalán nem volt meglepve, mikor Strang félbehagyta a mondatot, és merev léptekkel csatlakozott a törzsbeliekhez. A sátor rúdjánál azért megállt egy búcsúvágásra.

— Ezt még megvitatjuk a Lycée kórházban, Winter. Addig maradjon készenlétben a szállításra. Az összes további eseteket közvetlenül odaviszik.

Azzal elment, a jól vasalt egyenruhájában és csillogó rangjelzéseivel együtt. Rick nézte, amint bemegy a műtősátorba, és utánaindult, érezve, hogy a saját nyaka is megfeszül a gallérban. Idejében jutott az eszébe, hogy Carolyn még mindig odabenn van. Aligha szolgálhat Strangnek azzal az elégtétellel, hogy az ő jelenlétében folytassa a veszekedést.

Linda Adams kimerülten nézett fel az íróasztaltól, mikor a felvételi sátorba lépett. Mögötte halkan sürgölődtek a tisztesek, egy teherautóra hordták az utolsó hordágyakat, mely a semmiből bukkant elő — egy hivatalos külsejű teherautóra, helyi rendszámtáblával. Vigyorgó francia baka ült a kormánynál, két fehér zászló meg két fehér ruhás altiszthelyettes között.

— *Service, mon Capitaine* — mondta Linda. — Hogy tetszik ez a jenki tempó?

— Csak nem azt akarja mondani, hogy ezek a Lycée kórházból jöttek?

Linda vidáman felelte: — Csak egy mérföldre van ide az út mellett. Szemlátomást tárt karokkal fogadtak bennünket, és ingyen szállítanak nekünk.

Rick fél karjával átölelte, mikor feltápászkodott. — Maradjon csak itt; majd gondoskodom róla, hogy elvigyék egy dzsippel.

— Ugyan. Szeretnék már egy kicsit megint franciául beszélni.

Együtt mentek oda a francia sofőrhöz. Napbarnította nizzai volt, egy csempész csupafog mosolyával. Lindának igaza volt. Mintha csak hazatértek volna, olyan volt hallgatni a gurgulázó r betűket. Pétain és árulói ugyan szervezkedhetnek ítéletnapig, Franciaország fiai nem tartanak velük.

Rick félreállt egy kicsit, és Terryre gondolt. De Linda magától hozta szóba, mikor a teherautó bukdácsolva a betonút felé indult.

— Megköszöntem már, hogy megmentette az öcsém életét? Igazán nem is emlékszem, mit mondtam akkor.

— Én sem — ismerte be Rick. — Mondtam, hogy vigyázni fogok rá. Kár, hogy vissza kellett vonulnom a feladattól.

Linda nyugodt hangon mondta: — Tizenöt perc múlva talpon volt, és dolgozott. Ráadásul fogalma sem volt róla, hogy maga ütötte meg. Ugye nem felejti el ezt, ha legközelebb találkozik vele?

— Szóval akkor nem volt magánál. Én is gondoltam.

— A géppuskatűzre emlékszik, és aztán minden elsötétült előtte. Azt mondtam neki, hogy megbotlott a sziklák között, és elájult. Ugye, meghagyja ebben a hitében?

— Hol van most?

— Walters doktorral költöztetik az egység jelentéseit. — Megint megszédült egy kicsit. — Tudja, én is kivettem a részemet belőlük. Az esetek között pedig cikkemet írtam. Mindent összevetve, elég kemény reggel volt ez.

Rick újra megtámogatta a karjával. — A tábori konyhába, Adams. Azt hiszem, mind a ketten megérdemlünk egy kávét.

— Megnézhetném előbb a sátrát? Szeretném... befejezni a cikkemet.

— Maga sosem feledkezik meg a munkájáról?

Rick szó nélkül elindult vele a fövenyen. Carolyn várta őket a sátor bejáratánál. Még mindig műtősköpenyben volt. Még nem múlt el a közösen elvégzett munka fegyelmének bűvölete.

— A beteg még nem tért magához, doktor, de jól tartja magát.

Rick is meggyőződhetett róla, amint a műtőasztal fölé hajolt. Az egyetemi klinika vagy a John Hopkins kórház sem nyújthatott volna gondosabb kezelést a betegeinek. Rick gondolatban előrevetítette a fiú állapotának alakulását az elkövetkező néhány órára. Felrakják az első szabályos mentőautóra, amint kikerül az éter hatása alól. A mozgatás persze veszélyes, de akkor is ágyban a helye a Lycée-ben. Attól fogva már a rutin gondoskodik róla. Ott lesz majd szulfadiazin a vér szinten tartására és transzfúzió, ha kell, bár biztos volt benne,

hogy a plazma helyreállította a vörös vérsejtek számát. Talán egy darabig mesterségesen kell táplálni, csövön, a gyomron és a bél varrott szakaszán keresztül — ezzel a módszerrel megelőzhető a beavatkozás környékének feszülése. És mindenekelőtt, a kórházban a bőr alá és a vénákba tudják juttatni az összes szükséges folyadékot — hogy fenntartsák a szervezet vízháztartását és a nátriumklorid normális koncentrációját, míg a beteg szájon át nem boldogul a táplálékfelvétellel...

— Ébredjen, doktor — mondta Linda. — Hisz a vak is látja, hogy ez a beteg már a lábadozóosztályra való.

— Attól félek, annyira azért nem vagyok varázsló.

— De tudja, hogy már túl van a veszélyen — biztatta Linda. — Strang tévedett, és magának volt igaza.

— Ezt bóknak szánta? — Most jutott eszébe, hogy mérges is lehetne. — Legyen szíves, ne csináljon ebből felhajtást.

— Arra nincs is szükség, Rick. Carolyn már mindent elmondott, amire kíváncsi voltam.

Együtt fordultak a sátor kijárata felé, mikor váratlan ágyútűz robaja ütötte meg a fülüket a tenger felől. Rick füle rögtön azonosította a hangot: egy légvédelmi ágyú volt a kikötő mólójánál horgonyzó csatahajóról. A flotta többi hajója is csatlakozni kezdett a kórushoz. Pillanatnyilag nyoma sem volt ellenségnek; a bárányfelhős ég visszamosolygott rájuk, mikor a lövedékek fekete pamacsai megtörték a derűjét.

Carolyn kilépett a toldalékfülkéből, a vállára terítette a köpenyét. Nyugodt volt, és magabiztos.

— Azt hittem, vége a harcnak.

Linda megszólalt: — Nézd csak, ott, észak felé. Egész lent, majdnem a láthatáron . . .

A bombázó szinte lovagolt a hullámokon, akár egy gonosz sirály, hogy megzavarja az ágyúkat. A légvédelem hatástalan ilyen magasságban. Időbe telt, míg a háromhüvelykesek személyzete akcióba lendült, és a repülő ezt alaposan kihasználta. Rick az eget fürkészte, további vadászgépeket keresve; túlzás lett volna abban reménykedni, hogy nem fedezik fel őket, most, hogy felkelt a nap. Talán az övéik egy támadást észleltek messzebb a tengeren; talán ez a magányos Heinkel valami önálló öngyilkos küldetést hajt végre. Mindenesetre a bombázó orra pontosan az ő partszakaszuk felé irányult. Abban a szempillantásban Ricknek eszébe jutott, hogy valaki egy lőszerraktárat emlegetett vagy egy mérföldnyire nyugatra. Hihetetlennek tűnt, hogy ez a gép oda tart. Az biztos, hogy teljes sebességgel zúgott feléjük. Lehet, hogy csak le akarja szórni a bombáit a legközelebbi élőlényre.

Végig a parton az őrmesterek sípjai visszhangzottak, miközben az emberek fedezéket kerestek; a sziklárol a fejük felett egy hordozható sziréna csatlakozott a hangzavarhoz. Rick a legnagyobb élményében részesült aznap reggel, mikor megpillantotta Randall Stranget, amint méltóságáról megfeledkezve eszeveszetten egy parkoló autó sárhányója alá veti magát. De most nem volt idő a körörömre. Carolyn máris a karjában volt. A másik kezével magával rántotta Lindát a homokra, és

mindkét lányt arccal lefelé a földre szorította, míg a repülő szárnyának óriási árnyéka végig nem söpört a strandon.

Egy másodpercre megpillantotta a náci géppuskást a géptörzsben, amint felállít egy tompa csövű ismétlőfegyvert. A homok marta a szemét, mikor a gép továbbhaladt. Még mindig a szemét dörzsölgetve próbálta visszanyerni a látását, mikor egy géppuska kattogását hallotta odafentről, és látta, hogy a part menti víz himlőhelyessé válik a lövedékektől. A katonák egy kikötésre készülő pontonon fedezékbe bújtak, mikor egy halálos sorozat a ponton peremét súrolta. A gép már csak cikázó árnyék volt messze a parton, amint gyilkos alapossággal végigpásztázta a dűnéket, megfordult, és indult vissza a következő menetre.

— Be a sátorba, mind a ketten!

Csak épp annyi idő volt, hogy fedezékbe kússzanak, mikor a fekete szárnyak másodszor is elzúgtak felettük. Rick pillantása elkapta, amint Dean egy fémtetőt borít a műtőasztalra, mikor a golyók átlyuggatták a sátor falát, akár egy szabályos mértani ábra. A motorzúgás elhalt. Rick a beteg fölé hajolt, aki még mindig az éter kábulatában feküdt az asztalon, és szerencsére elkerülte a sortűz.

Messze a part mentén célba ért az első találat. Rick máris a sátor kijáratánál állt, és együtt ujjongott a többiekkel, mikor látta, hogy a Heinkel a Földközi-tengerbe ürítette a fele rakományát. A pilóta most igyekezett a magasba lendülni, mikor a legközelebbi torpedóromboló ágyúi kezdték belőni a szintjét. Egy biztonságos rést keresett az égen, hogy a végső menekülésbe kezdhessen.

De nem volt már biztonság sehol. Nem volt más kiút, csak a halál... Rick lélegzet-visszafojtva figyelte, amint a pilóta elhatározza magát. A Heinkel egyenesen a lejtő felé tartott, mikor egy hosszanti sorozat eltalálta a szárnyát... és lehasította, olyan simán, mint mikor egy kisfiú széttép egy lepkét. A bombák már kioldódtak, de a robbanástól nem sikerült céloznia a bombakioldó tisztnek. A Heinkel szinte egyszerre pörgött alá utolsó pusztító csapásával... felszántotta a földet a szikla felett, és lángba borult, mint egy petárda.

De a parton már senki sem figyelte a Heinkelt. A bombák közvetlenül a szikla pereme fölött robbantak, és lehasítottak néhány tonna földet és követ. Rick úgy látta, mintha az egész szikla megrepedezne, és aláhullana a saját súlyától. Vörös földzuhatag omlott alá, és eltemette a dzsipet, amivel Manny Ebstein éppen visszafelé jött a kórházból.

14

Emberek tódultak ki az anyagraktárból a víz szélén, mielőtt még a vörös porfelhő elült volna az omladék felett. Lapátok és csákányok lendültek, mikor Rick odafurakodott a csoporthoz. Már ki lehetett venni a dzsip tetejét. Azonnal látta, hogy a tető megmentette Manny életét, bár a kocsi váza még mélyen el volt temetve. Rákiáltott a lapátolókra, de felesleges volt a figyelmeztetés. Manny feje és válla előkerült; most körülötte dolgoztak, próbálták meglazítani a szoros földréteget, mely satuként fogta közre a teste többi részét.

Manny még élt. Ennyi bizonyos volt, mikor Rick letérdelt a meredek földcsuszamláson, és lesöpörte a laza földet az arcáról és nyakáról. Természetellenes sápadtság ült az arcán, de majdnem normálisan lélegzett, most hogy újra levegőhöz jutott. Egy másodperc múlva kinyitotta a szemét, és kábán körülnézett.

— Megsebesült? — kérdezte Rick.

— Attól tartok, főnök. Az egész dzsip a lábamon van.

— Ne mozdulj! Leszedjük.

— Azt hiszem, megsérült a karom. Olyan lucskos.

— Maradj mozdulatlan. Ne félj... mindjárt hozzáférünk.

De nem látszott valami biztatónak a helyzet, mikor hátralépett, hogy utat engedjen a lapátolók-

nak. Hosszú ideig eltarthat, míg kiszabadítják a dzsipet a földcsuszamlás alól; közben, ha helyesen ítélte meg a sápadtságát, Manny elvérezhet a karján felhasadt ütőerén keresztül. Minden azon múlt, hogy mennyire sérült meg az a véredény, ha a fő véredényről van szó. Ha keresztben van elvágva, a nagy ütőér vérzése magától lecsillapul, hála az érfalak rugalmasságának. De ha egy roncsolt seb, leszorítóra van szükség, hogy megállítsák a vérveszteséget. És azt az összezúzott lábat talán amputálni kell, még ha a bőr sértetlen is.

Aztán észrevette, hogy a lapátolók között ott van Terry Adams. A fiú fizikai erejéhez nem fért kétség, ahogy röpült körülötte a föld. Rick intett egy szakszolgálatosnak, aki kivette a lapátot Terry kezéből, és Rick felé mutatott.

Rick könnyed hangon szólította meg. Ha Terry emlékezett is egy bizonyos incidensre a parton még hajnal előtt, mindenesetre nem mutatta. — Idehoznád a hajóról Coffin őrnagyot?

Terry buzgón lépett elő. — Gondolod, hogy van remény, Rick?

— Mindig van remény, ha szeded a lábad. Mondd meg Billnek, hogy intravénás nátriumkarbonát-oldatot kérek, fél tucat rugalmas pólyát, és hozzon annyi jeget, amennyit csak tud... Ott egy rocsó a kikötőben. Siess!

De Terry már rohant is a víz felé. Rick tanácstalanul állt, mikor látta, hogy a csónak orra a nyílt tenger felé fordul. Az ösztöne azt súgta, hogy csatlakozzon a lapátolókhoz; a józan ész erősködött, hogy már így is túl sok szerszám hadonászik Manny feje körül. Visszafordult a felvételi sátorhoz, és

nekilátott feloldani egy plazmaadagot. Kellemetlen volt azt érezni, hogy Manny tekintete mégcsak nem is követte a távozását. Hogy a brooklyni fiú gyorsan elkábul a sokktól.

Egy árnyék jelent meg a sátor nyílásában. Rick felnézett, és a tekintete találkozott Douglas századosával.

— Csúnyán néz ki, Winter. Gondolja, hogy megmarad, míg kiássuk?

— Egyelőre igyekszem nem gondolkozni.

Douglas halkan mondta: — Angliában láttam egy embert a válláig betemetve. Valósággal összetöpörödött, miközben dolgoztunk... Sajnálom, de nincs rá más szó.

Rick bólintott. Az angol sebészek több ilyen esetről beszámoltak; most azonnali kezelést kell alkalmazni, hogy megelőzzék a vese károsodását, még mielőtt sikerül a beteget kiszabadítani a föld és törmelék nyomása alól. Mikor a plazmatartállyal a kezében kilépett, látta, hogy Douglas arcát verejték csíkozza. A nap gyorsan felszippantotta a reggeli hűvösség utolsó maradványát. Végül is ez Afrika. Manny hosszú utat megtett hazulról, hogy meghaljon...

— Segítene tartani?

Douglas megfogta a plazmatartályt. Rick félretolta az ásókat, és letérdelt a szűk gödörbe, melyet Manny teste mellett vájtak. Egy pillantás elárulta, hogy Manny túl gyenge ahhoz, hogy beszéljen. Csak a szeme csillogott szurtos arcában, és az könyörgő volt, bizakodó.

Rick gyorsan felmérte a helyzetet. Mannyt még mindig föld borította majdnem az álláig, de az

ásóknak sikerült kiszabadítaniuk az egyik karját — az épet. Rick letépte az inge ujját, és megvizsgálta a vénákat. Jól kivehetőek voltak, de csak részben teltek. Baljós jel volt, közeledő keringési kollapszusra utalt. A plazma segíthet, megállíthatja a sokk kialakulását, mely a szövetek folyadékveszteségének következménye. De ha Terry és Bill nem ér ide fél órán belül, nagyon csekély az esély, hogy megmenthessék Mannyt. Az a sóoldat most létfontosságú volt, hogy stimulálja a vesék kiválasztását, és megakadályozza a vörös vérsejtek besűrűsödését azon a területen.

Elindította a plazmát, és nézte, hogyan ürül a vénába. A cső valamelyest akadályozta az ásást, de Rick tudta, megéri a késedelmet. Az emberek elkezdték már kiszabadítani a másik kart — a sérültet. Látta, hogy roncsolt seb húzódik a tricepszen keresztül. Most, hogy kiszabadult a föld nyomása alól, vér fröcsköl elő a sebből. Douglas elfojtotta a sugarat egy érszorítóval, melyet erősen megcsavart egy nyelvleszorító lapocskával.

— Ütőérszakadás — súgta.

— Hál'istennek csak a karja. A kollaterális keringés most már valószínűleg gyorsan helyreáll.

Egy szakszolgálatos kapaszkodott fel a földhányáson a Cramer-sínnel — három láb hosszú hajlékony drótvázzal. Az érleszorító fafogantyúja szilárdan a pólya alá volt szorítva, így a vérzést csillapító nyomókötés nem csúszhatott félre. A szakszolgálatos vattát adott, Rick kibélelte a drótvázat, és derékszögbe hajlítva Manny karjára helyezte. Az ujja törött csontvégeket tapintott, mikor meg-

mozdította a kart; mégis egyelőre sikerült uralkodni a helyzeten.

Mikor hátralépett, hogy újra utat engedjen a lapátolóknak, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Terry Adams szaladt a kikötő felől, óriási csomaggal a karjában. Mögötte Bill Coffin rohant, a kezében egy muszlinba csavart csomag. Az arca nyomban elkomolyodott, amint találkozott Rick pillantásával.

— Még mindig be van temetve?

— Csak most kezdtük kiásni. Ha nem sikerül megindítani a veseműködését, akkor vége.

Bill halkan füttyentett. — Feltételeztem, hogy gondolsz erre. Hogy állítsuk fel?

Rick már félúton állt a földcsuszamláson, kezében a szódabikarbónás palackkal. Meg se fordult, úgy mondta: — Fogj egy ásót, és segíts a többieknek. Ez most egyszemélyes feladat.

Látta, hogy a plazmatartály már majdnem üres. Egyszerű művelet volt kicserélni a két tartályt, és az új folyadékot irányítani Manny vénájába. Douglas helyeslően felmordult, mikor megvizsgálta a sínt.

— Halljuk — mondta Rick.

— A vérzéssel jó a helyzet. De a kari verőér átszakadt, és a felkarcsont törött.

Mikor már rendben ment az infúzió, Rick magára hagyta Douglast az árokban, és csatlakozott a többiekhez a félig kiásott dzsip túloldalán. Újabb tizenöt perc múlva a felfordult kocsi engedni kezdett a vállak egyesült erejének. Még tíz perc, és legördült a lejtőn, teljesen kiszabadítva Manny testét. Ettől fogva a kezükkel kotorták a földet,

míg a brooklyni fiút le lehetett szállítani a lejtőről.

Manny már eszméletlen volt. A nemrég még betemetett láb most feltárult. Rick nem találta törés nyomát. Intett a szállítóknak, akik egy takarókkal megrakott hordággyal érkeztek, a testmeleg megóvására. Terry most mellette állt, és letépte a burkolatot egy csomag rugalmas pólyáról. Mikor letérdelt, hogy felhasítsa Manny nadrágszárát, Rick felpillantott a nézők kíváncsi gyűrűjére. Tudta, hogy Carolyn és Linda is ott áll valahol a tömegben. Kíváncsi volt, vajon az utóbbi magával hozta-e a jegyzetfüzetét... Aztán megfeledkezett a külvilágról, és minden figyelmét a feladatra összpontosította.

Manny lába viaszosan sápadt volt, mintha minden vér elhagyta volna. Nemsokára persze elkezd majd dagadni, s ez elvonja a nedveket a vérkeringésből, besűríti a vért, és károsítja a vesét — lehet, hogy helyrehozhatatlanul. Szerencsére van egy mód, amivel elejét lehet venni ezeknek a komplikációknak, ha elég gyorsan alkalmazni tudja.

Douglas megemelte a lábat, Rick pedig kezdte körbetekerni a rugalmas pólyával, egyenletes nyomást gyakorolva a láb egész felületére, hogy megakadályozza a dagadást. Mikor készen volt, újra kinyújtotta a lábat a hordágyon, és visszatért Manny törött karjához. Az ujjak most sápadtak voltak és hidegek; ez nem volt túl rossz jel, ha elég hamar hozzá lehet fogni a műtéthez.

Látta, hogy szorgos kezek már talpra állították a dzsipet. A motor egyet köhintett, és engedelmesen beindult, mikor elfordította a gyújtást.

Két szakszolgálatos berakta a jeget a hátsó ülés-

re. Rick azon tűnődött, hogy vajon fejezze-e be itt helyben a munkát, de aztán meggondolta magát. Végül is alig pár percre van a francia kórház a szikla fölött; a rámpa a földcsuszamlás ellenére járható.

— Hogy állsz a franciával, Bill?

— Gyengén, attól tartok.

Rick a várakozó tömeg felé fordult. — Itt van, Linda?

De Linda a dzsip felől szólalt meg; már ott ült a kormánynál. — Hadd vigyem be én a Lycée-be, Rick. Bízza csak rám.

Rick egy pillanatig mérlegelte az ajánlatot a szabályzattal szemben, és gyorsan döntött. Végül is ezzel felszabadul egy ember a parton; létfontosságú, hogy az egység gyorsan a szárazföldre vonuljon, és újra összegyűljön a Lycée-nél. A szakszolgálatosok egyetlen intésére felemelték Manny hordágyát a homokról, és gondosan elhelyezték a dzsip hátsó ülésén.

— Szállj be, Bill . . . maga is, Carolyn.

Nem lepődött meg, mikor a parancsra Carolyn előlépett a tömegből. Felült Manny mellé a dzsipre, olyan nyugodtan, mintha egy bellevue-i mentőautóba szállna New Yorkban. Rick újra megcsodálta, milyen könnyen alkalmazkodik bármilyen helyzethez.

— Maradjatok vele, mind a ketten, míg elszabadulok innen a partról. Tegyétek jégbe a karját, amint megérkeztek, és tartsátok rajta, míg nem sikerül egy sebészt keríteni, hogy elkösse azt az artériát. — Lindához fordult. — És a sebészen a mi

emberünket értem. Ne engedjék a franciákat a közelébe — azok túlságosan szeretnek amputálni.

Nézte, amint a dzsip felgördül a parti országútra, és határozottan csalódást érzett. Az ösztöne azt súgta, hogy menjen velük, és azonnal csinálja meg a műtétet. A fegyelem viszont arra intette, hogy kövesse Strang parancsát, és irányítsa a költözést. Ahogy eszébe jutott Strang, benézett a parkoló kocsi alá, ahová az őrnagy olyan ügyesen bebújt egy órával ezelőtt. Strang nyilván továbbment már a Lycée-be, de a nedves homokban jól látszott a mélyedés, ahol nem éppen apró termetével meglapult. Rick egy percre a gödörre meredt, mielőtt újra munkához látott. Remélem, megrozsdásodtak a gombjai, gondolta. Remélem, úgy megzöldülnek, mint az epéje... Ettől a gondolattól valahogy mindjárt jobb kedvre derült. Még mindig ezen mosolygott, mikor bement a felvételi sátorba, hogy segítsen a tiszthelyetteseknek leszerelni a tartórudat.

Rick remélte, hogy az egysége nem lesz nagyon csalódott, mikor először megpillantja a gyarmati Franciaországot. Szerette volna megmutatni nekik a bougainvilleával és hibiszkusszal benőtt fehér falú kerteket. A dús arabeszkekkel díszített kapuk mögül kivillanó szökőkutakat. Egy-két szakállas legionáriust, a buggyos nadrágjukban, amint tisztelegnek az amerikai zászlónak, amikor az első dzsipen elhalad mellettük.

De mindebből nem lett semmi, mikor az alakulat felgördült a partról. Néhány éber katonai rendőr irányította a forgalmat a keresztútnál egy gép-

puskafészek előtt. Egy fezes arab, utcai ruhában, éppen lehúzta az egyik garázs redőnyét, mely akár Detroitban vagy Omahában is lehetett volna. A távolban egy falon az ismerős hirdetés virított:

COCA-COLA!

Chuck Walters felhorkant: — Lépjen be az egészségügyi szolgálatba, és lásson világot! Hol vannak a tevék és a lefátyolozott nők? Alszanak nappal?

— Türelem, öregem. Ez nem Algír. Lorette színtiszta európai kertváros.

— Még csak európainak sem látszik. Csak hunyorítanom kell, és megesküdnék, hogy Miamiben vagyok.

Az élen haladó dzsip sofőrje a gázba taposott, hogy felhajtson a meredek kanyarban. A Lycée kórház ott állt az emelkedőn: méltóságteljes stukkós épület, egy nem túlságosan napégette kertben, széles terasszal a tenger felé. Jó volt újra besétálni az ismerős légkörbe, jólesett az agyonkeményített egyenruhába öltözött asszisztensnő köszöntése, ha idegen nyelven hangzott is. Egy perccel később Rick egy bajuszos ápoló nyomában elindult az amerikaiak számára fenntartott szárny felé.

A szíve nagyot dobbant, mikor megpillantotta Carolynt, aki a folyosó végén várt rá. Még mielőtt megszólalt a lány, tudta, hogy valami baj van.

— Leküldtem egy küldöncöt a partra, Rick. Úgy látszik, elkerült útközben. — Carolyn felvette a lépései ritmusát. Rick engedelmesen követte, mikor befordult a derékszögű folyosón. — Strang éppen bemosakszik, hogy megoperálja Mannyt.

Rick hangja nyugodt maradt. — Hát persze. Tudtam, hogy várniuk kell egy kicsit, míg Manny összeszedi magát. Ezért mondtam Billnek, hogy tegyenek rá jeget.

Carolyn visszafojtotta a hangját. — Strang őrnagy nem értette, minek a jég. Leszedette róla.

Az istenit a kicsinyes fejének, gondolta Rick. De csak magában káromkodott. Randall Strang jó sebész — a civil életben. Leszámítva az előszeretetét a megrögzött módszerek iránt, kiválóan alkalmas a rá váró feladatra. De mégis nyilvánvaló volt, hogy nagyon keveset tud a háborús sebészetről. A frontsebészek réges-rég bebizonyították már, hogy az érleszorítóktól elzárt szövetekben a jég csökkenti az oxigénszükségletet. A jég tovább életben tartja őket. A jég már életeket mentett ebben a háborúban az Ardennektől Tobrukig. Jó oka volt, hogy jégbe ágyaztassa Manny karját — és jó ürügye, hogy új módszerek alkalmazására késztesse Stranget.

— Hol van most Bill?

Két ezredes sietett el mellettük, valami olyan feladat megoldására, mellyel csak ezredesek tudnak megbirkózni. Carolyn hangja hivatalosan csengett, mikor válaszolt. — Coffin őrnagy egy szubdurálison dolgozik. Légnyomásos agyrázkódás.

Billnek szerencséje van, gondolta Rick, hogy máris talált egy agyvérzést. A katona mindenesetre jó kezekben van ma délután.

Követte Carolynt a teraszon keresztül egy üvegezett folyosóra, mely egy díszkertet szelt át. Szemben félhold alakú épület, ragyogó fehér csempés várószobával. — Ez a műtőpavilon? —

kérdezte. Felesleges kérdés volt. Csak úgy érezte, beszélnie kell, hogy megfékezze a duhödt szívverését.

— A hármas műtő — mondta élesen Carolyn. — Amputációra készülnek.

— Amputációra? — A hangja belecsikordult a szóba. Még Strang sem lehet ilyen dogmatikus. Carolyn megállt az ajtóban, és megszorította a karját.

— Lent vagyok szolgálatban, drágám — súgta. — Bárcsak bemehetnék veled.

De Rick már berontott a műtő előterébe. Strang alkoholban áztatta a kezét; a szemöldöke a szokásos klasszikus ívben görbült felfelé, mikor az alacsonyabb rangú tiszt a műtő ajtajához lépett, anélkül, hogy tudomást vett volna a jelenlétéről. Minden készen várja már a sebészt, nyugtázta automatikusan Rick. A műtőasztal fejénél Strang altatóorvosa próbált ki egy csövet; Strang két asszisztense utolsó ellenőrzést végzett a műszerek között... Manny nyugodtan feküdt az egyelőre érintetlen fényszórók alatt. A lábán nem nyúltak a kötéshez. Úgy látszik, Strangnek legalább annyi esze volt, hogy fenntartsa a nyomást azon a területen.

Az ismerős jeges hang mordult fel mögötte:

— Szabadna tudnom, mit jelentsen ez a betolakodás, Winter?

Rick mély lélegzetet vett. Végül is van egy árnyalatnyi lehetőség, hogy Carolyn rosszul értette.

— Aggódtam Manny miatt, uram.

— A plazma helyrehozta — mondta Strang. — Kész a műtétre.

— Asszisztálhatok, őrnagy?

Strang hosszan rábámult. Aztán egy parancsot vakkantott az ajtóban álló műtős felé. — Egy köpenyt Winter századosnak!

Rick rekordidő alatt mosakodott be; egy ápoló még mindig a hintőport szórta a főseb ész kesztyűjébe, mikor visszasietett a műtőbe. Az érszorító a helyén volt Manny karján, de a kép meglepően biztató volt. A szövetek halványak voltak, persze, de észrevette, hogy a bőr még mindig hideg a jégtől, mikor könnyedén megérintette az alsókart. Újra áldotta a kényelmes tempót, mely csak néhány perce szabadította rá Stranget Mannyre.

Maga a főseb ész szólalt meg baljós hangon a küszöbről. — Nos, Winter? Remélem, nincsenek... kifogásai?

— Mikor megvizsgáltam a sebet, úgy látszott, mintha a kari verőér megsérült volna.

Strang intett a műtősnek, és az felkapcsolta a fényszórókat az asztal felett. — Nyílt törés és roncsolt ütőér. Az amputáció indokolt. — Intett az altatóorvosnak. — Kezdhetjük, Jurgens.

Rick megkerülte az asztalt, és elzárta a főcsapot. — De nem amputálhat, őrnagy. Ezt a kart meg lehet menteni.

Strang arca kezdett bíborszínűre válni a maszk alatt. — Maradjon, és nézze, ha akarja. Csak kapcsolja vissza azt a szelepet... de gyorsan.

Rick a szelepen tartotta a kezét, mikor Jurgens felé indult. — Értsük meg egymást, Strang. Maga nem amputálja ennek a fiúnak a karját sem itt, sem másutt. Ha megteszi, hadbíróság elé állítom. Alkalmatlanság vádjával.

Strang akkorát üvöltött, hogy majdnem lerepült

a szájáról a maszk. — Takarodjon innét, Winter, mielőtt őrt hívok . . .

— Én megfelelek, őrnagy?

Egyszerre fordultak meg az új hangra. Bill Coffin lépett a lámpák alá, még mindig sebészköpenyben. — Persze lehet, hogy nem azt tartóztatom le, akit kell, de . . .

— Ne avatkozz bele, Bill — mondta Rick. — Vagy ha tényleg segíteni akarsz, kerítsd elő Blaine ezredest. Majd ő intézkedik.

— Nyugalom, öregem — mondta Bill. — Amos már útban van. — Újra Stranghez fordult. — Hallottam erről az ügyről pár perce.

— Szabadna tudnom, hogy kitől, őrnagy? — kérdezte Strang.

— Nem mindegy?

Azzal mindannyian elhallgattak. Randall Strang összekulcsolt karral állt az asztal mellett. Egy tudatlan szemlélő megesküdött volna, hogy a homlokán mindjárt szétpattannak az erek a dühtől. Bill enyhén hintázott a lábujjain, a keze leeresztve, megfeszített, tettre kész izmokkal. Rick ott maradt, ahol volt — egyik kezével az altatógép csapján, a másikkal a beteg pulzusán.

Az ápolónők és műtősök szoborrá merevedtek a teremben . . . Rick tekintete végigfutott az arcokon. Mindannyian melléálltak volna, ha mernek. Ez olyan, mintha tűz alatt állnának, gondolta. Legalábbis ugyanazok az értékek forogtak kockán. Ha elveszti ezt a vitát, vége az orvosi és a katonai karrierjének. Strang valószínűleg mindenképpen tönkreteszi, még ha sikerül is a műtét. Nos, most már eső után köpönyeg! Elszánta magát, hogy

megmenti Manny karját. Nem tarthatja vissza más, csak a börtön.

Blaine ezredes csendesen érkezett, és megállt az előtér küszöbén. Rick megkönnyebbülten sóhajtott, mikor látta, hogy az ezredes nincs egyedül. Egy magas, sasorrú, állandóan borzas hajú, szúrós szemű tiszt volt vele. Granby ezredes, a hadosztálysebész... Amos szemlátomást gyorsan intézkedett az érdekében. Még egy olyan csökönyös öszvérnek is, mint Strang, el kell fogadnia Granby döntését.

Mikor Amos megszólalt, nyugodt volt a hangja. — Hármas műtő, ezredes. Nem akar beöltözni?

Granby barátságosan mondta: — Ne zavartassák magukat, uraim. — Egy született békéltető hangja volt. Isten az atyám, gondolta Rick, a két öreg róka úgy tesz, mintha véletlenül tévedtek volna erre. Lehetőséget adnak Strangnek, hogy elegánsan visszalépjen, ha van hozzá érzéke...

Fennhangon azt mondta: — Attól tartok, meg kell kérnem, hogy közbeavatkozzék, ezredes.

Granby az ismerős hang felé fordult. — Csak nem Winter százados? — Kezet akart nyújtani, aztán visszahátrált az ajtóhoz. — Sajnálom, hogy nem foghatunk kezet. Látom, már steril.

Amos egyenesen belevágott. — Hagyják már az udvariaskodást. Mi történt, Strang?

A főseb észmár összeszedte magát. Kiegyensúlyozott hangon csak annyit mondott. — Egyszerű véleménykülönbségről van szó, uraim. Én egy amputációra készültem, Winter százados helytelenítette. Attól tartok, egy kissé... elfajult a vita.

— Enyhén szólva — mondta Bill.

— Előadná az indokait, százados?

Rick könnyedén felelte. — Egy roncsolt ütőérrel küldtem fel ezt az embert a partról.

Granby kíváncsian megmerevedett. — Kari?

— Igen, uram. És nyílt törés. Érszorítóval küldtük fel, és azzal a kéréssel, hogy tegyenek rá jeget, és adjanak plazmát...

Granby bólintott. — Mintha csak az Ardennekben lennénk, ugye?

— Akkoriban jég nélkül kellett dolgoznunk, uram.

— És gyakran még érzéstelenítés nélkül is. — Granby Strangre fordította izzó tekintetét. — Miért ragaszkodik az amputációhoz, őrnagy?

Strang állta a pillantást, de már visszafogta a hangját. — Természetesen örülnék a véleményének, Granby ezredes.

Granby azt mondta: — Winter százados cikkeit az érsebészetről mindenütt számon tartják. Biztos vagyok benne, hogy a véleménye értékesebb az enyémnél.

Egy lélegzet-visszafojtott pillanatra mindenki elnémult. Maga Strang törte meg a feszültséget, mikor az előtér felé indult. Csak a keze árulkodott, mikor a csuklótól az ujja hegyéig végighasította a gumikesztyűt... Meg se fordulva mondta, a legbehízelgőbb kórházi hangján:

— Ebben az esetben hadd javasoljam, hogy Winter százados vegye át a terepet.

— De még mennyire — mondta Amos.

De Strang rezzenetlen hidegvérrel sétált ki. — Ha körül akar nézni a kórházban, Granby ezredes, elfogadna kalauznak?

A csend megült a műtőben, mikor a tisztek léptei elhaltak a folyosón. Ez persze csak a kezdet, gondolta Rick. Fürgén előrelépett, rájött, hogy nem volna helyes hangot adni a kétségeinek... Strang csak azért vonult vissza, hogy rendezze a sorait; ennyi bizonyos. Közben viszont Rick megnyerte a csatát — és Manny karját.

— Akarsz asszisztálni, Bill?

— Mit gondolsz, minek toltam ide a képem?

Együtt mentek ki az előkészítőbe, hogy a nővérek ne hallják, Bill halkan odasúgta: — Még most sem értem, hogy sikerült.

— Nekem volt igazam, és ezt Strang is tudta. Annyira azért ő is ért a sebészethez, még ha háború előtti módszerekkel operál is.

— Akkor miért akart mindenáron amputálni?

— Mert egyszerűbb, és mert ez áll a nagykönyvben. — Rick dühösen fintorgott, és egy fehér operálóöltönyért nyúlt. — Velem is a nagykönyv alapján fog elbánni, ha bevágódik Granbynél.

— Az öreg árgusszemű érti a dolgát, és szeret téged.

— Engednie kell a nyomásnak, ha a nyomás elég erős. Nem kell hozzá más Strangnek, mint egy megfelelő társaság ma este az ezüstleveles barátaival. Úgy rúgják ki Richard Wintert, hogy a lába nem éri a földet. Vagy legjobb esetben átrakják egy másik egységhez.

— Amos nem menne bele.

— Amosnak még kevesebb választási lehetősége marad.

— Szóval azt gondolod, hogy Strang a fejedet követeli?

— Te nem ezt tennéd a helyében?

— Erről jut eszembe, nem kéne visszamenni Mannyhez?

— Dehogyisnem... most, hogy nincs már jégen a karja.

— Megnézed a lábát most, vagy később hagyod?

— Azon imádkozom, hogy egyáltalán ne kelljen hozzányúlni a lábához. Ha a sejtésem beigazolódik, Mannynek szerencséje volt vele. Abban biztos vagyok, hogy nem törött el a csont; a zúzódások pedig csak felszíniek. Nem kell más hozzá, mint fenntartani a veseműködést, és fokozatosan helyreállítani a keringést, ahogy múlik a sokk.

Visszamentek a műtőasztalhoz. Rick intett az altatóorvosnak, és leszorította Manny ép kezét, mikor a tölcsér leereszkedett. Mikor kézbe vette a szikét, érezte, hogy újra sínen van. A keze gépiesen mozgott, bemetszette a sérült szöveteket, eltávolított egy kis kavicsot, ami beleragadt a sebbe. Gyakran megállt, és langyos sóoldattal leöblítette a sebet, kimosta az apró szövetdarabkákat és vérrögöket. A metszés tövében feltárult az ütőér. Csillogó, fehér képződmény volt, a vágott vége vékony csőre emlékeztetett.

Bill kissé meglepettnek látszott, mikor Rick érlekötő fonalat kért.

— Nem csinálsz anasztomózist?

Rick a fejét rázta. — Egyszerűbb elkötni. Nem akarok rögöket a varratnál. — Most a seb mélyén dolgozott a vastag pamutszállal, és elzárta az artéria nyitott végeit. — Meglazítanád az érszorítót?

Nem lövellt ki vérsugár, most hogy a sérült ér

rendben volt. Csak enyhe vérzés jelentkezett, melyet könnyen meg lehetett fékezni vékony ércsípőkkel és még egypár érlekötővel. Rick még egyszer kiöblítette a sebet a sóoldattal. Aztán kutató ujjai rátaláltak a vénára. Most kétszer kötötte el, mielőtt középen elvágta. Az ilyen esetekben általában tanácsosnak tartották elkötni a megfelelő vénát, amikor egy nagy ütőér lekötése szükségessé vált.

— Hogy tartja magát a beteg, Jurgens?

— Jobban, mint az elején — felelte az altatóorvos. Ez is megszokott jelenség volt az ilyen műtéteknél. A sokk gyakran alábbhagyott az ilyen jellegű elkötések után.

— Azt hiszem, megszögelhetjük a csontot — mondta. A fúró a kezébe siklott. Gyakorlott ujjai könnyűszerrel átfúrták a törött felkarcsont két végét, fémlapot illesztett rájuk, és szorosan rögzítette a kérgen átfúrt csavarokkal. Mikor a finom ácsmunka elkészült, utoljára még egyszer kimosta a sebet, és alaposan megvizsgálta, nehogy idegen anyag vagy csontszilánk maradjon benne.

— Szulfaport? — kérdezte Bill.

Rick egy pillanatra hátralépett, míg Bill behintette a sebet. Aztán a műtősnő vazelines gézcsíkokat adott a kezébe, és Rick óvatosan beborította a sebet, míg az üreg megtelt.

— Gipszbe tesszük?

Rick újra a fejét rázta. — Elég egy rögzítősín. De szimpatikus blokkot kell létrehozni, mielőtt visszakerül az ágyába.

Az idegrendszer mélyebb elágazásai — az úgynevezett vegetatív idegrendszer — által betöltött

szerep megértése, különösen véredénysérüléseknél, az egyik legnagyszerűbb eredménye volt a modern sebészetnek. A legtöbb ilyen típusú sérülésnél fennállt az a veszély, hogy a reflexek ördögi köre alakul ki, mely azt eredményezi, hogy összehúzódik az összes ér a seb környékén. Ezáltal lezárulhatnak a kisebb elágazó erek, melyeknek pedig el kell látniuk a keringést a sérült rész alatt. Ha bármilyen módon meg lehet szakítani ezt a kapcsolatot, ellazulnak ezek a véredények, és fokozódik a kiéhezett szövetek vérellátása. Rick tudta, hogy a legegyszerűbb novokaint fecskendezni a vegetatív idegrendszer bizonyos központjaiba, melyek ehhez a területhez tartoznak. Ebben az esetben az irányítást bizonyos noduláris csomók láncolata látta el, közel a gerincoszlophoz, melyeket szimpatikus nyaki dúcoknak hívnak.

Az egész kezelés sikere ezen a részleten múlott, de uralkodott a hangján. — Egy hosszú tűt kérek, és egyszázalékos novokaint.

Mikor megkapta, óvatosan beadta az injekciót, mélyen behatolt a vékony tűvel egészen az idegszövetig... Bill már készítette a gipszsínt. Szó nélkül gondosan Manny karjára illesztették. A következő negyedóra túlságosan feszült volt, hogy meg lehessen szólalni. Nincs az a novokain, mely érzéstelenítheté egy sebész agyát, miközben azt lesi, hogyan billeg a mérlegen az orvosi karrierje.

Vajon a súlyos műtét menthetetlenül megkárosította a kar vérkeringését? Mikor egy negyedóra múlva Rick megtapintotta a pulzust, tudta, hogy nem. Manny karja meg volt mentve, legalábbis egyelőre. A lüktetés gyenge volt, de határozottan

kivehető. Annak jele, hogy a vér újra áramlik a mellékereken, oxigént visz a hideg szövetekbe, s egész hosszában felmelegíti a kart az élet vörös áramával.

Tíz perccel később Manny kezdett magához térni az éter kábulatából. A pulzusa most majdnem normális volt; a karján a bőr kezdett fehérről rózsaszínre váltani. Ha Randall Strang diadalmaskodik, ugyanez a kar most a kötözőszoba padlóján heverne, a műtős szemétkosarára várva.

Rick hátralépett, mikor bejött az osztályos tiszt, hogy felügyeljen a beteg átszállítására. — Kerítesz valami italt, Bill? Valahogy az az érzésem, hogy mind a ketten kiérdemeltünk egy pohárral.

Bill már rég kimosakodott. A küszöbön álldogált, egy meggyújtatlan cigarettával a szája sarkában.

— Pezsgőt javasolok — mondta. — Rózsaszín algériai pezsgőt egy kis jóféle konyakkal. Egy órával ezelőtt megrendeltem telefonon. Már vár bennünket a szállodaszobánkban.

— Miért ott?

— A szállodában fogunk vacsorázni is — mondta Bill. — Majd meglátod, miért, ha kilépsz a folyosóra.

Rick elvigyorodott, mikor lehántotta magáról a verejték áztatta operálóöltönyt. — Lehet, hogy tényleg rám fér egy kis pihenés. Engedd be a katonai rendőröket, öregem. Ha Strang egy idézést akar a képembe vágni, essünk túl rajta.

Bill vállat vont, és kinyitotta az ajtót a külső folyosóra. A tiszt, aki belépett, fiatal volt, de roppant hivatalos. Akárcsak a barna boríték, melyet a lehető legkatonásabb mozdulattal Rick felé nyújtott.

Mögötte, a sűrűsödő trópusi alkonyatban Rick épp csak hogy ki tudta venni a két katonai rendőr alakját. Újra elmosolyodott, mikor feltépte a borítékot. Legalább annak rendje és módja szerint tartóztatják le.

Bill aggodalmasan belepillantott a válla felett. — Szobafogság, mi? Nem olyan vészes.

— Különösen egy kis pezsgővel.

A hadnagy mereven megszólalt. — Ha Winter százados a szavát adja, hogy velünk tart, odakint megvárjuk. — Kackiásan tisztelgett, szabályos hátraarcot csinált, és úgy vonult ki az előkészítő fülkéből, mint egy mintagyerek. Bill közben kinézett az ablakon a homályos udvarra.

— Akár hiszed, akár nem, a törzs kocsiján fuvaroznak be.

— Ebben Amos keze van — mondta Rick. — Mire tippelsz, öregem?

— Fegyelmi vagy hadbíróság. Választhatsz.

Rick a zubbonyáért nyúlt. — Sajnálom, de nem vagyok hajlandó gondolkozni reggelig. Maradj mellettem, Bill. Lehet, hogy sikerül téged is becsempészni abba a járgányba.

15

A *Grand Hotel De Marseille Et De L'Univers* enyhén szólva káprázatos volt. Egy hollywoodi álom Algírról, magában Algírban... Amikor a törzs barnásszürke kocsija felgördült a feljáróra, Rick látta, hogy egy kertész és egy építész sikerrel szövetkezett a feladatra, hogy pontosan azt nyújtsák a háború előtti turistának, amit az Afrikától elvár. A szálloda meredek lejtőn állt; a kert teraszosan ereszkedett alá a város legnagyobb körútjára, a kikötő kék ragyogása felé. Biborszínű bougainvilleáktól tobzódó lugasok; hatalmas mozaikkal kirakott udvar, mely egyszerre hasonlított az Alhambrára és egy római fórumra, bár egyiket sem utánozta. Maga a hotel, melyet zöld sövény vett körül, impozáns volt, de nem ormótlan; lehetett volna mecset vagy egy filmsztár nyaralója, az ember hangulatától függően... Egy burnuszos portás sietett elébük egy müezzintoronyból, hogy hajlongva bekísérje őket az előcsarnokba, mely mintha egyenesen az Étoile-ról csöppent volna ide.

Kiderült, hogy az egységet a keleti szárny egyik emeletén helyezték el. Rick és Bill Coffin végigvonultak az őszibarackvirág színű szőnyegen, a katonai rendőrökkel a nyomukban. A fiatal hadnagy, aki igyekezett egyszerre fesztelenül és katonásan viselkedni, kinyitotta egy magas, fehér falú szoba ajtaját, mely egy boltíves erkélyen keresztül a város lélegzetelállító látványára nyílt.

Bill vidáman megszólalt: — Úgy látszik, valaki idekészítette nekünk a város kulcsát.

A tisztiszolgák már kicsomagolták a holmijukat, és odakészítették díszegyenruhájukat az ágyra. A boltívek alatt egy vacsoraasztal állt, csillogó evőeszközökkel két személyre megterítve. Egy pincér jött be fontoskodva, és egy hosszú nyakú üveget forgatott a jegesvödörben.

— Ezt nevezem — mondta Bill. — Szólni kéne, hogy meg vagyunk elégedve.

Rick még mindig nevetett, mikor becsukódott az ajtó a katonai rendőrök mögött. — Ha már a bűnözők elkényeztetéséről van szó ...

Bill már jócskán feltöltötte konyakkal a pezsgőkoktélt. — Ne nézz már olyan sértődötten, öregem. Lehet, hogy tényleg itt fog ülni egy zsaru az ajtód előtt ma éjjel, azzal a paranccsal, hogy kilyukasztja a bőröd, ha elhagyod az emeletet. Na és? Amos úgyis kiszabadít reggelre.

— Bárcsak biztos lehetnék ebben. — Elvette a poharat Billtől. — Szóval te előre tudtad. Mit tudsz még?

— Csak azt, hogy Strang azóta feni rád a fogát, hogy elhagytuk Angliát.

— Voltaképpen örülök is a leszámolásnak.

— A pezsgőmnek nem örülsz?

Koccintottak. — Mire igyunk? — kérdezte Bill. — Le a főbebésszel?

— A pokolba Stranggel. Ez a pezsgő túl jó ahhoz, hogy őt átkozzuk el vele. Mondjuk azt, hogy *La France ne mourra jamais.*

— *Jamais de la vie* — mondta Bill. Újra töltött. — Ha csak beleszagolok ebbe az üvegbe,

mindjárt újra tudok franciául. — Mérgesen körülsétált a szobában. — Ki küldte a zsarukat? Amos?

— Strangnek hatalmában áll rákényszeríteni az öreget. — Rick szomorúan felnevetett. — Már régebben is megfenyegetett, hogy bezárat a szobámba, amikor megmondtam neki a magamét. De valahogy sose hittem, hogy komolyan gondolja.

— És mi a következő lépés?

— Strang feljelent a főparancsnokságon, gondolom.

— Lehet, hogy megnézi Mannyt, és meggondolja magát.

— Nem hinném. Leégettem Granby előtt, tudod. Ezt sosem fogja megbocsátani.

— És ha sikerül rád kennie valamit?

— Akkor a katonai ügyész kezében vagyok... hacsak meg nem elégszik egy fegyelmivel. Azonnali elbocsátás vagy lefokozás. Vagy legjobb esetben áthelyeznek egy másik egységhez. — Lehajtotta a másik koktélt. — Rúgjunk be, és felejtsük el az egészet!

Bill elsötétült arccal morogta: — Hadd vádaskodjon a vén kecske. Majd én beverem a pofáját, aztán hadbíróság elé állíthat engem is. És Hal Davis meg a többiek is csatlakozni fognak. — Komoran a boltív alá lépett, és kibámult Algírra, mely tejfehéren terült el a korai szürkületben. — Mindjárt le is megyek aláírásokat gyűjteni.

— Semmi értelme, öreg. Ebben a háborúban nem divat az aláírásgyűjtés. Az ember tegye a dolgát, és pofa be. Én kinyitottam az enyémet. Most megkaptam érte a jutalmat. — Rick elfogadta az újabb koktélt. — Eddig nem is rossz a jutalom.

— Mégis tennem kell valamit.

— Azzal segítesz a legtöbbet, ha távol tartod magad a dologtól, méghozzá csendben. Megmentettük Manny karját; ez a lényeg. Most már jöhetnek nekem bármivel.

— És ha elszakítanak Carolyn Rycrofttól? Azt is kibírod?

Rick felkapta a fejét. — Mit akarsz Carolynnal?

— Szerelmes beléd. Vagy nem tudtad?

— Ki mondta neked?

— Gina Cole. És Gina megbízható forrás szerelmi ügyekben.

Rick a poharába bámult. A pezsgő kezdett a fejébe szállni. Elfogta a nemtörődömség, és a szinte siralmas vágy, hogy a bizalmába avasson valakit. De hogyan mondhatná el Billnek vagy bárkinek az elsötétített éjszaka titkát?

Csak annyit mondott: — Lehet, hogy kölcsönös a dolog. Lehet, hogy nem akarok beszélni róla. Vagy udvariatlanság, mikor te fizeted a vacsorát?

Bill odaperdített egy széket, és szélesen elmosolyodott. — Csüccs! Bárcsak én is úgy tudnék uralkodni magamon, mint te.

— A nők vagy a hadbíróság előtt? — Rick a kezébe vette a villáját. — Majd belejössz, ha te is végigcsinálsz egy-két puccos háborút.

A vacsora méltó volt a Grand Hotel pompájához. Az előételeket egy mennyei *vol-au-vent* követte, olyan Chablisszal, mely Beaune emlékét idézte, amint lustán szendereg a téli napon. Utána *Caneton aux oranges* következett, Chambertinnel. Betetőzésül pedig egy elsőrendű csokoládékrém — és Chateau d'Yquem, karcsú, metszett poharakban.

— Gibraltárban sétahajókázásnak neveztem — mondta Bill. — A véleményem nem változott.

— Hogy ment a szubdurális műtéted délután?

— Ne juttasd eszembe, hogy sebész vagyok. Ma este csak inni akarom a világ legjobb borát, és húszévesnek tettetni magamat. Gyere, igyuk meg a kávét az erkélyen...

Algír rejtelmes fehér homályba veszett alattuk a csillagfényben. Nehéz volt elhinni, hogy egy ostromló hadsereg özönlötte el ma ezeket az utcákat; hogy alattuk a kikötőben inváziós hajók nyüzsögnek. Ma este a város visszazökkent az évszázados emlékű békébe. A bazárból egy furulya elnyújtott hangja szűrődött fel, mikor a pincér kitöltötte a konyakjukat.

— Jobban vagy már?

— Eddig se voltam rosszul.

A zene odalent magas, éles jajgatásra váltott. Bill a kovácsoltvas korláthoz lépett, hogy megpróbálja kideríteni, honnan jön. — Gondolod, hogy a McCoy? Vagy ez is a szállodai hangulathoz tartozik?

— Miért nem mégy le megnézni?

— És hagyjalak itt szomorkodni egyedül az aranykalitkádban?

— Nem vagyok szomorkodó fajta. Egyébként is hajnali három óta talpon vagyok. Strang ide vagy oda, aludni szeretnék... Tudom, hogy alig várod már, hogy megpillantsd az első hastáncosnőt.

Bill zavartan téblábolt a sötétedő szobában. — Most, hogy mondod, tényleg úgy terveztük, hogy csavarogni megyünk egy kicsit Hal Davisszel.

Rick óriási ásítással felállt. — Akkor menj. Csak vigyázz, nehogy te is rács mögött találd magad holnap. Ezek a hölgyek felette kényesek a fátylukra.

Csak mikor Bill vonakodva elment, akkor döbbent rá Rick, milyen fáradt. Az ágy mellett ott állt a telefon; egy pillanatra megfordult a fejében, hogy felhívja Carolynt a kórházban, de aztán elhessegette a gondolatot. Neki is nehéz napja volt ma. Bill majd reggel közli vele az újságot.

Ledobálta magáról az egyenruhát, és vizet eresztett az egyik kádba a fehér márvány fürdőszoba szentélyében. Elterült a vízben, akár egy álmos bivaly, és feltette magának a kérdést, mihez kezd majd, ha Strangnek sikerül elbánni vele. De az agyát túlságosan megbénította a fáradtság, hogy választ tudjon adni.

Pizsamában és fürdőköpenyben céltalanul újra kisétált az erkélyre. Tánczene fojtotta el a furulya jajgatását. Látta, hogy alatta a teraszon táncoló párok keringenek, és újra nyomasztó súllyal nehezedett rá ez a furcsa fényűzés. Bizonyos értelemben, gondolta, ez a szálloda megtestesíti mindazt, ami ellen harcolnak, egy csodálatosan képtelen korszak maradványa, mely Hitlert és a hordáját a világra hozta... Nem mintha a 95-ösök nem érdemelnének meg egy kis fényűzést. De mégis dühítette, hogy ott táncolnak azok közt a nemzetközi kétkulacsosok közt — összedörgölőznek Vichy embereivel, akik egyik napról a másikra színt váltottak.

Kinyújtózkodott a paplan tetején az egyik túlságosan puha ágyon, és megpróbált még egyszer a

jövőre összpontosítani. Vajon vár-e majd rá Carolyn, ha áthelyezik? Efelől egy percig sem volt kétsége. Újrakezdené-e a magánrendelést, ha kirúgják a hadseregből? Az ördögbe is, újra bevonulna, de most a tüzerséghez! Megnyerné ezt a háborút Carolyn kedvéért, ha a sajátjáért nem is. Megépíti neki azt a házat Connecticutban, a magas gyertyatartókkal és a Duncan Phyfe asztallal. Felépíti, hogy örökké tartson, amint ennek a zűrzavarnak vége . . .

A teljes kórházi személyzet első értekezletét másnap délután tartották a Lycée ebédlőjében. Bill Coffin egy órája jött ki a kórházba, a tegnap esti kiruccanás még mindig ördögi ritmust vert a halántéka mögött. Még jobban elkomorodott, mikor megállt a folyosón a hirdetőtábla előtt. A napirenden levő pontok között ott szerepelt Randall Strang beszámolója az égési sérülésekről.

— Ez meg miféle mesterkedés?

— Hangosan gondolkozik, őrnagy?

Mikor megfordult, Linda Adamsszel találta szembe magát, és elfintorodott, látván, hogy milyen ápolt . . . és milyen kipihent.

— Úgy látom, maga többet aludt az éjjel, mint én.

— Akár hiszi, akár nem, ötezer szót hoztam összse egy rádióadáshoz.

— Csak nem azt akarja mondani, hogy máris használjuk az Algíri Rádiót?

— Rendelkezésemre bocsátanak egy rövidhullámot ma este kilenckor. — Felpillantott a hirdető-

táblára. — Maga nem kíváncsi Strang őrnagy szónoklatára?

Bill most komolyan a szemébe nézett. — Nem tudja, hogy fejét akarja venni Ricknek?

— Dehogynem. Rick aggódik?

— Strang minden követ megmozgat, hogy kikészítse Ricket. Ha ez a beszámoló az égésekről kedvezőtlen, fel fogja használni végső érvként. Ha nem... nos, majd nézze csak, hogyan zsebeli be a dicsőséget.

Linda békítőleg a karjára tette a kezét. — Egyet ígérjen meg nekem, Coffin őrnagy. Tudom, hogy maga Rick barátja. Tudom, hogy aggódik emiatt a hadbírósággal való fenyegetőzés miatt...

— Honnan veszi a hadbíróságot?

Linda elmosolyodott, és belékarolt. Együtt mentek be a rögtönzött előadóterembe. — Meglepődne, ha tudná, honnan szerzem az értesüléseimet. Csak ígérje meg, hogy mellém ül, és nem veszti el a fejét. Az a fontos, hogy ha kiabálni akar... ne tegye.

Bill válaszolni akart, de Linda suttogva elhallgattatta. — Ma reggel megjött a jelentés Gibraltárból. Szerencsére előbb láttam, mint Strang. — Odavezette Billt az első széksorhoz. — Hadd ne magyarázzam most meg. Utána minden sokkal világosabb lesz.

Bill panaszosan megszólalt: — Fárasztó éjszakám volt, Miss Adams, legyen kíméletes! Olyan másnapos vagyok, hogy Néró elbújhatna mellettem. Ne kívánja, hogy rejtélyekkel birkózzak. — Nem tudta folytatni, mert Amos Blaine ezredes, mint jelenlevő rangidős tiszt, felállt az elnöki asztalnál, és megnyitotta a gyűlést.

Strang a harmadik előadó volt. Bill fejfájása ellenére is észrevette, milyen ideges az őrnagy, amint a papírjai között turkál alig hat méternyire tőlük. A főseb̈ész igazán nem mutatott soha lámpalázat korábbi gyűléseken. Vajon most az új tisztek jelenléte okozza? Bill megfordult ültében, és meglepődve látta, hogy a terem tele van idegen arcokkal. A fiúk a gyűjtőkórházból, akik a második szállítmánnyal jöttek. Ott az öreg Morty Quill, aki a báziskórházat vezényelte Angliában... Megmerevedett, mikor még egyszer kinyílt az ajtó, halkan belépett Granby ezredes, és leült az utolsó sorba.

— Mi van? — kérdezte súgva Bill. — Ne felejtse, el vagyok maradva a hírektől.

De Linda szája csak a fülét súrolta: — Miért nem hagyja, hogy egyedül játsszam el a nagyjelenetemet?

A mögöttük levő sorban már pisszegtek. Randall Strang felállt, tömzsi kezében szorosan markolta a jegyzeteit. A pillantás, amit feléjük vetett, a Strang-féle modor remekműve volt. Az iskolaigazgató vérfagyasztó tekintete, aki figyelmet követel.

A főseb̈ész nagyképűen megszólalt: — Nemrégiben, egy szállítóhajónkat ért légitámadás során nagyszámú égési sérültet volt alkalmunk kezelni. Az egység tagjai emlékezhetnek rá, hogy meglehetősen szokatlan eljárással dolgoztunk ez alkalommal. Hadd tegyem hozzá, hogy csak egyetlen okból járultam hozzá ehhez az eljáráshoz. Abban a reményben, hogy a tudomány szolgálatába állíthatjuk a szerencsétlenséget.

Bill tiltakozásra akarta nyitni a száját, de még időben elkapta Linda pillantását. Összefonta a karját. és néma dühvel meredt Strangre, miközben az folytatta.

— Az eredmények három pontban foglalhatók össze. Először is, az ilyen sérülések tömeges kezelésénél elsődleges fontosságú, hogy ugyanaz az orvos vizsgálja meg az összes beteget. A pontos megítélés életbevágóan fontos, mikor nagy szerepet játszik az idő. Nem lehet időt pazarolni azokra a betegekre, melyek nyilvánvalóan menthetetlenek.

Strang a jegyzeteibe pillantott. Bill még jobban kiegyenesedett ültében, mikor látta, hogy a főseb̈ész tekintete egy pillanatra megállapodik Lindán, mielőtt folytatná. Az agyában megválaszolatlan kérdések kavarogtak, de kényszerítette magát, hogy hallgasson.

— A második észrevételünk a morfiummal kapcsolatos — mondta Strang. — Negyedgránumos dózisokat oldottunk fel egy százköbcentis fecskendőben, s ily módon ötven beteget tudtunk ellátni megszakítás nélkül. — Elhallgatott, és egy kurta pillantást vetett Billre, aki olyat mordult, hogy az leginkább a kifütyüléshez hasonlított.

— A harmadik és legfontosabb észrevétel magát a tényleges kezelést érinti.

Itt Strang részletesen ismertette a *débridement* módszerét, szemben a szulfanilamid, vazelines géz és nyomókötés használatával. Kelletlenül bár, de Billnek is el kellett ismernie, hogy Strang méltányosan ismerteti a kétfajta kezelést.

— Minden beteg pontosan ugyanolyan elbánásban részesült a sokk tekintetében — mondta

Strang. — Csak az égett terület tényleges kezelésében volt különbség. Az eredmények, véleményünk szerint, megfontolásra érdemesek.

Tökéletesen meggyőző hangon fogott bele néhány eset lefolyásának ismertetésébe Rick és az ő betegei közül. Az eredményekben tagadhatatlan különbség mutatkozott. Mikor befejezte az utolsó kórlefolyás ismertetését, Strang az asztalra lökte a jegyzeteit, és leült.

— Ezennel vitára bocsátom az elhangzottakat.

Több tiszt szólt hozzá, és különféle véleményeknek adtak hangot. Nyilvánvaló volt, hogy Strang hírnevének súlya van; ugyanakkor nem lehetett szó nélkül napirendre térni afölött, hogy hallgatólagos beleegyezését adta egy ilyen radikálisan új módszerhez. De Linda keze még mindig Bill karját markolta, mikor az fel akart állni, hogy hozzászóljon. Ehelyett ő maga kelt fel, és feltartott kézzel szót kért. Bill megkönnyebbülve látta, hogy Strang mindkét kezével megmarkolja az asztalt. Az ismerős daganat máris jelentkezett a főseb ész gallérja fölött.

Linda nyugodtan kérdezte: — Megenged néhány szót egy civilnek, ezredes úr?

— Hogyne, Miss Adams.

— Csak annyit szerettem volna mondani, hogy abban a szerencsében volt részem, hogy végigkövethettem ezt az újfajta kezelést Winter százados mellett, aki úgy látom, ma nincs körünkben.

Kíváncsian körülnézett a teremben. Elmosolyodott, mikor helyeslő mormogás hangzott fel az egység tagjainak irányából.

— Mint azt az önök többsége tudja, Winter százados Lakeviewban dolgozott az Egyesült Államokban, mikor ez a kezelés még valóban kísérleti stádiumban volt. Biztos vagyok benne, hogy Strang őrnagy számára nagy nyereség volt egy ilyen felvételi tiszt a fedélzeten, mikor a szóban forgó sebesülteket kezelték. Végül pedig úgy gondolom, hogy az őrnagy úr több, mint nagylelkű volt, mikor a legnagyobb mértékben elismerte Winter százados érdemeit abban az interjúban, melyet épp az imént táviratoztam meg a lapomnak New Yorkba. — Mindkét karjával intett. — Nem gondolják, hogy megérdemel egy kis tapsot ez a két tiszt?

A kitörő tapsviharban leült, és újra rámosolygott Bill Coffinra. — Kezdi már érteni? — súgta.

De Bill nem tudta levenni a szemét Randall Strangről. A főbebész arca olyan talány volt, amelyet sohasem sikerült megfejtenie. A duzzanat lelohadt a gallérja fölött; a merev mosoly, mely a száját feszítette, klasszikus volt a maga nemében. Ha a fejét veszik, se tudta volna megmondani Bill, vajon Strang sírni vagy nevetni készül-e. Boldogan hátradőlt, mikor Walters emelkedett fel a székről, hogy ortopédiai beszámolót tartson . . .

Odakint, mikor a gyűlésnek vége lett, Linda a járdaszegély mellett várakozó taxi felé indult. De Bill megállította a feljárón, és minden teketória nélkül bevezette egy nyári pavilonba közvetlenül az út mellett.

— De őrnagy úr, engem már várnak a stúdióban, hogy megbeszéljük a szövegemet.

— Én meg arra várok, hogy megbeszéljük a

stratégiáját. Hogy a csudába tudta két vállra fektetni a nagy Randallt?

Linda kedvesen felelte: — Ma reggel kizárólagos interjút kaptam tőle.

— Ezt már tudom.

— Megígértem, hogy elhangzik odahaza... két feltétellel. Az egyik, hogy elejt minden vádat Rick Winter ellen. A második: meg kell osztania vele a dicsőséget.

— Ne mondja, hogy ilyen könnyen belement!

— Hiszen hallotta. Maga szerint?

Bill elkapta a lány mindkét karját, és hevesen szájon csókolta. — Úgy érti, hogy Rick kint van a slamasztikából? — Aztán látta, hogy elpirul, és hátralépett. — Ne haragudjon a kitörésért. Nekem is a barátom, tudja.

Linda hangja szigorú volt, mikor megszólalt. — Akkor azt kell mondania neki, hogy Strang magától lépett vissza. Mondja, hogy Granby és Blaine lecsillapították. Mondjon Ricknek, amit akar, csak az igazat ne. A maga szemét kaparom ki, ha valaha is megtudja, hogy én segítettem neki.

— De miért?

Linda lesütötte a szemét. — Erre is válaszolnom kell?

Bill nagyot füttyentett meglepetésében. — Egy kicsit túl gyorsan zajlanak ma a dolgok egy katonának — morogta. — Nem haragszik, ha szerencsét kívánok?

— Nincs rá szükség — mondta Linda. — Én ugyanis beletörődtem a sorsomba, bármi legyen is az.

— A fészkes fenét törődött bele — állapította meg Bill bölcsen. — Kérdezhetek még valamit?

— Próbálkozzon. Lehet, hogy nem válaszolok.

— Mindannyian tudjuk, mennyire hírnévbolond Strang. Mégsem tudom elhinni, hogy sutba dobta a bosszúterveit egy címlapsztori kedvéért.

Linda már uralkodott a hangján. — Valóban nem. De elég gyorsan beadta a derekát, mikor egy csinos kis helyzetképpel fenyegettem. Hogy megírom, miként ugrott fejest egy autó alá a parton, mikor arra tévedt egy repülőgép. Ez egy. Kettő: hogyan áldozta volna fel Manny karját, ha Rick meg nem menti a saját ostobaságától. Persze, a cenzúra soha nem engedte volna át. De ezt nem árultam el neki. — Elfordult. Bill önkéntelenül kinyújtotta a kezét, hogy megvigasztalja, mikor látta, hogy a szeme könnyben úszik, a fegyelmezett hangja ellenére.

— Ha bármiben segíthetek, hogy... szóval, hogy Rick magát...

— Hagyja, őrnagy — mondta Linda. — Az a baj, hogy olyan ritkán beszélhet az ember őszintén egy háború közben. Elnézést, hogy... kiborultam.

Azzal elfordult, és fürgén kisietett a nyárilakból. Bill még akkor is tátott szájjal bámult utána, amikor a taxi ajtaja becsapódott mögötte.

Carolyn Rycroft egy íróasztalnál ült a kórházirodán, nyakig az adminisztrációban. Összeírta a jegyzéket az éjféli összesítéshez; Barbara Beattie majd kitölti a rovatokat, és összeveti a betegkönyvvel. Persze nyugodtan Barbarára hagyhatta volna ezeket a részleteket. A munka valahogy eny-

hített a feszültségén, míg Rick füttyszavára várt a kocsifeljáróról. Az ismerős 55a nyomtatványok a keze alatt horgonyt jelentettek ebben az egzotikus világban.

Fel se nézett, mikor Rick franciául megszólította az ügyeletes nővért odakint. Órák óta pergő francia beszéd vette körül. Most, hogy Rick is ezen a nyelven szólalt meg, nem tudta megkülönböztetni a hangját a többiekétől.

— Miért nem vagy még kész a randevúnkra?

Játékos szemrehányással a szemében állt előtte — magasabb volt a díszegyenruhában, mint ahogy Carolyn emlékezett rá, és egy alaktalan barna papírcsomagot tartott a hóna alatt. Az 55a nyomtatvány feledésbe merült, mikor Carolyn futva megkerülte az asztalt, és a karjába röpült.

— Olyan hosszú volt, drágám.

— Harminc teljes óra, mióta szerencsét kívántál nekem a hármas műtő ajtajában. — Kartávolságnyira eltartotta magától egy pillanatra, mielőtt megcsókolta — olyan alaposan, hogy Carolyn boldog tiltakozással fészkelődni kezdett, és a nyitott ajtóra mutatott a hátuk mögött.

— Hadd álmélkodjon az ügyeletes. Francia lévén nyilván a legrosszabbat gondolja rólunk. Minek áruljuk el neki, hogy jegyesek vagyunk?

Carolyn kiszabadította magát, és határozott mozdulattal becsukta az ajtót. Aztán kötelességtudóan visszajött a következő csókért. — Azonnal mondj el mindent — sürgette. — Miért voltál letartóztatva? Miért engedtek szabadon?

— Az elsőre te is tudod a választ. A másodikat maga Amos se tudja megválaszolni. Fogalmam

sincs, miért — hacsak meg nem nézte Mannyt ma délután.

— Voltál az ezredesnél?

Rick elvigyorodott. — Igen, atyailag beszélt velem. Hogy milyen kevesen múlott, hogy hadbíróság elé állítsanak ... meg egy-két célzás a feljebbvalóimmal való viselkedésről. Nem mintha Amosnak nem lenne százszázalékig igaza. Nem mintha nem tenném meg holnap ugyanezt, hogy egy darabban maradjon olyasvalaki, mint Manny. — Keresztülment az apró irodahelyiségen, és kitárta az ajtót. — Hagyjuk a szerelmeskedést ebben a fertőtlenített cellában. Nekünk randevúnk van. Afrika vár, hogy csillagköpenybe burkoljon ...

Egyszerre fordultak meg, amikor Barbara Beattie tapintatosan elköhintette magát a küszöbön. Fürgén bejött, hogy rendet csináljon az asztalon. — Nagyon helyes, százados — mondta. — Csapjon a húrokba ma este. Talán ez az utolsó alkalom jó darabig.

Rick egyszeriben kijózanodott. — Csak nem kapták meg már maguk is a parancsot?

— Ma délután háromkor. Minden műtősnőnek összecsomagolva és készen kell állnia reggel 4-kor. Ha ez nem egy sivatagi kirándulást jelent ...

Rick elgondolkozott. Az este folyamán közölni akarta a hírt Carolynnal. Amos már bizalmasan elmondta neki, hogy a 95-ös egységet kivezényelték, hogy érje utol a támadó élt, mely már megindult Tunézia felé, mielőtt még elfoglalták volna Algírt. A szóbeszéd szerint a harckocsiegységek már a határnál járnak. Még az a merész híresztelés is elterjedt, hogy egy menetoszlop behatolt Bizertába, ej-

tőernyős alakulatokkal együtt... Szinte bármilyen szempontból nézzük, úgy megy a háború, mint a karikacsapás — míg eszébe nem jutott, hogy Carolyn is bevetésre kerül vele együtt. Ezt a gondolatot is szerette volna elűzni az agyából holnapig. És mégis, az arckifejezéséből ítélve, Carolyn ebben a pillanatban ugyanolyan örömmel fogadta a hírt, mint ő.

Gyorsan megszólalt, hogy elterelje a figyelmét ezekről a gondolatokról. — Akárhogy vesszük is, Beattie hadnagy, Carolyn megszolgált egy kis kiruccanást ma este.

— *Ave atque vale, Caesar,* meg minden? — Barbara Beattie két évet járt a Smith főiskolára, mielőtt a nővérképzőbe ment. A műveltsége néha egy kicsit az idegeire ment Ricknek. A nők, állapította meg, mindig rosszkor pengetnek tárgyilagos húrokat.

— Fogalmazza így, ha akarja. — És az ajtó felé húzta Carolynt.

Carolyn megszólalt. — Bárcsak te is jönnél, Barbara.

— Jövök is — felelte a lány az asztaltól. — Éjfélkor, Davis századossal. Mindannyian a *Café Anglais*-ba megyünk. Lehet, hogy nem tudja, Winter százados, de maga a díszvendég...

— Mit beszél?

— Coffin őrnagy nagy murit csap, hogy megünnepeljük kiszabadulását az áristomból — felelte nyugodtan a nővér. — Előtte és utána azt csinál, amit akar, de éjfélkor ott legyen. Coffin őrnagy kétségbeesik, ha nem jön el.

A bejárati pult mögötti folyosón áldásos sötétség volt. Rick Carolynhoz simult, míg a lány feje a vállán nem nyugodott. Egy pillanatra gyöngéden magához szorította, s a szájával végigsimított a haján.

— Valami azt súgja, hogy ma este kétségbe fogjuk ejteni Billt.

— Miért? Mindig is szerettem volna látni a *Café Anglais*-t.

— Barbarától tanultad ezt a szókimondást? — gúnyolódott. — Nem áll jól neked, szívem.

— Talán túl veszélyesnek tartom, hogy egyedül maradjak veled — mondta Carolyn. — Különösen Afrikában.

Egyelőre engedett neki. — Talán igazad is van ebben. Most menj átöltözni, jó?

— Hol találkozunk?

— Manny ágyánál. — Egy futó csókkal útjára bocsátotta. — Látod, tudsz te okos is lenni.

Egy ápoló megmutatta az utat a „csendes" szobába az osztály végén, ahol Mannyt a műtét után elhelyezték. Rick füttyentett egyet az ajtóban, mikor meglátta, hogy a brooklyni őrmester az ágyában ül, és a *Le Rire* egy számát lapozgatja az ép térdére támasztva.

— Helló, főnök — üdvözölte Manny. — Mit szól ehhez a gyógyuláshoz?

— Tudja az osztályos orvos, hogy erkölcstelen irodalommal ingerled a vérnyomásodat?

Manny a sarokba vágta az újságot. A gipszkötésre mutatott, mely a karját és a vállát tartotta. — Hogy léphetnék félre ezzel... még ha tudnám is a nyelvet?

Rick megvizsgálta a gipszet, és elégedetten nyugtázta a kórház eljárását. Azáltal, hogy a kar függött, a vérutánpótlás összegyűlt a szövetekben. Néhány évvel ezelőtt a sérült vérkeringésű kart még feltámasztották volna, abból az elgondolásból kiindulva, hogy ez megkönnyíti a vér visszaáramlását a szívbe. Az orvostudomány azóta újra felfedezte azt az egyszerű tényt, hogy a vért nem szabad a normálisnál gyorsabban elvezetni, különösen, mikor az utánpótlás gyenge. Manny lábát és karját ez mentette meg az üszkösödéstől — meg a szimpatikus injekció, amit Rick tegnap beadott, hogy megakadályozza a kisebb véredények összehúzódását.

Lehajolt, hogy begörbítse Manny ujjait, ahol a gipsz véget ért. — Két hét múlva leszedjük róla — mondta. — Ha utána gyengélkedőre mersz menni, lefokoztatlak.

Manny elfordította az arcát. — Gondolom, izé, meg kéne köszönnöm ezt a megmentett mancsot, főnök. Tudja, hogy nemigen vagyok a szavak embere.

A hangja rekedt volt, és alig tudta leplezni a reszketését. Rick könnyedén közbevágott. — Mire mennék veled . . . fél karral?

Manny gondterhelt arca megenyhült. — Akkor együtt megyünk tovább?

— Egyelőre nem. Az öreg holnap hajnalban elindít bennünket.

— Keletre . . . a fritzekhez?

— Bizony, Manny. Attól tartok, ebből a műsorból kimaradsz. Legalábbis az első felvonásból.

Rúgd csak le azt a takarót. Hadd lássam, milyen színű a lábad.

De egyetlen pillantás elárulta Ricknek, hogy a félelme alaptalan volt. A bőr helyenként csúnyán felhorzsolódott, de az ízületek sértetlenek voltak, csonttörésnek semmi nyoma. A sóoldat-injekciók meg a nyomókötés szakszerű eltávolítása itt is meghozta az eredményt. Rick Manny álláig húzta a takarót, és meglegyintette az arcát.

— Mitől ilyen kiirthatatlanok a flatbushi vagányok?

De Manny most vigasztalhatatlan volt. — Ez lesz az első menet, amiből kimaradok, főnök. Nem szeretnék pontokat veszíteni.

— Majd bepótolod. Ha kíváncsi vagy a véleményemre, Hitler minden erejével ragaszkodni fog Tunéziához. És van még neki bőven... bármit írnak is a vezércikkek odahaza.

— Annál rosszabb, főnök. Mi lesz, ha történik magával valami, én meg itt ülök a doki rádiója mellett?

Carolyn szólalt meg az ajtóból. — Bízza csak rám, majd én vigyázok rá, Manny.

Manny elvigyorodott. — Az mégsem ugyanaz, hadnagy. De azért megkaphatja az állást.

Carolyn könnyedén lépett a szobába. Királynői látványt nyújtott fehér estélyi ruhájában, szőke haja kontyba tűzve. Olyan fény csillogott a szemében, amely illett a fellépéséhez. Birtokló csillogás, ezt Rick rég megtanulta felismerni a nőknél. Eddig intő jelnek tartotta. Hogy itt az ideje szakítani, lehetőleg könnyek nélkül. Ma este örült ennek a magabiztos mosolynak. Íme valami, amibe

belékapaszkodhat ebben az örvénylő világban — valami, amire építhet, ha ennek az őrült rohanásnak vége. Eltökélten félretette a holnapot, és kibontotta a barna papírcsomagot.

— Az éjszakák hidegre fordulhatnak még Afrikában is, Carolyn. Azt hiszem, szükséged lesz erre.

Egy spanyol kendő volt — egy arannyal hímzett mantilla, apró, barna rózsamintával. Rick a lány fedetlen vállára borította, amikor kivezette a folyosóra. — Reggel újra benézek hozzád, Manny. Nagyon sok megbeszélnivalónk van a hadnagygyal . . . és szorít az idő.

Carolyn úgy szökdécselt keresztül az előcsarnokon, akár egy iskoláslány, ha vége a tanításnak. — De Rick . . . még soha nem volt ilyen gyönyörű holmim.

Vajon leplezze-e most a stratégiáját? Elmondja-e, hogy kárpótlásul vette a kendőt az elvesztett köpenyért? Vagy hatásosabb lett volna magát a köpenyt elhozni ma este — és kikényszeríteni, hogy valljon be mindent? Heves ritmus luktetett a torkában, mikor követte a lányt a sötétbe. Talán ma este magától is bevallja valami módon. Hogy előlegezze a reményt, a karjába kapta a bougainvillea-lugas alatt, mely a kórház kapuját övezte. A csókjában nem találhatott semmi kivetni valót, már ami a csókot illeti. Hosszú volt és tüzes. És a lány ajka édesen szétnyílt. Vajon csak az ajándékot köszöni meg, jó menyasszonyhoz illően?

— Kérlek, Rick . . . menjünk a Café Anglais-be. Máris elkésünk.

— Tegyük fel . . . hogy egyedül akarok lenni veled egy kicsit?

— Tegyük fel, hogy félek az . . . akaratodtól?

— Szóval még mindig vagy minden, vagy semmi? — Újra magához húzta, s kiolvasta a választ az ajkaiból, melyek mohón az övét keresték a sötétben.

— Azt hittem, megegyeztünk, drágám.

— Én is — súgta Rick. — Egy algíri éjszaka nem kedvez az egyezkedésnek.

— Azt hiszem, igazad van, Rick. — Egy kicsit megingott a karjában, és kapkodva szedte a levegőt. Aztán olyan önuralommal, amilyenre csak a nők képesek, nyugodtan kisétált a kórház kapuján, és kinyitotta a járda szélén várakozó taxi ajtaját.

— *Café Anglais, s'il vous plait* — mondta legjobb berlitzi franciaságával.

— *Mais oui, 'sieur et madame.*

Rick szó nélkül beült mellé. Mikor a taxi lefelé gurult a meredek lejtőn Algír felé, a lány keze után nyúlt a sötétben, és egyenként végigcsókolta az ujjai hegyét.

— Egy-null a javadra, szívem. De még nincs vége a meccsnek.

16

Amikor a mennyezetvilágítás izzó parázzsá homályosult, a *Café Anglais* olyan lett, akár egy sátor a sivatagban. A zsúfolásig telt asztalok fölött az alá-hulló drapériákat átitatta a sokéves dohányfüst. A bejárati függönyök zajos mellékutcára nyíltak, ahol hasonló lebujok sorakoztak, meg azok a *maison spécialok*, amelyekben pénzért mindenfajta testi inger kapható. De most, furcsa módon újra visszatért a szabad tér illúziója. Még a megemelt táncparkett is beleillett a képbe. Amikor a zenekar sziszegő jajgatásba kezdett, azt várta volna az ember, hogy dromedárokkal és datolyapálmákkal telik meg az a forró fehér üresség.

Rick érezte, hogy Carolyn fészkelődni kezd a karjában, amint mélyebbre süppedtek a fal melletti kanapéban. Már egy órája ültek a zajos körben, de nem sikerült átengedniük magukat a vidámságnak — az óriási mennyiségű rózsaszín helyi pezsgő ellenére sem, amellyel Bill Coffin halmozta el őket. Rick tudta, miféle feszültség ébred Carolynban; megengedhette magának, hogy hátradőljön egy kicsit, és hagyja, hadd birkózzon meg vele. Végül is ő akart a *Café Anglais*-ba jönni.

Az egység többi tagja nem volt ilyen tartózkodó. Barbara Beattie úgy keringett lovagja karjában, amíg a zene tartott, mint egy ihletett dervis; ők már a negyedik üvegnél tartottak. Az egyik sarokban Terry Adams éppen kihasználta a sötétséget,

hogy hosszú csókban fonódjon össze Gina Cole-lal. Egy pillanatra Rick odafordult, hogy szemügyre vegye a fiút. Terry egész este komolyan ivott. Most hanyag bőkezűséggel keverte a konyakot pezsgővel. Nos, ma este megszolgálta ezeket az ellenszereket. Lesz ideje bőven kiheverni a másnaposságot a sivatagban.

A reflektorok a megemelt körre irányultak a táncparkett közepén. Most már valóban sötétség borult a fal melletti díványokra. Körülöttük a párok egyre szenvedélyesebb, egyre szorosabb ölelésbe kulcsolódtak. Rick kizökkent a kíváncsi nézelődésből, mikor Carolyn is csókra nyújtotta felé a száját. A varázs az ő vérére is hatott, még mielőtt megkezdődött volna a műsor. Ez aztán valóban a hastáncosnők birodalma volt.

— Boldog vagy? — súgta oda Rick.

— Nagyon igyekszem, drágám. De egy kicsit félek is.

Gyöngéden megsimogatta a sötétben. — Csak nem tőlem . . . ilyen későn?

— Talán magamtól. — Aztán helyesbített, mikor a szája Rick arcához ért. — Nem miattunk, tudod. Ez a hely ilyen. Van valami határozott kisugárzása . . .

— Késsel lehetne vágni — helyeselt Rick. — És nem úgy értem, hogy a rossz levegőt.

— Olyan gonosz . . . primitív. — Közelebb búj, és önfeledten megborzongott. — Megijeszt. De mégsem akarok elmenni addig, míg nem tudom, mitől félek.

Cintányérok csörrenése szakította félbe a suttogásukat. Carolyn Rick keze után kapott, mikor egy

vörös fénysugár pásztázott végig a táncparketten. Aztán újra megkönnyebbült, mikor egy alacsony, izmos arab szökdécselt a színpadra egy szál ágyékkötőben. Egy barna, csupaín férfi, aki sajátos, barbár ritmusra rángatózott a testével.

— A kerengő dervis — mondta Rick. — Ne félj; ez csak előjáték.

Az állítólagos szent ember közben olyan állapotba került, melyet nyugodt lélekkel epilepsziás rohamnak lehetett volna nevezni. Gyorsabb pergésre váltottak a dobok, ő is gyorsabb és bonyolultabb tekergőzésbe fogott. Végül, a görcsök csúcspontján a padlóra vetette magát, mint aki kómás állapotba került. Egy másik szent ember lépett a fénykörbe, és ülő helyzetbe emelte a másikat. A dervis tekintete üveges volt. A partnere lendületes mozdulattal egy maroknyi hosszú acéltűt döfött az arcába és az ajkába.

A közönségből többen odamentek, hogy ellenőrizzék a mutatvány valódiságát, de nem fért hozzá kétség, hogy a tűk behatoltak a bőr alá. Végül a szent embert kivezették a színről, de még mindig úgy mozgott a transzban, akár egy robot.

Kígyóbűvölő következett, s a nádsíp vékony, recsegő hangjára egy óriási kobra emelkedett ki a kosárból, s csuklyás veszedelemként imbolygott alig egyhüvelyknyire gazdája furulyájától. Carolyn lélegzet-visszafojtva figyelte a mutatványt; mikor Rick körülpillantott a teremben, látta, hogy a többiek is éppolyan feszülten hajolnak előre, mint ő. Elmosolyodott, és hátradőlt a díványon, hogy cigarettára gyújtson. Vagy egy tucatszor látta már ezt a bravúrt különféle bazárokban; kívül-

ről tudta, egészen az utolsó rituális mozdulatig. Minek rontsa el a barátai örömét azzal, hogy elmondja nekik, hogy a kobra méregfogát réges-rég kihúzták? Meg hogy a kobra süket lévén, mint minden kígyó, csak a furulya imbolygására reagál, nem a zenére?

A kígyóbűvölő rácsapta a fedelet a kosarára, és kiszaladt, mielőtt elhalt volna a taps. Carolyn keze nedves volt, mikor odanyújtotta Ricknek.

— Azt hiszem, most már bármit kiállok — mormolta, mikor a dobok vad őrjöngésbe fogtak.

— Várj csak — mondta Rick. — Most következik, amiért idejöttünk.

— A hastáncosnő?

— Az utolérhetetlen.

Egy lány bukkant fel kígyózó mozgással a táncparkett vakító fényében. Amint megjelent, a dobok érzéki zümmögéssé szelídültek.

Rick alaposan megnézte magának, és elégedetten bólintott, mikor felismerte a művészt. — Nézd a csípőjét; azzal keresi a kenyerét.

A lány mezítláb volt; karcsú bokáin vagy egy tucat lábperec csilingelte önálló zagyva ritmusát. A közönség férfitagjai csalódottan morgogtak, mikor látták, hogy tetőtől talpig sűrű, tarka leplek borítják — tulajdonképpen a szeméig el volt fátyolozva. A dobok pergése elmélyült, bár a ritmus még mindig kényelmes volt. A dobogó közepén állva, a lány lassan mozogni kezdett, a karját a feje fölé emelte, először ellazult ujjakkal, majd kígyószerűen tekergőzve. A mozgás fokozatosan átterjedt a karjára és a vállára. A dobpergés felerősödött, majd halk, kitartó lüktetéssé halkult. Ebben

a pillanatban a mozgás elérte a lány dús kebleit, míg végül mereven felálltak a burkoló leplek alatt, és önálló életre keltek.

Ebben a ruganyos ringásban benne volt a testművészet minden gonosz finomsága. Minden izom a maga külön életét élte. A törzs és a csípő most egy ütemre mozgott — lassan, kecsesen — az önfeledtség ígéretével. Nem telt bele egy perc, és a lány egész teste vibrált, mint egy pontosan felhangolt hangszer a dobok legkisebb rezdülésére.

Egy darabig így táncolt. Aztán amikor a zene gyorsulni kezdett, megváltozott a mozgásának ritmusa. Még Rick sem tudta megállapítani, mikor váltott át a művészet izgalommá, de a lány mozgása egyre jobban felvette a hastánc félreérthetetlen jellegét. Imbolygó csípővel, hevesen hullámzó keblekkel, a tánc egy világszerte ismert aktusra kezdett hasonlítani. És most, hogy egyre önfeledtebbé vált, kezdett kibontakozni a fátylaiból . . .

A zene monoton, őrjítő dobolássá vált, a fafúvósok sikoltva buzdítottak kéjre. Szinte tapintható feszültség keletkezett a teremben; mindenki nehezen lélegzett a figyelő körben, amint a kórházi alakulat előrehajolt a pillanat gonosz bűvöletében, férfi és nő egyaránt.

A tánc elérte csúcspontját. A lány levetkőzte a kecsesség utolsó látszatát is, hogy az időtlen ritmusra koncentráljon. A táncparkettet belepték a fátylai; a fény megcsillant a vonagló olajbarna bőrön, szikrát csiholt a lány köldökét díszítő drágakőből, végigsimított az ezüst pókhálón, mely a lány ágyékát takaró fügefalevelet tartotta. Mikor az utolsó fátyol is a földre hullott, meztelen mellei

megremegtek a fényben, pirosra festett mellbimbói felmeredtek a zene izgató hatására. Most mindkét tenyerét lüktető ágyékára szorította; az arany *cachesexe* a földre hullott, mikor az ezüst pókháló szétszakadt... Egy mámoros pillanatra reszketve állt a dobok korbácsütései alatt — meztelenül, akár egy ébenszínű Lilith, és éppannyira erejének tudatában. Aztán a földre omlott, és összekulcsolt kezére hajtotta a fejét. Segédek szaladtak be, és letakarták a művésznőt a fátylaival.

Rick bűntudatos rezzenéssel tért magához a füstös mulatóban. Carolyn az imént elhúzta tőle a kezét; észrevette, hogy mostanáig ő is előregörnyedve ült, akár a többiek — velük együtt őt is elragadta a hastánc barbár egzotikuma. Odafordult, hogy mentegetőzést mormoljon, és látta, hogy Carolyn eltűnt.

Odakinn, taxijuk hátsó ülésén talált rá. Carolyn az orrát púderezte, és nagy igyekezettel próbálta összeszedni magát, amikor Rick beült mellé.

— Szörnyű, milyen gyáva vagyok, ugye, drágám? Nem voltam képes végignézni... azt a finálét...

Rick gyöngéden megcsókolta, mikor becsapta a taxi ajtaját. A sofőr beindította a kocsit, és kihajtott a gyanús mellékutcából a körútra.

— Kicsit erős egy szende iowai lánynak, elismerem.

— Ne dörgöld az orrom alá.

— Persze, dehogy. Most mintagavallér leszek, és kárpótollak a történtekért. Rue N'Fissa, sofőr.

Carolyn a vállának dőlt, ahogy a taxi felgyorsult. — Legközelebb hiszek neked, Rick.

— Lehet, hogy Algírban nem lesz „legközelebb". Talán jobb lenne, ha engedelmeskednél az este hátralevő részében.

— Nem kéne visszamennünk a Lycée-be? Vagyis én...

— Szó se lehet róla.

— De holnap...

— Egy háborúban nincs holnap. Az eltávozásod hajnalig érvényes.

Carolyn elhomályosult tekintettel nézett fel rá. — Talán éppen ez az, ami zavar.

— Talán ezért menekültél el a *la belle poitrine* elől?

A lány mélyen beszívta a friss éjszakai levegőt. — Ne légy már ilyen bölcs öreg szultán. Igazán nem volt... ildomos.

Rick felnevetett, mikor a lány a vállára hajtotta az arcát. Szóval az a ruganyos testű huri mégiscsak a saját vágyait testesítette meg. Azért szökött ki a taxiba, mert nem mert szembenézni a vággyal?

— Nyugodj meg, Carolyn. Iowának lassanként alkalmazkodni kell Afrikához, tudod.

— Rémes alak vagy — mondta Carolyn, és elégedetten a karjába fészkelődött. Rick nem szólt többet, míg a taxi le nem fékezett egy kapu előtt egy szűk utácskában. Sötét volt, de itt nem volt a sötétségben semmi baljóslatú. A kapun túl fügefák és borsfák halvány körvonala rajzolódott ki a csillagok fényében.

— Hol vagyunk? — kérdezte Carolyn.

Rick fürgén kiugrott a kocsiból. — A Ben Ali temetőben. Sétálunk egy kicsit?

A lány egy másodpercig habozott, mielőtt csatlakozott hozzá a járdán. — Ez az a kárpótlás, amire szükségem van?

Rick szó nélkül a derekára fonta a karját. Együtt sétáltak végig az úton a kis temetőbe. A késői óra ellenére nem volt semmi kísérteties a temetőkertben. Inkább valami békés zöld sziget volt, a város közepén megbújó szentély. Szerelmeseknek, és nem kísérteteknek való hely.

Rick megállt a kitaposott ösvény elágazásánál, ahol két sír állt egymás mellett, két egyforma sírkő. — Ezt a helyet a Hercegnők Temetőjének is szokták nevezni. Tudod, miért?

Carolyn lenézett a páros sírkőre. — Mind a ketten itt vannak eltemetve?

— Évszázadokkal ezelőtt mindketten ugyanabba a hercegbe voltak szerelmesek, de az nem vehette el őket, mert mohamedán volt. A Korán nem ismer könyörületet ebben a tekintetben. Annyi feleséged lehet, amennyi tetszik — feltéve, hogy különböző családból származnak.

— Az egyik hozzámehetett volna.

— És hagyja magára a boldogtalan másikat? Egymást is szerették, tudod. Így hát öngyilkosok lettek, és itt temették el őket — egymás mellé.

Carolyn még szorosabban hozzábújt. — Milyen kár, hogy olyan ritka manapság... ez az önzetlenség.

— Ismerd el azért, hogy nem is volna túl sok értelme, a mi törvényeink mellett. — Odavezette egy padhoz egy fügefa göcsörtös ágai alatt.

Az árnyékuk összeolvadt a levelek között átszűrődő csillagfényben...

Alva vagy ébren látod? Szép nyakán
Egy bíborszínű folt, csókod nyomán,
Melyből a bódult vér sajgón kitör —
*Lágyan lüktet — szőke szeplő csupán.**

— Mi ez, Rick?

— Swinburne — válaszolta súgva. — Vagy akarsz egy kis ... Elizabeth Browningot?

Carolyn meg se rezzent, bár Rick érezte, hogy a lélegzete felgyorsul. Egy belső hang követelőzött benne. *Vesd le az álarcot, drágám,* biztatta. *Ismerd be, hogy több, mint a feleségem voltál Angliában. Legyél az ma éjszaka is. Segíts elfelednem, hová viszlek holnap.*

Carolyn a hercegnők sírjára szegezett tekintettel megszólalt: — Megcsókolhatsz, Rick, amikor csak akarsz. Szükségtelen verseket idézned.

Később azt mondta. — Nem értem, miért hoztál ide. Egyáltalán nem vagyok romantikus lélek.

— Butaság. Hiszen csodálatosan hat rád.

— Akkor sem értem ...

— Vegyük például ezt a vén fügefát — mondta Rick. — Ha megnézed a bédekkert, látni fogod, hogy egyik-másik ezek közül a fák közül a török birodalommal érkezett Afrikába. Hát nem megnyugtató érzés, hogy ez a fa — vagy az öregapja — itt zöldült ezek felett a sírok felett, amikor a te őseid az első keresztes hadjáratot indították a hitetlenek ellen?

Abbahagyta, mikor Carolyn szó nélkül csókra

* Dobos Éva fordítása.

nyújtotta a száját. A lány halkan felnevetett, mikor eleresztette.

— Gyakran szoktál így udvarolni?

— Még soha — felelte Rick ünnepélyesen. — Úgy érzem, te különleges elbánást érdemelsz.

— Azon tűnődtem, vajon miért hoztál ide. Azt hiszem, kezdem érteni.

— Na látod — mondta Rick. — Ha az ember nem tudja eldönteni, hogyan tovább, nincs megnyugtatóbb, mint egy temető. Különösen, ha öreg fák vannak benne.

Carolyn most őszintén felnevetett. — Úgy látszik, gondolatolvasó vagy, Rick. Akár hiszed, akár nem... egy temetőben csókolóztam életemben először. — Rick látta, hogy elpirul, még a sötétben is. — A Cedar Falls-i protestáns temetőben, Iowában, ha mindent tudni akarsz. Egy szenátor sírján ültünk...

— El ne áruld a nevét. Már így is elég féltékeny vagyok.

— Rég elfelejtettem a nevét.

— Nincs az a lány, aki elfelejti az első csókját.

— Ez a lány pedig elfelejtette — szögezte le határozottan Carolyn. — Mi több, döntöttem... kettőnkről. Hová akartál vinni, Rick? — Gyorsan a férfi szájára szorította az ujját. — Ne áruld el. Megyek.

Rick felállt a padról, és a fügefának támaszkodott. Furcsa, milyen higgadtnak érzi magát most, hogy biztos lehet Carolynban — és a szerelmében. Meggyújtott egy cigarettát, és szó nélkül Carolyn szájába dugta.

— Gondold meg, mit csinálsz, Carolyn.

— Meggondoltam. Hosszasan és alaposan. Muszáj ennyit beszélnünk róla?

Rick mindkét könyökénél fogva felemelte a padról. Az égő cigaretta még mindig ott izzott a lány szájában, amint dacosan a szemébe nézett. Furcsa, kiélt külsőt kölcsönzött neki. Egy kislány, aki megjátssza a démont, hogy behálózza a szeretett férfit? Csakhogy ő már be van hálózva. Most bebizonyítja neki.

— Hogyan csókoljalak meg, ha Mata Harinak tetteted magad?

A cigaretta kihunyt a fűben kettőjük között. Hosszú ölelés volt, és furcsán gyöngéd ... Visszavezette az úton, át a temetőkapun — még mindig egy olyan késztetés szorításában, amit képtelen volt megnevezni.

A járdán belerúgott a taxi sárhányójába, hogy felébressze a szunyókáló sofőrt. — *Eveillez-vouz, mon brave. Allez vite au Hôpital du Lycée.*

Carolyn szó nélkül hagyta magát besegíteni. Mikor a taxi lefelé gördült a meredeken lejtő utcán, előrehajolt, és lágyan megcsókolta Ricket. — Tényleg ... visszaviszel?

— Örülök, hogy ennyit értesz franciául.

Rick hagyta, hadd sírdogáljon csendesen a vállán, miközben a taxi végigrobogott a Lorette-be vezető úton. De tudta, hogy már régen újra mosolyog, mikor bekanyarodtak a kórház méltóságteljesen kivilágított bejárata elé. Ez azt jelenti, hogy diadalmasan került ki a mai estéből, ami Carolyn Rycroftot illeti. Végre sikerült olyan bizonyítékot szolgáltatnia a szerelméről, amelyet Carolyn megért.

— Egy poharat vagy kettőt, százados?

— Elég lesz egy.

A főpincér büszke volt nyelvkönyvekből merített angol tudására. Mégis elbizonytalanodott a következő kérdésnél. — A százados két személyre rendelt vacsorát, nemde?

— Törölje a rendelést — mondta Rick. — Csak a bort hozza. Más nem kell.

Elüldögélt az asztalnál a galérián, ahonnan odalátott a táncparkettre és az előcsarnokra is. A hotel csak úgy pezsgett a katonás vidámságtól ma este. Volt vagy tucatnyi társaság, akikhez csatlakozhatott volna, de nem nézett fel, amikor a pincér kitöltötte a bort.

Persze egyenesen fel kellett volna mennie a szobájába. Jól kipihennie magát holnapig... Carolyn már biztosan rég ágyban van a nővérszálláson. Valószínűleg sokkal jobban jár, ha kialussza magát holnapig — hiszen ő Carolyn, és nem az az álombéli lány, akit a magányában elképzelt magának.

És éppen mivel ő Carolyn, egyáltalán nem bánta meg az ötletét, hogy egyedül jött ide. Igaz, Carolyn felajánlkozott, mert szereti, de Rick tudta, hogy még az ajánlatot is meg fogja bánni holnapra. Mint ahogy csak jobban fogja szeretni attól, hogy ő visszautasította... Az angliai elsötétítéskor a vakrémület késztette odaadásra. Algírban az odaadás egészen más lett volna, a romantika összes csapdája ellenére is. Carolyn elhallgattatta a lelkiismeretét az ő kedvéért, és engedett. Rick élhetett volna engedékenységével, ha idehozza arra a szigorúan törvénytelen háromórás nászútra, amit olyan gondosan kitervelt.

Egy iskolai olvasmány foszlánya jutott az eszébe — az idő által enyhén eltorzítva: „Semmi — állítja a filozófus Jurgen —, semmi sem olyan csalóka, mint egy kísértés emléke, melynek ellenálltunk." De azért megengedheti magának, hogy sütkérezzen a ma esti jócselekedete fényében. Hogy örüljön neki, hogy nem hozta ide Carolynt a vacsorára *à deux*, amit délután megrendelt... Fintorogva eltűnődött, hogy vajon az emeleti pincér odakészítette-e a nagy üveg pezsgőt az ajtaja elé. Valószínűleg az ezüst jegesvödör látványa botránkoztatta volna meg legjobban Carolynt. Carolyn (egész nyugodtan szembe tudott nézni ezzel a ténnyel) elég könnyen megbotránkozik, minden harctéri bátorsága ellenére.

De ettől függetlenül, Carolyn mégis a jegyese; a nászútjuk annak rendje és módja szerint elkövetkezik, ha ennek a drámának vége. Ez is egy tény, amellyel olyan nyugodtan kell szembenéznie, ahogy csak tud. Most már teljesen ehhez a hűvös szőke lányhoz tartozik; ez a Galahadhez méltó gesztus ma este jobban megpecsételte az egyezségüket, mint bármiféle szenvedély. Vajon bánja-e az egyezséget, amit kötött? Itt egy kérdés, amit őszintén kell megválaszolnia. Egy olyan kérdés, amit csak egy újabb palack dönthet el.

Árnyék hullott az asztalára. Felnézett, hogy rendeljen a pincértől, és Linda Adamsszel találta szemközt magát. Egy elegáns Lindával, borvörös estélyi ruhában, mely a legújabb divat szerint készült suhogó szoknyájától a vállpánt nélküli kivágásáig, s rézszínű haját a legügyesebb algíri kezek tornyozták fel. Egy pillanatra egymásra bámultak

— kitágult szemmel, mintha most találkoznának először. Rick bizonytalanul felállt. Mindig tudta, hogy Linda szép. De eddig még sosem zavarta ennyire ez a tény.

— Iszik velem egy kis bort?

— Köszönöm, Rick, de már hozzák a poggyászomat. Csak... megláttam a pulttól, és idejöttem elbúcsúzni.

— Búcsúzni?

— Legalábbis egyelőre. Ha hiszi, ha nem, Casablancába repülök, így, ahogy vagyok. Még átöltözni sem volt időm...

— Ismételje meg ezt lassan.

— Öt percem van — mondta Linda. — Gyorsan kell beszélnem. Nincs kedve... táncolni egyet velem?

A tekintetük még mindig egymásba kulcsolódott, mikor Rick megkerülte az asztalt, egy olyan bűvöletnek engedelmeskedve, melyre nem talált szavakat. Csak akkor értette meg, mikor Linda a karjába simult, és kiérkeztek a táncparkett zsúfolt forgatagába.

— A *Bécsi vér.*

— Vicces, nem, hogy a zenekar ugyanazt a keringőt játssza?

Rick olyan forgássorozatba kezdett, hogy mindkettőjük lélegzete elakadt — emlékezett, milyen könnyed és fogékony volt Linda azon a táncestélyen Angliában. Ma este ugyanazzal a könnyedséggel mozogtak, a kimondatlan feszültség ellenére, mely köztük uralkodott. Összerezzenve magához tért, és figyelni kezdett arra, amit Linda mond.

— ... a zenéről maga jutott az eszembe. Idejöt-

tem a táncparkett felé, és megláttam. — Elnevette magát, és összeért az arcuk. — Emlékszik, mekkorát veszekedtünk akkor este Angliában?

— Most nem veszekszünk. Hogy sikerült a rádióműsor?

— Túlságosan is jól — felelte Linda. — Ezért repülök most Casablancába. Akarnak egy riportot onnan is, most, hogy a város elesett. Hat órával ezelőtt kiadták az utasítást Washingtonban. Máris úton vagyok. Csodálatos korszakban élünk, ha nem bánja az embert, hogy ide-oda rángatják...

Egyszerű kijelentés volt, minden nagyképűség nélkül. Rick tudta, hogy valóban szükség van rá ezeken a frontokon, Linda haditudósító, akinek dolga van, s úgy száll fel egy bombázóra éjnek idején, akár egy ingázó a hathúszasra. Miért dobog akkor így a szíve, gondolta Rick, mikor még egyet perdült vele a keringő utolsó taktusaira.

A francia zenekar egy bugivugiba kapott bele, az *Ötször öt* egy félresikerült változatára. A táncparkett egy szempillantás alatt megtelt egyenruhás dzsesszőrültekkel. Linda felemelte bő szoknyáját, és határozottan kézen fogta Ricket.

— Úgy látszik, lejárt az időnk.

— Nem, ha megszabadulunk ettől a zajtól. Még sok mondanivalóm van.

Rick hagyta, hogy a lány kivezesse az előcsarnokon keresztül virágokkal szegélyezett feljáróra, a bejárat mellé. Egy vezérkari autó süvített el mellettük, háromcsillagos egyenruhákkal megpakolva. Azután csend lett, csak a tánczene szűrődött ki halkan. Rick látta, hogy a lány taxija már ott várakozik. Linda megrázta a fejét, mikor a sofőr ki

akarta nyitni az ajtót. Ahelyett, hogy beszállt volna, újra kézen fogta Ricket, és arrébb vezette a feljárón.

— Ne higgye, kérem, hogy megbolondultam — mondta Linda. — Csak tanúk nélkül akartam búcsúzóul megcsókolni.

Ricknek fogalma sem volt, hogy került a karjába a lány, és hogy melyikük kezdte a csókot. Túlságosan gyorsan történt. Egy hihetetlen másodpercig úgy simult hozzá a lány, mintha ez a karcsú, gyönyörű test összeforrna az övével. Aztán Linda nyugodtan hátralépett, csak a szeme árulkodott.

— Köszönöm . . . az együttműködést.

Rick ezúttal nem talált szavakat. — Linda, én soha . . .

— Hát persze, hogy nem. Miért vallottam volna be, hogy magába szerettem, amíg nem voltam biztos benne?

— Linda!

— Most ne szóljon egy szót se. Még azt se mondja, hogy megőrültem. Most már jó leszek. Megyek a dolgomra . . .

De Rick szorosan megmarkolta mindkét karját, és visszahúzta. — Mióta . . .?

Linda szemrebbenés nélkül állta a tekintetét. — Tudni szeretné?

Rick még mindig utánabámult, mikor a taxi elrobogott. Még mindig egy rejtély után tapogatózott, melynek a megfejtése kicsúszott a keze közül, miközben keresztülment az előcsarnokon, merev tekintettel, hogy el ne szálljon felfedezésének varázsa. Nem mintha pontosan tudta volna, hogy mit fedezett fel. Ahhoz is túl gyorsan történt az egész.

17

Rick vigyázzban állt, miközben a kürtszó utolsó hangjai elhaltak a kék alkonyatban. Ebben a pillanatban minden idegszálával azon volt, hogy ébren maradjon — és hálát adott a fáradtságért, mely lassú áramként ömlött szét benne. Ma éjjel legalább jól fog aludni: keményen megdolgozott érte, végig az egész perzselő délutánon. A tábor most készen állt bármiféle riadóra; illett a perchez a harsonaszó.

Három napja nem váltottak ruhát — rótták a zötyögős utakat, ahol még a dzsipek is panaszkodtak, porviharokban, melyek égették a légcsövet és a szemgolyót. Az Algírtól keletre fekvő napégette falvak kivehetetlen szürke délibábbá fakultak. Bougie, Philippeville, Bone — csak szegekkel kivert nevek voltak az útjelző táblákon — a tengerparton szendergő fehér falak elmosódó képei. A harckocsioszlop a keresztútnál sokkalta valóságosabb volt. Az angol tiszt oxfordi kiejtése, aki átadta Amosnak a parancsait. A közlegények ujjongása, mellyel útjukra bocsátották őket, amikor a dzsipjeik dél felé indultak.

Attól fogva az útiellátmányon éltek, útközben kapkodták be a falatokat, és a fertőtlenítőszeres tartályok klórjától kesernyés vízzel öblítették le. Nem volt idő meleg ételre megállni, miközben a gyorsan haladó menetoszlop átjutott a tunéziai határon. A sivatagi dűnék végeláthatatlan szikes sík-

ságoknak adták át a helyüket, melyeket itt-ott csontszáraz vádik barázdáltak. Aztán a szikes sivatag barnászöld vidékké változott: dombok váltakoztak forrásvölgyekkel; apró faluk és kanyargós tehéncsapások; szokatlanul békés táj fogadta őket a lidércnyomásos utazás után, de baljósan kihalt is egyben, mert az ütközetre várt.

Letáboroztak az egyik védett völgyben egy borsfaligetben, a szemközti lejtőn egy felgyújtott tanya üszkös romjai meredeztek. Kelet felé a völgy látszólag végtelen síkságra nyílt. Kietlen volt, akár a holdbéli táj. De Amos Blaine a tanya feketére égett udvaráról a távcsövén át látta, amint a harckocsik csatasorba rendeződnek. Minden bizonnyal heves ellenállásra számíthatnak. Máris elterjedt a szóbeszéd, hogy az angol—amerikai támadó éket visszaszorították Tunisz területéről. Erre a kérdésre még hajnal előtt megkapják a választ, mikor megérkezik az első sebesültszállítmány.

Granby ezredes jelölte ki ezt a pontot a térképen a tábori kórház helyéül — és Granby jól választott. A hegygerinc meredek lejtői megvédik majd a bombázástól, ha a németeknek sikerülne oldalba kapniuk az ő hadoszlopaikat; egyszersmind közel van a völgyben húzódó úthoz, az evakuálás várható fő útvonalához.

Mikor a zászló lobogva leereszkedett a zászlóőr karjaiba, Rick abbahagyta a tisztelgést, és még egyszer végigfuttatta tekintetét a szabályos mértani alakzaton. Közvetlenül előtte állt a tisztek sátra — az egészségügyi és irodai állományé balra, a nővérek sátrai jobbra. A felszerelés-cserélő sátrat közvetlenül a zászlórúd mellett állították fel. Rick

tudta, hogy Terry Adams még mindig odabenn dolgozik, egyezteti a jegyzékeket, hogy előkészítse, mire az első hordágyak megérkeznek. Lényegbevágó volt, hogy a sebesülteket hordágycsere nélkül szállítsák a harctérről a kórházba. Végig az egész vonalon — és ebbe természetesen a kórház is beletartozott, mint az első fontos gyűjtőállomás — kicserélik a felszerelést, s így biztosítják az új hordágyakat és tiszta takarókat a sebesültektől elhasználtak helyett.

Keresztben a szűk ösvény mellett, amely magát a kórházat körülvette, szabályos négyzetben helyezkedett el az első sátorcsoport; elöl négy nagy kórházi sátor, az oldalakon három-három. A négyszögtől jobbra állt a fogadósátor, ahol a sebesülteket kiválogatják, az adataikat ellenőrzik, és elhányítják őket a megfelelő helyre. Mellette volt a fürdősátor, ahol a járóképes sérülteket tetvetlenítették, és új ruhát adtak nekik. Utána következett a kötözősátor, minden olyan apró sérülés kezelésére, mely nem igényel tényleges sebészeti beavatkozást. A negyedik sátorban működik majd a fogászat, a gyógyszerészeti laboratórium és a gégészet. A sort a személyzeti szállás egészítette ki.

A hátsó, műtőelőkészítő sátrakat közvetlenul a fogadósátorból lehetett elérni. A sor közepén állt a röntgen; mögötte a gipszelő részleg, készen a rögzítősínek alkalmazására, melyek olyan sikeres tényezőnek bizonyultak a modern hadviselés által okozott sebek kezelésében. Két műtősátor zárta le ezt a sort.

Az egész harmadik sor a betegeké volt: kettő a sokkos állapotban levőknek, egy a töréseseknek.

Ezenkívül két húszágyas sátrat is felállítottak. E mögött a sor mögött már kijelölték a helyet, ahol a kórház szokásos befogadóképessége percek alatt a kétszeresére növelhető. Még messzebb Rick éppen csak ki tudta venni a tároló és raktársátrak kekiszínű tömegét, meg a vászonponyvát, mely a dzsipeket és a félhernyótalpas terepjárókat védte az időjárás viszontagságaitól.

A legénység kezdett sorba állni a kantinsátor közelében a szállásuk mellett. Rick elmosolyodott, mikor a gulyás illata megcsapta a sűrűsödő alkonyatban. Jó jel volt, hogy a tábori konyha végre működik a háromnapos út után. Jól fog esni az embereknek a meleg étel ma este, még ha csak szárított keverékből oldják is fel, és melegítik meg a tábori tűzhelyen. Ami azt illeti, neki is.

A felvezető a hóna alá csapta az összehajtogatott zászlót, és mereven tisztelgett. Mikor Rick viszonozta a tisztelgést, az egész zászlóőrség hátraarcot csinált, és elmenetelt a parancsnokság felé. A letáborozás szertartása véget ért. Még egy éhes százados is foghatja a csajkáját, és elkocoghat a kajájáért, gondolta Rick.

Bill Coffin és Carolyn integettek neki, mikor beállt a sorba. Látta, hogy Carolyn nadrágban és pulóverben van, amire katonai kezeslábast húzott. A délután még perzselt, de az esti levegő kezdett hűvösödni. Rick tudta, még egy óra, és a hideg a csontjukba mar. Eltűnődött, vajon hogy viseli majd Carolyn a mai éjszakát, egy katonai sátorban elszállásolva három nővérrel együtt — aztán odabotorkált a kantinasztalhoz, és tudta, hogy leg-

alábbis egyelőre túl fáradt még ahhoz is, hogy tűnődjön.

Gulyás és kávé loccsant a csajkájába meg a poharába; fogta a kávét, felhajtotta, és újra odanyújtotta a poharat. A forró folyadék felpezsdítette, amire nagy szüksége volt. Tudta, hogy most képes lenne szembenézni Carolynnal — ha nem veszti el a fejét. Ha távolságot tud tartani az érzelmeitől...

A lány egy deszkarakáson ült, egy nevető társaság közepén. A tiszti állomány kimerülten szétszóródott a füvön; a formákhoz való ragaszkodás utolsó nyoma is szertefoszlott a hányatott út során Algírból.

— Fáradt vagy?

Carolyn szeme sóváran csillogott munkától szurtos arcában. — Ha csak rágondolok, hogy matracon fogok aludni ma éjjel!

— Találsz majd egy kis meglepetést a matracodon — mondta Rick. — Reggelre szükséged lesz rá.

A lány a vacsorájára meredt. — Már láttam. Kell az neked is.

Rick kényszeredetten elvigyorodott. — Kár, hogy mindenen rajta áll a nevem, még a hálózsákomon is. Gondolod, hogy megszólnak érte?

Carolyn elpirult. — Már meg is szóltak. Ha hallottad volna Barbarát...

— Barbarának piszkos a fantáziája. Csak azt akarom, hogy ne fázz. — Ez az, mondta magában. Viselkedj gondos vőlegényhez illően. Beszélgess könnyedén, még ha belepusztulsz is...

Carolyn a keze után tapogatózott a sötétben; Rick kényszerítette magát, hogy viszonozza a szo-

rítást. — Köszönöm, Rick. Használni fogom ma éjjel. És nem érdekel, mit szólnak hozzá.

Messze a völgyből mennydörgés robaja hallatszott fel. Az a fajta mesterséges mennydörgés, mely egész délután elért hozzájuk.

Német 88-asok dörögtek odalent a síkságon. A vita még távoli volt; Rick csatazajhoz szokott füle ennyiről azért megbizonyosodott. Ha közelebb jön — nos, az alakulat kész bármire, még a visszavonulásra is. Nem érdemes ezen rágódni, míg Amos vissza nem tér a frontszemléjéről.

Aztán eszébe jutott, mennyire új mindez Carolynnak, és átkarolta a vállát. — Nyugodj meg — ez csak egy kis éles őrjárat. — Vagy ellentámadás kezdete, gondolta magában komoran. Egy biztos, holnap reggelre operálni fogsz... Fürgén felpattant. — Indulás lefeküdni, kislány. Ne felejtsd, mindannyian készenlétben vagyunk.

Carolyn hozzásimult a sötétben, mikor a mennydörgés újra felmorajlott. Rick gyorsan kelet felé pillantott, és örült, hogy a magas hegygerinc eltakarja a torkolattüzet.

— Jó éjszakát, drágám — súgta a lány.

A közelsége olyan biztatás volt, melyet aligha hagyhatott figyelmen kívül — végül is Carolyn mégiscsak a menyasszonya. Miközben utánanézett, amint a nővérszállás felé megy, és hagyta, hogy a kimerültség teljesen eluralkodjon rajta, remélte, hogy a csókja meggyőző volt. Carolyn teljes bizalommal omlott a karjaiba; miért nem érzett hát semmi egyebet, enyhe szánalmon kívül?

Ez is egy olyan kérdés, amit ráér holnap megvá-

laszolni. Feltéve, hogy a csata időt hagy az elmélkedésre.

Felült az ágyán, s a szokatlan hang egy csapásra kiűzte az álmot a szeméből. A karórája három órát mutatott, bár meg mert volna esküdni, hogy éppen csak a párnára hajtotta a fejét. A hang megismétlődött a sátor ajtaja előtti sötét űrben. Végre felismerte, mikor kirázta fejéből az álom kábult utóhatását: egy motor köhintése volt, amint egy mentőautó felkapaszkodott a meredek lejtőn a völgyből a táborba.

Odakint az ég fagyosan tiszta volt és csillagfényes. Mentőautók sorakoztak fel a fogadósátor előtt. Egy kürt harsant a legénységi állomány szállása felől, bár a szakszolgálatosok máris gyülekeztek a zászlórúd körül — engedelmeskedve, akárcsak Rick, egy hatodik érzéknek, mely minden gyakorlott egészségügyi szolgálatost figyelmeztetett a vészhelyzetre.

Begombolta az ingét a csípős hidegben, és szaladt a többiekkel. A hordágyak egyenletesen áramlottak a fogadósátron keresztül. A sátor ajtajában megjelent Randall Strang, alig egy töredékmásodperccel Rick után. A főseb̈ész biccentése kurta volt, de udvarias. A háromnapos út minden viszontagsága ellenére hihetetlenül tisztának látszott. Még a gyapjúnadrágján is kifogástalan volt az él, akárcsak a ránc, mely a csiptetője alatt képződött jól táplált arcán.

— Itt én intézkedem, Winter. Menjen inkább, és állítsa munkába az embereit.

Rick nagyot nyelt, mikor eszébe jutott egy bizonyos őszinte beszélgetés Amos Blaine-nel, közvet-

lenül az egység indulása előtt. Végül is csak valami csoda mentette meg a hadbíróságtól Algírban. Nincs értelme most ok nélkül összeütközésbe keveredni.

— Ahogy óhajtja, uram. — Tisztelgés nélkül ment ki a sátorból, éles figyelmeztetésképpen ennek a katonaruhába bújtatott civilnek, hogy most a fronton vannak.

A saját műtősátrában már égett a lámpa, mikor belépett, az elsötétítő álcázás úgy függött a keresztrúdon, akár egy őskori denevér szárnya. Bosszankodva látta, hogy Carolyn már bemosakodva készen áll — aztán visszanyerte az önbecsülését, mikor a fiatal Hal Davis sietett be bocsánatkérő biccentéssel. A műtő tökéletes rendben készen állt a szükséghelyzetre; erről már órákkal a lefekvés előtt gondoskodott. Magasra felgyűrte az ingujját, és kinyújtotta a karját a steril köpenyért, és érezte, hogy álmos ingerlékenysége egy csapásra lefoszlik róla az első megszokott mozdulattal a munka felé, amelyet annyira szeretett.

— Nos, emberek, ki lesz az első?

Az első betegük viaszfehér volt, de azért képes volt mosolyogni. Rick gyorsan szemügyre vette a fiút, és visszamosolygott rá. A háta mögött Dean már nátrium-pentotált szívott fel egy fecskendőbe, miután elolvasta Strang utasítását a hordágyra rögzített tábláról.

— Hogy történt, barátom?

— Felderítésen, százados. — A fiú szája is fehér volt, de a mosoly nem hervadt le róla, mikor a tekintete összetalálkozott Carolynéval.

— Sajnálom, hogy ezt kell mondjam egy hölgy jelenlétében, de a fritzek ellőtték a farktollaimat. — Felszisszent egy kicsit, mikor a tű behatolt a karjába.

— Számolj — mondta Dean szigorúan.

A fiú álmosan engedelmeskedett, mintha már előre érezné az altató hatását. Dean bólintott, mikor a szavak horkolásba fulladtak. Egy közlegény már kezdte lefejteni róla a sáros ruhaneműt. Rick gondosan megvizsgálta a sebet. Roncsolt sérülés volt közvetlenül a farpofák alatt, mintha egy repeszszilánk felrobbantotta volna a húst azon a ponton, mielőtt továbbhaladt. A csípőcsont szabadon volt, de nem sérült meg.

Mikor a tájékot lemosták és steril kendővel letakarták, Rick nekilátott magának a sebnek. Trueta elveit kellett itt alkalmazni — egy olyan módszert, melyet több százszor alkalmazott már a spanyol fronton. A kórkép olyan tisztán állt előtte, mintha könyvből olvasná, miközben lemetszette a nyilvánvalóan károsodott szövetet. A sérült izomnak, jól tudta, három feltételnek kell megfelelnie ahhoz, hogy megmaradjon: egészségesnek kell kinéznie a sebész számára; össze kell húzódnia, ha belevágnak, és vérezni kell. Minden egyebet el kell távolítani, mint a végzetes üszkösödés esetleges táptalaját.

Mélyen a sebben egy roncsolt fémszilánk volt — feltehetőleg magának a repesznek egy darabja. Rick ügyesen kipöccintette, és megvizsgálta a seb mélyét, hogy felfedezze a fertőzés esetleges utolsó zugát is. Később persze majd szulfanilamidot használ — ez a kor parancsa. De nincs az a terápia,

mely felérne minden olyan szövet eltávolításával, mely élettelenné vált, és ezáltal kirekesztődött az életfontosságú vérellátásból.

Mikor a tisztítás művelete befejeződött, beszórta a sebet a gyógyító porral, és lazán befedte vazelines gézzel. Futólag végignézett a sátron, és látta, hogy Davis és Bill Coffin egyaránt el vannak foglalva a szomszédos asztaloknál a saját betegeikkel, és hogy egy újabb hordágy vár már odakint a sorára. Nincs idő gipszbe tenni a saját betegét. Az a gipszelősátor dolga, ha a sebész munkája túlságosan felhalmozódik. Odaszólt a várakozó műtősnek.

— Vigye át az ortopédiára. Mondja meg, hogy nyolcaskötés indikált.

Szinte még fel sem emelték a férfit az asztalról, Carolyn és a műtősök azon nyomban hozzáláttak a lemosáshoz.

— Mikor kezdhetjük a következőt?

Carolyn hangja hűvös volt a maszk mögött. Már megint a tökéletes robot volt, aki túlságosan elmélyedt a munkájában ahhoz, hogy emlékezzen a sátorponyván kívüli világra.

— Öt perc, és kész vagyunk, doktor. Már a sterilizátorban vannak a tartalékműszerek.

A következő beteg égési sérült volt — erősen sokkos, legyengült állapotban. Már plazma áramlott a vénájába, de a sebesültszállító autót feltartóztatták az úton, és már előtte is várakoznia kellett a gyűjtőállomáson, odakint a harctéren. A hordágycímkén rajta állt, hogy már kapott szulfanilamidot. Rick vékonyan beszórta a sebeket, és vazelines kötszerrel fedte be. Nem mintha most túl sok reményt fűzött volna a kezelés sikeréhez.

Még egy forradalmian új módszer sem művelhet csodákat.

Bill Coffin átjött az asztalától, amúgy kesztyűben-köpenyben. — Mi folyik a betegfelvételen? — kérdezte. — Most küldtek egy hasi sérültet, aki menthetetlen. Megtagadtam a műtétet.

Rick bólintott. Fel volt készülve erre, míg Randall Strang a régimódi mércéjét alkalmazza odakint. — Körülnézek. Átveszed itt a terepet?

A fogadósátorban látta, hogy négy hordágy várakozik a sorára. Strang felnézett a felszíni sebről, amit éppen vizsgált, és kurtán odavetette: — Hármas műtősátor. — Ügyet se vetett Rickre, mikor a következő beteghez fordult. A fiatalabb sebész gyorsan kilépett a sátorból, és nézte, amint a következő sebesültszállító autó kirakodik.

— Hány van még a kocsiban? — kérdezte a sofőrt.

— Nem tudom pontosan, százados. Talán egy tucat.

— Súlyosak?

— Legalább két haslövéses.

Rick elszántan visszament a sátorba. Még egyszer megkockáztatja, bármit ígért is Amosnak. Végül is nincs joga a saját karrierje épségével törődni, ha életek forognak kockán.

— Megbocsát egy pillanatra, uram . . .

Strang jeges pillantással nézett fel. — Mi van, Winter?

— Coffin őrnagy szeretné kikérni a tanácsát a kettes sátorban.

Strang arckifejezése nem változott, mikor fürgén

felegyenesedett. De látszott a viselkedésén, hogy Bill Coffin szakmai híre még Bostonba is eljutott.

— Helyes, százados. Addig átveheti az osztályozást.

Rick máris a következő beteg fölé hajolt a várakozó sorban. Megvizsgálta a roncsolt sebet a csípőn. — Szulfa?

A férfi álomittasan felelt a morfium kábulatában. — Én magam tettem rá, uram. Ott a helyszínen. Aztán még kaptam . . . a gyűjtőállomáson.

— Sokk-sátor — mondta Rick. — Majd később rendbe tesszük.

Az ápoló feljegyezte az utasítást a kórlapra. A következő eset egy súlyos nyílt törés volt, elég jó állapotban. Itt azonnal ki kell tisztítani a sebet, mielőtt műtéthez látnak. Rick kiadta az utasítást, és továbblépett. Egy pillanatra megállt a harmadik hordágynál. Egy újabb hasi sérülés, súlyosan előrehaladott sokkállapotban. A pulzus gyors volt, és gyengén tapintható. Nehéz döntés volt, de Rick gyorsan határozott.

— Sokk-sátor.

Felnézett, mikor Jim Manners tiltakozva köhintett a háta mögött. Az idősebb orvos arca komor volt.

— Nem kaphatna még egy lehetőséget a többiekkel együtt, Rick?

— Sajnálom, Jim.

— De ha operálható . . .

— Egy tucat mentőautó várakozik odakint. Lesznek köztük, akiknek több esélyük van az életre. Ha még életben van a sokk-kezelés után, megkockáztatjuk. — Nagyot lélegzett, és hangosan ki-

mondta, amit gondolt: — Ez hadikórház. Nem használhatjuk boncolásra az asztalokat.

A hordágyak most sűrű egymásutánban érkeztek. A legtöbb esetben csak egy pillantásra volt szüksége Ricknek, hogy meghozza a döntést. Ebben a pillantásban, a pulzus jellegének megállapításán kívül benne volt két háborús front nehezen megszerzett tapasztalata. Nem tudta volna szavakba foglalni az orvosi mércét, amit használ; aligha magyarázhatta volna el Mannersnek, de még Bill Coffinak sem; és mégis tudta, hogy pontos... Mikor Randall Strang visszatért a mondvacsinált küldetéséből, a fogadósátor már majdnem üres volt. Az utolsó sebesültszállító autók is kigördültek a rakodótérből, és elindultak a völgy felé az irányítóállomásra.

Strang meglepően türelmesen mondta: — El nem tudom képzelni, mit akart tőlem Coffin őrnagy. Végtelenül egyszerű volt a problémája.

Rick elfojtott egy mosolyt. Hál'istennek, Bill feltalálta magát. Strang szemöldöke ismét felszökött, mikor meglátta a szinte üres fogadósátrat. De a főssebész csak leült az asztala mögé, és továbbra is elképedve bámult. Talán megérintette az idő szele, gondolta Rick. Talán hagyni fogja, hogy én irányítsam az ilyen szükséghelyzeteket, míg csak megőrizheti a posztját — és utólag bezsebelheti az érdemeket.

Fennhangon annyit mondott: — Biztos vagyok benne, hogy az őrnagy nagyra értékelte a véleményét, uram. Visszamehetek a csoportomhoz?

— Hogyne. Majd én befejezem a jelentéseket.

Mikor visszaért a műtőasztalához, Rick rávigyor-

gott Bill Coffinra a sátor túlsó végében. — Remek voltál, öregem. Mit adtál elő a mi Randallünknek?

— Úgy csináltam, mintha a tanácsára volna szükségem egy koponyasérüléssel kapcsolatban. Fel volt húzva?

— Akár hiszed, akár nem, hízelgett neki a dolog.

— Nem is csoda, úgy benyaltam neki... Nézd csak meg alaposan azt a fiút, mielőtt beindítjátok az altatást.

Carolyn odajött a kórlappal, és Rick elé tartotta, hogy elolvassa, mialatt újra bemosakszik. Még Strang is tudta, hogy ez az összezúzott mellkas sürgős: a ceruzája megbicsaklott, mikor pirossal bekarikázta a szót... A gyors kezelés a fronton rekordidő alatt a műtőasztalra juttatta a beteget; a plazmaszint kitűnő volt. De még ilyen kedvező feltételek mellett is kevesebb volt az esély ötven százalékosnál.

Rick odaszólt Deannek a kórlap fölött. — Vezess be egy kanült. — A vérzés a legnagyobb baj, döntötte el — a sérült tüdő vérzése, mely kitölti a mellkasüreget, és életveszéllyel fenyeget. Tovább súlyosbította a dolgot, hogy a felszakadt tüdőszövetből levegő távozik, s olyan nyomást eredményez, mely megfojthatja a sebesültet.

Carolyn halkan megszólalt. — Mennyi az esély?

— Nem sok.

— Megkockáztatja?

Ez volt az első eset, hogy ilyet kérdezett. Rick tűnődve nézett rá, és tudta, hogy meg akarja kímélni egy reménytelen feladat kétségbeesésétől.

— Attól tartok, nincs más választásunk.

A légcsőbe helyezett csövön keresztül oxigént erőltettek a fiú tüdejébe, hogy növeljék a vér oxigéntartalékát. Rick látta, hogy a beteg kedvezően reagál, mikor steril kendőkkel leterítette a sebet. A szike egyetlen vágása felnyitotta a mellkas falát. Carolyn és Hal Davis már ott álltak mellette a csipeszekkel, és megfékezték a seb szivárgását. A mellkas most nyitva feküdt előttük, félig megtelve alvadt vérrel, mely sötét masszaként borította a tüdőt.

Óvatos gonddal eltávolította a rögöket. Alattuk világosabb piros ömleny tört fel — friss vérzés a roncsolt tüdőből. Rick hallotta, hogy Carolyn visszafojtja a lélegzetét. De a tamponok továbbra is éppolyan egyenletes ritmusban érkeztek a kezéhez.

— Nyomással fogom megállítani — mondta Rick, és mélyen benyúlt a tüdő mögé a hílushoz, az ék alakú tüdőkapuhoz, melyben a véredények és a hörgők összefutnak. Az ujjai közrefogták a hílust, és összenyomták a tüdőverőér lágy falát, hogy megállítsa a vér áramlását a tüdőbe.

— Tampont!

A párna azonnal szabad kezébe siklott. Felitatta a tüdő felszínét, míg szemügyre nem vehette a mély hasadást.

— Meg lehet menteni? — kérdezte Hal Davis.

Rick a fejét rázta. — El kell távolítanunk. Készítsetek egy erős érelkötőt. — Egyetlen szorosan megkötött selyemszál segíthet a dolgon. Nincs idő összetett érelkötésre.

Egy pillanatig habozott, mikor a varrószálat kézbe kapta. Mint mindig, Carolyn most is előre el-

készítette: a hajlított tű szilárdan állt a fogóban a sötét selyemszállal a végén.

— Nem jó, doktor?

Szórakozottan bólintott. Tökéletesen megfelel, ha jól irányítja a tűt. Carolyn és Hal éppen eléggé ismerték az anatómiát. Ugyanúgy tudták, mint ő, hogy most dinamittal dolgozik. Az ütőér mögött, melyet el akart kötni, ott húzódnak a nagy gyűjtőerek, melyek a szívbe szállítják vissza a vért. Ha csak egy hajszálnyira mellétalál a tűvel, felszakíthatja a vékony érfalakat, és újabb vérömlés árasztja el a mellkast. Egy dolog életeket menteni — s esetleg végignézni, hogy enyészik el az ember a keze alatt. És más szembenézni az olyan halállal, mely az ember saját hibájából következik be.

Inkább érezte, mintsem hallotta Carolyn lélegzését, miközben mélyen benyúlt a tüdő mögé a tűvel, vaktában keresgélt, nem irányította más, csak a tapintóérzéke és a szakadt ütőeret tartó merev ujjai. A tű áthatolt a szöveten, és a hegye felbukkant az ujjai közt. Hal keresztülhúzta a tűt, és szorosan elkötötte a fonalat, miközben Rick kivágta a tüdőt. Mindannyian szótlanul nézték egy percig a csonkot. De nem jelentkezett vérzés. A szükségvarrat szorosan tartott. És ameddig kitart, a fiú élete meg van mentve.

Összevarrta a mellkasi nyílást, és benne hagyta a csövet, hogy elvezesse a felesleges levegőmennyiséget, mely káros nyomást gyakorolhat az ép féltüdőre. Ma éjjel nem volt kedve fütyörészni munka közben; mikor végre hátralépett az asztaltól, megtántorodott egy kicsit, bármilyen vasakarattal uralkodott is az idegein.

Látta, hogy az ő asztaluk fejezte be utoljára a munkát. Ma éjjel az egység összehangoltan állta a feszült küzdelmet, és diadalmasan került ki belőle. Holnap majd megnézi a könyvet, és összeállítja a jelentést a sátrában megmentett életekről. Csináljon vele Strang, amit akar; a csapat túljutott az első próbán.

Carolyn kérdő tekintettel nézett rá, mikor megfogta a karját. A másik kezével Hal Davis felé nyúlt, és remélte, hogy a mosolya leplezi a kimerültségét.

— Szép munka volt, gyerekek. Büszke vagyok rátok.

Tudta, hogy a lány vágyakozva néz utána, mikor kiment a sátorból. Ma éjjel, még ha módja is lett volna rá, nem tudott szembenézni a kérdő tekintetével. Ma éjjel fáradt volt még ahhoz is, hogy akár csak gondoljon a szerelemre.

18

A homokos part alig háromszáz méternyire északra kezdődött a tábortól, ahol a hegygerincet vádik sora váltotta fel, melyek összeolvadtak a hófehér dűnékkel. A felperzselt parti út dűnék és dombok között kanyargott kelet felé; a műszakiak légvédelmi lövegállásokat ástak be itt, ha netán az ellenség a tenger felől akarná meglepni őket.

A dűnéket és a tengert köd borította, mikor Rick elindult Terry nyomában a nedves homokon. A szögesdrót pompás ruhafogasul szolgált. Mikor átléptek az utolsó akadályon, és belevetették magukat az első hullámba, a Földközi-tenger alig különbözött az otthoni vizektől. Ebben a tejszerű, szűrt napsütésben még a bunker tetején álldogáló magányos őrszem is inkább strandőrre hasonlított.

Rick hasra fordult, és feszes gyorsúszással nekivágott a mélyvíznek. Terry keményen tartotta a tempót. Messze odakint megálltak, és taposták egy kicsit a vizet, hogy mélyeket szívjanak a hűvös reggeli levegőből. Pár perc alatt az afrikai nap felszippantotta a ködöt. A tenger szétterült a karcsapásaik alatt — ahol úsztak, olívzöld volt, a part felé élénk sárgára váltott, a láthatár peremén pedig sötétkékké mélyült. Mélyen alattuk a tiszta vízen keresztül látni lehetett az árnyékukat a redőzött tengerfenéken.

Terry vidáman megszólalt: — Bermudára emlékeztet. Ne kérdezd, miért.

— Nem akarod elmondani?

— Maryvel úsztunk egyszer így ki közvetlenül hajnal előtt a Korallpartról. Meg akartam nézni a napfelkeltét a Varjúfészek fölött.

Terry jókedvűen elmosolyodott az emléken. — A Varjúfészek egy kis villa, ott töltöttük a nászutunkat, tudod ... Kiúsztunk a zátonyig, és a hullámtörésnek háttal ülve vártuk, hogy a nap előzze a párát. Soha nem felejtem el azt a reggelt.

Rick mosolyogva nézte. Ma reggel csupa elevenség a fiú minden porcikája. Ricknek eszébe jutott az a kisebbfajta orgia a *Café Anglais*-ben, és újra elmosolyodott. Úgy látszik, egy kis hempergőzés a mocsokban megint megtisztította egy ember lelkét.

Terry megszólalt: — Mondtam már, hogy meggyógyultam? Csak tegnap jöttem rá, mikor kimentünk az arcvonalba az utánpótlással.

Rick csak félig figyelt a fiúra, aki nagyban mesélt. A tegnap délutánról mesélt, a frontról.

Nem a hagyományos arcvonal volt ez lövészárkokkal és senki földjével, de azért éppolyan kézzelfogható. Terry dzsipje előretolt állások között ingázott lélegzetvételnyi szünet nélkül egész délután, jóval a német 88-asok lőtávolságán belül. Lövedékek csapódtak be, de uralkodott magán; sőt, meg sem állt meglapulni. Végül is nincs sok értelme megbújni egy dzsipben.

— Hogy lehet ez, Rick? Odahaza az Államokban majd összecsináltam magam a hadgyakorlatokon. Tegnap meg ültem egy angol tank mellett, és teáztunk, végig az esti zárótűz alatt. Végleg meggyógyultam?

— Lehet, hogy tudtodon kívül csodagyerek vagy.

— Másokkal is előfordult már, hogy leküzdötték a félelmet.

— Szerintem te nem féltél, még az elején sem. Azt hiszem, csak rövidzárlat volt az idegeidben. Most már ráhangolódtál a csatára. Felkészültél a feladatra. Láttam ilyet már Spanyolországban is. Vagy százszor megtörtént az Ardennekben és Dunkerque-nél is. Fiúk, akiknek Oxfordban kellett volna feszíteniük, összeharapták a fogukat, és véghezvitték a lehetetlent. Nincs rá magyarázat, kölyök. Talán jót tesz a tudománynak is, ha valami olyasmibe ütközik, amit egyelőre nem tud megmagyarázni.

Egy kicsit elgondolkozott ezen, miközben békésen tempózott az erősödő reggeli fényben. A fiú egy félhernyótalpas terepjárón hagyta el az algíri szállodát, inkább holtan mint elevenen az előző esti dáridótól. Azóta lankadatlanul dolgozott, s csak este hagyta abba, hogy néhány órás ájult alvásra egy takaróba burkolózzon, ami a pihenést jelentette a terepen. Talán ez mentette meg, mikor elérkezett az igazi próbatétel. Talán nincs az idegrendszernek nagyobb ellensége, mint a túl sok gondolkozás.

De Rick csak annyit mondott: — Azért ne aggódj, ha megint halálra rémülsz. Ez megeshet.

— Nem is kétlem — felelte Terry vidáman. Egy árnyalatnyit lehalkította a hangját, bár közel s távol nem volt egy lélek sem. — Egyébként megköszöntem már a tanácsot, amit Angliában adtál? Úgy értem a lazításról?

— Rossz tanács volt. Remélem, nem fogadtad meg.

— De igen. — Terry bukfencezett egyet, és mélyen alámerült, hogy leplezze a pirulását. Rick hasra feküdt a vízen, és nézte a fiú barna testét, amint lefelé pörög. Terry megérintette a lábujjával a feneket, és újra a felszínre tört, fehér homokfelhőt kavarva.

— Elnézést a képes beszédért — mondta. — De tényleg ezt éreztem, mikor tegnap visszajöttem az arcvonalról. Hogy talajt értem, és újra felbukkantam a napvilágra... Persze, ennek semmi köze Ginához. — Szégyenlősen elvigyorodott. — Disznóság tőlem, hogy elárulom? És gondolod, hogy Mary megértené, ha tudná?

— Mindkét kérdésre *nem* a válasz. Van egy-két dolog, amit a nők soha nem fognak megérteni. Ezek közé tartozik az is, hogy nincs férfi, aki monogám lenne egy háborúban.

— Hát igen — mondta Terry. — És most, hogy megbeszéltük, ne menjünk vissza? Egy óra múlva a zászlóalj-parancsnokságra kell mennem, hogy elhozzam Amost.

— Intézd csak a dolgokat, kölyök. Én még maradok egy kicsit sellőket keresni.

Rick még sokáig taposta a vizet, miután Terry eltűnt a dűnék között vezető ösvényen. Hetek óta először pihentnek és elégedettnek érezte magát. Tudta, hogy az érzés azonnal tovatűnik, ha elszabadulnak a gondolatai. Ha szembenéz a ténnyel, hogy egy megoldatlan kérdést hagyott maga mögött Algírban. Most elég volt lustán ringatózni föld és víz között. Eljátszani Linda csókjának em-

lékével, és a nyilatkozattal, mely azt a csókot kísérte. Egy kicsit távolról nézni, tudván, hogy az ilyen emlékek veszélyesek.

Csak akkor tudta meg, hogy milyen veszélyesek, mikor úszni kezdett a part felé, és látta, hogy maga Linda áll az egyik dűnén, az alakja kirajzolódik a felkelő nap fényében.

Sokáig bámult rá, miközben a sekély vízben taposott. Ez nem lehet Linda. Az álom és valóság nem csúszhat ilyen könnyedén egymásba egy háború kellős közepén... Mindjárt odanéz újra. Biztosan az őrszemet tévesztette össze azzal a lánnyal, akit szeret.

A lánnyal, akit szeret! Igen, a kérdés, melyre nem akaródzott válaszolnia, magától megoldódott. Linda az, akire vágyik, nem Carolyn; Linda a boldogság, minden hűvös tartózkodása ellenére. Ugyanebben a pillanatban rádöbbent, hogy már régóta vágyik rá, hiába Carolyn emléke az elsötétített éjszakából. A kaland az elsötétítésben most csak homályos látomás volt. A jövője ott várja azon a magas dűnén, a hajnal ragyogásában.

Újra megkockáztatott egy pillantást a part felé, és látta, hogy a lány nagyon is valódi. Sőt, már jött is lefelé a nedves homokon, hogy üdvözölje, és a legkevésbé sem törődött vele, hogy Rick anyaszült meztelen. Rick felállt a derékmagas vízben a lusta hullámok között, és tölcsért formált a kezéből, hogy kiáltson neki. De már hallotta a lány hangját a víz felett.

— Ne nézzen ilyen megbotránkozva, Rick. Tudta, hogy követni fogom.

Fellépett egy kis hordalékkupacra — olyan su-

dár volt, mint mindig a jól szabott egyenruhában, amint a szeméhez emelte kesztyűs kezét, hogy jobban láthassa a Földközi-tengerről visszaverődő ragyogásban. Rick térdre esett egy hullám jótékony fedezékében.

— Menjen egy dűne mögé, és várjon meg — ordította. — A kincstári felszerelésben nincs fürdőnadrág.

Örült, hogy férfias zavarban találhat menedéket, és a sekély vízben lebeghet egy darabig, mint egy félig elmerült fatörzs, míg a lány végre elfordult.

— Így jó?

Rick beleegyezést dörmögött, és kirohant a vízből a szögesdrót felé. Linda még mindig kelet felé fordulva állt, mikor Rick előbukkant a dűnék közül. Egy hosszú percig szótlanul nézte a lányt, végigszántott egy fésűvel csöpögő haján, megkötötte a nyakkendőjét, hogy halogassa az időt, amikor meg kell szólalnia. Linda túlságosan tökéletes volt, ahogy ott állt — és túlságosan kívánatos.

Persze pontosan tudta, hogy mit kell mondania; a szavak önmaguktól öltöttek formát az agyában, akár egy gondosan elpróbált jelenet egy színdarabban.

Végül egyáltalán nem szólalt meg. Ehelyett odament a hordalékkupachoz, és megfogta a kezét. Az őr újra elfoglalta a helyét az első dűnén; mögötte, ahol a légvédelmi ágyúk az ég felé meresztették tompa orrukat, a személyzet már mozgolódott... Linda és Rick együtt indultak vissza az ösvényen a táborba. A katonák váratlan felbukkanása egyelőre megmentette őket a bizalmas együttléttől.

— Mikor...?

— Ma reggel, dzsippel — felelte Linda. — Az átrakó állomástól. Innen húsz mérföldnyire van egy vasútvonal. La Crevette-nél.

— Terry kiment az arcvonalba. Remélem . . .

De Linda derűsen befejezte minden mondatát. — Éppen akkor érkeztem, mikor indult. Mit művelt vele? Olyan hidegvérűnek látszott, mint egy öreg frontharcos.

— Sajnálom — felelte Rick. — Szívesen bezsebelném a dicsőséget, ha tudnám. Ez olyanfajta győzelem, melyet minden férfi vagy maga vív ki magának, vagy elveszett.

— Ez azt jelenti, hogy meggyógyult?

— Adjon még egy hetet, és kiderül. De fogadni mernék rá.

— Azért csak tudja, hogy mi történt?

— Algírban egyfolytában alkoholba pácolta az idegeit. Idekint meg lélegzetvételnyi időt sem hagytam neki a munkától. Nem rossz patikaszer, ha az ember elég fiatal hozzá, hogy töményen lenyelje.

Együtt mentek végig a tábor deszkapallóval fedett utcáján, és a zászlórúdnál befordultak a felvételi sátor felé. Rick fogadta a zászlóőrség tisztelgését, és folytatta a felületes csevegést.

— Hová lett az írógépe? Olyan nélküle, mintha nem lenne felöltözve.

— A front közelében tilos jegyzetelni. Egyébként az engedélyt sem azért ügyeskedtem ki, hogy idejöjjek.

Bement a felvételi sátorba, amint Rick előreengedte. A sátor most, kora reggel üres volt. Rick tudta ezt, mégis nagyot lélegzett, mielőtt követte

volna. Ez meredekebb ugrás volt, mint amit bármiféle tengerbe tehetne.

Linda nem fordult meg, mikor megszólalt. — Mikor kezdünk el magunkról beszélni, Rick?

— Most, ha megfelel. Egyedül vagyunk.

— Azért jöttem, hogy tisztázzuk a dolgot.

Rick váratlanul megperdítette, és karjaiba kapta. A lány csókja felért minden emlékkel, minden várakozásával.

— Ez megfelel?

A lány szája beléfojtotta a gondosan kitervelt mondanivaló folytatását. A vér őrült vágtába kezdett az ereiben, mikor még szorosabban magához húzta, és egy időre megfeledkezett a terveiről. Aztán kényszerítette magát, hogy kiszabaduljon az ölelésből, és elővigyázatosan megkerült egy asztalt.

— Ilyen az emberi természet, Linda.

Leült az asztalhoz, és nagy nehezen összeszedte magát. Az ujjai egy összehajtogatott papírlapra tévedtek — neki címzett levél volt. Terry kézírásával. Félrelökte, és odahúzott egy széket Lindának.

— Mondjam ki kereken?

— Ha nem esik nehezére.

— A múltkor Algírban maga azt mondta, hogy szeret. Mondhatom, hogy ez kölcsönös?

Linda felé hajolt az asztal felett. A mennyország minden gyönyöre, amire vágyott, ott várt rá a lány szemében. Rick kiszakította magát a tekintet vonzásából, mielőtt folytatta.

— Ne kérdezze, hogy történt. Nyilván a szívem mélyén már régóra küzdöttem ellene.

Linda halkan megszólalt: — Ez is kölcsönös.

— Persze az ilyesminél ritkán lehet tudni, hogy hogyan történik, és mitől. Különösen, ha komoly. Gondolom, az ember tudat alatt mindig küzd ellene. Aztán egyszerre csak mintha villám sújtotta volna az embert, és összeomlik... Sajnálom, hogy nem vagyok eredetibb, de mikor ma reggel megláttam magát ott a dűnén, tudtam, hogy örökre a szívembe zártam. Egy csapásra rádöbbentem. El tudja viselni?

Linda halkan, elégedetten felnevetett. — Furcsa, nem, hogy eleinte mennyire gyűlöltük egymást?

A következő kérdés önkéntelenül bukott ki Rickből. Nem akarta feltenni; az adott körülmények között aligha volt tisztességes. — Mikor jött rá... velem kapcsolatban?

— Nem tudom. Még a konvojon, azt hiszem, mikor először láttam dolgozni. — A nevetésébe valami furcsa szín vegyült. Valami elbizakodottság, ami a nők nevetését jellemzi, ha félelmeik elcsitultak. — Ez persze nem igaz. Abban a pillanatban magába szerettem, mikor erőszakkal megcsókolt a tiszti klub teraszán Angliában. Csak nem akartam beismerni..., még magamnak sem.

Rick összeszedte magát; végül is most vagy soha. — Akkor maga gyorsabb volt nálam. Én... másba voltam szerelmes, mikor elhagytuk Angliát.

Linda hangja ugyanolyan nyugodt maradt. — Félig-meddig gyanítottam. Ha Carolynra gondol...

— Carolyn Rycroft és én jegyesek vagyunk. — Gyorsan folytatta, és minden erejével igyekezett

figyelmen kívül hagyni a kérdést a lány tekintetében. — Akkor jegyeztük el egymást, mikor kihajóztunk Gibraltárból.

Rick könnyebben viselte volna, ha Linda felkiált, vagy megengedi magának egy-két könnycsepp fényűzését. De csak kitartóan a szemébe nézett egy percig, mielőtt megszólalt.

— Ha őt szerette... miért hagyta, hogy én...?

— Hogy állhattam volna meg?

— Hamarabb is szólhatott volna.

— Hagyott időt rá Algírban?

Linda eltűnődött ezen. — Ma reggel megcsókolt. Azt mondta, hogy szeret. Most meg azt mondja, hogy őt szereti jobban...

— Ezt nem mondtam egy árva szóval sem. Azt mondtam, hogy házasságot ígértem neki. Én nem szegem meg a szavam. — Fanyar mosollyal nézett Lindára. — Sokkal jobban járhatott volna... vagy mondjuk azt, hogy rosszabbul? Egy hónappal ezelőtt. Amikor még igazi nőcsábász voltam. Akkor tiszta szívből udvaroltam volna magának..., elmentem volna addig, ameddig hajlandó lett volna rá. Most már nem tudom ezt a játékot játszani. Maga megnevelt.

Lindának sikerült egy hasonlóan keserű mosolyt kipréselnie magából. — Ennyit is köszönök, Rick.

De Rick folytatta, mit sem törődve a félbeszakítással. — Azt hiszem, minden embernek ki kell vennie a maga részét a tisztességből, ha az emberi faj ép bőrrel akar kikerülni ebből a csávából. Én megtettem a magamét ma reggel, nem gondolja?

— És én mit tegyek?

— Fogalmam sincs. Figyelmeztettem volna, hogy ne jöjjön ide, ha tudom, hogy hol érhetem el Casablancában.

Linda rendületlenül mosolygott. — Tudnia kellett, hogy rögtön a szívem választottja nyomába eredek. Abban a hiedelemben, persze, hogy még szabad...

Rick nagy nehezen alkalmazkodni próbált a tréfához. A nőknek nincs joguk, hogy ilyen pillanatokban nevessenek. A nőknek szokás szerint sírniuk kell ilyenkor...

— Nem lehetnénk egy kicsit emelkedettebbek? Gondolja, hogy nekem olyan könnyű így lemondani magáról?

Linda azt felelte: — Olyan közönséges leszek, amennyire csak tőlem telik, Rick Winter, és maga tűrni fogja. És mindjárt egy rosszmájú kérdéssel kezdem. Tulajdonképpen mit eszik maga Carolyn Rycrofton?

— Szerelmes voltam belé Angliában...

De nem tudta folytatni még Linda előtt sem. Az az éjszaka Carolynnal szent volt, még az ő rugalmas erkölcsi elvei szerint is. Olyasmi, amit nem beszélhet meg senkivel, még azzal a lánnyal sem, aki végre-valahára megmutatta neki, mi a különbség puszta szenvedély és a szerelem között. Vagy még inkább azt a finom összhangot, amelyet egy nő a kettő között teremteni képes, ha elég bölcs hozzá... Carolyn sosem fogja elérni ezt a szintézist; ezt most szomorúan be kellett ismernie. Az elsötétítés éjszakáján csupa szenvedély volt és vad odaadás. Akkor kitört a puritán páncélból, és másnap szépen visszabújt belé. Most, hogy eljegyez-

tték egymást, soha többé nem lesz olyan magafeledt. Nem lesz több közös ekszẗázis.

Csak annyit mondott: — Lehet, hogy vannak dolgok, amelyeket még magának sem tudok megmagyarázni.

— Carolyn rendes lány, Rick. Igazán aranyos gyerek. — Linda elhallgatott. Rick még sosem tapasztalta nála, hogy cserbenhagyták a szavak. — De nem értem, hogy maga meg ő... — Megint kereste a szót. — A munkájuk hozta össze vele?

— Talán.

— Igazán nem gonoszkodni akarok. Csak szeretném megérteni.

— Lehet, hogy magam sem értem. De az biztos, hogy nem akarok beszélni róla.

Linda odament a sátor nyílásához, és egy darabig kibámult a reggeli napsütésbe. Az ágyúk már szópárbajba kezdtek odalenn a völgyben. Egyikük sem vette észre a zajt, mikor visszafordult hozzá. Rick látta, hogy most sír egy kicsit. Amolyan csendes könnyekkel, amelyeket egy pillanat alatt meg lehet fékezni. Rick előrelépett, hogy megveregesse a vállát, és elfintorodott a suta mozdulaton.

— Rendben van, Rick — szólalt meg Linda. — Legyen csak mintavőlegény; joga van hozzá. És ne vegye rossznéven, amit mondtam, nem akartam bántani. Csak mondja meg, mit tegyek? Gratuláljak Carolynnak?

— Ha nem haragszik, ez még titok.

— Egyáltalán nem haragszom. Akarja, hogy keressek egy másik háborút magamnak, amiről tudósítsak?

Rick elkeseredetten félrefordult. — Ez talán mindkettőnknek egyszerűbb lenne.

Linda hangja elárulta, hogy már régen abbahagyta a sírást.

— Elmegyek..., amint tehetem. Végül is egy riport miatt jöttem ide..., legalábbis ezt az ürügyet mondtam Algírban. Nem mehetnék... egy kicsit közelebb a fronthoz?

Rick hozzálépett a sátor bejáratánál, és most már eljutott a tudatáig a dübörgő csata, mely keleten az eget rázta. — Egy tankcsata kellős közepén? Amos kitekerné a nyakam, ha elereszteném a táborból.

— Tiszteletemet kell tennem nála. Kaphatnék egy csöndes zugot meg egy írógépet, amíg visszatér?

Rick most a szemébe nézett. — Azt hittem, tilos jegyzetelni.

Linda előrelépett. — Kérem, Rick. Hát nem látja, hogy el kell foglalnom magam valamivel ma reggel, vagy megőrülök?

— Van egy táskaírógép Terry sátrában. Csak mondja meg a tisztiszolgának, hogy kicsoda. — A keze a lány karjába kulcsolódott, amikor az menni készült. — Persze, nem kellett volna elárulnom magának, hogy szeretem. Kevésbé gyűlölne most, ha megtartottam volna magamnak?

Linda már a karjaiban volt, és egy lélegzetvisszafojtott örökkévalóságig belakapaszkodott. — Csak még egyszer csókoljon meg, Rick. Aztán megyek a dolgomra.

Rick megcsókolta. Először gyöngéden, míg azt nem érezte, hogy a lány ajkai vadul megelevened-

nek az ajkai közt... — Köszönöm — mondta Linda Adams fojtott hangon. — Ez sokáig ki kell tartson, tudja.

Kiment a sátorból, büszkén kihúzott vállal az egyenruha alatt, a katonasapkája ugyanolyan hetyke szögben ült a fején. Sisakot kéne viselnie, ilyen közel a fronthoz, gondolta bárgyún Rick, és kinyújtotta a kezét, hogy visszatartsa. De már sehol se volt.

Egy darabig tanácstalanul állt a fogadósátorban, hallotta a lány cipőjének magabiztos kopogását, amint lassan elhal a tiszti szállás felé vezető pallón. A keze Terry levelére tévedt, mikor visszaült az asztal mögé. Egy percig zavarodottan meredt rá, anélkül, hogy látta volna. Végül is egy férfi nem mond búcsút a boldogságának anélkül, hogy némiképp meg ne inogna az egyensúlya.

Mikor végre megemésztette a szavakat, egy szempillantás alatt visszanyerte az érzékeit. Terry azt írta:

„Csak egy szóra, Rick, ha netán később érnél vissza a víztől. Strang kijön velem a tűzvonalba — ebből sejtheted, hogy állnak a dolgok. Lehet, hogy még ma éjjel továbbvezényelnek bennünket, szabályos riadó nélkül. Most Bill a parancsnok, és nem árt ha tud erről... Ha Linda netán maradni akarna, légy szíves irányítsd vissza az átrakóállomásra, de tüstént."

A csendes figyelmeztetés jelentése nyilvánvaló volt. Strang, aki volt olyan helyzetben, hallott valami célzást, hogy a kiürítés bármikor bekövetkezhet. Ez éppen elég fenyegető volt, hogy kikényszerítse a főseb észt a tűzvonalba, hogy tanácsot

kérjen Amostól... Terry csak továbbadja a hírt, mint barát a barátnak. Rick azt tehet, amit jónak lát.

Már félúton volt a pallón, mikor eszébe jutott, hogy nincs olyan helyzetben, hogy parancsoljon Lindának. Ha fennáll az áttörés lehetősége, vagy akár egy komolyabb visszavonulásé, a kórházi alakulatnak menekülnie kell, ahogy tud. Linda nem volna hajlandó elmenni, ha tudná, mekkora veszély fenyeget. Ahhoz túlságosan jó katona, és még annál is jobb riporter.

Terry sátrának fala mögül szorgos írógépkopogás hallatszott. Ezzel küzdi le a maga módján azt a tényt, hogy szeretett és veszített. Oktalan kegyetlenség lenne megfosztani ettől a lehetőségtől, amíg nem muszáj. Határozott léptekkel a kórházi sátrak felé indult, ma reggel immár a második fontos elhatározással.

A kórteremben minden csendes volt. Mikor Rick végigsétált a nagy, napsütötte sátrakon, látta, hogy az ágyak többsége már üres. Szemlátomást a sebesültszállítóknak sikerült majdnem az összes beteget evakuálni az újonnan létesített átrakóállomáshoz nyugaton. Néhány súlyos esetet itt ápoltak, de még náluk sem mutatkoztak baljós jelek. Rick egy pillanatra megállt, hogy ellenőrizze a tegnap éjszakai mellkasműtétet. A fiú békésen aludt a könnyű nyugtató hatása alatt; a lélegzete majdnem normális volt, most, hogy a kanül kiegyenlítette a nyomást a mellkasban; a pulzusa már régen helyreállt. Történjék bármi, ezt a fiút még mindig

meg lehet menteni, ha kórházvonatokat tudnak indítani La Crevette-ből.

Átment a műtősátorba. Bill Coffin feszült figyelemmel görnyedt az egyetlen megvilágított asztal fölé, felemelt egy benyomódott koponyaszilánkot, és szakértő kezekkel megszüntette a nyomást, melyet az agyra gyakorolt, és ezáltal megbénította a sérült katona fél oldalát. Ahogy így messziről nézte, Bill számára ez rutinmunka volt. Rick megbizonyosodott róla, mikor barátja szulfaport hintett a sebbe, és hátralépett, hogy az asszisztense összezárhassa a nyílást.

— Ráérsz egy cigarettára, Bill?

Az idősebb tiszt hatalmasat ásított, és követte Ricket a friss levegőre. Mind a ketten leültek egy szétszerelt műtőasztalra.

— Úgy néz ki, hogy talán alhatok egy kicsit, ha megússzuk a délelőttöt újabb riadó nélkül. — Bill fáradt mosolya lehervadt, mikor Rick arcára pillantott. — Elég komolynak látszol, öregem. Mi van?

Rick szó nélkül átnyújtotta Terry üzenetét. Bill gondosan áttanulmányozta. — Már tegnap óta beszélik. Mit tud Terry? — Csak annyit, amennyit Strang elmondott neki, mielőtt elhúzták a csíkot — ami valószínűleg nem kevés. Strang mindig nyíltan beszélt a kölyökkel, tudod... Ha kíváncsi vagy a véleményemre, ennek az osztagnak már készülődnie kellene az indulásra — bármelyik irányba. — Nekitámaszkodott egy ládának, és füstkarikát fújt a rezzenetlen déli levegőbe. Gépfegyverropogás visszhangzott a völgyben.

— Nehogy azt mondd, hogy közelebb van — mondta Bill. — Én is hajlamos vagyok a képzelődésre. Hadd halljam, mit tanácsolsz. Vedd úgy, mintha te volnál a parancsnok, és adj te nekem utasításokat. Megfogadom őket.

Rick mérlegelte a kérdést, mielőtt válaszolt. A kórház rendkívüli mozgékonysága lehetővé tette, hogy éppolyan könnyedséggel vonuljon vissza, ha veszély fenyeget. Elég egy óra a súlyosabb esetek elszállítására, és továbbállhatnak anélkül, hogy a sarkukban pattogó golyóktól kellene félniük. Minden tartalék felszerelést be lehet rakodni a félhernyótalpas terepjárókra, és készenlétben tartani; a többi zavartalanul működhet, ha a szállítóeszközök készen állnak a sátor ajtajában. Ilyen egyszerű az egész, ha Bill kiadja a parancsot. Rutinszerű elővigyázatosság, és nem kelt pánikot.

Újra eszébe jutott Linda. Azonnal vissza lehetne küldeni, ha Bill kiadja a parancsot; mint az egység vezénylő parancsnoka, az ő szava törvény. De biztosan szóbeszédet keltene, ha egy civilt a sérültek előtt evakuálnak. Megint a kötelesség kontra szerelem tiszta esetével állt szemben.

Rick nyugodt hangon megszólalt. — Azt hiszem, csomagolnunk kéne. Ha bárki megkérdezi, miért, add elő a front helyzetét. Ez a banda már éppen eleget végigcsinált ahhoz, hogy szembenézzen vele.

— És mi lesz az újságíróhölggyel, aki a nyakunkon van?

— Linda elmehet egy sebesültszállító kocsival, amint jut neki hely. Hogy festettek a kórtermek ma reggel?

— A többségük egyébként is mehetne. Szükség

esetén az összes sebesült szállítását is megkockáztatnám.

— Azt a fiút is beleértve, akit most operáltál?

— Elég jó állapotban van, és károsodásnak semmi nyoma. Őt is vinném, ha mellette utazhatok.

— Akkor el van intézve. A helyedben azonnal megkeresném a sebesültszállító kocsik parancsnokát, és megsürgetném egy kicsit a szállítást az átrakóállomás felé. Aztán ráállítanám az összes szanitécet a felszerelés berakodására. Végül pedig magam is kerítenék egy dzsipet, és kimennék az arcvonalba, hogy körülnézzek.

Rick a sofőr mellett ült a dzsipben, mikor Bill előjött az irányítósátorból, ahol kiadta a parancsokat. Jó érzés volt, amint a kitartó jármű újra beleharap a porba; jó volt fogadni a tisztelgéseket a fordulóban és zúgva nekivágni a völgybe vezető útnak kelet felé... Persze ez a leskelődés tökéletesen szabálytalan volt; a szabályzat egy árva szóval sem engedélyezte, hogy az egészségügyi alakulat kérdéseket tehet fel a tüzérségnek, még utalás formájában sem. Mégis mind a ketten úgy érezték, hogy közük van a dologhoz, mikor a dzsip befurakodott egy vezérkari autó mögé, és berregő motorral kigördült az országútra.

— Mi lesz, ha megállítanak? — kérdezte Bill.

— Vágj határozott képet, és mondd, hogy Amost keresed.

Közvetlenül mielőtt kiért az út a síkságra, élesen északnak fordult, hogy megkerüljön egy mély vízmosást, amely most csontszárazon várta az őszi esőzést.

A magas kanyar természetes megfigyelési pont-

ként szolgált az előttük elterülő tájra; a műszakiak ki is használták ezt, és lövegállásokat ástak be a domb oldalába, frissen megkötött betonfélholdakat, melyek némán vártak az elkövetkező csapásra. Rick arra lett figyelmes, hogy az útpadkán, egy teherautó körül fürge kekiruhás alakok nyüzsögnek. A könyökével oldalba lökte Billt.

— Szólj, ha tévedek, de nem lőszert raknak ki ezek?

— És forgótalpakat.

Együtt ugrottak le a téglavörös talajra. Mikor a dzsip motorjának zúgása dorombolássá csillapult, a fülük élesen reagált a csöndre. Nem kellett elnézni kelet felé, hogy tudják, a tüzelés véget ért. A vörös porfelhő, mely a síkság fölött kavargott, elég beszédes volt. Valahol odalent a göcsörtös olajfák között egy harckocsihadosztály hátrál visszafelé, hogy lélegzethez jusson egy sikertelen támadás után. Mikor maga az ágyú is felemelkedett a harckocsin, az csak látható bizonyítéka volt a visszavonulásnak. A műszakiak már a hágcsón voltak, mielőtt a harckocsi lefékezett volna, és lehántották az olajos ponyvát a csőről.

Bill megszólalt: — Most az egyszer igazunk volt? Talán máris indulnunk kéne vissza, hogy megsürgessük a sebesültszállítókat.

Egy porlepte műszaki százados már mászott is fel a domboldalon, félreérthetetlenül kérdő tekintettel.

— Mi járatban, doki? Nem hívtuk magukat.

Bill barátságosan válaszolta: — Úgy látom, vendégeket várnak, százados. Ne állítsunk fel egy gyűjtőállomást?

A műszakis elvigyorodott. — Még nem kell, őrnagy. Most csak egy kis uzsonnára készülünk, és várjuk a parancsot. Ami viszont a gyűjtést illeti, felszedhetnék az egyik társukat odalent az úton. Úgy láttam, bedöglött a motorja.

A közlegény a volán mögött már kiengedte a kuplungot. Kíméletlen harmadik sebességben követték a meredek lejtőt, és csikorogva lefékeztek a következő kanyarban. Egy másik egészségügyis dzsip parkolt az útpadkán, furcsa szögben; gőzfelhő tört fel a hűtőből, miközben a sofőr a motort átkozta. Az ülésen egy összegörnyedt alak kuporgott a kezébe temetett fejjel. Mikor kiegyenesedett, Rick látta, hogy Randall Strang az, egy teljesen összeomlott Randall Strang, véráztatta kötéssel a fején.

A főseb észvadul hadonászva ismerte fel őket. Mikor Rick odarohant hozzá, még egy halvány mosolyt is sikerült kipréselnie magából, bár az ajka remegett.

— Mi történt, uram? Hol van Blaine ezredes?

Strang arca eltorzult, mikor beszélni próbált. A szavak rekedt motyogásba fúltak: — Ott lent... bombáztak... mindannyiunkat...

— Megsebesült?

— Nem súlyosan. Otthagytam egy teherautóban, és... — Túl nagy volt az erőfeszítés; Strang újra a kezébe temette az arcát, és nyíltan felzokogott.

Rick intett Billnek, és az megfogta a főseb észmásik karját. Kettesben odavezették a saját dzsipjükhöz, és hagyták, hadd pihenjen meg egy percre az útpadkán, mielőtt besegítették az ülésre.

Rick útközben Strang pulzusán tartotta az ujját. Gyorsan vert, de elég erősen és egyenletesen. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi iskolapéldája a gránátnyomás ismerős képletének. Vagy a harctéri idegsokkénak, ahogy mostanában nevezik. Bárhogy hívják is, további értesítésig vége az aktív szolgálatnak számára.

Az első sebesültszállító már elhagyta őket, mikor visszafaroltak az útra. Több is jött már felfelé a síkságról, teljes gázzal bírkózva az úttal. Bill Coffin hátulról megtámasztotta a főseb észt; Rick megvizsgálta a kötést a fején. Ahogy sejtette, csak felszíni volt a sérülés; az idegösszeomlás törte meg Stranget, nem a vérveszteség. Hosszú időbe telik, míg újra bevethetik.

Mikor lefékeztek a felvételi sátor előtt, Rick tudta, hogy Bill egyetért a rögtönzött diagnózissal. Nem volt szüksége az ünnepélyes kacsintásra, hogy rájöjjön, Randall Strang miatt nem kell többé fájjon a feje.

— El tud menni egy sebesültszállítóval, uram?

Strang rekedten válaszolta: — Azt hiszem. Ha kaphatnék egy kis konyakot...

— Nem javasolnék konyakot ezzel a fejsérüléssel. — Bill kihajolt, hogy segítsen kiszállni a főseb észnek. — Személy szerint, őrnagy, sokkal jobban érezném magam, ha tudnám, hogy már útban van La Crevette felé.

— Ne mondjam el, hogy hol... találják az ezredest?

Bill vidáman felelte: — Attól tartok, ezt a sebesültszállítókra kell hagynunk. Most ki se látszunk a munkából. — Megszorította Strang nyir-

kos kezét. — Sok szerencsét, uram. Viszontlátásra Angliában.

Senki sem szólt, mialatt Strang egy ápoló támogatásával bemászott egy mentőautóba. Az ujjongás nem illett volna a pillanathoz, bár jól kifejezte volna a két fiatal tiszt érzelmeit. Bill Coffin csak oldalba bökte Ricket, mikor együtt mentek a felvételi sátorba.

— Ami a repülőrajtot illeti ...

Aztán ledobta a zubbonyát és az ingét, és rohanva indult a műtősátor felé.

A nap attól kezdve felvette megszokott ritmusát. Rick egész délután állta a sebesültek rohamát. Némelyikük mosolygott, és cigarettát kért. Némelyikük az a fajta makacs hős volt, aki erősködik, hogy vár, amíg a többi, súlyosabb sérültet el nem látják az asztalokon. Némelyiküknek vértelen volt a szája a sokktól. Némelyikük egyértelműen reménytelen eset volt, és szünet nélkül a bonyolult modern borzalomról motyogott, amellyel először került szeme. A túlságosan is ismert rutin volt megállítani a vérzést, kezelni a sokkot, helyrehozni a háború okozta károsodást a máris túlterhelt szervezet lehető legkisebb további igénybevételével.

A tegnapi sérültek már réges-rég elindultak az átrakóállomás felé; a sebesültszállító autók most már dupla sorban érkeztek a felvételi sátorhoz, elszállítottak a kevésbé súlyos sebesülteket az új szállítmányból, és új munkával árasztották el a már amúgy is túlterhelt műtőasztalokat.

Két asszisztensnő sürgölődött Rick körül, miközben dolgozott, de nem tudta megállapítani, melyikük Carolyn. Ilyen volt ez a délután ... Mind a

ketten képzett műtősök voltak, mind a ketten értették a dolgukat; ez volt a fontos. Rick önszántából géppé alakult. Nem volt más választása, ha el akarta látni a rá váró feladatokat.

Olykor-olykor, mikor lélegzetvételnyi ideje maradt, gratulált magának, hogy milyen személytelenül sikerült intézkednie Linda Adamsről. Bill megígérte, hogy beszállítja La Crevette-be, amint akad egy üres hely a mentőautókban. Szemlátomást úgy ment el, hogy nem volt ideje búcsúzkodni. Rick aligha lett volna képes olyan lelkierővel állni egy újabb búcsút, mint ma reggel.

Öt óra tájban enyhülni kezdett az iram. Hat órakor azon vette észre magát, hogy teljes három perce van kitámolyogni a friss levegőre, és elszívni egy oly igen vágyott cigarettát. A nap már régen lebukott a hegygerinc mögé; egy magányos sebesültszállító fordult be a völgybe, hogy felkaptasson a kis fennsíkra, ahol a tábor állt.

Nem látta jól a kezeslábasba öltözött lányt, aki éppen kirohant egy sátor árnyékából, mikor a jármű megállt. Csak akkor ébredt rá a jelenlétére, mikor a lány keze egy másodperccel előtte a mentőautó kilincsére fonódott.

Linda megszólalt: — Gondolta, hogy ilyen könnyen elmegyek?

Rick csak bámult rá a kék félhomályban. Most a nővérek munkaruháját viselte meg egy olajzöld pulóvert. Ugyanazt a ruhát, amit Carolyn viselt tegnap a vacsoraosztásnál... Önkéntelenül hátralépett, mikor Linda kinyitotta a kocsi ajtaját, hogy a szállítók kiemelhessék a hordágyakat.

Linda odavetette neki: — Ha netán nem értene

valamit, százados, engem valóban elszállítottak ma délután. Szerencsére voltam olyan előrelátó, és még idejében kölcsönkértem ezt a ruhát. A maga menyasszonyától.

Rick kimerült arca megenyhülve elmosolyodott. — Tudhattam volna, hogy visszaszökik. Legalább hasznossá tette magát?

— Megtettem, ami tőlem telt.

De Rick már félretolta, mikor az első hordágy megjelent a mentő ajtajában. Végül is előbb meg kell állapítania, milyen súlyosan sérült meg Terry Adams, mielőtt a nővére meglátja, ahogy ott fekszik.

19

Terry hangja elég magabiztos volt. — Szevasz Rick. Ne vágj ilyen meglepett arcot. Kutya bajom. Csak összeráztak egy kicsit.

Rick ujjai már a fiú csuklójára fonódtak. A pulzus elég egyenletes volt, és nem túl gyors. De nem tetszett neki Terry bőrének viaszos sápadtsága, bár sokk jele nem mutatkozott. Minden arra utalt, hogy változás készül a vérkeringésben. Gondolatban villámgyorsan megállapította a diagnózist, még mialatt visszafogta Lindát a szabad kezével.

De Linda elég nyugodt volt, mikor megengedte, hogy a hordágy fölé hajoljon. — Hogy vagy, Terry?

— Csak összeráztak egy kicsit. — Gépiesen ismételte a szavakat. Rick látta, hogy az ajkai megfeszülnek és a keze a hasára téved. Rick elkomorodott a sötétben; már megvizsgálta azt a tájékot, és nem talált rajta zúzódást.

— Csak nyugodtan, kölyök — mondta neki. — Most mi a baj?

A görcs elmúlt; Terry szája mosolyra húzódott. — Semmi, becsszavamra. Csak — mintha összevertek volna. Nézd meg az ezredest, jó? Ő is itt van velem.

Rick félrehúzta Lindát a mentőautó ajtajától. Követték a szanitéceket a felvételi sátorba.

Amos Blaine sérülése fájdalmas volt, de nem súlyos. A vizsgálat egy törött vállcsontot tárt fel,

melyet már ideiglenesen sínbe is tettek. Az ezredes fel tudott ülni, miután kapott egy injekciót, és óriási kötésbe bugyolálták sérült karját.

Ricket még mindig Terry foglalkoztatta. Továbbküldte a felvételi sátorból megfigyelésre a sokk-sátorba. Nem volt rajta seb, semmi külsérelmi nyom: csak a beesett arc, a szürkés sápadtság, a gyenge pulzus. És Rick figyelmét nem kerülte el a fájdalmas rándulás még a hordágyon, melyet Terry annyira igyekezett leplezni.

Injekciót rendelt és plazmainfúziót, és otthagyta Lindát az öccse mellett. Mikor visszatért a felvételi sátorba, látta, hogy a sérültek áradata most már valóban elapadt; órák óta most először vette észre, hogy az ágyúk újra megszólaltak valahol a völgy szájától keletre. Nem volt benne biztos, de mintha a hangok észak felé tolódtak volna. Lehet, hogy a háború hulláma átcsapott a völgybéli úton. Ez azt jelenti, hogy a kiürítés útja el van vágva arrafelé. A helyzet alig jutott el fáradt tudatáig. Pillanatnyilag sokkal fontosabbnak tűnt, hogy megpihenhet egy kicsit.

A parancsnoki sátorban Amos és Bill kényelmesen üldögéltek két egymás melletti priccsen. Az ezredes most nyugodtnak látszott a morfium enyhe hatása alatt, két ápoló hálózsákba tekerte, Bill pedig előrehajolt, hogy meggyújtsa a cigarettáját.

— Hogy van Terry?

Rick a fejét csóválta. — Nem tetszik nekem, uram. Elég jól érzi magát ahhoz, hogy elmondja, mi történt?

Amos nyugodtan felelte: — Egy bomba csapó-

dott be előttünk az úton. Rögtön a bal első kerekünk mellett. Mindannyiunkat földhöz vágott...

— Strang őrnagyot is?

A parancsnok álmosan elmosolyodott a morfium kábulatában. — Tehát már látta?

Bill megszólalt: — Már útban van Algír felé, az én parancsomra.

Amos bólintott. — Ennek örülök. Eléggé kikészült a sokktól. Ezért küldtem vissza a dzsippel.

— És ön, uram?

— Terry ott maradt velem, míg a sebesültszállító megjött. Kényelembe helyeztem magam...

Rick el tudta képzelni, milyen kényelmes lehetett a helyzete, morfium nélkül, miközben a kar hosszú csontjának törött végei egyfolytában összedörzsölődnek. Strang azzal a kis sérüléssel sokkal tehetetlenebb volt... Nos, legalább nem kell többet foglalkozniuk Stranggel. Bill Coffin kerül a helyére. Még ha Amost le is szerelik a sebesülése miatt, Bill befejezi a munkát, amibe belekezdett.

— Folytatná, uram?

Az ezredes álomtól nehéz szempillája megrebbent. — Terry nem sokkal azután kapta meg a magáét, hogy a sebesültszállító odaért. Az egyik náci héja lebukott vagy ötszáz lábnyira, és odapottyantott egy tojást. Szerintem még csak nem is látott bennünket. A mentőautó keresztjére célzott, de nem találta el. Én már benn voltam a kocsiban; Terry visszament a táskámért. A bomba az út szélén robbant. Elég biztos távolságnak látszott, de úgy feldöntötte Terryt, akár egy kuglibábut.

Rick felszisszent. Most már kezdett kirajzolódni előtte a kép. Vajon annak a furcsa balesetnek az

áldozata Terry, amely olyan gyakran előfordult bombázásoknál? Senki sem tudta pontosan meghatározni a kórtanát, de annyit tudtak, hogy a becsapódás erejétől megrepedhetnek a véredények az egész testben. A megrázkódtatástól vérzések keletkezhetnek — az agyban, tüdőben, hasüregben.

— Elvesztette az eszméletét?

— Csak egy pár pillanatra. A saját lábán jött vissza a mentőautóhoz. Még a hordágyra sem akart felfeküdni, míg rá nem parancsoltam . . .

Bill szavakba foglalta Rick kimondatlan gondolatát. — Lehet, hogy légnyomásos sérülés.

Rick felpattant. — Nagyon úgy hangzik. Megyek, megnézem még egyszer.

A sokk-sátorban leült Terry ágya mellé. A fiú most nyugodtan pihent a morfium hatása alatt. A pulzusa szabálytalan volt . . . és gyenge, a plazmainjekció ellenére. Azt jelentené ez, hogy a szív a sérült érfalakon távozó vérrel versenyre kelve igyekszik a keringést fenntartani? Ez a sokk egy súlyosabb formájának a jele, inkább ahhoz hasonlít, ami belső vérzéseknél következik be. De egyelőre vérzésnek semmi nyoma . . . Minden jel légnyomásos sérülésre utal, de egyelőre még nem lehet ezzel a címkével ellátni Terryt. Nem tehet mást, mint hogy ül és vár.

Mikor befejezte a vizsgálatot, észrevette Lindát az ágy mellett.

— Már nem érkezik több sebesült — szólalt meg a lány. — Jelent ez valamit?

— Talán áthelyeződik a front.

Teljes nyugalommal fogadta a hírt. — Ezért küldött el, ugye?

— Többek között — felelte Rick. — Bánja, hogy nem ment?

A lány lenézett Terryre, és nem válaszolt. — És ha ma éjjel kiürítik a kórházat? Őt is el lehet szállítani?

— Egyelőre nem szívesen válaszolnék erre.

— Mondja ki kereken, Rick. Ha veszélyben van az élete, tudnom kell.

— Nem tudok erre válaszolni, míg el nem múlik a sokk. Egyelőre szeretnék egy kis vért adni neki, a biztonság kedvéért. — A teljes vér jobb a plazmánál a vérzés leküzdésére. Pótolja a létfontosságú vérsejteket, és a véralvadást előidéző anyagokat, s ezáltal meggyorsul az alvadás.

Linda hangja továbbra is nyugodt volt. — Azonos a vércsoportunk — mondta.

— Milyen?

— B.

Rick azt remélte, hogy az övé is jó lesz, de neki más volt a vércsoportja. — Megvizsgálom — mondta. — Nehogy valami baj legyen.

Ettől kezdve furcsán személytelen volt az egész, és olyan hétköznapi, mint amikor az ember odahaza elmegy a véradó állomásra. Linda meg se rezzent, mikor megszúrta az ujját; mikor az azonosság beigazolódott, nyugodtan feküdt a hordágyon, és nézte, amint a sötétvörös vér a vénájából egy citrátoldatot tartalmazó palackba folyik, ahonnan majd Terry vérkeringésébe fogják bevezetni. Mikor készen volt, nyugodtan felült, és felhajtotta a whiskyt, amit Rick odanyújtott neki. Egy pillanatra mintha szólni akart volna, de Rick megnyugta-

tóan a vállára tette a kezét. — Most pihenjen. Én pedig megkezdem.

Mialatt Hal Davis a vérátömlesztésen dolgozott, Rick még egyszer utoljára végigjárta a kórteremsátrakat. A sebesültszállító autók még mindig sorokban várakoztak, hogy evakuálják a kevésbé súlyos sérülteket. A többieknél mind meg lehet kockáztatni az utazást: csak Terry Adamsnél nem. Aligha dönthet Terryről, míg meg nem figyeli a transzfúzió hatását.

Bill Coffin nagy munkában volt a parancsnoki sátorban, mikor benézett hozzá. Elég volt egy pillantást vetni az adminisztrációs munka iramára, hogy választ kapjon a kérdésére, de mégiscsak feltette:

— Szóval... megyünk?

Bill fel se nézett, csak bólintott. — Most jött a parancs. Készenlétben kell várnunk a parancsot az indulásra.

— Örülsz, hogy idejében hozzáfogtunk?

— Egyszer majd elgondolkozom rajta, mit csinálnék nélküled.

— Máris nekikezdhetsz — mondta Rick. — Lehet, hogy itt kell maradnom.

Bill levágta a ceruzáját. — Terry miatt, ugye?

— Most vérátömlesztést adok neki. Drukkolhatsz.

Sátrak omlottak össze a négyszög minden oldalán, mikor újra kilépett az éjszakába. Helyeslőleg nyugtázta, hogy a generátor, mely a műtéti világításhoz az áramot szolgáltatta, ott állt egy teherautón a sátra közelében. Ez azt jelenti, hogy utolsónak hagyhatják.

A transzfúzió befejeződött, mikor visszaért a sokk-sátorba. Eltávolította a tűt, és átadta a készüléket a várakozó ápolónőnek. Linda Adams figyelmesen nézte a szomszédos hordágyról. Rick látta, hogy az arca már visszanyerte rendes színét, és nem tiltakozott, mikor a lány felült.

— Hallottam, hogy leszerelik a sátrakat — szólt Linda. — Költözünk?

— Csak riadó — mondta olyan vidáman, ahogy csak tudta. — Hogy van Terry?

Linda a fejét csóválta. — Nyugodt, de nemigen látszik rajta változás.

Rick a háttérben várakozó ápolónőre pillantott. Az egyetértőleg bólintott, és Rick megfogta Terry csuklóját. A pulzus természetesen erősebb volt a vérátömlesztés után, de a bőr színe nem javult. Már mialatt számolt, érezte, hogy Terry megmozdul a keze alatt, és látta, hogy a fiú ujjai a hasa felé tapogatóznak.

Linda higgadtan megszólalt: — Ezt többször is csinálta.

— Görcsös fájdalmak — mondta a nővér. Rick felpillantott rá a kimerültségéből, mikor előrejött a fénybe. Alig hitt a szemének, mikor meglátta, hogy Carolyn Rycroft az. Jellemző rá, hogy kérés nélkül felvállalja ezt a beteget. Hogy tudja, még sosem volt rá akkora szüksége, mint ma este.

Határozottan elhessegette ezt a személyes észrevételt, és leült Terry mellé. Mikor először vizsgálta meg a hasát, a nyomás nem ütközött ellenállásba. Most Terry nyögve összerándult a legenyhébb érintésre. A hasizmok deszkamereven reagáltak. Ez azt jelenti, hogy valami súlyos ártalom áll fenn

a mélyebben fekvő szövetekben, különösen az érzékeny a hashártyában, mely az üreget borítja.

Mikor enyhített a nyomáson, Terry újra elernyedt a morfium kábulatában. Rick bólintott Carolynnak, és kiment a sátorból. Linda a sarkában maradt; a pallón elkapta a könyökét, és maga felé fordította, kényszerítve rá, hogy a szemébe nézzen a sápadt csillagfényben.

— Mit gondol, Rick?

— Valami történt odabent — felelte. — Nem tudom, hogy mi, amíg fel nem tárom.

— Úgy érti, hogy megpróbálja?

— Nincs más mód.

Elkapta a lány karját, amikor az megingott egy kicsit. Ő is elég sebesültet látott ma délután, hogy tudja, mire képes a sokk. A hasüreg megnyitása sokkos állapotban kockázatos művelet. Jelen körülmények között kész hazárdjáték. De Rick nem volt meglepve, mikor Linda lassan bólintott.

— Amit a leghelyesebbnek gondol, Rick.

— Megbeszélem Bill Coffinnal. Ugye azt akarja, hogy ő csinálja?

— Azt akarom, hogy maga csinálja, Rick. Terry is azt akarná, ha meg tudna szólalni.

Rick hagyta, hogy a lány a karjaiba omoljon, és aztán hosszan és erősen megcsókolta, amint ott álltak egymáshoz simulva a sötétben.

— Azt hiszem, elügyetlenkedtük a búcsúnkat — szólalt meg Rick. — Maradjon itt, és ne legyen útban. Szólok, hogy azonnal készüljenek.

Az asztal már tisztára volt söpörve, mikor Rick visszatért a parancsnoki sátorba. Újra együtt talál-

ta Amost és Bill Coffint — az előbbi már egy hordágyon feküdt, két ápolóval a háta mögött, akik várták, hogy feltehessék egy mentőautóra.

Amos megszólalt: — Csak nem akar operálni, Rick?

— Sajnálom, uram. Muszáj egy feltárást csinálnom Terry Adamsen. Anélkül még diagnózist se tudok megállapítani.

Bill meglepetés nélkül fogadta a bejelentést. Rick máris jobban érezte magát, mikor némán bólintottak egymás felé. Végül is tudta, hogy Bill ugyanerre a döntésre jutott volna az ő helyében.

Bill csak annyit kérdezett: — A hasi kép elég egyértelmű, nem?

— Vagy belső vérzés, vagy átfúródás.

— Három perc múlva megyek — mondta Amos. — Valahogy azt reméltem, hogy velünk tart. — Kinyújtotta a kezét. — Sosem hittem, hogy így fogunk elbúcsúzni egymástól, Rick.

— Lehet, hogy itt leszünk, mire visszajönnek, uram.

— Ezúttal nem hiszem, uraim — mondta a parancsnok. — Persze, hogy visszajövünk később, mindennel ami belefér. Most csak egy kicsit nagyobb volt a szemünk, mint a szánk. — Felállt, nem voltak túl nagy fájdalmai, mikor a két ápoló rásegítette a hordágyra. — De szerintem még így is érdemes volt. — Feszesen tisztelgett, és kivitték a sátorból.

— Jól nézd meg — mondta Rick. — Íme, egy katona. — Azzal gyorsan kiment a sátorból, mielőtt Bill válaszolhatott volna. Most, hogy Amos

elment, kezdett csak valódi súlyával ránehezedni a helyzet.

Gyorsan visszament a műtősátorba, hogy kiűzze az agyából a képet. Carolyn nyugodtan tett-vett a műszerállvány mellett. Rick a sátor ajtajából megszólalt: — Iderendeltem egy közlegényt, hogy mosakodjon be.

De Carolyn fel se nézett. — Ne butáskodj, szívem. Hiszen egyébként is szolgálatban vagyok.

Szabályos sorba rakta az érfogókat, magabiztos, nyugodt mozdulatokkal. Rick látta, hogy máris sikerült elszigetelnie magát a külvilágtól, ahogy a munkája megkövetelte. Oda akart rohanni hozzá, de még idejében megtorpant, mikor eszébe jutott, hogy a lány már steril.

— Ha azt képzeled, hogy engedlek . . .

Carolyn hivatalos hangon válaszolt: — Most Coffin őrnagy a parancsnok. Engedélyem van tőle.

— Fogságba kerülhetsz.

— Te is.

Farkasszemet néztek; Rick adta fel előbb. — Jól tudunk együtt dolgozni, ugye?

— Túl jól ahhoz, hogy most változtassunk rajta. — Visszafordult az asztalhoz, és a leghétköznapibb hangon kérdezte: — Milyen varratot akarsz?

— Pamutot, mint mindig — felelte, de nem nézett fel. Hiszen ő elsősorban orvos; Carolyn biztonsága, akárcsak a sajátja, kevésbé fontos, mint a műtét sikere. De nemigen talált vigaszt most ebben a gondolatban. A megmagyarázhatatlan vágy, hogy megvédelmezze, most még erősebb volt a tudattól, hogy Linda az, akit szeret.

Mind a ketten megfordultak, mikor Bill Coffin

megjelent a világos háromszögben a sátor bejáratánál. — Készen vagytok, gyerekek? — A hangján csak egy árnyalatnyit érződött a feszültség.

Rick azt felelte: — Öt perc, és bemosakszom.

— Öt perced még van. Már hozzák a betegedet. — Bill félreállt, hogy beengedje Deant, az altatóorvost.

Rick még mindig a mosdótálnál állt, mikor az ápolók felrakták Terryt a műtőasztalra. Most két műtősnő volt a sátorban. Mikor a fény felé fordult, látta, hogy tévedett. A magas lány, aki maszkban és köpenyben Carolyn mellett állt, Linda Adams volt.

— Végignézhetem?

A szemük találkozott a maszk fölött, és Rick beleegyezően bólintott. Rossz lenne neki egyedül odakint a sötétben most, hogy az egység indulófélben van. Még ez is jobb, mint egyedül várni a fejleményekre . . .

A sebészeti terület leterítve készen állt, mikor Carolyn a kezébe adta a szikét. Eddig túlságosan gyorsan alakultak a műtét előkészületei, hogy gondolkozzon. Most, hogy ott állt a pengével a kezében a fertőtlenítőtől elszíneződött has felett, úgy tört rá a kétség, mintha megütötték volna. Persze ez az érzés nem ritka a sebészeknél abban a másodpercben, mielőtt megejtik az első vágást; de ma este a völgyben dübörgő ágyútűz meg a tábor izgatott nyüzsgése miatt különösen erős volt.

Tegyük fel, hogy a hozzávetőleges diagnózisa tévesnek bizonyul? Tegyük fel, hogy semmit sem talál abból a kórképből, amelyre fel van készülve — se sérült belek, se repedt lép? Vajon feleslegesen

teszi ki ezt a kis csoportot a veszélynek, hogy a németek fogságába esnek?

Lenézett maga elé a bőrön szivárgó vérre... A keze, úgy látszik, fegyelmezettebb volt az agyánál, és átvágta már az egyenes hasizmot. Carolyn már nyújtotta felé az első sorozat érfogót. A gondolatai összeálltak, hogy kövessék fürgén járó kezét. A sátor, az éjszaka és a távoli dörgés a háttérbe vesztek. Egész világa az a keskeny téglalap volt a bőrön, amelyen dolgozott.

A seben előtárultak az izmokat védő ezüstös burok rétegei. Megállt, hogy beadjon egy novokaininjekciót, aztán bemetszette az erős kötőszövetet, és feltárta alatta az izom sötétvörös domborulatát. Kíméletesen szétválasztotta a rostokat, és behelyezte a lapos fémterpesztőt, amelyet csavar rögzített az oldalán. Carolyn már kezdte szétcsavarni. A lapok eltávolodtak egymástól, szétválasztották az izmot, és feltárult alatta a hashártya. Rick először nézett fel. A szeme Lindára tévedt, aki megmozdult a sötétben..., üres tekintettel rámeredt, aztán visszatért a munkájához.

— Vérzés — mondta. Semmi más nem okozhatja az egyébként átlátszó hashártya kékes elszíneződését.

— Ezt várta?

— Vérzést, vagy hogy megrepedt a bél egy szakasza.

— Ez jobb?

— Igen, ha nem nagyon kiterjedt. — Egészen gépiesen válaszolt a lány kérdéseire. Ugyanilyen színtelen hangon utasítást adott az altatásra. A helyi érzéstelenítés eddig jó szolgálatot tett Terry-

nél. A kemény munka, ami következik, teljes altatást követel.

Egy pillanatra gézlappal borította be a sebet, amelyből kicsavarta a sóoldatot, és várt, amíg az éter átható szaga betölti a sátrat. Aztán Dean intésére egy csípesszel a sebbe nyúlt, és megfogta a kékes, elszíneződött hashártyát. Carolyn egy másik szögből csíptette fel, és egy kis részen elemelte az alatta levő szervektől, aztán Rick felvágta a hashártyát, hogy megvizsgálhassa a hasüreget.

Óvatos ujjakkal eltávolított egy vérrögöt; itt nem lehetett ügyetlenkedni, újabb vérzést előidézni, újabb megpróbáltatásnak kitéve az amúgyis élet-halál közt levő beteget. Vigyázva kimerte a vért, és géztamponokkal felitatta a folyadékot a hasüregből. Nem látszott friss vérzés, de tudta, hogy most nem állhat meg. Maga a szivárgás talán elállt, legalábbis egy időre, az első vérrög nyomásától. Ugyanezen oknál fogva újra megindulhat, miután ez a nyomás most megszűnt.

— Hogy áll a helyzet? — kérdezte Deant.

— Elég jól. Vérnyomás kilencven per hatvan. Pulzus száztíz.

Jobb volt, mint várta. Ha gyorsan megtalálná a baj forrását, megszüntethetné . . .

— Deaver terpesztőt!

A műszer a kezébe siklott. Beillesztette a hajlított fémlapot a hasfal alá, és tartotta, míg Carolyn meg nem markolta a fogantyúját. Az ilyenfajta terpesztés az asszisztens legfontosabb feladata műtét közben; a mechanikus terpesztő sosem helyettesítheti teljesen a kéz határozott, irányított nyo-

mását. A műszer meg se rezzent, ahogy Carolyn a kijelölt helyzetben tartotta.

— Állítsátok be a fényt!

Dean a fényszóróért nyúlt, és élesen előrehúzta, míg be nem világította a seb mélyét. Rick kíméletesen szétválasztotta a bél kacsait, és benézett a hasüregbe. A kép nem volt valami biztató. Itt is, akárcsak a hashártya, minden sötétkék volt, ami a vérellátás hiányának félreismerhetetlen jele.

Lassan követte a bél kanyarulatait, valami perforációt vagy lefűződést keresett, mely megakadályozza a vér áramlását a belet rögzítő fátyolszerű bélfodorban. Ahogy a vizsgálat előrehaladt, Rick látta, hogy a bél állapota egyre rosszabb, a színe sötétebb, és egészében véve egyre károsodottabb látványt nyújt. Carolyn alig hallható mormogása elárulta, hogy ő is észrevette a különbséget.

— Egy kicsit lejjebb kérem.

Carolyn engedelmesen áthelyezte a terpesztőt. Most már látszottak az ütőerek a bélfodor állományában. Itt alig volt lüktetés, és mégis, mikor megérintette a test központi verőerét, az aortát, érezte Terry pulzusának sebes ritmusát. A kép rosszabb volt, mint várta, mert a sérült bélszakasz itt majdnem fekete volt — az elhalás végzetes képletének előjele.

Az ujjai tovább követték a gyűjtőereket, és hirtelen visszafojtotta a lélegzetét. Most világosan kitapinthatta a vénákat és artériákat elzáró vérrögöket. Érezte, amint elzárják a terület vérellátását, és jelenlétük éppúgy a bél e szakaszának elhalását eredményezi, mintha maga a szívműködés állt volna meg.

Bélfodor-trombózis — a legrettegettebb kóreset a sebészetben.

Rick hátralépett egy pillanatra az asztaltól, hogy felülvizsgálja a terveit. Hallott már erről a komplikációról mint a légnyomásos sérülések utóhatásáról. A nyomás szemlátomást megrongálta az erek finom falát: az ártalom kiterjedt a tájékra, és szilárd vérrögök keletkeztek: thrombusok. Ez volt az első eset, amit a saját szemével látott. Nyilvánvaló, hogy egy vérrög ezen a helyen éppúgy viselkedik, mint egy érszorító — csak összehasonlíthatatlanul veszélyesebb, mivel nem lehet tetszés szerint feloldani.

Linda megszólalt a félárnyékban: — Mi az, Rick?

Rick tudta, hogy ura a helyzetnek, mikor meghallotta a saját színtelen, szinte tanáros hangú válaszát. — Vérrögök. Néhány gyűjtőér... megsérült a légnyomástól.

Carolyn keze megrezzent, és a terpesztő megcsúszott egy kicsit. Rick tudta, hogy Carolyn átérzi az előttük álló feladat súlyosságát, ha Linda nem is. Kesztyűs keze egy pillanatra megpihent a lányén.

— Oké, katona?

Carolyn bólintott, és halványan elmosolyodott. — Oké, százados. Folytatjuk?

Elszántan újra nekilátott a munkának. Nem mintha sok választási vagy döntési lehetősége lett volna. A bélfodor elzáródott része túl volt azon, hogy meg lehetett volna menteni; a hozzátartozó bélszakaszt el kellett távolítani. Persze egy ilyen nagyságrendű reszekció, a vágott végek anaszto-

mózisával együtt rendkívül kockázatos művelet. Aligha vállalhatja a felelősséget, hacsak Linda tökéletesen meg nem érti, és bele nem egyezik. Újra hátralépett az asztaltól, és a szemébe nézett.

— El kell távolítanom a bél egy darabját — mondta halkan.

— Sokat? — A lány hangja feszült volt, de fegyelmezett.

— Körülbelül két métert.

— Az esélyek?

Lassan válaszolt, hogy legyen ideje a lánynak megemészteni. — Talán egy a tízhez.

— És ha nem?

Rick a fejét rázta. Valóban nem volt választás. Csak tájékoztatni akarta a kórképről, ennyi az egész.

Linda higgadtan mondta: — Akkor csinálja.

Rick már az asztalnál volt. A reszekciós fogó, amire szüksége volt, a kezébe lendült. Óvatosan felemelte a belet, a fogó vastag pofái közé illesztette, és addig szorította, míg biztosan állt a helyén. Mellette egy másik fogót helyezett el, és a kettő között elvágta a belet. Normális körülmények között kautert használt volna, de most nem volt idő kauterizálni. A műveletnek csak akkor van értelme, ha gyorsan meg tudja csinálni. Felemelte a bél vágott végét, és megfeszítette alatta a bélfodort.

— Tartsa, kérem — mondta Carolynnak.

Az ügyesen átvette a műszert, és szilárdan tartotta. Rick végigvágott mellette, és elválasztotta a belet a bélfodortól. Aztán gyors mozdulatokkal el-

varrta a bélfodor vágott csonkját, és szorosan elkötötte, hogy megakadályozza a további vérzést.

Húsz percig megfeszített figyelemmel dolgoztak, lépésről lépésre eltávolították a kóros részt, amíg normális rózsaszín szövethez nem értek. Itt újra rögzítette a bélfogókat, és elvágta köztük a belet, aztán kivette az elhalt darabot.

Most felmerült a kérdés, hogyan tovább. Normális esetben a két véget összevarrta volna, mint ahogy az ember egy elvágott locsolócsövet illeszt össze fémkapcsokkal, addig közelítve egymáshoz a két réteget, míg a bélcsatorna folytonossága helyreáll. Normális esetben ez volt az a fajta rutinsebészet, amit élvezett. Ma éjjel végzetes lett volna ezzel a módszerrel meghosszabbítani az operáció időtartamát.

— Nem kockáztathatjuk az anasztomózist — mondta Carolynnak. — Kivezetjük a bélcsonkokat egy kettős fisztulával. — A vágott végek mesterséges kivezetése a hasfalra kiküszöböli az anasztomózis azonnali szükségességét. Később biztonságosabban lehet végrehajtani, ha ugyan lehet egyáltalán. Rögzítővarratot kért, hogy lezárja a hasfalat.

— Csökken a vérnyomás — mondta Dean.

Ricknek nem volt szüksége a figyelmeztetésre. Terry bőre most még sápadtabb volt, mint a műtét elején. Olyan gyorsan dolgozott, ahogy egy sebész csak mer, villámgyorsan összeöltötte a görbe tűvel egyszerre az összes réteget, értékes perceket takarítva meg ezzel.

Mikor újra felnézett, Bill Coffin állt az asztal mellett. — Mennyi idő múlva szállítható?

Rick elkötötte az utolsó varratot, és lehúzta a kesztyűjét. — Egyáltalán nem szállítható... te is tudod. — Egy súlyos hasi sérült elszállítása mentőautón közvetlenül a műtét után a legbiztosabb döntés a beteg sorsáról.

Linda nyugodt hangon megszólalt a hátuk mögött: — Mikor indulnak?

— Már elindultunk — mondta Bill. Félrehúzódott a sátor bejáratától, hogy alátámassza a kijelentést. A völgy üres volt. Csak a pallók maradtak a sátrak négyszögének helyén. Csak egyetlen függőleges falú sátor egy borsfa alatt, az út mentén emlékeztetett rá, hogy alig két órával ezelőtt itt állt a tábor.

— A te szállásod — mondta Bill. — Ki marad itt?

Carolyn halkan megszólalt. — Én, természetesen. — De Rick elhallgattatta.

— Csak egy orvosra van szükség. Az én vagyok.

Keményen Carolyn szemébe nézett, kihívóan, hogy vajon ellen mer-e szegülni a kórházi szabályzat vasszigorának. Carolyn lesütötte a szemét, és hátralépett.

Linda szólalt meg: — Én is maradok. Szüksége lesz rám..., ha magához tér az altatásból.

Bill Coffin bólintott. Ha valakinek, neki joga van Terry mellett maradni. Rick csak annyit mondott: — Én gondoskodom róla, Linda. Megígérem. — De tudta, akárcsak a többiek, hogy Linda már elszánta magát. Intett a hordágyvivőknek, és újra Billhez fordult.

— Milyen felszerelést kapunk a sátron kívül?

— Mentőfelszerelést és egy petróleumlámpát.

Gondoltam, hogy talán még egy transzfúziót akarsz adni, és megállapíttattam a vércsoportot, és levetettem a vért. Készen áll.

— Kösz, öregem. Mikor húzzátok el a csíkot?

— Attól tartok, azonnal.

Amint a hordágy áthaladt a sátor nyílásán, a közlegények máris oldozni kezdték a köteleket. A pótgenerátor pöfögve leállt. Bill egy zseblámpával a várakozó teherautó sárhányójára világított.

— Azt hiszem, ez minden, öregem. — Átadta a lámpát az őrmesternek, aki odavezette a hordágyvivőket a sátorhoz, mely magányosan állt az ég alatt.

— Mit mondhatnék... azon kívül, hogy sok szerencsét?

— Mondjuk azt: viszontlátásra Berlinben! Azt hiszem, ez bevált a múlt háborúban.

Bill azt mondta: — Ne légy ilyen vészmadár. Én magam jövök vissza értetek holnap.

Kezet fogtak a sötétben. Billnek igaza volt, mint mindig. A búcsúzkodás könnyen kelt üres visszhangot ebben a pusztaságban.

— Vigyázz magadra, öregem. És nem ártana beindítani azt a transzfúziót.

Tapintatosan félrevonult, mikor Carolyn kijött az összedűlő műtősátorból, mindkét kezében egy műszeres táskával. A földre ejtette őket, és Rick karjaiba rohant.

— Drágám, engedhetted volna, hogy maradjak.

— Elfelejtetted, hogy a menyasszonyom vagy?

— Ez mindkettőnkre érvényes, tudod. Ha elfognak...

— Pontosan erről van szó. Ha elfognak, tudnom kell, hogy biztonságban vagy. — Remélte, hogy a hangja őszintesége megfelel a szenvedélynek, melyet színlelt. Carolynnak soha nem szabad megtudnia, hogy az aggódása Linda Adams miatt mindent felülmúl ebben a pillanatban. Linda miatt, akit nincs joga megvédelmezni . . .

— Hagyjuk ezt — mondta nyersen. — Valakinek ki kell bérelnie a connecticuti házunkat, ha ennek vége.

De Carolyn vigasztalhatatlanul kapaszkodott belé. Egy közlegény odajött, és megfogta a könyökét, hogy a várakozó mentőautóhoz vezesse. Carolyn kitépte magát, és visszarohant Rick karjába. A közlegény már felvette a műszeres táskákat, és várakozva megállt a sárhányónál.

— Indulás — mondta Rick. — Ez parancs!

A lány minden segítség nélkül felszállt a mentőautóra, és nem nézett vissza. Rick egy pillanatig még állt, és nézte, amint a piros hátsó lámpák beleolvadnak a szakadatlan forgalom áramába az úton. Egy közlegény jött oda a transzfúziós készülékkel; Rick elvette tőle, és az útjára bocsátotta. A műtősátor utolsó darabjait rakták már a teherautóra. Egy perc múlva felbőgött a motor, és a szállítmány nehézkesen elindult.

Rick kihúzta magát, és a sátor felé vette az útját. Most egyedül voltak — egyedül, míg meg nem érkezik az ellenség, hogy foglyul ejtse őket.

20

Rá se nézett Lindára, mikor belépett a sátorba, kényszerítette magát, hogy a közvetlenül elvégzendő feladatra koncentráljon. Terry továbbra is mozdulatlanul feküdt a hordágyon; letérdelt mellé, hogy beindítsa a transzfúziót. A vért egy légmentesen lezárt nátriumcitrátos üvegbe vették le. Az amerikai hadsereg pecsétje nagyon magányos látványt nyújtott a puszta sátorban...

— Ideadná az érszorítót?

Linda odajött egy darab gumicsővel, és tartotta a palackot, míg Rick bevezette a tűt. Eddig nem szólt egy szót sem. Akárcsak Rick, ő is mintha kerülni igyekezett volna akár a legegyszerűbb kijelentésben rejlő jelentést.

Miközben figyelte, hogy apad a vér, körülpillantott a sátorban. A petróleumlámpa egyenletes, könyörtelen fénnyel árasztotta el az üresség. A hordágyon kívül csak egy összecsukható szék és egy tábori asztal áll benne, rajta néhány nélkülözhetetlen műszer és gyógyszer. Rick csomagja egy halom takarón hevert a sarokban. Míg Linda tartotta a palackot, odament megnézni.

— Szerencsére volt annyi esze Billnek, hogy elvigye a pisztolyomat.

Linda ugyanolyan semleges hangon válaszolt. — Tudom. Elvben azért még mindig civilizált ez a világ. Még a náciknak is tudniuk kell, hogy az egészségügyi osztagok fegyvertelenek.

— Túl feledékenyek ilyesmiben.

— Az én könyvem se tetszett nekik valami nagyon...

Rick igyekezett könnyed hangon beszélni. — Akkor mind a kettőnknek fenemód örülni fognak. Ne felejtse, én már harcoltam egyszer ellenük... és Franco ellen.

De Linda határozottan elhessegette a gondolatot. — Tegyük fel, valóban ideérnek. Engedik vajon, hogy gondoskodjék Terryről?

— Biztos vagyok benne. — Vajon tudja-e Linda, hogy csak azért beszél, hogy elűzze a csendet, amely körülfogja őket? Ebben a háborúban az egészségügyi létesítmények kék-fehér keresztjei többnyire inkább célpontul szolgálnak a náci zuhanóbombázóknak.

Magasan a fejük felett egy repülőgép zúgása válaszolt a kimondatlan gondolatra. Rick gyorsan a lámpához ugrott, hogy eloltsa; a sátor tetején kiszűrődő fény kitűnő célpontul szolgálhat egy portyázó martalócnak. A zseblámpa fényénél ellenőrizte a vérátömlesztést. Rendben folyt, és Terry még mindig nyugodt volt. Odahúzott egy tábori széket Lindának.

— Jobb lesz, ha leül. Lehet, hogy soká kell várnunk.

Messziről egy bomba robbanása hallatszott. A mennydörgés megrázta a sátor középső tartórúdját. Rick odament, felhajtotta a ponyvát, és kinézett. Az egész üres fennsík tiszta csillagfényben fürdött. Hirtelen egy másik közelgő bombázó emléke öntötte el, akár valami forró hullám. Egy másik lányé, aki vakon a karjaiba rohant menedé-

kért, és ott is maradt. Odafordult Lindához, és a kezét kereste a sötétben.

— Bombázó volt?

— Attól tartok. De nem túl közel.

A lány a kezébe kapaszkodott, mikor egy újabb bomba fúródott a földbe valahol a völgyben.

— A visszavonulást igyekeznek feltartóztatni?

— Nagyon úgy hangzik. Remélem, hogy Bill meg a többiek időben elpucoltak. — Furcsa módon nem tudta maga elé képzelni a visszavonulás részleteit: tudta, hogy Carolyn veszélyben van; és kész. ... Megszorította Linda kezét a sötétben. Fájt — hogy nem fáj többé a gondolat.

— Ugye nem fognak bombázni bennünket, Rick?

— Aligha érdemes ránk pazarolniuk egy adagot. Egyébként sincs elég fény ebben a sátorban, hogy most ránk terelje a figyelmüket.

Látta, hogy a lány vacog a hidegtől, és egy takaró után tapogatózott. Az alsó réteg alatt a keze egy szőrmebéléses kabátra akadt, amilyet a nővérek viselnek. A zseblámpa fényénél elolvashatta a tulajdonos nevét közvetlenül a gallér alatt: *Carolyn Rycroft, hdgy. E. Ü. A.* Jellemző rá, hogy itthagyta.

— Tessék ... vegye fel a pulóverére ezt a katonaprémet. — Mikor a lányra terítette a kabátot, a keze elidőzött a derekán. Nem jutott eszébe semmi más, amivel megvigasztalhatná. S nem húzódhatott el tőle, mikor a lány lassan felé fordult, odahúzta a másik karját is, és csókra nyújtotta a száját. A csillagok, a hegyszoros, de még az ágyú-

dörgés is elhomályosult, mikor megcsókolta a száját, mely először nyugodt volt, majd egyre szenvedélyesebb. Rick körül forgott a világ, mikor a lány kiszabadította magát.

— Köszönöm a vigasztalást, Rick. Jobb lesz... nem megismételni.

Rick nem tiltakozott, mikor Linda visszament a sátor belsejébe. Egy darabig még ott állt a felhajtott ponyvánál, és a csillagfényben kirajzolódó hegygerincre bámult. Valahol kelet felé átszakadt a szövetségesek arcvonala... Hangosabb robaj hallatszott az éjszakába, és vörös fényözön árasztotta el az eget. Egy benzinraktár, gondolta Rick. Ez azt jelenti, hogy gyorsan közelednek. Nemsokára páncélosaik dübörgésével telik meg a hegyszoros. Szöges bakancsok trappolásával, amint az arc nélküli emberek előrenyomulnak...

És akárhogyan következik is el, nem tehet mást, mint hogy vár. Megfordult, és bement a sátorba. Linda elhomályosult szemmel nézett rá. Gyönyörű szeme van, gondolta Rick, és elmosolyodott magában, mintha most jutna először erre a felfedezésre. Linda visszamosolygott Carolyn kabátjának szőrmebéléses csuklyája alól.

— Most elég melege van?

A lány bólintott. — Gondolom, duplán tolakodónak kéne éreznem magam Carolyn kabátjában, de...

Rick gyorsan megszorította a kezét, és szó nélkül átment Terryhez. Az elemlámpa fényénél megnézte a fiú pulzusát. Gyors volt, és talán még gyengébb. A vérátömlesztés nem használt semmit.

Érezte, hogy Linda váratlanul feszültté válik, és remélte, hogy nem vesz észre semmit.

— Nem kellene takarékoskodnunk az elemmel? — kérdezte a lány csendesen.

Rick a fejét rázta. — Van még egy a mentőfelszerelésben. Ennek ki kell tartania reggelig.

— Amíg nem jönnek, úgy érti?

Ricknek hirtelen ötlete támadt. — A kabáton Carolyn neve van. Azt mondjuk nekik, hogy maga az asszisztensnőm. Hogy azért tartottam itt, hogy gondoskodjon a betegről.

— Bárcsak én volnék Carolyn — mondta Linda, és könnyes szemmel Rick felé tántorodott. Rick elkapta, és csodálkozott egy kicsit az önuralmán, hogy nem csókolja meg újra.

— Nyugalom, Linda.

— Jól van, Rick. Ma éjjel Carolyn Rycroft vagyok, ha így találja jónak.

És mintha az ő szerepét játszaná, előrehajolt, hogy kisimítsa a hajat Terry homlokából. Forró volt és száraz. Rick megmondhatta volna neki, hogy a láz egyre fokozódik, az a fajta láz, mely a végső változást kíséri. De csak beleroskadt egy tábori székbe, és a kezébe temette az arcát. Túlságosan is tisztán előtte volt a sátorban lezajló jelenet. Küzdött ő már ilyen kétségbeesett helyzettel, szigorlóorvos korában egy New York-i bérházban. Végignézte, hogyan emészt el egy fiatal anyát a fertőzés, melyet egy hanyag bába a szülőutakba juttatott. Ült már némán átkozódva egy gyerek ágya mellett, amint a paralízis felkúszott a gerincén, és kiszorította az életet a légzőközpontból, majd magából a szívből...

— Remélem, kórházba fektetik majd Tuniszban.

Felkapta a fejét, mikor Linda megtörte a csendet. — Nekik is olyan tábori kórházaik vannak, mint nekünk. — Nincs értelme elmondani neki, hogy Terry sosem élne túl egy visszautat — még egy ellenséges kórházig sem.

A fiú mocorogni kezdett a tábori ágyon, és együttes erővel eligazították a testét, hogy kényelmesebben feküdjön. Most alig hallatszott zaj odakintről. Csak olykor-olykor egy távoli ágyúdörrenés. Rick felállt, és még egy pokrócot terített Terryre.

— Nem fázik? — kérdezte Linda.

— De igen, most, hogy mondja. — A válla köré kanyarított egy másik pokrócot, és nyomban a földre is ejtette, mikor Terry felnyögött álmában, és levegőért kapkodott.

A zseblámpa fényében látszott, hogy a fiú arcát sötét szín önti el, az oxigénhiány foltos, kékes árnyalata. Rick végigkopogtatta Terry mellkasát, miközben a lélegzés egyre gyorsabbra és zihálóbbra váltott, ahogy a tüdeje levegőért küszködött. A kopogtatásnak visszhangosnak kellett volna lennie, ahogy a tüdő légtartalma visszaveri. De csak a kollabált tüdő tompa hangja hallatszott.

A diagnózis kétségkívül tüdőkollapszus volt. Eddig nem lehetett észrevenni, míg Terry a hátán feküdt, és mindkét tüdeje szabadon mozgott. Amikor elgyötört teste helyzetváltoztatással igyekezett szabadulni a fájdalomtól, összenyomta az ép tüdő légzőfelületét, és ez eredményezte a cianózisos rohamot.

Rick nagyot csapott a fiú mellére, hogy mély lé-

legzetvételre próbálja késztetni, amitől felszakadhat a hörgőkben képződött nyálka. Végre lélegzett egy nagyot: zihálva, de mélyet... A vérnyomásmérőért kapott. Linda szeme feszülten rászegeződött, mikor kivette a füléből a sztetoszkóp végét.

— Mennyi?

— Száz — hazudta. Csak hatvan volt, de még nem tudta rászánni magát, hogy megfossza a lányt az utolsó reménytől is. Fokozódott a sokk, az a fajta végzetes sokk, mely a keringés alapvető összeomlását jelenti. Nem volt meglepve, mikor újra Terry fölé hajolt, és kezdődő tüdőödéma távoli hangját hallotta, melyet a laikusok nem véletlenül neveznek halálhörgésnek. Linda könyörgő tekintettel nézett rá a fiú teste felett, de Rick nem tehetett mást, mint hogy lemondó mozdulattal elfordult. Nem mondhatott vagy tehetett semmit, ami elűzte volna a hiábavalóság érzését, mely most eluralkodott rajta. Az érzést, mely minden orvost elfog ilyen alkalmakkor. A késztetést, hogy elhajítson sztetoszkópot, műszereket, sokéves szakképzést: hogy az egész nem ér semmit.

Szerencsére, nem tartott soká.

Mikor egészen vége volt, otthagyta Lindát a tábori ágy szélén ülve, Terry ernyedt kezével a kezében. A lány nem látta, amikor kiment a sátorból, csákányt és lapátot fogott, és elindult a hegyszorosban.

Kiválasztott egy vízszintes részt két pálmafa között, és ásni kezdett. Az erőfeszítéstől visszanyerte lankadó szellemi energiáját; még valamiféle terveket is tudott kovácsolni, miközben gyors

csapásokkal mélyítette a sírt. A föld puha volt, így nem tartott sokáig . . .

Mikor visszatért a sátorba, Linda még mindig mozdulatlanul ült az ágy mellett. A lány tekintete úgy söpört végig rajta, mintha egy idegen volna, akit most lát először. Rick megértette az elzárkózását, amikor elhúzódott a kezétől, amit a vállára akart tenni, mintha öntudatlanul neheztelne minden beavatkozásért a gyászába.

— Még van valami esélyünk — szólalt meg Rick. — Készen áll az indulásra?

— Elindulni? — A lány hangja színtelen volt, inkább csak suttogás.

— Még éjfél sincs. Apály van. Ha elég gyorsan végigmegyünk a parton, hajnalra La Crevette-be érhetünk. Talán még tartjuk az átrakóállomást.

Linda szája mozgott; Rick látta, túl van azon, hogy könnyekben találjon vigaszt. — Terryvel kell maradnom.

Rick nagyot lélegzett. — Már . . . gondoskodtam erről. Ástam egy sírt a szoros szélén.

Megkeményítette magát, és a lány szívet tépő sikolya ellenére lehajolt, és felemelte a fiút az ágyról. Most nincs idő hisztériára, még könnyekre sem. Világosan tudta a kötelességét, most, hogy nem segíthetnek többé Terryn . . . Linda gépiesen felemelte a lámpát, és követte, amikor kiment a sátorból.

Furcsa menet volt, amint lassan haladtak a fűvön, Rick a holttesttel a karjában, Linda a lámpával, mely ernyedten himbálódzott egyik kezében, a viharkabátjának szárnya meg-meglebbent a hideg éjszakai levegőben. A sír mellett különös nyu-

galom szállta meg. Rick emlékezett, hogy csak egyszer zokogott fel, miközben visszalapátolta a földet, és leverte a durva, rögtönzött fejfát.

— Rászögeztem az azonosítási céduláját — mondta Rick. — Így megtaláljuk majd. A térképre is bejelöltem ezt a pontot.

Aztán elhajította az ásót, és megfogta a lány kezét, hogy ellensúlyozni próbálja valamivel a tárgyilagos szavakat. Mikor látta, hogy Linda meg se hallotta, visszament a sátorba, hogy összeszedje a felszerelést, amit magukkal visznek a hosszú gyalogútra. Két összehajtogatott pokróc. Az élelmiszercsomag a zsákjából... Összehajtott még egy pokrócot, hogy Linda vállára terítse, és megtöltötte a kulacsaikat.

Linda a sír mellett térdelt, mikor visszaért; Rick megvárta, míg feláll, mielőtt odament, és a vállára tette a teher ráeső részét. A lány nem tiltakozott, mikor Rick a derekára csatolta a kulacsot a széles hevederövvel. Más egyebet nem vihetnek, életbevágó, hogy gyorsan haladjanak, ha el akarják kerülni az ellenséges járőröket, akik bizonyára még hajnal előtt előre fognak merészkedni idáig. Ha elfogják őket, nem tehetnek mást, mint hogy a beosztásukra hagyatkoznak, mint közönséges egészségügyi osztagosok. Hogy biztosítsa ezt, magához vett két egészségügyi karszalagot. Az egyiket Linda karjára tűzte, és elégedetten nyugtázta, hogy a fehér kereszt még a sötétben is látszik. Mikor a sajátjával bíbelődött, Linda odajött, és feltűzte neki. Még a vastag katonazubbony ujján keresztül is érezte, milyen hideg a keze.

— Igya meg, kérem.

Mikor elhúzódott a whiskysüvegtől, amit felé kínált, Rick előrelépett, nyersen megragadta a vállát, és az ajkai közé erőltette a palack száját.

— Szüksége van erre, akárcsak nekem. A parton megyünk. Apály van. Kis szerencsével hajnalra megtehetjük a húsz mérföld nagy részét.

— Itt akarok maradni, Rick ... Övele.

— Gondolja, hogy Terry akarta volna?

A lány most valóban összeomlott, és patakzó könnyekkel térdre rogyott a sír mellett. Rick várt egy percig, hadd sírja ki magát, aztán gyöngéden talpra állította. Ezúttal nem ellenkezett, mikor Rick a dűnékhez tartó út felé vezette. Egy pillanatra megállt, mikor az út a tenger felé kanyarodott ... hogy a sápadt csillagfényben visszanézzen a keresztre a pálmafa alatt.

Rick látta, hogy a lány dacosan felszegi az állát, mikor csatlakozott hozzá a dűnék között. Egyenes tartással, szótlanul követte a part felé. Az összetömörült homok, melyet az apály feltárt, csillámló szalagként kanyargott nyugat felé.

Ugyanezekben a percekben az egyik előretolt amerikai támaszponton, jóval La Crevette-en túl, a 95-ös tábori kórház lerakodott a teherautókról, melyek biztonságosan elszállították őket ide. Volt egy nehéz perc, mikor a repülők elzúgtak felettük — majd újra keletnek fordultak a visszavonulást fedező mozgó tüzérség csapásai elől. Még egy nehéz perc volt, mikor La Crevette-be értek, és megtudták, hogy az átrakóállomást megsemmisítették, nehogy ellenséges kézbe kerüljön. A teherszállító és mentőautók továbbgördültek az éjszakában, ügyet se vetve a mögöttük a távolba vesző csata-

zajra és fellélegeztek, mikor a tüzérség utolsó tompa becsapódása is elhalt a hegyek mögött.

Meleg étel várta őket a kondérokban, és sátrak a nővéreknek. A tisztek többségének volt hálózsákja, és ki-ki ott ágyazott meg magának, ahol egy csendes zugot talált. A szomszédos vádin túl egy másik kórházi alakulat táborozott, és várt a sebesültekre, melyek nem jöttek — újabb bizonyítékaként Bill Coffin számára, hogy a front határozottan észak felé tolódott, és elvágta mindezeket az utakat, már ami a tábori kórházakat illeti.

A második adag gulyás és kávé után átment a felvételi sátorba, hogy megnézze Amost. Az ezredes jó ideje aludt már a negyedgránumos morfium hatása alatt. Bill elfogadott egy cigarettát a szolgálatos századostól, és leült, hogy megkérdezze magától, vajon igazából mennyire fáradt.

A százados puhatolódzva megszólalt: — Nagyon gyerekesnek tartana, ha azt mondanám, hogy irigylem magát?

Bill a kimerültsége ellenére is elmosolyodott. Most csak a cigaretta tartotta vissza az ájulástól. — Ha már az embereinkről van szó... Randall Strang átjutott?

A százados viszonozta a vigyorát. — Két órával ezelőtt. Teljesen kikészült a sokktól. Továbbirányítottam a Riviére Sac-i reptérre. Egy kis szerencsével már útban van Algírba egy géppel... Egyéb veszteségek?

Bill a cigarettája parazsába bámult. — Három.

— Valaki fontos?

— Hallott már Linda Adamsről?

— Hiszen olvasok újságot! — A százados most valóban oda volt.

— Csak nem sebesült meg ő is?

— Bárcsak megsebesült volna. Akkor most itt lenne velünk. Az öccse haldoklott, és mindenáron vele akart maradni. Rick Winter a harmadik. Az ő betege volt, hát maradt ő is.

— Gondolja, hogy a fritzek elkapták őket?

Bill egy percig szótlanul meredt az éjszakába. Végül is ezt a tiszta, jól táplált ifjoncot nem érinti közelről a dolog. Nem csoda, ha könnyen veszi.

— Maga mit gondol, százados?

A fiatal tiszt halkan sóhajtott. — Találkoztam egyszer Rick Winterrel. Remek fickó volt.

Bill Coffint újra elöntötte a düh. Az igeidők gyorsan cserélődnek háború idején; ami ezt a háborút illeti, szinte mindegy, hogy halott vagy fogoly-e az ember. Vajon megtartják-e a németek a hadviselés illemszabályait egy egészségügyi tiszttel szemben? Bill ingerülten csóválta a fejét a gondolatra. Rick nem az a fajta fogoly, aki jól tűrne egy koncentrációs tábort. Túlságosan büszke ahhoz, hogy fejet hajtson, túlságosan szókimondó a sunyi vegetáláshoz... Valószínűleg szökni próbálna. Elképzelte a barátja testét, amint a szögesdróton lóg valami senki földjén egy börtön kapuján kívül, gépfegyvergolyóktól átjárva. Hirtelen leharapta a cigarettája végét, és elhajította.

— Azt hiszem, ledőlök — mormogta. — Ha bármi hír van, felébreszt?

— Hogyne — mondta a frissen mosdott fiatal százados.

Mérföldekre kelet felé a felkelő hold sarlója sápadt fényt szórt a két gerinc között húzódó szorosra. A fény megcsillant egy durva keresztre szögezett azonosítási cédulán. Egy férfi jelent meg a szoros peremén — egy nehéz sisakot és csizmát viselő katona. Egy sáros arcú járőr, aki igyekezett az árnyékban maradni, mint a kutya, aki bizonytalan a fogadtatásban.

Hosszú percekig a magányos sátrat fürkészte a fák alatt. Lépésről lépésre közeledett hozzá, óvatosan haladt fától fáig. Mikor elég közel ért, hogy biztosan célozhasson, háromszor belelőtt a sátor falába. Semmi válasz. Leeresztette a géppisztolyát, és odafutott, hogy felrántsa a ponyvát.

Mikor intett a kezével, újabb kísérteties alakok bukkantak fel a szorosban, halk torokhangon beszélgettek. Egy pillanatra megálltak, hogy megnézzék az azonosítási cédulát a kereszten, de nem nyúltak a sírhoz.

Aztán éppolyan gyorsan, mint ahogy jöttek, újra beleolvadtak a hegyek holdfényes árnyékába, útban nyugat felé.

21

Végre álomba ernyedt a teste. Most, hogy nekisurlódott a szikla egyik éles kiszögellésének, félelem nyilallt az agyába, és a felhorzsolt sípcsont fájdalma felébresztette. Egy pillanatig tiltakozva mocorgott a katonai pokróc alatt, aztán hirtelen felült, és az arcába sütött a nap. Az agya, amely előbb ébredt fáradt testénél, leküzdötte a pánikot. Linda még mindig aludt a fészekben, amit gallyakból rakott neki. A búvóhelyük, magasan a sziklás hegyoldalban, egyelőre sértetlen volt.

A tűz, amit rakott, még mindig parázslott egy kicsit két sziklatömb között. Rick odavánszorgott, hogy elfojtsa a vékony füstcsíkot. Vagy egy tucatszor megfogadta magában, hogy eloltja a tüzet, bár nagy szükségük volt rá abban a hajnal előtti utolsó félórában. Az éjszaka farkasordító hideg volt, miután kimásztak La Crevette romjai közül, és nekivágtak a hegyeknek.

Félrehajtotta a gallyak sátrát, hogy egy pillantást vessen Lindára. Mélyen aludt; Rick elmosolyodott, mikor látta, hogy még mindig rajta van a második takaró, melyet minden tiltakozása ellenére ráerőltetett. Lehajolt, csókot lehelt az arcára. A kimerült karikák eltűntek a lány szeme alól. Jöjjön bármi, legalább módot adott neki, hogy összeszedje magát. Megérte a kockázatot, hogy így beásták magukat azután a nyaktörő parti gyaloglás után.

A csuklójára pillantott, és látta, hogy átaludták a délelőttöt. Kiosont a búvóhelyről a kövek között, és merev lábakkal lemászott a meredek domboldalon ahhoz a helyhez, ahol a forrás felbuzgott a hasadékból a kövek között. Miután a jéghideg víz alá tartotta a fejét, tágra nyílt szemmel nézett körül az alatta elterülő tájra.

Dél felé kopár dombok húzódtak a messzeségbe, hogy beléolvadjanak egy fenséges hegyláncba. Alatta az út párhuzamosan futott a tengerrel. Kétsávos makadámút volt, kihaltan kígyózott a délután rezes ragyogásában. Észak felé tengerre néző rét lejtett a vízpart felé. A Földközi-tenger olyan volt, akár egy drágakő — sehol egy felhő vagy egy vitorla — se egy csatahajó árulkodó füstje. Nehéz volt folyton arra gondolni, hogy ez egy afrikai csatatér, nem pedig a kaliforniai tengerpart egyik békés darabkája.

De még idejekorán lebukott, amikor meghallotta a motor berregését kelet felől az úton.

A motorkerékpáros szakasz felbukkant a kanyarban, és szürke V alakzatban elzúgott nyugatnak. Rick furcsa szenvtelenséggel bámult le rájuk. Itt vannak végre az emberek, akik találkát adtak a végzetnek — és egy soha nem változó menetrend szerint betartják a randevút. A páni rémület, amit keltettek, bejárta a fél világot. De ma csak buzgó robotokra emlékeztettek, semmi többre. Rick eltűnődött, vajon valóban ébrednek-e gondolatok azok mögött a porlepte álarcok mögött. Mosolyra derülnek-e valaha azok a pengevékony szájak? Egész testével felegyenesedett, és vakmerően az öklét rázta feléjük, amint elviharzottak.

Minden porcikája fázott. Ugyanezt a borzongást érezte volna, ha megnyílik az ég, és marslakók potyognak belőle.

Minden elcsendesedett a szakasz távozása után. És mégis, mikor Rick visszaindult éjszakai rejtekhelyük felé, érezte, hogy figyelik.

Ezúttal későn figyelmeztette a hatodik érzéke. Miközben az odalent elvonuló lidérces csapatot figyelte, elfelejtett körülnézni. Most, hogy hasra vágta magát, megmerevedett, és mozdulni sem mert.

A puskacső, mely rászegeződött, egy rekettyebokorból meredt elő, vagy százméternyire balra. Tompa csövű géppisztoly volt; látta hogy megcsillan a nap a huzagolt csövén. Egy pillanatra Rick becsukta a szemét, és várta a dörrenést, de hiába. Mikor újra odanézett, a géppisztolyos férfi már felállt a rekettyésből. Apró emberke volt, hatalmas, turbánszerű kötéssel a fején... Rick nagyot sóhajtott, mikor látta, hogy angol egyenruha van rajta.

— Hé, jenki — szólalt meg a kísértet.

Óvatosan előrelépett egyet, és észrevette a rangjelzést Rick gallérján. A géppisztoly orra nekiütődött a hegyoldalnak, amikor tisztelegve vigyázzba vágta magát.

— Elnézést, uram. Nem akartam sakkban tartani. Csak hát sosem lehet tudni, ugyebár.

— Kicsoda maga?

— Horace Toler tizedes, uram, első brit hadsereg. Bedöglött az átkozott teherautóm, úgy bizony. — Lefelé mutatott egy vénséges vén olajfákból álló ligetre, közvetlenül az út mellett. — Oda ma-

nővereztem be a járgányt, még mielőtt lerobbant. Mostanáig izzadtam, hogy újra lelket verjek bele.

— Egyedül van?

— Teljesen, uram — válaszolta Horace Toler udvariasan. — Hát ön?

Kicsit hihetetlen volt ahhoz, hogy igaz legyen. Kekiruhás angyalok ritkán jelennek meg ilyen készségesen — különösen reggeli előtt. Rick leült egy sziklatömb mögé, és egy darabig szótlanul nézett fel az apró termetű angolra. Végül megszólalt:

— Egy ápolónő az alakulatomból fent rejtőzik a hegyoldalban. Remélem, alszik... Beszéljen halkan. Nem akarom felébreszteni. — Végül is nincs értelme elmagyarázni, hogy Linda csak célszerűségből viseli az egészségügyi karszalagot.

Toler megkérdezte: — Nem állhatnék pihenjben, uram?

Rick elvigyorodott, és behúzta a tizedest a szikla mögé, mely mind a kettőjüket eltakarta az út felől. — Pihenj, öregem. Ez nem a lovastestőrség, ha nem tudná.

— Bárcsak az volna, uram.

— Először is, hadd nézzem meg a fejét. Súlyosan sérült?

— Igazán semmiség, uram. Súrolta egy golyó...

Rick szakértő ujjai már megerősítették a tizedes kijelentését. Letépte az ormótlan kötést, és egy takaros négyszögletű ragtapasszal helyettesítette az elsősegélynyújtó csomagjából, és behintette szulfanilamiddal.

— Gondolom, ettől tud vezetni, ha megkockáztatnánk az indulást.

— Hát persze, uram.

— Mi van a kocsiján?

— Időszert szállítottam, uram. Tegnap éjjel rakodtam ki, mikor visszavonultunk.

— Ezek szerint el tudna vinni bennünket?

— Ahogy mondja, uram. Hová igyekeznek?

— Attól függ, hová visz az út.

— Egészen Rousse-ig, ha végigmegy rajta az ember.

Rousse jó hatvan kilométerre a vonalaikon túl feküdt. Rick tudta, hogy biztosan elérik az amerikai vagy angol arcvonalat valahol útközben, feltéve, hogy el tudják indítani Toler autóját. Aztán eszébe jutott a motoros őrjárat, mely az imént elzúgott az orruk előtt.

— Az a járőr nem vette észre a kocsiját?

— Nem hiszem, uram. Nyakig ül a szederbokrokban, és a feje búbjáig álcázva ván.

— Mennyi idő múlva tudja beindítani?

Toler szeme csillogott. — Ebben a pillanatban, uram. Nemhiába voltam autószerelő odahaza... Tudja, éppen vízért jöttem fel a forráshoz, mikor észrevettem magát. Szerintem ez tisztára a gondviselés műve.

Rick alaposan szemügyre vette az emberkét. A kíméletlen napsütésben nemigen emlékeztetett mesebeli jótündérre. — Megkockáztatta volna, hogy elindul az úton, a motorosok után?

— Ezek voltak az elsők, uram. Persze találkozni fogunk velük, mikor visszajönnek, mese nincs. Ha nem akarja megkockáztatni, egy nővérrel a nyakunkon...

Rick közbevágott: — Maradjon itt egy percre. Lehozom.

Felmászott a hegyoldalra egy kis vízmosáson; most nincs idő fedezékkel bíbelődni, mikor a reménység mindössze karnyújtásnyira került. Linda álmos elégedettséggel nézett fel rá, mikor föléhajolt. Ricket egy pillanatra elfogta az őrült meggyőződés, hogy még mindig csak álmodja az egészet. Mikor Linda a nevét mormolta, és csókra nyújtotta a száját, biztos volt benne. Aztán könnyű csókot lehelt az ajkára, és figyelte, hogyan tör rá a lányra teljes súlyával az emlékezet.

— Bocsásson meg, Rick — motyogta a lány. — Hagynia kellett volna aludni... Minden olyan szépen alakult. És most...

Rick fél kézzel átölelte, amikor álmosan felült. Végül is megérdemli ezt a röpke közelséget. — Nyugalom — mondta. — Nincs kedve egy kicsit félretenni a gondolkozást, és hazaszáguldani?

Linda értetlenül nézett körül. — Hol vagyunk?

— Az algíri országúton. Ha hiszi, ha nem, egy teherautó vár abban az olajfaligetben, hogy hazavigyen bennünket. — Nem szólt a német járőrről. Azzal ráérnek még foglalkozni.

Linda a tenyerébe fogva ingatta a fejét. — Lehet, hogy még mindig álmodom, Rick? Azt mondta, teherautó?

— Meg egy angol sofőr, ha csak fel nem szívódott azóta.

— Elég közel vagyunk az arcvonalhoz?

— Elég közel, hogy nekivágjunk...

De végül mégsem tudta befejezni a mondatot. Helyette azon vette észre magát, hogy lerántja

Lindát a földre, mélyen a fedezék alá, amit készített neki. Most nem volt hatodik érzékre szüksége, hogy felismerje az út felől egyre erősödő robajt. Az a fémes csattogás a makadámúton csak egyvalami hírnöke lehetett — egy náci *Mark IV*-esé. Még a jóságos mesebeli tündéreknek is meg kell lapulniuk most egy darabig.

A jelzászlócskát pillantották meg először, amint vadul libeg a rádióantenna csúcsán. Aztán az egész fekete acéltömeg felkapaszkodott az emelkedőn. A löveg a magasba meredt, a megfigyelőnyílások pimaszul kitárva, amint a vezető a pedálokba taposott. A megfigyelő deréktól felfelé szabadon állt a lövegtoronyban: egy barna ruhás tiszt, összekulcsolt karral, a távcsöve ott függött a rohamszíján. Rick látta, hogy lehajol, és utasítást ad a vezetőnek. Egy pillanatra, mikor a páncélos lekanyarodott az útról, Rick biztosra vette, hogy felfedezték Toler teherautóját. De nem, megkerülték az olajfaligetet, és továbbgördültek a nyílt mezőre. Egy újabb *Mark IV*. bukkant fel máris mögötte, majd utat engedett egy harmadiknak, és dél felé vette az útját, ahol megmászták a következő emelkedőt, és eltűntek.

Összesen hat harckocsi gördült át az emelkedőn, mielőtt újra csend borult az útra. Rick óvatosan feltápászkodott, hogy megkeresse Horace Tolert. De a kis ember beleveszett a barna tájba.

Linda halkan megszólalt: — Lehet, hogy mégis csak álmodta maga azt a teherautó-sofőrt.

— Lehet. Most úgysem merném igénybe venni.

Egyszerre hunyorítottak, mikor narancssárga fény lobbant a délre fekvő hegyoldalon. Egy löve-

dék sivított el felettük, és kelet felé becsapódott az úton, jóval a kanyaron túl. Mintha csak jeladásra válaszolna, az egész hegyoldal tüzet okádott, és sötéten várt a dörrenésre. A sortűz közvetlenül a gerincen túl ért talajt, s fekete földgejzírt lövellt a levegőbe, mely megremegtette a dobhártyáikat. Komor gyorsasággal követte a második, s makadámesővel és repülő acélszilánkokkal torlaszolta el az utat. De a harckocsik második hulláma már megbirkózott az emelkedővel, mire a porfüggöny felszállt. A lövegtornyok most csukva voltak. Ugyanazzal a mindent elsöprő sebességgel dübörögtek végig az úton — akár óriási fémszilánkok a háború mágnesének vonzásában. Eltűntek a gerinc mögött, mielőtt Rick kereszthette volna visszafojtott lélegzetét.

Linda nyugodtan megszólalt. — Örülök, az ütegeink lőtávolságon belül vannak.

Rick szótlanul ránézett, és azon tűnődött, vajon Linda megértette-e az előttük zajló fejleményeket. Tudja-e, hogy pillanatnyilag a senki földjén lapulnak, egy alakulófélben levő tankcsata kellős közepén? A megfigyelők ott a tüzérségi álláson átengedték a motorosokat. Nyilván vannak előttük osztagok, hogy elbánjanak a járőrökkel. A *Mark IV-es* harckocsiosztaggal más a helyzet.

Linda megszólalt: — Nem kereshetnénk meg a teherautó-sofőrünket, Rick? Hogy kikecmeregjünk innen, amíg lehet?

— Ha azt képzeli, hogy keresztülviszem egy kétoldali zárótűzön . . .

De most már nem kellett magyaráznia; a maga

valóságában tárult a szemük elé a helyzet. Az ég fülsiketítő sivítással telt meg felettük, amint a keletre fekvő ágyúk vitába kezdtek a hegyoldallal. Az ellenség szemlátomást azzal töltötte az éjszakát, hogy beásta magát a hegyekbe. Nemsokára kiderült azonban, hogy nem végeztek elég alapos munkát. Amint az amerikai ágyúk belőtték a távolságot, a keletre irányuló sortüzek egymás után hallgattak el. Rick nem tudta megállapítani, hogy a halál vagy az elővigyázatosság hallgattatta el az ellenséges ütegeket. Fél órával azután, hogy a tüzérségi párbaj megkezdődött, ismét elcsendesült a levegő. Azoknak a tankoknak a baljóslatú vonulásától eltekintve Rick meg mert volna esküdni rá, hogy a csatának vége.

Újra Horace után nézett, de a kis ember végképp eltűnt. Talán kihasználta a pillanatnyi szünetet, és visszamászott a teherautójába, bár az olajfaligetet több találat érte, amikor túl röyidre sikerült egy-egy lövés. Akár itt van Horace, akár nincs, másik menedék után kell nézniük. A csend egy pillanatra sem tévesztette meg Ricket. Még ha azok a tankok nem is egy tüzérségi támadás fedezésére szolgáltak, Rick tudta, hogy a helyzetük tarthatatlan egy ellentámadással szemben. A nehéztüzérség ott a hegyoldalban túlságosan pontosan bemérte ahhoz az utat.

Linda szólalt meg mellette; Rick nagyot csapott a fülére, hogy kiűzze belőle a légnyomást, miközben a szájáról olvasta a szavakat.

— Nem próbálhatnánk meg most elindulni?

Rick mosolyt erőltetett az arcára. — És merre

szeretne menni? A mieink távcsővel figyelik az utat. Azt hihetik, aknarakók vagyunk, ha meglátnak lejönni a hegyoldalon.

Óriás darazsak zümmögése vágta ketté a gondolatot odafentről. Idejében néztek fel, hogy megpillantsák a Messerschmittekből álló rajokat, amint beárnyékolják a hegyoldalt és precíz ékben elzúgnak keletre, a láthatatlan csata felé. Linda megszorította a kezét.

— Igaza van, Rick. Ez egy príma lelátó. Kár volna túl hamar feladnunk.

Rick újra elcsodálkozott a lány lelki nyugalmán.

— Maga kezd öreg harcos lenni, tudja-e?

Linda nem nézett rá. — Terry végigcsinálta. Én is képes vagyok rá.

Rick nem szólt semmit, de örült, hogy Lindában elcsitulóban van Terry emléke. Ma reggel szinte örült, hogy a fiú lelkesülten halt meg — páncélként hordozva újdonsült bátorságát. Terry megérezte a háború végzetes szenvedélyét, és ezzel az érintetlen emlékkel halt meg. Nem lesz minden fiúnak odakint ilyen szerencséje. Némelyiküket maga alá gyűri majd az úthenger, s kiszorítja belőlük az életet, miközben a halálért imádkoznak, mely késlekedik.

Vajon Linda és ő is megtanulnak imádkozni, mielőtt a mai nap véget érne? A teste megmerevedett, mikor a nyugatra húzódó hegyek mögött meglátta a magasba emelkedő porfelhőt, és tudta, hogy a csata az ő irányukba tolódik. A visszhangok elértek hozzájuk — élesebben, mint eddig, most, hogy a kétoldali zárótűz elhalt. Visszafoj-

tott egy kiáltást, mikor az első jelzászló megjelent a nyugati domb felett: ezúttal egy *Churchill* lövegtornyán lobogott — nem egy *Mark IV*-esén. Az angol tank egy pillanatra megtorpant a gerincen; Rick látta, amint a harckocsizó kiemelkedik a nyíláson, akár egy krampusz, hogy végigpásztázza a síkságot a távcsövével. Aztán a lövegtorony nyílása becsapódott, és a *Churchill* újra belevetette magát a küzdelembe.

A levegő újra megremegett a mennydörgéstől. Az angol és az ellenséges harckocsik bőszen lőtték egymást a csikorgó lánctalpaik fölverte homokviharban. Rick újabb örömkiáltást fojtott vissza. Egy fehércsillagos amerikai bombázó süvített elő a felhők közül, és a mező fölött ürítette ki a rakományát. Nem tudta, az amerikai gép előbukkanása fordított-e a kockán, csak azt látta, hogy az ellenség hátrálni kezd.

Nem szégyellték a visszavonulást. Bömbölő motorokkal kacsáztak a rét és az út között, miközben a hegyoldal teljes erővel újra megnyílt. Sortűz sortűz után reszkettette a háborgó földet, míg az utat és a rétet egyaránt acélfüggöny nem borította.

Rick már régóta hasra rántotta Lindát a földre; a testével óvta a lányt, ahogy feküdt, miközben a domboldal mennydörögve a levegőbe emelkedett a gránátesőben. Mikor újra feltápászkodott, nem tudhatta, hogy a tüzelésnek vége. A sík talajt, ahol a harckocsik voltak, kráterek szabdalták; az utolsó harckocsi lángokban menekült a domboldalon, akár egy megvakult, részeg óriás. Egy szikla az

útját állta... Az utolsó *Mark IV*-es is fekete ronccsá pörkölődött Rick szeme láttára.

Mikor visszafordult a rejtekhelyük felé a sziklagörgeteg között, Linda eltűnt.

Rick kimászott a domboldalra, és megpillantotta a lányt messze odalent a lejtőn. A felszakadozott út és a közelgő acélvonulat felé rohant. Rick is megállt ujjongani, mikor látta, hogy ez a motoros osztag kekiruhát visel. Még ebből a magasságból is látni lehetett az oldalkocsikra festett amerikai zászlót. Még elkínzott dobhártyái is felfogták az ujjongásukat, mikor Linda integetett feléjük az út széléről.

Horace Toler teherautójának asztmás köhögése magához térítette. Majdnem elfelejtett integetni, mikor a teherautó kievickélt a megtépázott olajfaligetből, és felkapaszkodott az útra. A menekülés szinte feleslegesnek tűnt, most, hogy az arcvonal áthelyeződött. Valahogy fontosabbnak érezte, hogy ujjongva köszöntse ezeket a komor arcú fiúkat.

A Messerschmittek is jöttek visszafelé, egy raj amerikai vadászgép kergette őket a felhők között. Volt ideje, hogy az öklét rázza a visszavonulók felé, amint ott állt az út szélén, fél kézzel átkarolva Lindát. Később megtudta, hogy ez az égre vetett pillantás mentette meg a lány életét, és az övét is... Mikor az ellenséges raj vezérgépe leváltés alábukott, hogy végigpuskázza az utat, még mindig dacos kiáltásra nyílt szájjal meredt felfelé. Amint a Messerschmitt bukdácsolva végigrepült a makadámút felett, egy gondolkodásnál mélyebb ösztön visszazökkentette Ricket a valóságba.

A többi már gyorsan történt, bár óráknak tetszett, míg Lindával együtt beugrottak az árok térdig érő sarába. Mind a ketten belevetették magukat a sárba, miközben az árnyék elvonult felettük. Most is a testével védte a lányt; a gép zúgása, Toler figyelmeztető kiáltása és az árokba csapódó nyomjelző golyók kelepelése egyetlen vörös robbanássá olvadt a szeme előtt. Aztán csak feküdt állig a sáros vízben, érezte, hogy Linda mocorog alatta, és tudta, már akkor is, hogy egy golyótól mentette meg. Valahonnan nagyon messziről látta, hogy a lány fölé hajol. Linda szája rémülten tágra nyílt, ahogy a nevét mondta. Valószínűleg sikoltott is, de a hangja is nagyon távoli volt... Fájdalom hasított a testébe, mikor megpróbált felállni mellé. Egy pillanatig vakon küzdött, hogy eltolja magától a sötétség takaróját, mely reá borult. Aztán mégis annyival könnyebb volt engedni, bár érezte, hogy a lány mindkét karjával átöleli, miközben hátrahanyatlott az eszméletlenségbe.

22

A sötétség fellebbent egy kicsit. Csak annyira, hogy sárga fényszilánkot bocsásson az agyába. Fényt, mely nagy sokára egy szúrós, és enyhén ismerős szempárrá állt össze. Rick zavartan tűnődött egy darabig, míg rájött, hogy a szempár Granby ezredeshez, a hadosztályorvoshoz tartozik. Még épp volt ideje elgondolkozni, vajon hogyan csöppent Granby ilyen hamarjában Algírból ide a frontra, mielőtt elhomályosult a kép.

Granby még mindig fölé hajolt, mikor az eszmélet másodszor is visszaúszott a tudatába. Rendes az ezredestől, gondolta, hogy így kitart mellettem. Pedig én nem vagyok ennyire fontos személy...: Kinyújtotta a kezét, hogy eltolja Granbyt az ágya mellől, és észrevette, hogy máriaüvegbe ütközik. Egy szempillantás alatt rádöbbent, hogy egy kórházi ágyon fekszik, oxigénsátor alatt. Egy lyukas cső sziszegett valahol a háttérben. Kinyitotta a száját, hogy szóljon miatta, és olyan fájdalom döfött a mellkasába, akár egy valódi kés. Hirtelen kitisztult az agya; tudta, hogy a sípoló hang a saját melléből jön. *Szelepes légmell*, gondolta. *Nyomókötés indikált*... Újra beszélni próbált. Képtelenség, hogy Granby nem vette volna észre. Egy ilyen tapasztalt ember. Aztán rájött, hogy a hang egy légtömlőből jön, mely gondosan egy hüvelyknyire a mellcsontja alá van rögzítve. Egy hűvös kéz bukkant fel a semmiből, és visszafekteti-

te a párnára. Mikor felnézett, nem is lepte meg nagyon, hogy Bill Coffin arcát látja Granbyé mellett. Bill elborult arccal éppen egy fecskendőt légtelenített, mintha másnaposság vagy reménytelen szerelem kínozná. Persze körülbelül ugyanígy nézne ki, ha a legjobb barátja haldoklik...

Rick mélyen a párnába süppedt, és érezte, hogy a morfium lusta békéje szétárad az ereiben. Képes a halál ilyen agyafúrtan odasettenkedni az emberhez... és még ahhoz se ad erőt, hogy a lány után kérdezzen, akit szeret? De még így is tudta, hogy Linda él és egészséges. Emlékezett rá, milyen szorosan kapaszkodott belé ott a tunéziai hegyekben; tudta, hogy a teste hatásosan megvédelmezte a felülről érkező géppuskatűztől. Jó érzés ezzel a gondolattal meghalni — ha meg fog. Egy darabig az emlékei között kutatott, próbálta felidézni a szavakat, amiket a lány a fülébe súgott, mielőtt végképp beborította a sötétség... Egy pillanatra rájuk talált, mielőtt újra visszacsúszott a gyapjas sötétségbe — és újra elveszítette őket az aznap éjjeli deliríumban, miközben a szikra, melyet az orvosok élni akarásnak hívnak, pislákolva kihunyt, majd újra fellobbant a következő hajnalon.

Linda megkérdezte: — Megkockáztatható a műtét?

És Granby válaszolt: — Most vagy soha, Miss Adams. Körülbelül egyformák az esélyek; most, hogy felpumpáltuk kissé.

— Megvárhatom?

— Természetesen.

— Engem védett, amikor megsebesült, tudja.

— Mindent hallottam, Miss Adams. A százados sokat beszélt tegnap éjjel, amikor magához tért... Hozzátehetem, hogy nem pazarolta méltatlanra az igyekezetét.

A szavak fehér ködön át érkeztek Rickhez, súlyos kábulatban, melyben úgy bukdácsolt a tudata, akár egy félig elsüllyedt csónak. Akárhogy igyekezett is, nem tudta tisztán kivenni Linda arcát, bár biztosan tudta, hogy ott áll az ágya mellett.

Most óvatos kezek felemelték; érezte, hogy a teste lebeg az űrben, és rájött, hogy egy gumikerekű asztalon tolják kivilágított térségeken keresztül. Aztán be egy párnázott ajtón a fehércsempés végtelenségbe. Granby hangja dörgött újra felette; a nagy fehérségben csak a sebész világossárga kesztyűje látszott valóságosnak.

Fájdalmas nevetés kaparta a torkát. Jól figyelj Winter, mondta magában, most alulról nézel fel a késre... A tréfa gyorsan értelmét vesztette, mikor az éteres tölcsér leereszkedett, de a teste még mindig remegett a néma derűtől.

Carolyn keze hűvösen nyugodott a homlokán, mikor magához tért. Újra a kórházi ágyon feküdt, a fehér fülkében, amit inkább érzett, mint látott maga körül. Mint ahogy Carolynt is az érintéséről, a halk suttogásáról ismerte fel.

— Ne beszélj, drágám. Meg se próbáld.

A láz köde fellebbent egy pillanatra, és most tisztán látta a magas, szőke lányt, amint egyenes tartással ül, frissen és magabiztosan a kreton munkaruhájában. Tehát Carolyn is épségben megúszta a háborút. Ezt jó lesz megjegyeznie, hiszen Caro-

lyn a menyasszonya. A lány, aki a mindenséget jelentette számára évszázadokkal ezelőtt egy elsötétített angliai éjszakán... Valahogy meg kell értetnie vele, milyen sokat jelentett az neki. Rákényszeríteni, hogy ismerje be a maga részét abból a szerelmes éjszakából. Ha újra fel tudnák eleveníteni azt az emléket, talán még Lindát is képes volna elfelejteni. Kiűzhetné az agyából egyszer s mindenkorra, hogy szenvedélyből kérte meg Carolyn Rycfroft kezét, és nem szerelemből.

Furcsa, hogy az agya milyen könnyedén el tudja végezni ezt a bonyolult megkülönböztetést. Biztosan meg is tudná fogalmazni, itt és most. Boszszantotta, hogy a hangja alig több, mint suttogás. Hogy a finoman kidolgozott logikája vattacsomóba fullad, amint kimondja az első szavakat.

— Carolyn, én meg... fogom... próbálni. ...

— Úgy van, ez a helyes kifejezés! Megígérte, s meg is tartja. Arra szánja az életét, hogy boldoggá tegye őt, és magába fojt minden egyebet. Carolyn sosem fog rájönni, ha nem veszti el a fejét. Hál'istennek eléggé ismeri ehhez a nőket...

— Vissza... jöttem, Carolyn. Mondd, hogy örülsz.

— Tudod, hogy örülök, Rick.

— Meg fogok gyógyulni. Hamarosan.

— Persze, drágám.

— De most nem szabad beszélnem.

— Egy szót se többet, kérlek. — Végigsimított az ujjaival az arcán. Furcsa, milyen hidegek az ujjai. Az érintésétől érezte, hogy cserepes a szája és hólyagos, ég a láztól, mely most elkábítja. Felkúszik az agyába is. Tudatnia kell vele. Azt kell

mondania, hogy szereti. Ragaszkodnia kell ehhez, amit csak a szája súg, nem a szíve...

Ehelyett azt mormolta a lány simogató ujjai alatt: — Hamarosan, megígérem. Kijutok innen... egy-két nap múlva. Kérdezd csak meg Granbyt. Ő megmondja őszintén...

— Hallgass, drágám. Próbálj pihenni egy kicsit.

— Nem mész el? Soha?

— Nem, Rick.

— Akkor jó, Carolyn. Nagyszerű. Mondtam már, hogy ... összeházasodunk... a betegszabadságom alatt?

Ezután valóban összeroskadt. Nagy erőfeszítésbe került, de kimondta. A ragyogás, mely betöltötte a lány szemét az utolsó szavak hallatán nem a lázas képzelődés része volt. Tudta, hogy Carolyn szeme még mindig csillog a könnyeken keresztül, mikor a vatta kitöltötte a teret köztük.

Ez volt az utolsó értelmes mondata hosszú napokig. Mikor néha beúszott az agyába a valóság, túl gyenge volt, hogy megszólaljon, még ha érezte is Carolyn jelenlétét az ágya mellett. Néha behatolt a tudatába, hogy oxigénsátorban fekszik; többnyire azonban túlságosan alélt volt, hogy tudja, minden erejével a tüdőgyulladás lázával küszködik.

Két hétig vesztésre állt a harc. A sérült tüdőben keletkezett toxinok eluralkodtak a testében és agyában. Hallucinációktól gyötrődve is tudta, hogy néha erős kezekkel kell az ágyban tartani. Aztán megtudta, hogy órákig nyugodtan pihent, Carolyn kezével a kezében, és suttogva beszélt ne-

ki az angliai éjszakáról... Aztán makacsul megjelent előtte a connecticuti ház képe: egy ódon karosszék, fiókos szekrények és cikornyás jávorfa, szódás whiskyk a kőteraszon a szilfalevelek árnyékában. Tudta, hogy ezt is megígérte neki, jutalmul azért a mámoros angliai éjszakáért. És egy éjjel tudta, hogy a lány zokogásban tör ki, minden ápolónői vasfegyelme ellenére, és Bill Coffin támogatásával kibotorkál a szobából. Később csendesen elmosolyodott ezen az emléken. Micsoda képtelenség Carolyntól, hogy azt hiszi, nem fog túlélni egy gépfegyvergolyót a tüdejében. Még nagyobb képtelenség azt hinnie, hogy megszegi az ígéretét...

Ettől az éjszakától kezdve konok elszántsággal elindult a gyógyulás útján. Bonyolult feladat volt, és minden figyelmét erre kellett összpontosítania. Egy darabig szinte észre sem vette, hogy egy másik nővér váltotta fel Carolynt az éjszakai ügyeleten. Mikor megmondták neki, hogy Carolyn szabadságra ment Coffin őrnagy kifejezett utasítására, csak fáradt mosollyal megnyugodott. Lesz egy kis meglepetése számára, ha visszatér. Halál helyett élettel, és jegygyűrűvel fogja várni. Egy szigorúan háborús stílusú nászúttal, a betegszabadsága alatt. Elviszi egy kis szállodába, amit jól ismer a parton. Az *Hôtel de la Plage*-ba, egy hasadékban a tenger felett. Abba a napszítta kis szállodába, abban a szélcibálta pálmaligetben, melyet a Majmok Völgyének hívnak. Azután, őrizve ezt az egzotikus emléket, minden követ megmozgat, hogy feltegye Carolynt az első csapatszállító hajóra, s

gondoskodik róla, hogy ott várjon rá azon a kőteraszon Connecticutban.

Ezzel tartotta magában a lelket napról napra, míg szívós teste gyógyult. Ezzel csitította a mohó vágyat, hogy hírt halljon Lindáról, akár csak egyetlen szót...

Mikor a vége felé közeledett a harmadik hét az algíri kórházban, egy reggel arra ébredt verejtékáztatta ágyában, hogy most már biztosan meggyógyul. A röntgenasszisztens, aki benézett hozzá, hogy üdvözölje, csak a hivatalos pecsétet tette rá a diagnózisára.

— Nos, Winter, úgy látszik, sikerült.

— Most tisztán a lemezek, mi?

— Akarja látni a saját szemével?

— Inkább egy újságot szeretnék — mondta Rick. — Kíváncsi vagyok, vége van-e a háborúnak.

A röntgenes alaposan szemügyre vette. — Talán majd holnap. Nem tesz jót, ha ennyire ugrál.

Miután megfürdették, majd megreggelizett, sokáig feküdt, és a fényrácsra meredt, amit a redőny vetített a mennyezetre. Nem tudta rászánni magát, hogy Carolynt vagy Lindát hivassa. Most elég volt nyugodtan feküdni a kiadós reggeli után, és érezni, hogy az élet újra lüktet az ereiben. Tudni, hogy már csak napok kérdése, és újra heverni fog a napon, újra úszik a hullámokban, sétál a szélben — igen, és visszatér a háborúba, ha még tart.

Ezzel a meggyőződéssel aludt el, és csak alkonyatkor ébredt, azzal a tudattal, hogy a láz végleg elhagyta. Bill Coffin hajolt az ágya fölé, a hóna

alatt egy összehajtogatott újság. Bill rövid ujjú sebészkabátot viselt; fáradtnak látszott az egynapos borosta alatt.

— Mióta állomásozol itt?

— Amióta téged idehoztak — felelte Bill vidáman. — Megsokasodtak egy kicsit a koponyaműtétek. Három napja nem váltottam ruhát. — Rick ölébe ejtette az újságot, és lehajolt, hogy felcsavarja az ágyat. — Tizenöt perced van a főcímekre, míg megnézek egy fiút a folyosó végén. — Halkan kiment, és Rick rávetette magát az első oldalra.

Egy alig háromnapos New York-i *Record* volt. Csupa háborús hír, ordító fekete betűkkel. Az angol és amerikai egységek visszatértek Tunéziába — az arcvonal újra kiegyenesedett Medjez-el-Babnál. Otthon megkezdődött a tizennyolc évesek sorozása. Új-Guineában lankad a japánok támadása. A hadügyminiszter-helyettes bejelentése szerint több mint egymillió ember harcol a tengerentúlon.

Végigfutott a szavakon, és tovább lapozott Lindát keresve. A rovata a középső oldalon volt, a szokásos díszhelyen. Egy ezerszavas cikk, londoni dátummal — interjú az agytröszt tagjaival, akik ezt az afrikai inváziót kitervelték. Ott volt a képe, kimosolygott a nyomtatott szavak tengeréből, melyek most egyszeriben jelentőségüket vesztették...

Rick még mindig a képre bámult, mikor Bill bejött a szobába, és halkan becsukta az ajtót maga mögött. Bill szó nélkül kivette az újságot barátja kezéből, és határozott mozdulattal félretette.

— Elég jól vagy ahhoz, hogy meghallgas néhány dolgot?

— Azt hiszem.

— Először is holnap kiviszünk a tetőre az első napfürdőre. Ha nem csalódom, vasárnapra tolókocsira kerülsz, egy héten belül pedig lábra állsz. Másodszor, Carolyn Lorette-ben van pihenőkúrán az én utasításomra. Kell-e hozzátennem, hogy készen áll az esküvőtökre, amint Granby alkalmasnak nyilvánít a nászútra?

Rick elmosolyodott, és szélesre tárta a karját a takarón. Megadó mozdulat volt, nem minden pátosz nélkül. — Úgy látszik, sokat fecsegtem a múlt héten, amire nem emlékszem.

— Enyhén szólva. — Bill leült az ágy végébe. Rick elmosolyodott a barátja megkönnyebbülésén.

— Azt vártad, hogy tiltakozni fogok? Persze hogy feleségül akarom venni. Ha akarod, itt helyben írásba adom, csak adj egy tollat.

— Elsőre is elhittem neked — mondta Bill vidáman. — Akárcsak Carolyn. Holnap írhatsz neki, ha kedved tartja. Rátérhetek a harmadik pontra?

— Ha ragaszkodsz hozzá.

— Horace Tolerről van szó, Őfelsége hadseregének őrvezetőjéről. Kitüntetést kapott, mert visszahozott téged egy gyűjtőállomásra a teherautóján. Kitüntetést, és egyhónapos eltávozást Londonba. A negyedik pont pedig Linda.

Rick a takaróra és a szétterpesztett ujjaira szegezte a tekintetét. Milyen rossz színész Bill, gondolta. A szünet minden volt, csak drámai nem.

Fennhangon azt kérdezte: — Linda is kitüntetést kapott?

— Te csak ne mosolyogj — mondta Bill. — Lehet, hogy te mentetted meg az életét, mikor a fritzek elrepültek fölöttetek. Ő viszont megmentette a tiedet, mikor tíz perccel később segített Horace-nek felrakni téged az autóra. Mikor elállította a szelepes mellsebedet egy nyomókötéssel az elsősegélynyújtó csomagjából.

Rick eleresztette a többit a füle mellett. Mindenesetre jó tudni, hogy Linda hasznát vette az elsősegélynyújtó tanfolyamnak, amit még egy haditudósítónak is el kell végeznie. Bizonyos értelemben ez egy újabb fogaskerék a hadi orvostudomány gépezetében. A gépezetben, mely olyan simán működött a hadsereg égisze alatt, a vészmadarak és a szalonstratégák ellenére — akik olyan könnyedén beszélnek a bürokráciáról New York-i szerkesztőségi foteleikből.

Egy pillanatra kényszerítette magát, hogy ebből a szemszögből is átgondolja a dolgot. Végül is nincs értelme azon tűnődni, mit érezhetett Linda, mikor segített a kis londoninak kiemelni őt az árokból. Ez már a múlté; Linda jövője meg van szabva, akárcsak az övé. Mégis örült, hogy annak az egyszerű ténynek köszönheti az életét, hogy Linda Adams egyszer ott ült egy elsősegély-tanfolyamon, és elég sokáig ahhoz, hogy elsajátítsa az életmentő kötözés technikáját. Ennek köszönhető, hogy most nem a hadtest veszteséglistáját gyarapítja. A százalékot, mely olyan elképesztően alacsony, hogy az olvasók odahaza csak pislogtak — és hitetlenkedtek. *Ez is csak amolyan propaganda a hülyék-*

nek. Engem ugyan meg nem etetnek vele. Nincs az az orvos a föld kerekén, aki ennyi sebesültet meg tudna menteni. Még azokkal a csodagyógyszerekkel sem.

Rick álmosan elmosolyodott, és lehunyta elnehezedett szemhéját. A statisztika megnyugtató tud lenni, ha az ember éppen felejteni igyekszik a lányt, akit szeret... Igazából Trueta kezdte el az egészet. Aztán jöttek az oroszok a forró fürdőjükkel a front kellős közepén, meg a kórházvonataikkal. Most a tunéziai pusztaságban az amerikai és az angol hadsereg írja egy végtelen csoda következő oldalát. Mi több, feketen-fehéren be fogják bizonyítani az egészet, ha a harcnak vége. Majd ha a zsúfolásig telt kórházhajók hazaviszik a fiúkat, akiket a sebészek megmentettek a harctéren. Rick kizökkent merengéséből, mikor Bill megbökte a vállát.

— Mondom, megmentette az életedet. Még csak hálás se vagy?

De végül is túl nagy volt a megpróbáltatás. Nem zárkózhat el örökre Bill kérdése elől.

— Írjak neki Londonba, és bizonyítsam be?

A hangja megbicsaklott egy kicsit. Érezte, hogy már nem sokáig tudja tartani magát. Most az egyszer örült, hogy élhet a lábadozók előjogaival, és a párnába temette az arcát.

— Ha nem haragszol, Bill... beszéljünk inkább holnap.

— Jól vigyázz, mit mondasz — felelte Bill. — Három napig negyvenfokos lázad volt. Talán meglepne, ha tudnád, mi mindent kifüstölt az agyadból. — Megveregette Rick vállát, és kiment.

Másnap reggel a reggeli után az ápolónő betolt egy hordozható íróasztalt. Már három, Lindának szánt levelet széttépett, és elkezdte az elsőt Carolynnak, mikor maga Carolyn lépett a szobába, frissen vasalt fehér ruhában, sugárzó mosollyal.

A levélpapír szanaszét repült a szobában, amikor félrelökte az asztalt, és kitárta felé a karját. Vajon elég őszintének látszik a mozdulat, hogy meggyőzze a lányt? A csókja mindenesetre elég ragaszkodó volt, mikor leült mellé az ágyra, és megfogta a kezét. Rick hosszan a szemébe nézett, mielőtt megszólalt. Az efféle időzítés nagyon fontos, ha az ember őszintesége forog kockán.

— Örülök, hogy értjük egymást — mondta végül.

A lány elmosolyodott, és lesütötte a szemét. — Ez azt jelenti, hogy továbbra is áll az ajánlat?

— Emlékszel, mit mondtam utoljára — mielőtt elvesztettem az eszem?

Carolyn keze megfeszült. — Biztos, hogy eszednél voltál, mikor azt mondtad?

Rick magához húzta egy csókra, ami többet mondott bármilyen szónál. A jelenet eddig remekül alakult. Rick felvette a végszókat, és maximálisan kihasználta a bennük rejlő lehetőségeket.

— Ebből csak látszik, hogy újra eszemnél vagyok, nem?

Az ápolónő jött be egy csésze kakaóval. Carolyn épp időben szabadította ki magát az ölelésből. A hangja egészen nyugodt volt, ahogy fogadta az ígéretet. Rick újra hátradőlhetett a párnák közé, és megcsodálhatta egy nő nyugodt tárgyilagosságát, amikor az biztos a dolgában.

Carolyn megszólalt. — Örülök hogy így megértjük egymást, drágám. Bill Coffint szeretnéd vőfélynek?

Az ápolónő mindentudó mosollyal kivonult. Rick máris elkapta Carolyn kezét a ropogós új huzat fölött.

— Mikor? — kérdezte.

— Amint dr Granby elbocsát — felelte kiméretten a lány. — És ha nincs ellene kifogásod, az *Hôtel de la Plage*-ban lesz az esküvő. Rövid autóútra van Algírtól.

Rick nagyot nyelt, a magára kényszerített hidegvér ellenére. — Nem is emlékszem rá, hogy említettem a Majmok Völgyét.

Carolyn most igazán elpirult. Most először csuklott el a hangja. — Teljesen félrebeszéltél, de... biztos vagyok benne, hogy komolyan gondoltad. Nyilván már jártál ott. Meg akartad mutatni nekem, mennyire megjavultál.

— Ami a rossz ízlést illeti... — Gyorsan gondolkozott. — Legalább egy hónapot kapok. Egetföldet meg fogok mozgatni, hogy hazaküldjelek, ha letelt. Elmehetnénk Angliába.

Carolyn a fejét rázta. — Itt is jó lesz... és nem megyek haza.

— Még azért sem, hogy megépítsd a házunkat Connecticutban?

— Gyorsabban építhetjük a jövőnket, ha mind a ketten kitartunk.

Rick egyelőre ráhagyta. Végül is lesz még ideje bőven intézkedni, ha Carolyn már Mrs. Carolyn Winter lesz. Lesz ideje elmondani neki, hogy megérdemli a jogot a védelmére. Ez a legkevesebb,

amit megtehet érte, ha már szerelmet nem adhat neki.

Carolyn megszólalt. — Látom, hogy fáradt vagy, szívem. Hagyd most a terveket. A tervezést egyelőre bízd rám. — Ezúttal valóban félrenézett, és a füle tövéig pirult. — Tudom, hogy nem illik egy hölgyhöz, hogy esküvői lakosztályt foglaljon egy férfinak, de ...

Rick rámosolygott, megfogta a lány állát, és kényszerítette, hogy ránézzen. — Menj csak ki a *Plage*-ba ma délután, és foglald le a szobánkat. Ez egy modern világ — és egy modern esküvő.

Most már állta a tekintetét. — Rendben van, drágám. Köszönöm a korlátlan felhatalmazást.

— Meghívjuk a bandát, és csapunk egy nagy esküvői vacsorát?

— Erre az esküvőre ne — mondta Carolyn Rycroft. Egy pillanatra lenézett Rickre. Aztán valami nagyon furcsát mondott. — Csodálatos szerelmes vagy, tudod ... de gyenge Don Quijote.

— Hogy mondod?

— Gondold csak át, drágám. Talán egyszer majd megérted. — Lehajolt hozzá, és könnyedén megcsókolta. — Tehát péntekig?

Ricknek sikerült szerelmesen remegő hangon válaszolnia: — Hacsak az öreg Granby hamarabb el nem ereszt.

— A péntek nagyon jó lesz — mondta Carolyn. Egy pillanatig álldogált az ágy mellett, mintha valami ürügyet keresne, hogy meghosszabbítsa a látogatását. Hirtelen leroskadt mellé, szorosan átölelte, és lángoló csókokkal borította a száját.

— Régóta vártam erre, Winter doktor — mond-

ta Carolyn. — Elnézést, ha... szakszerűtlen voltam.

Csillogó szemmel kirohant a szobából. Mikor magára maradt, Rick engedélyezett magának egy békés mosolyt. Úgy látszik, a megtévesztő képessége teljes egészében visszatért az egészségi állapota javulásával. Ha hihet a szemének, sikeresen le fogja bonyolítani az első esküvőjét.

Az út olajfaligetek között kanyargott a tenger felé, mely most sápadt türkizkéken csillant elő a dombok nyíladékain. A hosszú, forró délután álmos alkonyatba fordult. Rick nekidőlt az ócska Packard kopott támlájának, és rászólt a sofőrre, hogy lassítson le a kanyarban. Jó volt újra érezni a napsütést az arcán, jó volt tudni, hogy a teste a frissen vasalt egyenruha alatt kis híján meggyógyult. Mikor a nyitott autó lefékezett a kanyarnál, előrehajolt, és lenézett az alattuk elterülő pálmarengetegre. Igen, a völgy még mindig tökéletes volt, akár egy verseskötet lapja — egy mesterséges oázis, s a szálloda fehér falai tompán elővillantak az alkonyatban.

— *Les palmiers des singes, Monsieur le Capitaine* — mondta a sofőr. — *C'est beau, n'est-ce pas?*

Rick némán bólintott, és intett a sofőrnek, hogy induljon tovább. Ma este inkább csak érzékelte, mintsem átérezte a szépséget. Ez a völgy olyan emlék volt, melyről azt remélte, hogy olyasvalakivel oszthatja meg, akit szeret. Most Carolynnal fogja megosztani — az ő külön kívánságára. Fontos volt, hogy ne feledkezzen meg erről; hogy gon-

doskodjon a kívánságainak teljesüléséről most és mindig. Jöjjön akármi, Carolyn nem fog csalódni a mézesheteiben. Erről már jó előre gondoskodtak Bill Coffinnal.

Pezsgő fogja várni őket a nagy esküvői lakosztályban. Fejenként egy pohár, hogy bátorságot merítsenek belőle, mielőtt a hadosztály káplánja elé járulnak a tengerparti kis templomban. Bill a kocsiban vár majd, hogy odavigye őket, miután ő gondoskodott a poggyászukról. Egyszerűbb, kényelmesebb így, ha kevésbé romantikus is. Jobb tudni, hogy a holmijuk már kicsomagolva várja őket, mire visszatérnek. Bill aztán visszamegy a kocsival Algírba, és magukra hagyja őket a vacsorára a kertekre néző kis erkélyen. Zene szűrődik majd fel a sötétből, miközben a pezsgőjüket szürcsölik — Bill gondoskodott erről is, mikor Baptiste-tal, a szálloda igazgatójával tárgyalt...

És már itt is volt Baptiste, szertartásosan hajlongott a szálloda bejáratára boruló hatalmas jázminbokor alatt. Baptiste, minden szállodaigazgatók királya, aki egy kicsit a fehér selyemmajomra emlékeztetett, mely ott karattyolt fölötte a fa ágai közt. Rick besétált a poggyásza nyomában, és mint mindig, most is megnyugtatta a nyájas francia szóáradat, mely minden kívánságának elébe ment.

— *Mademoiselle?*

— *Mais montez juste, Monsieur le Capitaine.* — A testes szállodaigazgató már megnyomta a rozoga lift rézgombját. — *Elle vous attend la-bas.*

Valahogy nem illett Carolynhoz, hogy a szobájukban vár rá. Rick szorosan összezárta a száját a kimondatlan kérdésre, és követte házigazdáját

a fehérre meszelt emeleti folyosón. A díszlakosztály ajtaja Baptiste lendületes mozdulatára kinyílt előttük. Hagyta, hadd táruljon fel egészen a színes üvegajtó, mielőtt belépett; a szobát már sűrű homály borította, csak egyetlen lámpa égett az empire ágy mellett. Szemben, ahol az elmaradhatatlan erkély nyílt a kertekre, a naplemente arabeszket rajzolt a kihunyó sárga fényből. Még az ajtóban állt, mikor a nap lebukott a hegygerinc mögött. Az öreg vándorszínész, aki visszavonul a színről, hogy átengedje az éjszaka boszorkányainak...

Rick kihúzta magát, és kitárt karokkal belépett a szobába. Baptiste, a diszkréció mintaképe, már hangtalanul behúzta az ajtót maga mögött, és elosont a folyosón.

Rick egy pillanatig ott állt, és farkasszemet nézett a sötétséggel. Aztán három lépéssel az ágyhoz rohant, és felkapta az éjjeliszekrény-lámpához támasztott borítékot. Takaros fehér téglalap volt, alatta egy estélyi köpeny gyűrött halma. A borítékon az ő neve állt Carolyn szabályos kézírásával.

„Drága Rick,

Vajon szólíthatlak-e így... most, hogy magadra hagytalak a nászéjszakádon?"

Rick hevesen megpördült, és az üres szobára meredt. Még a száját is kinyitotta, hogy Baptisteért kiáltson, aki kétségkívül benne van ebben az összeesküvésben. Aztán mégis leült az ágyra, és újra kinyitotta Carolyn levelét.

„Nem tudod, miket beszéltél, mikor a lázzal birkóztál. Arra biztosan nem emlékszel, hogy az

»elsötétített éjszaka lányának« szólítottál engem. Kérlek, Rick, bocsásd meg, ha ostoba voltam. De elég soká tartott, míg megértettem, mit jelent számodra ez a kifejezés. Még ennél is tovább tartott, míg rájöttem, hogy egyes-egyedül ezért kérted meg a kezemet."

Szédülten újra felemelkedett az ágyról, miközben a szavak mögött rejlő szándék után tapogatózott. Aztán megint csak maguk a szavak húzták vissza. Lesz még idő bőven elmagyarázni Billnek meg a káplánnak, hogy szigorú erkölcsű menyasszonya elrejtőzött. Elég idő, hogy újra előkerítse.

„Körülményesen fogalmazok, egyetlenem? És bocsásd meg, hogy olyan jól játszottam a szerepemet a kórházi szobádban. De tudod, biztos kellett lennem benne, hogy eljössz idáig, és nem fordulsz vissza. Annyira elszántad magad, hogy eljátszod a Don Quijótét velem. Annyira meg voltál győződve róla, hogy behajtanám rajtad az egyezséget, melyben nincs részem, amihez nincs jogom . . .

De nem elégedhetem meg azzal, hogy kilépjek a képkeretből, melyet számomra készítettél. Ó, mindent megtettem volna, hogy kitöltsem, ha mindenáron Mrs. Winter akartam volna lenni — ha egy kicsit is kevésbé szeretném Rick Wintert magát!

Ehelyett visszatértem a kezdet kezdetéhez. Vissza ahhoz az angliai éjszakához — ahhoz a szörnyű fekete órához, amikor a nővérszálláson lapultam Gina Cole-lal, és tudtam, hogy életem első légitámadását élem át . . ."

Rick üveges szemmel meredt a papírra, és várta, hogy a gyöngybetűk ismét visszanyerjék alakjukat.

A látása elhomályosult, mikor kényszerítette magát, hogy tovább olvasson.

„Talán jobb detektív vagyok nálad, drágám. Mindenesetre nem kellett több harminc másodpercnél, hogy rájöjjek, ki volt az »elsötétített éjszaka lánya« — és még két nap — hát, szóval hogy meggyőzzem róla, kötelessége visszatérni hozzád.

Amint látod, itthagytam a köpenyét ez alatt a levél alatt, és visszavettem a sajátomat. Az utazózsákodból (Bill Coffin engedélyével), ha netán később keresnéd... Összetévesztette a sajátjával, tudod, a táncestélyen a tiszti klubban. Nem tehettem egyebet, mint hogy cserébe megtartottam az övét, míg rá nem jövök valahogy, mit jelent a monogramja. Persze a családja eléggé megnehezítette a dolgomat, mikor »Belindának« keresztelték...”

Rick már régen rávetette magát a köpenyre. Egy kisebbfajta örökkévalóságig meredt a két ezüst kezdőbetűre, melyet a bélésbe hímeztek. Még mindig bámult, mikor lépéseket hallott az alkonyárnyas erkélyről, és tudta, hogy Baptiste végül mégsem tévedett. Valóban várta egy lány a szobában — ha nem is az a menyasszony, akire számított.

Nem mozdult, fel se pillantott, amikor a lány odalépett hozzá, s megállt felette a sötétben. Akkor érezte, hogy a keze gyöngéden végigsimít a haján, és megpihen rajta... Várt, lélegzet-visszafojtva várt a jelre, mely végre-valahára felfedi a kilétét.

A lány suttogó ajka az arcát súrolta:

„Szólj, ki vagyok?"

És Rickből a hosszú sóvárgás után felszakadt a szonett vége:

. . . s én halkan felelem
Zord zengésű szavára: „A Halál."
S ezüst hang cseng rá:

A lány hangja összeolvadt az övével. A hang, amely beteljesítette mindèn sóvárgását azóta az angliai éjszaka óta, Linda hangja.

„Nem. A Szerelem."

ISBN 963 326 761 7

Zrínyi Katonai Kiadó
A kiadásért felel: Dr. Szabó Egon igazgató
Szikra Lapnyomda, 79—1975.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
Budapest, 1979.
Felelős szerkesztő: Tabák András
Műszaki vezető: Darvas István
Műszaki szerkesztő: Cimpián Péterné
Fedélterv: Szabó Árpád munkája
Terjedelem: 20,8 (A/5) ív
36.(154) Zi 611—i—8081.

[illegible],– Ft

Új sivítás hasított az éjszakába, minden eddiginél vijjogóbb sikoly. A hang erőssége csak egyet jelenthetett: közvetlen találatot. Az ismeretlen lány karjai most szorosan Rick nyakára kulcsolódtak. Feküdtek a vaksötét szobában, várták a robbanást. Rick hallotta, hogy a bomba irtózatos robajjal áttöri a villa garázsának tetejét. Aztán semmi. Más nem hallatszott. Csak a vakolat halk permetezése, és a csönd, mely ópiumként hatott. Rick azon vette magát észre, hogy a lány fülébe kiabál: — Befulladt! Nem robbant fel...

De a lány, akiről sejtelme sem volt, kicsoda, csak kapaszkodott a nyakába, ahogy eddig, s válla görcsösen meg-megrándult. Rick szorosan tartotta a karjában, tudta, a sírás a feszültség legjobb levezetése. Azután megmozdította a fejét, míg arca a lány selymes haját nem súrolta. Sután megcsókolta valahol a füle mögött. Az érzés, hogy a lány rugányos teste minden tartózkodás nélkül hozzásimul, lomha izzást ébresztett benne. Ez nem szellemi párbaj volt a táncparketten, se nem egy készséges vénusszal töltött pásztoróra. Ez az élet vagy halál perce volt...